

Ewan Steery

MENEKÜLÉS A YAVINRA

Fantasztikus regény
A Csillagok közbenső háborúja sorozat első kötete

Készült: 2011–ben Hunniában
Ötödjére javított kiadás, 2017
Creative Commons Licenc 2.5
Forrás: Kocsis Ferenc
<http://frankwinking.van.hu>

"Köszönettel George Lucas-nak, amiért volt szíves átugrani azt a kérdést, milyen messze van a lázadó támaszpontja az Alderaanról a Csillagok háborújában, ami lehetővé tette eme regény megszületését."

ELŐSZÓ

Az elmúlt évtizedek során jó néhányszor elolvastam George Lucas: Csillagok háborúja című regényét, illetve megnéztem a Csillagok háborúja: Egy új remény című film eredeti, felújított, bővített és revisited változatait. Annak érdekében, hogy többet megtudjak az űrmese egyre terebélyesedő univerzumáról, alaposan elmélyedtem az ezt bemutató internetes enciklopédiában, amit találóan Wookieepedia-nak hívnak. Így jutottam végül arra a felismerésre, hogy a történetben számos időbeli hézag található, amiket a szerző nagyvonalúan átugrott, nem részletezve bizonyos eseményeket.

Ilyen hézag például az, hogy a Tatuinról az Alderaanra vezető út a galaktikus térképek szerint még egy olyan gyors űrhajóval is, mint a Millennium Falcon, nem órákig, hanem napokig kellett, hogy tartson. Ugyanígy a Halálcsillagról elmenekülő csempészhajó útja a Yavin negyedik holdján lévő felkelő bázisig szintén több napos út kellett, hogy legyen a nagy távolság (több tízezer fényév) miatt.

Megismerve az interneten hozzáférhető háttér információkat, technikai részleteket, úgy döntöttem, hogy kitöltöm ezt a hézagot, egy önálló, közbenső regényben próbálva bemutatni az akkor történeteket. A Menekülés a Yavinra tehát egy olyan beékelődés a Csillagok háborúja: Egy új remény eseményeibe, amiből kiderül, mi történt azután, hogy a Millennium Falcon elhagyta a Halálcsillagot, egészen addig, míg megérkezett a Yavin rendszerbe? Mert az biztos, hogy nem lehetett egy eseménytelen utazás, ismervén a körülményeket.

A regényben továbbá megkíséreltem választ adni arra kérdésre, hogyan lett egy csapattá a frissen megismerkedett Han Solo, Luke Skywalker és Leia Organa? Három nagyon különböző karakter, eltérő életúttal a hátuk mögött, akiket a sors rendkívüli körülmények között hozott össze egy kis űrhajó fedélzetére. És miként lehetséges az, hogy Darth Vader a roppant hatékony vallatási módszerek ellenére sem tudta kiszedni a hercegéből a felkelők főbázisának helyét?

A regényt az évek alatt többször is átdolgoztam, módosítottam és bővítettem, annak érdekében, hogy minél jobban passzoljon a Csillagok háborúja univerzumba. De főként arra törekedtem, hogy illeszkedjen a Csillagok háborúja regény általam felújított és Egy új remény címmel ellátott történetéhez.

Ha bármiben ütköznek az alább leírtak más történetekkel, technikai részletekkel, az kizárólag az én hibám, amiért előre is elnézést kérek a nálam szakértőbb rajongóktól. A leírásokban található rengeteg különféle ellentmondást feloldani nem is próbáltam, másokra hagyva a nehéz feladatot. A célom csupán annyi volt, hogy egy élvezetes és a történetfolyamba minél logikusabban illeszkedő regényt írjak, tovább bővítve a galaktikus polgárháborúval foglalkozó művek listáját.

Köszönöm a Wookieepedia szerkesztőinek a nagy kitartással végzett munkájukat, amivel összeszedgették egy honlapra a Csillagok háborúja univerzumának eseményeit a különféle regényekből, novellákból, filmekből és képregényekből. Enélkül nem születhetett volna meg ez a mű.

ELSŐ FEJEZET

A Millennium Falcon elhajított kődarabként lépett ki a hiperútból. Visszaugrása a normál tér légüres sötétjébe ezúttal teljesen simán zajlott, mentesen az előre nem látható, kellemetlen meglepetésektől. A kozmosznak ezen a fertályán azonban a teherhajó egyáltalán nem volt egyedül, a gyorsan körbepásztázó műszereinek hatósugarán belül legalábbis. Az ütött–kopott burkolatú csészealj utasai a pilótafülke szélvédőjén kipillantva egy távoli csillag sápadt arany sugárzására lettek figyelmesek orrirányban. Ami körül hét bolygó keringett, parányi holdak társaságában. És a világűr tele volt mindenféle méretű és típusú űrhajókkal. Akár a döglegyek egy friss bantha tetem fölött, úgy rajzottak az égitestek körül, szakadatlan nyüzsgéssel járva kiszámított táncukat az orbitális űrállomások közelében. Utasszállítók, teherhajók, magánjachtok, kompok, műhelyhajók, valamint járőröző birodalmi fregattok és vadászgépek töltötték meg a kozmoszt, fölöttébb zsúfolttá téve a környéket.

Han Solo, a Millennium Falcon kapitánya fáradtan hátradőlt pilótaülésében, miután rutinos mozdulatokkal parkolópályára állította csempészhajóját a távoli Brenta csillag körül. Több órába telt, mire a Falcon a hiperúrben száguldva ideért az Alderaan rendszerből, szerencsésen elmenekülve a Halálcsillag dokkjából és lerázta az utána küldött TIE vadászokat. Csodával határos szökésük miatt Han még mindig nagyon elégedett volt magával és ezt többször is fennhangon érezte az utasaival.

Akik közül az egyik – egy tatuini származású fiatalember – rövidesen felbukkant az utastérbe vezető átjáróban, egy koszos, eredetileg fehér színű munkás tunikába öltözve, amelyet jellemzően a vidéki párafarmerek viselnek a sivatagban. Luke Skywalker gondterhelt pillantást vetett a műszerfalon villogó kijelzőkre, majd a távoli napra és fáradtan lehuppant a pilóta mögötti rozszant ülésre.

– Hol vagyunk, Han? – kérdezte összevont szemöldökkel.

Az ő hangulatát sokkal kevésbé dobta fel a megmenekülésük miatt érzett öröm, mint a többiekét. Főként azért, mert még mindig nem tudta megemésztetni Ben Kenobi halálát, aki a szemük láttára áldozta föl magát a császári harcállomás dokkjában, hogy ők elmenekülhessenek. Az öreg Jedi mester pusztulása épp oly súlyos veszteség volt a számára, mint amilyen felfoghatatlan.

– A Bornea szektorban. Az ott kint a Brentaal rendszer, öcskös! – felelte a koréliai nyugodtan, s futó pillantást vetett a vuki másodpilótájára.

Csubakka készenléti üzemmódba állította a csempészhajó nagy teljesítményű téri hajtóműveit, hogy szükség esetén bármikor irányt változtathassanak, amennyiben felfedeznék őket. Majd halk nyüszítéssel hátradőlt nyikorgó ülésében és okos szemeivel várakozóan nézett a két férfira. Kérdését csak a társa értette: És most mihez kezdünk?

– Nem hallottam még róla. – sóhajtott Luke ugyanakkor, visszafogott érdeklődéssel. – Miért álltunk meg?

– Hogy kipihenjük magunkat. És megbeszéljük, hogyan tovább ezek után.

Solo az elmúlt perceket azzal töltötte a pilótafülkében, hogy a fedélzeti számítógépet babrálva kicserélte szeretett hajója azonosító adatait, egy korábban vásárolt, jó minőségű hamisítványra, amit pont az ilyen esetekre tartogatott az elmúlt hónapokban. Elvégre egy független szállítmányozónak – értsd: csempésznek – nem árt felkészülnie a munkája során várható különféle nehézségekre és akadályokra, amiket az okvetlenkedő hatóságok tanúsítanak vele szemben. Így most a Millennium Falcon transzponder-kód leadója egy bonadani teherhajó azonosítóját sugározta adott időközönként a világűrbe. Ezzel

remélhetőleg háborítatlanul mozoghatnak egy darabig a környéken, ami meglehetősen zsúfolt az átmenőforgalom miatt.

– Ezt a hercegnőtől kell megkérdezned. Ő tudja, hol van a felkelők támaszpontja. – intett hüvelykujjával a háta mögé Luke.

– Jó. Akkor menjünk, kérdezzük meg őfenségét! – húzta el száját Han, nehézkesen feltápáskodva üléséből.

Grimasza igazából nem a nő személyének szólt, hanem sokkal inkább a viselkedésének. A nemes hölgy ugyanis a találkozásuk első pillanatától kezdve parancsolgatni próbált a megmentőinek. Nem csupán a kölyöknek, hanem neki, a tapasztalt férfinak és dörzsölt úrhajós kapitánynak is! Az ilyesmit Solo sosem szerette, legyen bármilyen csinos és talpraesett egyébként a leányzó. Így most meglehetősen kelletlenséggel szembesült a felismeréssel, hogy Organára kell hagyatkoznia a továbbiakban.

– Csubi, te maradj itt és figyelj! Szólj, ha túl közel jönne hozzánk egy hajó. Pláne, ha birodalmi. Nem szeretném, ha szkennelnék a burkolatunkat!

A behemót megértően felmordult és szőrös karjait a tarkója mögé emelve, ráérősen bámulni kezdte a távolban lebegő bolygók parányi sarlóit. Ő ugyanúgy tudta, mint a társa, hogy mostanra a galaxis nagy részébe eljutottak a körözési adataik. Beleértve a hajójuk külső profilját és a hajtóművének egyedi kibocsátási mintázatát is. Mert a birodalom nem fogja hagyni, hogy csak úgy eltűnjenek az orruk elől az ismeretlenben, azok után, amit műveltek a Halálcsillagon. Solo ezt nyíltan ki is mondta, inkább a kölyökhöz intézve szavait, mint a dörzsölt másodpilótájához.

– A kis kalandunk után biztos, hogy ott fog virítani a képünk a körözési listák élén, szerte a galaxisban! Pedig sose vágytam efféle hírnévre!

– Én sem, Han! Hidd el...! – bölintott rá megértően Luke, értékelve az idősebb férfi életbölcsségét.

Ő csupán most kezdte felfogni a lelke mélyén, mibe is csöppent valójában. Azóta, hogy a Tatuinon találkozott a két szökevény robottal és Ben Kenobi tábornokkal, majd a nevelőszüleit megölték a császári katonák, füstölgő romhalmazzá változtatva az otthonát, annyi minden történt. Megtudta az öregtől, ki volt az apja valójában. Kapott egy fénykardot a Jedi mestertől és elkezdte a vele való gyakorlást, megismerkedve az erőnek nevezett rejtélyes jelenséggel. Életében először utazott egy csillaghajón, elmenekülve a bolygóról, ahol felnőtt. Tanúja volt egy planéta megsemmisítésének, amiből csak apró törmelékdarabkák maradtak a világűr sötétjében. Kényszerű látogatást tett egy elképesztő méretű harci úrállomáson, ahol jól képzett katonákra kellett lövöldöznie, a pusztá életéért küzdve. Kiszabadított egy gyönyörű hercegnőt a börtönből, akit halálra ítélték a lázadókkal való kapcsolata miatt. Aztán elvesztette az öreg Bent és ezzel gyakorlatilag egyedül maradt az életben, hontalanul és nincstelenül menekülve az ismeretlenbe. Végül lelőtt két TIE vadászt a Falcon lézerágyújával és immáron körözött bűnözőként bujkálhat élete végéig a galaxisban. A korábbi, viszonylag eseménytelen hétköznapijaival összehasonlítva, mindez igencsak soknak és valósággal hajmeresztőnek tűnt a számára utólag. Vajon mi jöhet még ezután?

– Ha tudom, hogy ilyen zűrbe keveredem miattatok, tutira nem vállaltam volna el a fuvart! – dohogott Han zsémbesen, búcsúzóul megveregetve a vuki izmos vállát.

Csubakka fájdalmas hangon elbődült, mivel igencsak sajogtak még a harc közben szerzett különféle sebei és zúzódásai a karjain, főleg ott, ahol Solo meggondolatlanul hozzáért. Bár ezeket korábban ellátták és bekötözték, időbe fog telni, mire nagyjából rendbe jön a bőre és visszánő a szőrzete a kényes területeken.

– Ó! Bocsánat! – szabadkozott a kapitány, észbe kapva.

A férfiak elhagyták a pilótafülkét és a hosszú összekötő folyosón hátramentek a teherhajó utasterébe, ami egyben raktérként is funkcionált a fedélzeten. A jobb oldali sarokban megbújó gyorsulástompító utasüléseken ketten gubbasztottak, épp kicsatolva biztonsági öveiket. Egy fiatal lány, igencsak megviselt piszkosfehér ruhában, meg egy horpadozott burkolatú, eredetileg aranysárga színű protokoll robot. Mellettük, az asztal túloldalán egy alacsony, hordóforma asztromechanikai droid üldögélt a padlón, kíváncsian ide-oda forgatva kupolás fejét.

Solo újfent rácsodálkozott arra a könnyed eleganciára és kecses tartásra, amivel a legújabb utasa, a Halálcsillag börtönéből kiszabadított Leia Organa hercegnő viselkedett a társaságukban. Volt benne valami tagadhatatlanul vonzó, az egyébként elviselhetetlen uralkodói arroganciája és fölényes modora ellenére is. Nyilván nem lehetett könnyű számára a raboskodás az elmúlt hetekben, főleg azután, hogy a szülőbolygóját a szeme láttára szétrobbantották a birodalmiak. Mégis alig látszott rajta, mennyire megviselték az események, pedig bőven kijutott neki a rosszból.

Leia hercegnő az elmúlt perceket mélabús hallgatással magába roskadva töltötte, miután megelégtelte az öntelt koréliai megjegyzéseit és ismételt célozgatásait a megmentéséért elvárt magas jutalommal kapcsolatban, s durcásan elhagyta a pilótafülkét. Egykor hófehér szenátori ruhája mostanra koszos, elnyűtt holmivá rongyolódott rajta a börtöncellában töltött napoknak és a szökésük viszontagságainak köszönhetően. A feje két oldalán, kettős kontyba csavart hosszú, sötétbarna haja egészen szétzilálódva kiáltott fésű és jóféle sampon után, amivel a teherúrhajó fedélzete sajnos nem szolgálhatott neki.

– Nos, fenség! – kezdte a kapitány hivatalos hangon, csípőre tett kézzel megállva az asztal előtt. – Örömmel tájékoztatom, hogy leparkoltunk a Brentaal rendszerben. Itt elég nagy az átmenő forgalom, így remélhetőleg néhány óráig nem fognak észrevenni minket a birodalmi járőrök. Addig lazíthatunk kicsit és ehetünk meg ihatunk valamit.

– Értem, kapitány. – biccentett kimérten a hercegnő, mérsékeltlen érdeklődő pillantást vetve a két férfira.

Bár a megmentői nem voltak éppen úriemberek, harcolni azért tudtak és a vakmerőséggel határos bátorságukhoz sem férhetett semmi kétség. Az a tény, hogy épségben kiszabadították őt a Halálcsillag börtönéből, átmenetileg feledtette a lánnyal a köztük lévő társadalmi különbségeket és apróbb nézeteltéréseket.

– Már épp kérni akartam egy kis vizet.

A hercegnő megjegyzésére válaszul Han elvigyorodott és széttárt karokkal meghajolt, akár egy esetlen lakáj. Láthatóan nem tudta megállni, hogy ne gúnyolódjon a lánnyal, aki úgy tűnik elvárta, hogy kiszolgálják.

– Máris hozom, felség...! Te mit kérsz, Luke? Vizet vagy valami jóféle konyakot esetleg?

Solo ruganyos járással átsietett a helyiségen, a szemközti sarokban felhalmozott ládákhoz lépve, amikben a készleteket tárolták. Felpattintotta az egyik konténer tetejét és kivett belőle egy teli műanyag palackot, meg négy kopottas műanyag poharat.

– A víz jó lesz. – legyintett a srác fáradtan, s odatelepedett a lány mellé.

Ő semmi kedvet nem érzett jelenleg az italozáshoz. A két kezére tekert kötéseket igazgatta, amik alatt folyamatosan lüktetett a sérült tenyere a rákent bőrregeneráló és fájdalomcsillapító krém ellenére. A zúzódásokkal borított lábszára sajgását ehhez képest alig érezte.

– Akkor a konyakot elteszem későbbre. – dűnnyögte megértően a koréliai. – Ünnepelni ráérünk később is, ha célba értünk.

Kiszolgálta őket, majd magának is töltött a kissé állott ivóvízből. A maradékot később előreveviszi a vukinak, amint méltóztatott elárulni a hercegnő, merre vegyék az irányt. Amiről egészen mostanáig nem esett szó köztük a fedélzeten, mert folyton valami mással voltak

elfoglalva.

Amióta kiugrottak az Alderaan rendszerből, sikeresen elmenekülve a nyomukban lihegő császári vadászoktól, nem volt egy nyugodt percük sem. A csata során a Falcon számos közvetlen találatot kapott, elveszítve a jobb oldali elhárító pajzsát és több külső kamerát a burkolaton. A fedélzeten kiütött elektromos tüzet ugyan Artúnak sikerült gyorsan eloltania, de ezzel még nem oldódtak meg a problémáik. Miután a teherhajó hiperűr sebességre kapcsolott és utasai kilihegték magukat, az első dolguk volt kiszabadítani Szi Thripiót a falból kilógó sérült kábelek kuszaságából, amibe egy szerencsétlen pillanatában zuhant a kétfallásos tolmácsrobot. Aztán ellátták mindenki sérüléseit, majd nekiláttak felmérni a károkat és kijavítani a legfontosabb sérüléseket a belső térben. Ez a munka elsősorban Hanra és Csubakkára várt, de Luke és Artu is besegített nekik, amennyire tudott. Leia hercegnő közben adogatta a szerszámokat, pótalkatrészeket, s többször élénk vitába keveredett a korélaival, főként a politikával és a felkeléssel kapcsolatban.

Miután nagyjából végeztek a teendőikkel, kiderült, hogy az oldalsó védőpajzsot nem lehet visszakapcsolni. Az elhárító rendszer sérülése csak kívülről javítható, így meg kell várniuk, míg leszállhatnak valahol. Solo nagyvonalúan legyintett a problémára, nem találva végzetesnek a veszteségeket. Érték már ennél sokkal komolyabb károsodások is az öreglányt eddigi viharos pályafutása során.

Inkább leült az utastérben és nekilátott megtisztítani a kézfegyvereket, meg újratölteni a lemerült energiatelepeket, bölcs előrelátással gondolva rá, hogy később is szükségük lehet rájuk. A zsákmányolt birodalmi E-11-es lézerkarabélyok jó szolgálatot tettek a Halálcsillagon vívott tűzpárbajok során, de szinte teljesen kifogyott belőlük a töltés. Még szerencse, hogy kompatibilisek voltak a Falcon fedélzetén tárolt illegális fegyver arzenállal, így később is hasznukat vehetik, ha megint zűrbe keverednének. Ami – ismervén az előttük álló hosszú utazás veszélyeit – igencsak reális lehetőségnek tűnt a kapitány számára.

– Sajnos kissé sietve kellett távoznunk a Tatuinról és eredetileg nem szerepelt az úttervünkben, hogy tovább fogunk menni az Alderaanról. Ezért a készleteink meglehetősen szűkösek. – magyarázta most Solo az utasainak kimérten, miután felhajtotta a vizet.

– Meddig elég az ennivalónk? Meg a vizünk? – kérdezte Luke aggódva.

Száma számára az űrutazás csak az első órákban tűnt izgalmasnak, míg le nem rázták az üldöző csillagrombolókat, áttörve a tatuini vesztegzáron. Aztán gyorsan lelohadt benne a lelkesedés, mert az Alderaanra vezető út öt napig tartott és egy ilyen kis űrhajón bezárva élni, még a viszonylag jó társaság ellenére sem bizonyult valami kényelmes és szórakoztató dolognak. Ő eddig az egész életét a szabadban töltötte, egy magányos sivatagi farmon, ahol mindig a bőrén érezhette a száraz, forró szelet, meg a homokszemcsék karistolását. A Millennium Falcon légkondicionált utastere ezzel szemben valósággal hidegnek és szokatlanul pormentesnek tűnt számára, de főként állottnak.

Az első napon jobbra Kenobival beszélgetett az öreg tábornoki múltjáról és a Klónok háborújában betöltött szerepéről, meg a Jedi Rend történetéről a Galaktikus Köztársaság korában. Aztán leckét vett az erőről, gyakorolta a fénykard használatát és megkérte Solót, hogy mutassa meg neki a Falcont a szabadidejében. Mindent tudni akart az űrhajó fedélzeti rendszereiről, hajtóművéről, kormányzásáról és fegyverzetéről, türelmesen végighallgatva a korélaival kissé leereszkedő magyarázatait az általa elvégzett módosításokról. Magában már régen eltökélte, hogy egyszer űrhajó pilóta lesz és harcolni fog a birodalom ellen, de az odáig vezető út számtalan tanulnivalóval volt kikövezve, amin csak nagy türelemmel és kitartással tud majd végigmenni.

– Egy-két napig legfeljebb. – becsülte meg Han józanul, az asztalra téve poharát. – Mindjárt felmérem a készleteket, de engem főként az üzemanyagszintünk aggaszt. Nem

volt pénzem teljesen feltankolni a hajót Mos Eisleyben, sem a Kemal Állomáson, így igencsak meg kell gondolnunk, hová megyünk innen tovább. Ciki lenne lerobbanni az öreglánnyal egy birodalmi irányítás alatt lévő rendszerben!

Visszasétált az élelmiszeres ládához és turkálni kezdett benne, számolgatva az egység csomagokat, vizes palackokat. Csubakka már tegnap morogni kezdett a szűkös fejadagok miatt, szokása szerint kevesellve a kiadós húsételeket az étlapon. De hát mit csináljon, ha csak ennyire futotta a maradék pénzükből indulás előtt? A Kenobitól kapott előleg maradéka viszont bőven elég lesz rá, hogy bevásároljon az első útjukba akadó biztonságos kikötőben.

– Azt meghiszem! – bólintott Luke nagy komolyan. – Akkor ezért állítottad parkoló pályára a Falcont a csillagrendszer peremén?

– Igen. Nem megyünk be a nagy forgalmú belső körzetbe, ahol tutira kiszúrnának minket, hanem szépen ellavírozunk idekint, ahol senki se figyel ránk.

Solo befejezte a számolgatást és sanyarú képpel visszafordult ifjú utasaihoz. Remélte, hogy nem kell részleteznie, mennyire kifogytak a kajából, mert le tudják olvasni arcáról a helyzetet.

– És mikor indulunk tovább, kapitány? – kérdezte Leia udvarias hangon.

– Amint méltóztatik elárulni fenséges úrnőnk, pontosan hová is akarja vitetni magát! – vigyorgott rá újfent, tettetett előzékenységgel a koréliai.

Odasétált a jobb oldali sarokban megbújó műszaki állomáshoz, enerváltan letelepedve az előtte magasodó forgószekre és futólag végigmérte a kijelzőket, türelmetlenül várva a választ.

Organa kissé elkínzott tekintettel bámult a megmentőire, előre sejtve, hogy azok nem fognak örülni a bejelentésének.

– Amióta hiperűr sebességre váltottunk, azóta gondolkodom ezen...! – kezdte diplomatikusan, a megfelelő szavakat keresve mondandójához.

Miután a Millennium Falcon sikeresen elmenekült az üldöző TIE vadászoktól, és a hercegnő apró nézeteltérésbe keveredett a koréliai csempésszel a dolgok fontosságát és főként a császárság elleni harcot illetően, a lány tucatnyi lehetőséget megvizsgált gondolatban, a helyzetet mérlegelve. Először az jutott eszébe, hogy elmehetnének a közeli Chandrilára, aminek lakói biztosan szívesen segítenének nekik elrejtőzni a hatóságok elől, illetve kapcsolatba lépni a Felkelők Szövetségének hadvezetésével vagy az illegalitásba vonult Mon Mothmával. Csakhogy a Chandrilán birodalmi megszálló csapatok állomásoznak, így ott szinte azonnal lebuknának, amint beléptek a rendszerbe.

Aztán arra gondolt, hogy megkereshetné azokat a szenátorokat, akikről biztosan tudja, hogy szimpatizálnak a felkeléssel. Pooja Amidala nabooi és Nadea Tural thradi szenátorok jöhetnek elsősorban számításba, de sajnos mindkét bolygó elég messze van innen. Ráadásul valószínű, hogy a birodalmi titkosszolgálat megfigyelés alatt tartja őket, főként a vele és az Organa Házzal ápolt jó kapcsolataik miatt. Ha felbukkanna náluk, körözött lázadóként segítséget kérve, könnyen lehet, hogy csak bajba sodorná őket. És végül mindannyian újra börtönbe kerülnének, amiből nagyon nem kér még egyszer.

Végül az is felmerült benne, hogy elmehetne valamelyik alderaani nagykövetségre vagy diplomáciai kirendeltségre. Amelyik nem a birodalom által uralt világokon működik, hanem egy független rendszerben. Ezekből több száz van, de sajnos egyik címét sem ismeri fejből. Persze a nyilvános adatbázisokból hamar megtudhatná a részleteket. Viszont ha hirtelen megjelenik egy nagykövetség, ami most nyilván tele van tájékozódni próbáló, segítséget kérő alderaani polgárokkal, annak gyorsan híre menne. És nem kétséges, hogy a császár ügynökei hamar elfognák ott, nem törődve holmi diplomáciai mentességgel és területi sérthetlenséggel. Ezzel pedig halálos veszélybe sodorná a követség dolgozóit és mindenki mást is, amit szintén nem kockáztathat meg.

– És jutott valamire, hercegnő? – tudakolta Han, enyhén értetlenkedve a körülményes megfogalmazáson.

– Igen. Az egyetlen lehetséges hely, ahová mehetünk, az a felkelés titkos támaszpontja. – sóhajtott föl a lány, töltve magának még egy pohárral az állott ivóvízből. – Épp csak azt nem tudom, hol található.

A pillanatnyi döbrent csendet egyedül Artu Detu kupolás fejének nyikorgó ide–oda fordulása zavarta meg, ahogy a kis robot egyik emberről a másikra nézett, próbálva értelmezni a helyzetet.

– Ez remek! Más jó híre is van még mára? – tört ki Han pár másodperccel később, elégedetlenül a térdére csapva.

Luke csak bámult a hercegnőre, enyhén leesett állal, meg se tudva szólalni. A csapatból öt lepte meg leginkább a bejelentés, mivel a szökésük után magában úgy gondolta, most már sínen vannak és rövidesen csatlakozhatnak a felkeléshez. De az élet újfent bizonyította neki, hogy a dolgok sosem mennek olyan simán, mint szeretné.

– Tudja kapitány, én birodalmi szenátor vagyok, nem úrhajó navigátor. Illetve csak voltam. – mentegetőzött a lány önérzetesen.

Aztán, hogy tudatosítsa bennük aktuális helyzetét, gyorsan hozzátette.:

– Mert mostantól én is körözött bűnöző vagyok, mint maguk!

– Isten hozta a klubban! – mordult rá Solo, nem túl vidáman.

Leia felhajtotta vizét, próbálva nem tudomást venni a száját betöltő állott ízről, aztán a holo–sakk vetítő asztalára téve könyökét, kimérten elmagyarázta útítársainak a helyzetet.

– A fogságba esésem előtt nem sokkal jártam a felkelés egyik nagy bázisán a diplomáciai úrhajómmal, a Tantive IV.–el. Csak annyit tudok mondani a helyről, hogy valahol a Gordiusz Kiterjedésben található, egy lakatlan rendszerben.

– Az elég nagy terület. – vakarta meg borostás állát a koréliei. – Mondjon valami konkrétabbat, ami alapján rákereshetek a galaktikus atlaszban.

Han türelmet erőltetett magára, őszintén remélve, hogy csak megkapja a lánytól az igényelt választ. De persze csalódnia kellett, mert a női agy nem úgy működött, ahogy azt ő elvárta, nem először és nyilván nem is utoljára.

– Egy vörös gázóriás körül keringő holdon van a bázis. – gesztikulált vékony karjaival az alderaani hercegnő, roppant kecses mozdulatokat téve a levegőben, mintha épp a birodalmi szenátusban tartana kiselőadást, ezernyi diplomata előtt. – Belélegezhető a légköre és sűrű trópusi dzsungel borítja. Egy régen kihalt faj hátrahagyott templomaiban rendezték be támaszpontjukat a felkelők. Amik elég nagyok ahhoz, hogy a kisebb úrhajók elférjenek bennük.

– Merre található ez a... Gordiusz Kiterjedés? – kíváncsiskodott Luke, Hantól várva a választ.

– A Külső Gyűrűben van. – legyintett a koréliei magabiztosan. – Nagyjából a Hydiai Út és a Perlemiai Kereskedelmi Útvonal között. Jártunk már arrafelé Csubival, a Torque rendszerben. Elég rossz hírű vidék. Bűnbandák, kalózok és törvényen kívüliek búvóhelye. A legtöbb lakott világát primitív bennszülöttek és elzárkózó civilizációk uralják.

Solo máris azt számolgatta fejben, hány napig fog tartani az út odáig és mennyi üzemanyagra lesz szükségük hozzá. Főként pedig, hogy mennyibe kerül majd a tankolás a legközelebbi félreeső helyen, ahol nem kell attól tartaniuk, hogy felismerik őket a legfrissebb körözési listák alapján. Amíg a Halálcsillag folyosóin szaladgáltak, rengeteg jó minőségű felvételt készítettek róluk a biztonsági kamerák, amik alapján a birodalmiak könnyedén kerestethetik őket szerte a galaxisban.

Végül arra a következtetésre jutott, hogy a Gordiuszba vezető út szoros menet lesz, de elvileg elérhető. Úgy három–négy nap alatt minimum. A beígért hatalmas jutalom felmarkolásával, meg némi sziesztával együtt is bőven lesz elég ideje rá, hogy visszaérjen

a Tatuinra és kifizesse Jabbát, mielőtt a hutt gengszter utána küldené a fejedelméit. Solo most áldotta magát, amiért bölcsen három heti haladékot kért öhajasságától, nem akarván elsietni a visszautat. Szóval legalább emiatt nem kell aggódnia.

– Mást tud még mondani a helyről? – vakkantotta türelmetlenül, további részletekre kíváncsian. – A rendszer nevét vagy a csillag típusát például?

– Nem, azt sajnos nem. – rázta meg a fejét Leia komoran. – Ezért nem tudták kiszedni belőlem a támaszpont helyét. Még úgy sem, hogy telenyomtak vallató drogokkal és alaposan megkínoztak a börtönben.

A lány természetes hangon előadott magyarázatát ismételten rövid csend követte, ahogy kiszabadítói lélekben megborzongva emésztették a hallottakat. Lukenak torkán akadt a szó, ahogy belegondolt, miket élhetett át ez a törékeny teremtes abban a sötét, rideg cellában, s hirtelen azon kapta magát, hogy még jobban gyűlöli a birodalmat, mint eddig bármikor. Hogy tehettek ilyen szörnyűséget Leiával? Zavarában Hanra pillantott, aki kelletlen grimasszal legyintve próbálta leplezni megrökönyödését a nő bejelentése miatt. Neki már régóta nem voltak illúziói a császáriak módszereivel kapcsolatban, most mégis kényelmetlenül érezte magát, ahogy a lány tisztán csillogó, barna szemébe bámult. Azért ez az "alaposan megkínoztak" dolog még neki is erős volt kissé. Végül inkább elfordította tekintetét, úgy csinálva, mintha figyelmét lekötné a műszerpulton villogó lámpák fényjátéka.

– Biztonsági okokból Antilles kapitány még nekem sem árulta el a rendszer nevét. – folytatta Leia kisvártatva, nem várva együttérzést vagy vigasztalást a megmentőitől. – Azt meg, hogy hol van, csak ő és a hajónk pilótája tudta. De ők valószínűleg meghaltak, amikor a Tatuin közelében elfogtak minket a császáriak.

Egy pillanatra felrémlt a lány lelkében az a perc, mikor a Tantive IV. fedélzetén megértette, hogy nincs menekvés. Rövidesen fogságba esnek és a birodalmiak visszaszerzik a felkelés által nagy nehezen, komoly véráldozatok árán megszerzett adatokat. Hacsak sürgősen ki nem talál valamit, amivel kicselezheti őket. És akkor bukkant rá Artu Detúra az egyik oldalsó szervizfolyosón, miközben a Halálcsillag műszaki tervdokumentációját tartalmazó adattároló lemezt szorongatva épp elbújni próbált a hajót megszálló rohamosztárosok elől.

– Hát ez remek! – fakadt ki mérgesen Solo. – Ha most utánanézek az atlaszban, becslésem szerint legalább tízezer vörös gázóriást fogok találni a Gordiusz Kiterjedésben! Ezek közül több száznak van belélegezhető légkörű holdja. És a többségük lakatlan.

– Akkor most mi lesz? – kérdezte Luke, kissé tanácstalanul. – Végigjárjuk őket?

– Még mit nem...! Az évekig tartana!

A pilóta borúlátó megjegyzését hallva Skywalker kezdte már érteni, miért nem találták meg a birodalmiak a lázadók rejtekhelyeit. A galaxis valóban hatalmas, emberi léptékkel mérve szinte felfoghatatlanul. Aki el akar bújni benne, könnyedén megteheti. Csak a lakott rendszerek száma meghaladja a húszmilliót, a peremvidéken pedig rengeteg a felderítetlen szektor, ahol civilizációk ezrei tenyészhetnek ősidők óta, mit sem tudva egymásról.

Legnagyobb meglepetésükre az eddig csöndben gubbasztó Artu Detu szólalt meg elsőként, hosszú trillát küldve Szi Thripio felé, aki nyomban ideges replikával felelt az asztroszer felvetésére.

– Na persze, mert te aztán mindig jobban tudod, mit kell csinálni...! Jó, elmondom! Bár nem hiszem, hogy okos dolog volna visszamennünk oda...!

– Mit mondott, Thripio? – szakította félbe a két robot meddő vitáját a farmerfiú, fölöttébb türelmetlenül.

– Elnézését kérem, Luke gazda! Artu szerint talán visszatérhetnénk az Alderaan rendszerbe.

– Igen? És miért?

Mindenki a kis droidra nézett, kíváncsian vagy épp meghökkenve. Az R2-es folytatta a füttyögést, méghozzá oly sebesen, hogy langaléta társa alig győzte fordítani szavait.

– Azt mondja, hogy mielőtt a Halálcsillag befogta volna a hajónkat, a Delayára igyekeztünk, ami a rendszer harmadik bolygója és régóta lakott világ. Valószínűleg még egyben van és ott biztosan találunk olyan embereket, akik segítenek eljutni a felkelőkhöz.

– Mi...? Még, hogy önként visszamenjek oda? A halál torkába, ahonnan alig tudunk megszökni...? – méltatlankodott Solo, a fejét csóválva erre a bödületes ostobaságra. – Neked zárlatos lett a processzorod, te guruló szemetesvödör!

Artu sértődötten csippanzott néhányat, aztán kitartóan folytatta érvei felsorolását. Azt, hogy a Delayát lényegében az Alderaaniak gyarmatosították és a katasztrófa túlélői biztosan ott gyülekeznek most, igencsak birodalom ellenes hangulatban. Thripio tömören fordította szavait, de Leia hirtelen belé fojtotta a szót, az asztalra csapva tenyerével.

– Nem mehetünk vissza oda! Több okból is! Egyrészt, mert a Halálcsillag még a rendszerben van és azonnal kiszűrnének minket. Másrészt, mert a császáriak nem hülyék. Valószínűleg csapatokat küldtek a Delayára és megszállták a bolygót, hogy elfogják az ott bujkáló lázadókat és elejét vegyék minden szervezkedésnek. Ha én hirtelen megjelenék Leilaniban és segítséget kérnék Gresh Manaa miniszterelnöktől, akivel jól ismerjük egymást, csak veszélybe sodornám őt és a családját, meg a munkatársait is. Amit egyszerűen nem tehetek meg velük...

– Bölcs gondolat. Menekülés közben úgy láttam, hogy a Halálcsillag a Delaya körül kering. Szóval én nem viszek vissza oda benneteket! Semennyi pénzért! – emelte föl a mutatóujját Solo figyelmeztetően. – Úgyhogy mást kell kitalálnotok, de gyorsan!

Artu csipogott még valamit önmaga mentségére, majd parázs vitába keveredett Thripióval, aki természetesen semmiben nem értett egyet vele, ezúttal is az emberek pártját fogva.

– Hiába sipákolysz, hogy a rozsdá rágjon meg! Akkor is a hercegnőnek és a kapitánynak van igaza...!

Amíg a két robot egymással pörölt, Leia fejében vadul kavarogtak a gondolatok. Artu javaslata egy logikus ötletet adott neki, ami jó eséllyel elvezetheti őket a felkeléshez. Amint eszébe jutott a megoldás, nyomban rászólt a droidokra, hogy fejezzék be a veszekedést és tárgyilagos hangon ismertette társaival a dolgot.

– Csönd legyen már...! Nos! Azt ugyan nem tudom, hol van a támaszpont, de azt igen, hogy a felkelésnek van egy kisebb, előretolt bázisa a Budpock rendszerben. Aminek lakói szimpatizálnak velünk és segítenek az Egyes Bázis ellátásában.

– Na...! Végre valami konkrétum! – sóhajtott fel Han elégedetten. – Egy nyom, amin elindulhatunk...!

– Igazából csak véletlenül szereztem róla tudomást, amikor félfüllel meghallottam a támaszponton, miről beszélnek egymás közt a pilóták. Az Egyes Bázis számára az utánpótlás egy részét a Budpockon keresztül szállítják, ahol átrakják az árut egy rejtkehelyen. Szóval oda kell eljutnunk és ők majd segítenek nekünk. Azt persze nem tudom, hol van ez a rendszer... – magyarázta a hercegnő, várakozóan pillantva a kapitányra.

Solo nyomban fölállt, megelégedve a tétlenséget. Megigazította derékszíját, meg a combjára csatolt oldalfegyverét.

– Értem. Megyek, megnézem az atlaszban...!

Nagy léptekkel a pilótafülkébe indult. Luke és Leia szinte futva követték, magára hagyva a két robotot az utastérben. Akik egy darabig tanácstalanul bámultak utánuk, majd mintha mi sem történt volna, folytatták a civakodást.

– Minden rendben, Csubi? – riasztotta fel szendergéséből a társát Han, ledobva magát a szomszédos ülésbe.

A vuki elégedetten vakkantott és kíváncsian nézett rájuk, ahogy mindhárman a navigációs pult fölé hajolnak, míg a koréiai bepötyögi a billentyűzeten a rendszer nevét.

– Lássuk csak...! Budpock...! Ez az! Meg is van! A Perlemiai Kereskedelmi Útvonal mentén fekszik a Meridian szektorban. Egy biztos, hogy jó messze van ide! Legalább három napi út, még teljes sebességgel is! – becsülte Solo, a monitoron feltűnő szegényes adatokat bámulva.

– Elég lesz az üzemanyagunk? – kérdezte Leia, futólag kipillantva az ablakon a távoli Brenta csillagra.

– Nem. – dőlt hátra nyikorgó ülésében a kapitány kényelmesen. – Út közben muszáj landolnunk valahol és rendszeren feltankolni.

– Itt nem tudnánk leszállni? – mutatott ki a szélvédőn túli bolygók parányi sarlóira a lány reménykedve.

– Tudni tudnánk, csak azonnal elkapnának minket és felséged mehetne vissza a börtönbe! – húzta el száját a koréiai fejcsóválva. – Nem! Keresnünk kell egy félreeső helyet, ahová talán még nem jutott el a hírünk. Elvégre a galaxis hatalmas és a körözési listák frissülése némi időt igényel a hivatalokban. Tudja, a bürokrácia miatt, meg minden!

– Akkor keressen egy helyet, ahol biztonságban leszállhatunk, kapitány és induljunk azonnal! – sürgette a hercegnő, nyomatékosan a férfi vállára téve kezét.

Ám Hant nem olyan fából faragták, mint aki hagyja, hogy egy utas, ráadásul egy nő parancsolgasson neki a hajója fedélzetén. Mérgesen felhorkant, lerázva magáról a hölgy kacsóját és újra rávetette magát a konzolra.

– Hohó, szépségem! Ne süssen...! Előbb had nézzem meg az atlaszt, hová lenne érdemes átugranunk! Ez beletelik egy kis időbe! Addig foglalja el magát valamivel! Például fészülködjön meg vagy ilyesmi...!

Leának nagy önuralomra volt szüksége ahhoz, hogy válasz nélkül hagyja a férfi faragatlan megjegyzését. De hamar belátta, hogy nem siettetheti a kapitányt, bármennyire szeretné is. Ez itt az ő hajója, neki kell döntenie ebben a kérdésben.

– Minél előbb juttatjuk el a felkeléshez az Artu egységben lévő adatokat a Halálcsillagról, annál jobb az esélyeink rá, hogy szétromboljuk az állomást. – mondta figyelmeztetően, s azon kapta magát, hogy önkéntelenül is megigazgatja szétzilált frizuráját. – Mielőtt Tarkin kormányzó úgy döntene, hogy megsemmisít még egy lakott bolygót, ami nem hódolt be nekik.

– Értem én, szivi, a harcias lelkesedését, de akkor sem akarom elkapkodni a dolgokat. – dűnnyögte Solo maga elé, a komputer kiírásait tanulmányozva.

– Megtenné a kedvemért, hogy nem szólít szivinek? – fortyant föl a hercegnő, most már komolyan dühösen. – Nem vagyok a babája, kapitány!

– Még szerencse!

Leia sértett méltósággal távozott a pilótafülkéből, megelégedve a koréiai bizalmaskodó és lekezelő modorát. Luke egy darabig tanácstalanul ácsorgott Csubi mellett, aztán inkább követte a nőt, mert rájött, hogy pillanatnyilag ő sem tehet itt semmit. Solo majd csak talál egy megfelelő bolygót, ahol biztonságosan leszállhatnak készleteket vételezni.

– Micsoda kiállhatatlan fickó a maga barátja, Luke! – jelentette ki Leia, amikor visszatértek az utastérbe.

– Nem a barátom...! Csak pár napja ismerem...! Sajnálom, hercegnő, de talán nem kellene őt provokálnia! Elvégre mi csupán utasok vagyunk a hajóján...! – válaszolta Skywalker óvatosan, oldalról sandítva rá, mielőtt leült volna az asztalhoz.

Még dühösen és koszosan is gyönyörűnek találta a lányt, bár óvakodott kimutatni az iránta érzett vonzalmát, alig pár órányi ismeretség után. Mindenesetre előben sokkal

szebb volt, mint azon a kékes fénnel vibráló hologramon, amit a Tatuinon látott róla.

– Igaza van...! Majd visszafogom magam!

Leia megpróbált lehiggadni. Újra megigazgatta kettős kontyát, azon tűnődve, vajon okos dolog volna-e kibontani a haját? Aztán inkább erőt vett magán és békén hagyta megviselt frizuráját. Pár óráig még kibírja ilyen állapotban. Most fontosabb, hogy inkább egyen valamit. A szegényes börtönkoszt nem volt éppen kedvére való az elmúlt napokban, főleg a kínvallatása óta. A testébe fecskendezett különféle idegmérgektől, akaratgyengítő szerektől és egyéb drogoktól enyhe szédülés kerülgette, ráadásul időnként görcsbe rándult a gyomra a sokk utóhatásaitól. Sejtette, hogy bele fog telni néhány napba, mire a vallató droidtól kapott vegyszerek kimosódnak a szervezetéből és túlteszi magát az elszenvedett sorozatos traumákon. Nem csak a kíntól, hanem a szülőbolygója elpusztításának nyomasztó élményén is.

Remegő léptekkel odasétált a készletes ládához, kinyitotta és kapkodva keresgélni kezdett az egység csomagok közt valami ehetőnek látszót. Luke, a jóképű tatuini farmer rövidesen csatlakozott hozzá, javaslatokat téve, melyik adagot válassza a maradékból. Ő már napok óta ilyen kajákon élt és tisztában volt az ízükkel. A tuskó korélaival ellentétben ez a fiú annyira kedves volt és udvarias, hogy Leia szinte elfelejtette a köztük lévő társadalmi különbségeket.

– Jó még ez a Nerf kocka...?

– Én inkább a sosomi főzeléket ajánlanám, hercegnő! Az sokkal finomabb és frissebb is!

– Hagyja a hercegnőzést, Luke! Szólítson inkább egyszerűen Leiának! Jó?

– Jó...! Leia...!

Összenéztek, futólag egymásra mosolyogva, aztán folytatták a kutakodást.

– Ha szabadna megjegyeznem, Luke gazda... – szólalt meg ekkor Thripio, nehézkesen fölállva az asztaltól.

– Igen, Thripio? – fordult felé a srác, kezében a kiválasztott ételcsomagokkal.

– Nekem és Artúnak is szükségünk lenne némi feltöltésre. Az energiatelepeink kezdenek kimerülni. – bökött az ennielőre a robot célzatosan.

– Jó. Keressetek egy csatlakozót és töltsétek fel magatokat! – biccentett Luke, majd asztalhoz ült a lánnyal és felbontotta a Nerf kockát rejtő dobozt.

Mindketten farkaséhesek voltak és boldogan vetették rá magukat a tartósított élelmiszerre.

– Köszönöm, uram! – indult Artu után a tolmács droid, kissé bizonytalanul bicegve megviselt fémlábain. – Addig én kikapcsolom magam. Ha bármelyiküknek szüksége lenne rám, rázzanak meg nyugodtan!

* * *

Amíg az utasai nagy egyetértésben lakomáztak hátul, Han az asztrogációs atlaszban kutakodott összevont szemöldökkel, próbálva egy megfelelő bolygót találni a számukra. Ez nem ment olyan könnyen, mint eleinte gondolta, mert a jelenlegi tartózkodási helyük teljes egészében birodalmi fennhatóság alatt állt. A távoli Budpock felé vezető útjukon mindjárt az első lehetséges megálló, az Essesia bolygórendszer például egy haditengerészeti bázisnak adott helyt, míg a következő világ, a Rhinnal szintén barátságtalan területnek tűnt az ottani gyógyászati létesítmények miatt egy szökevény csempészhajó számára. Ugyanígy kiesett a listából a Raltir is, amiről Han még a Tatuinon hallotta, hogy nemrég megszállta a birodalom, leverve az ottani lázadást.

– Van egy világ, a Delle, ami talán jó lehet nekünk! – bökte oldalba némán figyelő barátját a következő találathoz elégedetten. – Ez van a legközelebb hozzánk a hipersáv

mentén. Egy mezőgazdasági bolygó, gyér lakossággal. És nincs rajta komolyabb katonai jelenlét, amennyire tudni lehet.

A vuki kérdően ráfordult, a részleteket tudakolva. Solo azonban nem sokat mondhatott a helyről, mert az atlasz fölöttébb szűkszavúnak bizonyult az egyes világok politikai viszonyait illetően, szigorúan csak a földrajzra koncentrálva.

– Nem tudom. Ha valamiért nem jönne be, még mindig továbbmehetünk a Yabol Opára, az Ifmixre vagy a Shulstinera. Azok is hasonló bolygók és a hatósugarunkon belül vannak. Viszont utána a Castell és a Raithal már birodalmiak által megszállt terület. Szóval összesen négy dobásunk van. Szerintem ennyi bőven elég a sikerhez.

Csubakka bizonytalanul ingatta fejét a barátja optimizmusára, de nem tett ellenvetést. Voltak már ennél sokkal rosszabb helyzetben is az elmúlt években.

– Egyet mondhatok! – fogadkozott Solo, miközben betáplálta a navigációs komputerbe a kiválasztott rendszer adatait. – Sokba fog kerülni őfeneségének ez a fuvar! Mert jókora plusz pénzt fogok követelni tőle, ha célba értünk, az hét szentség! Mármint azon felül, amit az öreggel kialakultam indulás előtt!

Csubi helyeslően makogott valamit, s külön parancs nélkül is nekilátott felkészíteni a hajót a hiperűr ugrásra. Ők ketten sokat kockáztattak azzal, hogy kiszabadították az alderaani hercegnőt a sittről és úgy volt rendjén, hogy megkérjék ennek az árát a lázadóktól. Legalább visszakapnak valamit abból a zsákmányból, amit az Ylesia elleni támadás során nyúltak le tőlük a felkelők hetekkel ezelőtt.

– Megyek, szólok az utasainknak, hogy mindjárt ugrunk. Te addig állítsd irányba a ládát!

Han hátratrappolt a raktérbe, félbeszakítva Luke és Leia szegényes vacsoráját, akik láthatóan teljes egyetértésben pusztították el az utolsó fejadagokat a fedélzeten. Nem törődve azzal, hogy a koréliai és a vuki esetleg éhen maradnak.

– Jól van srácok, mindjárt indulunk a Dellére! Ez van a legközelebb, alig egy órányira tőlünk. Fejezzétek be a csámcsogást és kössétek be magatokat!

– Delle? Nem hallottam még róla. Milyen világ? – tudakolta a hercegnő.

Zavartalan nyugalommal egy újabb kanál sosomi főzeléket tolt be a szájába.

– Nem tudom. Mezőgazdasági telepek vannak rajta, szóval lesz mit ennünk, ha minden jól megy. És remélhetőleg olcsóbban tankolhatunk, mintha egy forgalmasabb bolygón próbálkoznánk! – vigyorgott rá magabiztosan a koréliai.

– Értem. Maga folyton csak a pénzre tud gondolni? – kérdezte Leia élcelődve.

– Nem csak arra. – támaszkodott az összekötő folyosó párnázott oldalának Han nyeglén. – Időnként a smashball is eszembe jut... meg a kikötői lányok... néhanap.

– Milyen színes a lelki világa, kapitány! Illő a hajójához! – gúnyolódott vele a fruska, miután lenyelte a falatot.

– Az öreglányt csak ne szapulja, szépségem! Nélküle nem jutottunk volna ki a harcállomásról! – figyelmeztette a férfi szigorúan. – Amúgy meg kösz a bókot! Mindig is mondtam, hogy madarat tolláról, kapitányt hajójáról ismerni meg!

Erre a hercegnő nem tudott mit válaszolni, főként mert egy újabb adag ételt tömött a szájába. A koréliai legyen csak büszke erre a lestrapált roncsra, ha akar. A lényeg, hogy elvigye őket az úti céljukhoz épségben. A lány rakoncátlankodó gyomra végre ellazult és meglepve ismerte föl, mennyire éhes valójában. Érzése szerint egy fél Nerfet fel tudott volna falni ültő helyében, pedig nem tartotta magát falánk embernek. A királyi család tagjaként még sose kellett éheznie, s mivel sovány testalkattal áldotta meg a sors, a kalóriabevitel szabályozása sem jelentett eddig gondot a számára.

– Akkor induljunk! Hagytunk nektek is két csomag ételt a ládában, Han! – mondta Luke tele szájjal.

Türelmesen rágcsált egy adag száraz Nerf kockát, ami ugyan nem volt a kedvence, de a hercegnő kedvéért hajlandó volt beérni vele. Egye csak a lány a finomabb főzeléket, hisz látszik rajta, mennyire éhes.

– Kösz, öcskös, de mi kibírjuk a leszállásig! Majd a Dellén eszünk valami frisset! – húzta el száját a koréliai, semmi kedvet nem érezve a tartósított élelmiszerekhez. – Ti addig lazítsatok és élvezzétek egymás társaságát!

Nem várva meg a válaszukat, azonnal visszaindult a pilótafülkébe, ruganyos léptekkel és szokott magabiztosságával sietve végig az összekötő folyosón. Jó érzéssel töltötte el a felismerés, hogy amíg a hercegnő eszik, legalább addig sem vitatkozik vele és nem próbál beleszólni a döntéseibe. Tömje csak tele a csinos kis száját azzal a vacak főzelékkel, amit egy meggondolatlan pillanatában vásárolt még hetekkel ezelőtt egy kikötői utasellátóban. Legalább nem kell kidobnia az ételt, ha lejárt a szavatossága, mert ő és Csubi aztán meg nem ennék a savanykás sosomit semmi pénzért!

Han széles vigyorral a száján foglalta el helyét a kormánynál. Mégiscsak jó, ha van egy éhes hercegnő a fedélzeten! Véleményét persze nem osztotta meg a társával, későbbre tartogatva a poént Csubi számára. Majd ha kitették Leiát meg Lukeot és fölmarkolták az igencsak megérdemelt jutalmukat, a Tatuinra visszavezető úton lesz mivel szórakoztatnia a vukit, vélte optimistán.

Azzal a két csempész jól összeszokott párosként kapcsolgatni kezdett az űrhajó műszerfalán, felélesztve a nagy teljesítményű ionhajtóműveket. Rövidesen új pályára állították a Falcont, felkészülve a hiperűr ugrásra a forgalmas Perlemiai Kereskedelmi Folyosó mentén. A navigációs komputer pár perc alatt kiszámolta az ugráshoz szükséges koordinátákat, s miután megadta az engedélyt a műveletre, a kapitány keze a vezérlőkarra nehezedett.

– Indulás! – mondta őszinte elégedettséggel, még mindig a főzeléket zabáló hercegnőn mulatva magában, miközben meghúzta a váltókart.

Az ablakon túl pislákoló halovány csillagok hirtelen felfénylettek és elmosódott csíkokká torzultak, ahogy a Millennium Falcon hiperűr sebességre váltott, maga mögött hagyva a Brentaal rendszert.

MÁSODIK FEJEZET

A Halálcsillag parancsnoki tárgyalóterme épp olyan sivár volt, amilyen célszerűen berendezett, közepén a hatalmas, fekete holografikus vetítő asztallal. Ennélfogva tökéletesen illett Wilhuff Tarkin nagymoff szikár alakjához és markáns személyiségéhez, aki mostanában elég sok időt töltött itt a főtisztek társaságában. A helyiséget megvilágító hideg fali fények komor hangulatot kölcsönöztek a jelenlévőknek, akik az Alderaan megsemmisítése utáni teendőket tárgyalták egymás között.

Halk sziszegéssel nyílt az ajtó és a két oldalán posztoló biztonsági őrök között feltűnt Motti ellentengernagy délceg alakja, aki kimért léptekkel sietett be a tárgyalóba. A császári haditengerészet büszke tisztjét két beosztottja kísérte, a szürke hajú Luah alezredes és a birkózó külsejű Hainz őrnagy, akik automatikusan tisztelegtek a feletteseiknek, feszes vigyázzban megállva az ajtónál.

– Végre itt van, Motti! Jöjjön csak...! – szólalt meg a hatalmas, fekete tárgyalóasztal mögött ülő Tarkin kormányzó kimérten.

Conan Antonio Motti odalépett a szomszédos székhez, óvatosan letelepedve rá. Közben futó pillantást vetett a vele szemközt ülő, turcsi orrú Moradmin Bast tábornokra, de főként arra a magas, fekete ruhás alakra, aki Tarkin mögött ácsorogva figyelte a vezérkari

diskurzust. Darth Vader szörcsögő lélegzete állandó háttérzajként töltötte be a szobát, enyhén idegesítve a jelenlévőket. Az uralkodó jobb keze most is épp olyan kifürkészhetetlennek és veszélyesnek tűnt a fekete maszkja mögött, mint bármikor korábban, valahányszor látta őt a fedélzeten. Amióta Motti torkának elszorításával demonstrálta előttük az erő misztikus hatalmát, az ellentengernagy óvakodott közel kerülni a fekete lovaghoz. Mintha a távolság megvédhetné őt az efféle láthatatlan varázslatoktól.

– Uram! – nézett végül a nagymoff szikár arcára nyugodtan.

A tárgyalóasztal körül ülő magas rangú tisztek egyszerre elnémultak, várakozóan pillantva kettejükre.

– Fontos feladatot akarok önre bízni, barátom! – vetette rá acélkék színű szemeit Tarkin feszült nyugalommal. – Mint tudja, nemrég engedtünk megszökni néhány lázadót az állomásról. Akik egy rozzant teherhajón úton vannak a rebellisek titkos támaszpontja felé. A technikusaink elrejtettek rajta egy hiperűri nyomkövető egységet. Azt akarom, hogy személyesen kövesse őket és győződjön meg arról, pontosan hol található a bázisuk.

Mottit kissé meglepte a kérés, elvégre az ilyen feladatokra sokkal alacsonyabb rangú tiszteket szoktak kijelölni a flottánál. A kíséretében lévő Hainz őrnagy tökéletesen megfelelt volna erre a célra, pont ezért hozta őt magával. Amikor Tarkin elrendelte a teljes riadót a harcállomáson, épp a légdokokban álló csillagrombolója fedélzetén tartott szemlét. Így csak késve értesült Organa hercegnő kiszabadításáról, majd a lázadók hihetetlenül vakmerő és meglepően sikeres meneküléséről. De tetszett neki az az elegancia, amivel a kormányzó irányította az eseményeket, útjára engedve az ellenséget.

– A hajómat most készítik föl az indulásra, uram. Két órán belül felszállhatunk. – biccentett végül kimerően.

– Helyes!

Tarkin bízott ugyan Motti képességeiben, de mindenképp biztosra akart menni, mert a lázadók már eddig is sok fejtörést okoztak nekik a vakmerő lépéseikkel. Ezért szájbarágósan folytatta mondókáját, mintha egy tapasztalatlan kölyökhöz beszélne.

– Amint meghatározták a bolygó helyét, azonnal odamegyünk a Halálcsillaggal és megsemmisítjük őket. Ugyanúgy, mint az Alderaant. De addig itt maradunk, ebben a rendszerben. Tagge tábornok csapatai közben tisztogató műveletet folytatnak a Delayán és felszámolják a jelentéktelen ellenállást.

– Értem, kormányzó! – biccentett Motti, nagyot nyelve izgalmában.

Amikor beléptek a rendszerbe, az Alderaan körüli blokádkialakításánál elkövette azt a hibát, hogy nem küldött elég csillagrombolót a bolygóról távozó űrhajók elfogására, amiért Vader igencsak neheztelt rá később. Ennek köszönhetően több ezren el tudtak menekülni, mielőtt a Halálcsillag főfegyvere szétporlasztotta volna a planétát. Tarkin azonban nem említette egy szóval sem a dolgot, lényegtelennek ítélve a szökevényeket. A lázadás fő támogatójának számító világ megsemmisítése bőséges elégtétellel töltötte el a kormányzót, látva, milyen jól működik a kedvenc játékszere.

– Út közben tartsanak megfelelő távolságot a Millennium Falcontól! Semmiképp sem vehetik észre önöket, nehogy gyanút fogjanak! – emelte föl mutatóujját figyelmeztetően a nagymoff. Mintegy megfenyegetve az ellentengernagyot, akár egy csintalan kisgyereket. Így jelezte számára, hogy nem akar még egy hibát látni tőle.

– Persze! Óvatos leszek, uram!

Motti ismerte jól az ilyen különleges műveletek során alkalmazott XX–23-as katonai nyomkövetőket, amik kényelmesen elférnek az ember tenyerében és egy űrhajó külső burkolatára ragasztva vagy belül elrejtve hónapokig képesek a hiperűri S-szálakon keresztül sugározni a célpont helyzetének meghatározásához szükséges adatokat. Ennek köszönhetően egyáltalán nem kell közel merészkedniük a lázadókhoz, hogy követhessék őket. Szóval kizárt, hogy a szökevények kiszúrják az utánuk lopakodó csillagrombolóját.

– Elképzelhető, hogy út közben megállnak egy-két helyen, tankolni vagy kapcsolatba lépni a társaikkal. – szólalt meg Darth Vader, mélyen kongó hangján beleszólva az eligazításba. – Tehát ne hamarkodja el a dolgokat! Várja ki, míg egyértelműen meg nem bizonyosodik róla, hogy hol van a lázadók támaszpontja!

– Úgy lesz, Vader nagyúr!

Motti felpillantott a toronymagas, fekete alakra és nyelt egyet nyugtalanságában. Ő is tisztában volt az akció fontosságával, hiszen a lázadók már régóta tudtak a harcállomás létezéséről. Bár ezzel a ténnyel ő csupán akkor szembesült, mikor a Despayre börtönbolygó körül keringő bázist még az építkezés befejezése előtt megtámadta egy kisebb lázadó különítmény, próbálva kárt okozni benne. A Halálcsillagot oltalmazó csillagromboló flotta parancsnokaként Motti feladata volt elhárítani a támadást és bizony meggyűlt a baja az ellenség zászlóshajójával, egy öreg Lucrehulk-osztályú csatahajóval, amiből mérges darazsak módjára rajzottak elő az X-szárnyúak. Végül a harcállomás óriáslézerének kellett elhamvasztania a csatahajót, hogy az ő vadászgépei befejezhessék a munkát és végezhesse a támadókkal.

– Nem követhetünk el újabb hibát! Nemrég beszéltem a császárral az Alderaan ügyében, aki nagyon elégedett volt a munkánkkal. És elvárja tőlünk, hogy mielőbb felszámoljuk a lázadás maradékát is. Ha sikerrel jár, számíthat a legmagasabb szintű elismerésre az embereivel együtt! – mondta Tarkin, továbbra is szúrós szemmel méregetve a főtitstet.

– Ha viszont nem, a legsúlyosabb büntetésre készülhetnek! – emelte föl fekete kesztyűs kezét Darth Vader figyelmeztetően.

Motti torka elszorult a gondolatra, ahogy felismerte, mire céloz ezzel a Sith lovag. A halálbüntetés lehetősége épp olyan rémisztőnek tűnt a számára jelen pillanatban, mint a kitüntetés csábítása a sikeresen végrehajtott küldetés után. Karrierista lévén nem kedvelte a dupla vagy semmi bevetéseket, elvégre komoly ambíciókat dédelgetett magában, egyre följebb furakodva a katonai ranglétrán.

– Én és az embereim értjük a dolgunkat, uraim! Nem fognak csalódni bennünk!

– Abban biztos vagyok, ellentengernagy! – dörögte Vader, lassan leengedve kezét a köpenye takarásába.

A továbbiakban nem szólt egy szót sem, csak bámult rá a sisakja mögül, roppant idegesítően. Mintha a veséjébe látna és szórakoztatná a férfi gondosan titkolni próbált rémülete. Mottinak kényszerítenie kellett magát, hogy a kormányzóra figyeljen, s ne a hipnotikus hatású sötét nagyúr sivító lélegzetére, amitől a fiatalabb katonákat szabályosan kiverte a víz a flottában, ha csak meghallották.

– Jelenleg a Brentaal rendszerben van a hajó. Tizenkét óránként jelentést kérek a helyzetéről.

– Úgy lesz, uram!

– Induljon! És járjon szerencséivel!

Motti felpattant, katonásan tisztelgett, aztán futó pillantást vetett az asztalnál ülő többi főtitstre. Az ősz hajú Wulff Yularen ezredes szája sarkában mintha biztató mosolyt látott volna felfelé görbülni, de az is lehet, hogy csak a sápatag fények rajzoltak torz árnyékot a híres veterán arcára. A Klón háborúban admirális volt, most a Birodalmi Biztonsági Hivatal tisztjeként tevékenykedett a harcállomáson, bár sokak szerint már rég nyugdíjban lett volna a helye. Mellette Hurst Romodi, a tábornokból lett szenátor mély hegekkel barázdált képe inkább unottnak tűnt, mintha nem igazán bízna az efféle különleges hadműveletekben. Nos, majd ő megmutatja, mire képes a haditengerészet! Biztosan meg fogják találni azt az átkozott lázadó bázist! Azzal az ellentengernagy komótosan sarkon fordult és kimasírozott a helyiségből. Két kísézője nyársat nyelve követte.

Miután bezárult mögöttük a fémajtó, Tarkin lassan megfordult a székeivel együtt és a mozdulatlanul ácsorgó fekete lovagra bámult. Őszintén szólva egy kissé már őt is idegesítette Vader jelenléte a tárgyalóban, az ő harcállomását. Főleg a Mottival történt fojtogatós incidens óta, amikor az uralkodó bizalmasa egyértelműen kinyilvánította a parancsnokok előtt, mire képes a misztikus erő segítségével. A kormányzó nagyon nem szerette volna, ha egyszer az ő inas nyakát szorítja el az a láthatatlan marok, ami nemrég megleckéztette az öntelt ellentengernagyot, szó szerint belefojtva a szót.

– Akkor már csak várnunk kell, hogy célba érjen a hercegnő! Motti érti a dolgát és kiváló csapata van! Pont az ilyen akciókra specializálták magukat a felderítői!

– Remélem, jól választotta ki az emberét, kormányzó! És nem fogja hagyni, hogy lerázzák holmi olcsó csempész trükkökkel, meg ügyes manőverekkel!

A nagyúr nem rejtette véka alá kételyeit Mottival kapcsolatban, ismételten próbára téve a nagymoff türelmét.

– Az ellentengernagy tapasztalt katona. Tudja, mi forog kockán. Nyugodt lehet, Vader! Ő biztosan meg fogja találni nekünk a lázadók bázisát, bárhol legyen is a galaxisban!

– És remélhetőleg most nem fogunk úgy felsülni, mint a Dantuin esetében. – tette hozzá a toronymagas alak, minden ironia nélkül. Azzal hirtelen megmozdult, s fürge léptekkel elhagyta a helyiséget.

Tarkin nem csodálkozott a fekete lovag távozásán. Amióta csak ismerte, Vader mindig ilyen volt. Türelmetlen, energikus, tele visszafojtott indulatokkal. És őszintén szólva nem értette, hogyan és miért adhatott ekkora hatalmat neki az uralkodó kezdettől fogva. Hacsak nem azért, mert értékelte az erő használatának ritka képességét benne, amivel rettegést keltett maga körül, sokszor még a feletteseiben is.

HARMADIK FEJEZET

Miután befejezte az étkezést, Leia nem sokáig bírt nyugton üldögelni a Falcon utasterében. Főleg azután, hogy ifjú megmentője, Luke Skywalker előrement a pilótafülkébe, beszélgetni a faragatlan kapitánnyal és a behemót vukival, Thripio pedig kikapcsolta magát a feltöltés idejére. Más társasága nem lévén, a lány végül felpattant az ülésből és feledni próbálva fáradtságát, a sarokban gubbasztó R2-eshez lépett. Aminek oldalából egy kigyózó energiakábel vezetett a fali csatlakozóhoz, árammal táplálva a droid akkumulátorát.

Az Artu egység tagadhatatlanul fontos szolgálatot tett a felkelésnek, amikor az ő személyes parancsára elvállalta, hogy megszökik a Tantive IV.-ről és eljuttatja a törzsébe rejtett adattároló lemezt – rajta a Halálcsillag műszaki tervdokumentációjával – Kenobi tábornokhoz. Leia maga sem hitt benne, amikor a kis droid előtt állva rögzítette az Obi-Wannak szóló holografikus felvételt, hogy sikerrel fog járni. Elvégre épp akkor fogták el a diplomáciai korvettjét a birodalmiak, akik végigüldözték őket a fél galaxison, a Toprawától a Tatuinig. Ezért most hirtelen támadt szimpátiával tekintett a kissé megviseltnek tűnő gépezetre, miközben lehajolt hozzá, gyöngéden megsimogatva annak kupolás fejét.

– Jól vagy, Artu? – kérdezte tőle gyöngéden, mintha egy élőlényhez beszélne.

Az asztromechanikai droid megilletődött, ugyanakkor elégedett csippanást hallatott és fölnézett rá az egyetlen szemével. Félgömb alakú fején sejtelmesen villództak a jelzőfények, a rendszereinek állapotáról tudósítva a nőt.

– Örülök neki, hogy sikerült idáig eljutnod. Gondolom, nem lehetett könnyű dolgod ezzel a társasággal! – sóhajtott föl Leia megértően. S közben azon tűnődött, miért beszélget el a robottal, mikor még a szavait sem érti? Talán felébreszthetné a C-3PO

egységet, hogy tolmácsoljon köztük.

Artu hosszú fűtysorozatot hallatott, nyilván a kalandjait próbálva elmesélni a lánynak, aki végül odalépett a mozdulatlanul ülő protokoll droidhoz és megrázta a vállát. Thripio szemei nyomban felfénylettek, ahogy az emberforma robot életre kelt és végigmérte a hercegnőt.

– Igen, felség? Mit óhajt tőlem?

– Szeretném, ha tolmácsolnál köztem és Artu között, Thripio!

– Ahogy parancsolja, Leia úrnő!

– Azt szeretném megtudni, hogy a rád bízott adatok biztonságban vannak-e? – fordult a kis robothoz Organa, karba tett kézzel várva az oly fontos választ.

Az R2-es csicszergett, mint egy kismadár, ide-oda forgatva kupolás fejét közte és a tolmács droid között.

– Artu azt mondja, az adatok sértetlenek. A biztonság kedvéért lemásolta őket a lemezről a saját memóriájába is. És a lehető legerősebb titkosítással elrejtette az egészet az emlékei közé.

– Nagyszerű...! Maradjanak is ott az adatok, amíg célhoz nem érünk!

Leia máris jobban érezte magát. Tehát két példányuk is van a tervdokumentációból. Okosan tette, hogy a masszív felépítésű asztroszerre bízta a kritikus jelentőségű információkat, egy másik droid; például a jóval labilisabb személyiségűnek tűnő, szószátyár Thripio helyett.

– Próbált valaki hozzájuk férni esetleg? Kiolvasni vagy letörölni őket?

– Igen, felség!

– Igen? És ki volt az?

A lány azon kapta magát, hogy elszorul a torka aggodalmában.

– Luke Skywalker. Az új gazdánk!

– De remélem, nem sikerült neki! Ugye?

Leia figyelmen kívül hagyta azt az apróságot, hogy a droidok tulajdonképpen már nem az ő tulajdonát képezik, mivel a parasztgyerek láthatóan jogot formált rájuk, miután megvette őket a Tatuinon. Mindez pillanatnyilag mellékes. A fő, hogy az R2-esben tárolt információk épségben eljussanak a szövetséghez.

Artu megnyugtató csippanást eresztett meg, magabiztosan tudatva a hercegnővel, hogy hűségesen vigyázott a kulcsfontosságú információkra a vákuum és ütésbiztos testének legmélyén. Aztán hosszú szövegelésbe kezdett arról, hogy a Halálcsillag egyik komputer termináljára csatlakozva milyen további műszaki adatokat töltött le magának a biztonság kedvéért, miközben meghekkelte a rendszert. Thripio alig győzte fordítani a kuvikolását, időként ingerülten rászólva alacsonyabb társára, hogy lassítson a tempón.

Leia türelmesen végighallgatta a kis droid szabatos beszámolóját, s hirtelen megértette, hogy az életét és a szabadságát tulajdonképpen Artúnak köszönheti, nem Lukenak és Hannak. Ha a robot nem jár utána önszorgalomból, hová vitték őt és nem szól róla a férfiaknak, hogy a Halálcsillagon raboskodik és halálra ítélték, biztosan nem indulnak el a kiszabadítására. És akkor még mindig ott csücsülne a cellájában, csüggedten várva a kivégzőosztagot. Összerázkódott a felismeréstől, azon merengve, hogy a szerencsés véletlenek milyen hosszú sorozata vezetett el idáig, hogy itt lehessen ezen a repülő ócskavasrakáson, úton a felkelés főbázisa felé.

– Értem. És nagyon köszönöm, amit értem és a szövetségért tettél, Artu! – dicsérte meg a robotot elérzékenyülő hangon. – Ezt sosem fogom neked elfelejteni!

Nem tudta megállni, hogy gyöngéden meg ne simogassa a droid fejét, halovány mosollyal szemlélve a gépezet izgatott reakcióját erre a hercegnőtől teljességgel szokatlan érzelmnyilvánításra.

– Artu nagyon örül, hogy a szolgálatára lehetett önnek, felség! – mondta büszkén Thripio, magában őszintén irigykedve alacsonyabb társára, amiért ilyen komoly megtiszteltetésben részesült a királyi fenségtől. Tapasztalatai szerint az emberek fölöttébb ritkán dicsérték meg a droidokat, még akkor is, ha maradéktalanul elégedettek voltak az általuk végzett munkával.

– És én is örülök! – tette hozzá gyorsan az udvariasság kedvéért.

– Amint biztonságba értünk, gondoskodom róla, hogy rendes karbantartásban részesüljete! Úgy látom, alaposan megviselt benneteket ez a küldetés!

– Ne is mondja, felség! – legyintett teátrálisan a tolmács robot, gyorsan számba véve, hány alkatrésze sérült meg vagy romlott el azóta, hogy egy mentőkapszulába szállva hagyta kilőni magát a Tantive IV. fedélzetéről. Kész csoda, hogy egyáltalán működőképes maradt az elmúlt napokban.

– Sosem volt még részem ilyen szörnyű élményben, mint a Tatuinon való kóborlás! A burkolatom csupa horpadás, folt és karcolás...!

Artu bánatosan füttyentett, kivételesen egyetértve langaléta társával. A sivatag homokja és a perzselő forróság egyiküknek sem tett jót azon a kietlen bolygón. Thripio persze sokkal finnyásabb gépezet volt, mint az úrbeli viszonyokra tervezett társa, így fokozottan megviselte a szervomotorjainak, burkolólemezeinek és az ízületeinek sanyarú állapota.

A protokoll droid visszaemlékezett rá, hogy amikor a taszkenek megtámadták őket a sivatagban és leszakadt a bal karja, szinte biztos volt benne, hogy ócskavasként végzi a homokba temetve. Luke gazda ugyan sikeresen visszacsatolta végtagját a csonkra, de nem foglalkozott a rengeteg vezeték precíz összekapcsolásával és tesztelésével. Így Thripio – bár tudta mozgatni a karját és képes volt a kezével megfogni a tárgyakat – a beépített érzékelőitől egyszerűen nem kapott adatokat. Emiatt folyton olyan érzése volt, mintha műkezet hordana. Talán ilyen lehet a szerves lények számára a végtagjuk elvesztése – gondolta azóta többször is. Szörnyű! Még jó, hogy a robotok képesek kikapcsolni a fájdalmat közvetítő érzékelőiket. Remélhetőleg most már hamarosan célba érnek, és a felkelő technikusok rendesen összerakják őt, kicserélve az elhasználódott alkatrészeit és megtisztítva belső részeit a tatuini homokszemcséktől.

Leia a tolmács panaszkodását hallva szinte elfelejtette, milyen rettenetes élményekben volt része a birodalmi csillagromboló börtöncellájában, majd később a Halálcsillag fedélzetén. Ahol többször is megalázták, megkínózták, eszméletlenre sokkolták és válogatott módszerekkel gyötörték az elmúlt napokban, próbálva kiszedni belőle a lázadással kapcsolatos információkat. Mégsem tört meg, még az Alderaan megsemmisülését látva sem, pedig lélekben nagyon közel került a teljes összeomláshoz.

– Ti vagytok a leghűségesebb robotok, akikkel csak találkoztam! Fogalmam sincs, hogy tudátok rávenni Lukeot, hogy kiszabadítson a börtönből, de örökre hálás leszek érte! – mondta a gépeknek, azzal visszatámolygott az üléséhez.

Csak most vette észre, mennyire fáradt az elmúlt órák, napok megpróbáltatásai után. Kénytelen volt leülni, mielőtt összerogyna a fedélzeten, s szemét lehunyva kifújta magát.

– Igazából nem kellett győzködnünk, felség. – magyarázta Thripio gesztikulálva. – Luke gazda feltétlenül segíteni akart önnek. Csak Solo kapitányt kellett rávennie, nagy jutalmat ígérve neki, mert nem akarta az életét kockáztatni önért.

– Azt mindjárt gondoltam! – motyogta lebiggyedő szájszéllal a lány, s legyintett az egészre.

A vele szemben álló két robot egy darabig figyelte őt, aztán megértve, hogy befejezte a velük való társalgást, újra mozdulatlanra dermedtek.

Leia legalább olyan elhasználtként érezte magát jelen pillanatban, mint az aranyszínű fémmű figura. Koszos volt, bűdös és kimerült. A börtönben töltött napok során nem volt lehetősége rendesen megtisztálkodni, sem ruhát váltani. A szökése után pedig a fogda

szemetesvermében tett kényszerű látogatás piszkolta össze megviselt öltözékét, amit ugyan felületesen kimosott később egy mosdóban, de ettől nem lett sokkal tisztább. A kozmetikus nanoréteggel bevont, méregdrága szenátori ruha anyagába ragadt szutyok eltávolításához speciális tisztítószerek vagy minimum egy olló kellett volna, kritikus meglátása szerint legalábbis.

Ahogy az elmúlt hetek történésein elmerengett, eszébe jutott a Devastator fogdjába kerülése, amikor nyilvántartásba vették a császáriak. Bár előtte már alaposan megmotozták egyszer, amíg eszméletlen volt a korvett fedélzetén és minden személyes holmiját elvették tőle a rohamosztigosok, a hadihajó börtönében a biztonság kedvéért megismételték a procedúrát. A férfi fegyőrök durva tapogatása és szexuális zaklatással felérő, obszcén megjegyzései a soványka természetével kapcsolatban fölöttébb megalázóak és rémisztőek voltak a lány számára. Vele, mint a birodalmi szenátus legfiatalabb tagjával úgy bánni, akár egy köztörvényes bűnözővel vagy egy szajhával, nos ez fölöttébb vérlázító élmény volt Leia számára és előrevetítette a későbbi megpróbáltatások szörnyűségeit. De hiába tiltakozott erélyesen a méltatlan bánásmód ellen, tisztességes eljárást követelve magának, csak annyit ért el felháborodott szavaival, hogy az egyik flottagárdista gúnyos vigyorral a fenekére csapott és szabályosan belökdöste a cellájába. Majd perverz módon újra letapizta, miközben a falhoz szorítva testét, levette csuklójáról a bilincset. Organa persze rögtön ellökte magától és haragjában gondolkodás nélkül nekiugrott, hogy leüsse és a fegyverét elvéve szökést kíséreljen meg. Ám a smasszer résen volt, mert reflexből háritotta ütéseit és rögtön a hasába nyomta kábító botját, égető erejű áramot küldve belé. Mire a hercegnő nyöszörögve magához tért a sokkból, görcsösen fetrengve a rácsos fémpadlón, már magára hagyták a tömlőcben.

Viszont legalább a ruhájától nem fosztották meg. Organa ugyanis a fogságba esése utáni percekben komolyan tartott attól, hogy valami kényelmetlen rabruhába fogják öltöztetni, valamint azonosító, nyomkövető és szökésgátló chipet ültetnek a bőre alá, ahogy azt a hagyományos foglyokkal csinálják a birodalmi börtönökben. De Darth Vader valamiért eltérő bánásmódban részesítette őt, talán mert el akarta kerülni, hogy bármi nyoma maradjon a lány fogságba esésének a császári adminisztrációban. Az a tény, hogy nem értesíthette a családját és még egy ügyvédet sem hívhatott a védelmére, megerősítette őt abban a sejtésében, hogy a külvilág számára gyakorlatilag már halott. Vagyis sosem fogják szabadon engedni és miután minden információt kiszedtek belőle, szép csöndben végeznek vele a pribékek.

Leia Organa hivatalosan meghalt a Tantive IV. személyzetével együtt, amikor aszteroidaviharba kerültek a Tatuin közelében. Maradványai belevesztek a világűr végtelenjébe és még a holtteste sem került elő. Ezt maga a fekete lovag árulta el neki, miközben a tömlőcből Tarkin színe elé kísérté, hogy megfossa őt annak reményétől, hátha az apja szót emel érte a császárnál és valamiképp kieszközöli a szabadon bocsátását. Így már érthető volt a lány számára, miért merte gátlástalanul megkínózni őt a szadista hadúr, abban a sötét és hideg cellában a kihallgatása során.

A fruska most megpróbálta erővel kizárni tudatából az elmúlt napok szörnyű élményeit, beleértve azt a pillanatot is, amikor azt hitte, kásává lapítja őket a szeméztűzda acélfala szökés közben. Egyszerűen elege volt már a megpróbáltatásokból és pihenni vágyott. Lefeküdni egy puha, kényelmes ágyba és nagyot szundítani az egyszerű, de laktató ebédet követően. Ám előbb jó lenne alaposan megtisztálkodnia és megszabadulni ettől a mocskos fehér ruhától.

A szemetesveremben való dagonyázás után még mindig olyan bűdösnek érezte magát, mint soha előtte az életben. Minden levegővételnél kénytelen volt elviselni az orrába, szájába hatoló markáns szagot, aminél csak a vuki bundájának sűrű kipárolgása volt rosszabb a fedélzetén. Az óriás Csubakka eddig szerencséjére jól elvult a

pilótafülkében, csupán időnként téve rövid látogatásokat az utastérben. És a két férfi sem volt sokkal jobb állapotban, bár az ő orrukat láthatóan nem zavarta úgy a testszaguk, mint a hercegnőét. Az alderai királyi palotában sosem kellett ilyen penetráns búzzal megküzdnie az orrának, sem a Coruscanton vagy a diplomáciai küldetése során meglátogatott bolygókon.

Furcsa mód mégis inkább a hajának siralmas állapota zavarta legjobban Leiát, szinte már elviselhetetlenül. Ami koszos volt, nedves, zsíros és ápolatlan, akár egy ázott Nerf bundája. Csak a belé nevelt fegyelemnek köszönhetette, hogy nem vakarózott állandóan, s nem bontotta ki a frizuráját, hogy szabadon turkálhasson loncsos hajzuhatagában, még jobban összekócolva azt.

Az Alderaanon ősi szokás, hogy a nők egész életükben növesztik a hajukat. Amit szabadon lógni hagynak vagy kontyba kötve viselnek a fejükön, mint valami koronát. Ő többnyire két oldalt felcsavarva hordta haját, ahogy az anyja és más női rokonai tanították neki még kislány korában. Erről persze nyomban eszébe jutott Breha királynő, meg az apja, Bail Organa, akik a szeme láttára pusztultak el a szülőbolygójával együtt, s újra elszorította szívét a mérhetetlen fájdalom, torkát pedig a feltörő sírhatnék.

Leia tudta jól, hogy bizonyos szempontból ő a felelős a halálukért, meg az Alderaan megsemmisítéséért. Ami a lelkébe mártott törként kínozza őt azóta, hogy a császári pribékek Tarkin parancsára végignézték vele az otthona szétrobbantását az egyik megfigyelőfedélzetről. Az Alderaan kékeszöld gömbjének vakító felizzása, majd lassú darabokra szakadása az óriás lézerágyú tüzelése után, dermesztő képként örökre beleégett az agyába.

Míg erre emlékezett, könnycseppek gördültek le maszatos arcán, fájón csiklandozva megsebzett bőrét. Végül dühösen letörölte őket és nagy levegőket véve próbált nyugalmat erőltetni magára. Még nincs veszve minden. Amíg ő él, és a Halálcsillag adatai Artúban vannak, mindent el fog követni, hogy eljusson a szövetséghez és a birodalom megfizessen ezért a gyalázatos gaztettért. Különben az a rengeteg felkelő hiába áldozta föl az életét az Égi Horog hadművelet sikere érdekében. És nem mutathatja ki a fájdalmát, mély kétségbeesését mások előtt, hogy az erős vezetőt lássák benne, ne pedig a gyöngye kislányt, aki elveszítette a családját és az otthonát.

Az önfegyelemre szüksége is volt, mert hirtelen lépteket hallott a főfolyosó irányából. Luke és Han közeledett a pilótafülkéből, szinte már gondtalanul beszélgetve az előttük álló feladatokról. Amikor meglátták az ülésben pihegő lányt, együtt érző pillantást vetettek rá és elhallgattak.

– Mondja, kapitány! Hol tudnék megtisztálkodni? – kérdezte Leia, kissé reszketeg hangon. Majd megköszöri torkát, hogy ne érezzék rajta a felindultságot.

– A hálókabinban van a mosdó. Jöjjön, megmutatom! – invitálta széles karlendítéssel a koréliai, előresietve a hajó bal oldala irányába. – Rendesen fürödni ugyan nem lehet a fedélzeten, de tudok adni egy doboz nedves törölkendőt, amit használni szoktunk, ha már nagyon zavar a hűtő szag.

– Az is jó lesz. A börtönben, tudja nem kényeztettek el. És a szeméztúzóban való pancsolás sem tett jót... egyikünknek sem. – vetett rájuk sokatmondó pillantást Leia, udvariasan jelezve a férfiaknak, hogy ők sem éppen patyolat tiszták.

– Hé! A maga ötlete volt drágám, hogy ugorjunk fejest a trutyiba! – méltatlankodott Solo önérzetesen, sarkon perdülve az átjáróban. Majd látványosan megszagolta saját hónalját és meglepetten elfintorodott. – Ejha! Ezt már harapni lehetne, olyan sűrű!

Egyedül Luke nevetett a poénon, de csak addig, míg ő is meg nem szagolgatta foltos tunikáját. Akkor gyorsan elment a kedve a röhögéstől és zavarában köhögni kezdett.

– Öhömm! Különös, hogy eddig nem tűnt fel! – állapította meg kelletlenül.

– Mert nem forgolódsz olyan előkelő körökben, mint a mi felséges királykisasszonyunk!
– gúnyolódott vele Han. – Én ugyan nem vagyok egy finnyás típus, de úgy érzem, ő a legbüdösebb hercegnő, akivel csak dolgom akadt eddig!

Leia enyhén elsápadt döbbenetében a felségsértéstől. Bár természetesen tudta, hogy a kapitánynak igaza van, mégis felháborítónak találta közvetlen viselkedését. Így hát azonnal megfelelt a gorombaságra, méltóságteljesen elfordítva fejét a röhögő férfiktól.

– Maga meg a legbüdösebb és legfaragatlanabb koréliei, akivel csak találkoztam!

– Akkor szép pár leszünk, azt hiszem! – vont vállat kajánul Solo és őszinte gyönyörűségére szolgált a hercegnő orcáján megjelenő élénk pír.

– Mi...? Inkább a halál...!

– Felőlem...! Még visszavihetem a börtönblokkba, ha erre vágyik...!

Miután így kiszórakozták magukat, mint a gyerekek, Han előszedett néhány doboz úrhajósoknak való tisztálkodó kendőt egy ládából és sorra félrevonultak a fedélzet bal oldalán megbújó utaskabinba, ahol a parányi mosdófülkében zavartalanul letörölhették bőrükről a piszkot. Sokkal tisztábbak ugyan nem lettek tőle, de valamit enyhített a testi kényelmetlenségeken.

– Kár, hogy nincs zuhanyzó ezen a hajón! A hajamat is meg kéne mosnom mielőbb! – mondta Leia, mikor elsőként végezve visszatért az utastérbe.

A szemégyűjtőbe dobta a koszos kendők halmát, majd zavart mosollyal megállt a férfakkal szemben. Hófehér arca egész bájosnak tűnt így, a szutyokrétegek nélkül. Eltekintve a vöröslő zúzódásoktól és csúnya horzsolásoktól, amiket a menekülése során szerzett. Luke szinte megbabonázva bámulta a lányt, olyan feltűnően, hogy a korélieinak kellett oldalba böknie, igyekezzen, mert ő következik.

– Majd a Dellén megfürödhetsz felséged kedvére. – biztatta Solo optimistán.

Aztán amíg a kölyök elvonulva végigtörölgette magát, a kapitány élénk beszélgetésbe keveredett az érzése szerint kényeskedő alderaanival.

– És nem ártana egy váltás ruha sem. – tette hozzá a lány, megviselt ruházatára mutatva, ami tényleg elég siralmasan festett az átélt kalandok után.

– Kisestélyit sajnos nem tartok a szekrényemben. Az én holmijaim meg nem állnának elég fessül magán, csillagvirág!

– Akkor vennem kell néhány új ruhát, hogy ne ebben a göncben legyek a következő napokban, amíg megtaláljuk a felkelőket! – jelentette ki határozottan Leia.

Csípőre tett kézzel, oldalra biccentett fejjel ácsorgott a férfi előtt, kihívóan méregetve megmentőjét. Hirtelenjében nem tudta eldönteni, vajon azért becézgeti folyton a pasas, mert így próbál udvarolni neki a maga közönséges módján vagy egyszerűen csak élvezzi, ha felbosszanthatja?

– Remélem, van magánál annyi pénz, hogy rendesen be tudjak vásárolni a bolygón!

Han úgy nézett a lányra, őszintén elképedve, mintha valami különös, idegen életformát látna, ami egy teljességgel ismeretlen nyelven próbál meg kommunikálni vele. Még, hogy ő fizessen ennek a nőnek? Aki folyton parancsolgatni próbál neki és kritizálja a döntéseit, meg a hajóját? Ha egy régi, kedves barátnője lenne, mint például Xaverri vagy Salla Zend, esetleg meggondolná a dolgot. De így...?

– Hé, szivi! – fakadt ki végül felháborodva. – Nem vagyok jótékonyági intézmény! A pénzem tankolásra és a legfontosabb készletek beszerzésére kell költenem, nem a magácska kistafírozására!

Leia nyomban visszakozott, jó diplomáciai érzéssel felismerve, hogy jelen helyzetében okosabb lenne inkább udvariasabb hangnemet megütni a korélieival szemben. Közben észrevette, hogy a szőrös antropoid feltűnik a pasas háta mögötti folyosón és csöndben megállva, kíváncsi szemekkel figyeli a kettejük szópárját. Úgy döntött, megpróbál a pilóta jószívűségére hatni, elvégre mégsem akart napokig ebben a koszlott rongyban

ücsörögni a fedélzeten.

– Persze, kapitány, ezt megértem! De tudja, akkor is szükségem van legalább egy váltás ruhára! Legyen bármilyen olcsó, egyszerű holmi, hogy ezt kimoshassam!

– Na jó! Az ellen nincs kifogásom! – fogta vissza magát Han, belebámulva a lány gyönyörű, barna szemébe. Tagadhatatlanul vonzó volt, még ha elviselhetetlen is, azt meg kell hagyni. Ettől függetlenül magában máris megjegyezte, hogy a ruha árát fel fogja számítani később a számla benyújtásakor.

– Köszönöm, kapitány! Ez igazán nagylelkű öntől! – biccentett, némileg barátságosabban a hölgy és kimerülten visszaült a helyére.

– Ha lehetőségünk lesz rá, kiszállunk a hajóból a Dellén és kiveszünk egy szállodai szobát. – döntötte el Han megadóan.

Csak ezután vette észre Csubakkát, aki csatlakozott hozzájuk, éhesen kutakodva az ellátmányos konténerben. A vuki szintén elég penetráns bűzfelhőt árasztott maga köré a csapzott bundájából.

– Mind megfürdünk és vehetnek maguknak egy váltás ruhát. Mert Luke sem hozott magával mást azon kívül, ami rajta van. Aztán megyünk tovább a Budpockra.

– Jó terv. Már alig várom!

Leia kivételesen egyetértett vele. Főként azért, mert rettenetesen fáradtnak érezte magát és elege volt a vitatkozásból.

Solo kurtán biccentett, aztán elunva a helyiség közepén való ácsorgást, úgy döntött, még egyszer átnézi a navigációs komputer adatait. És megpróbál kezdeni valamit a csata óta rakoncátlankodó műszerekkel, hogy minél jobb állapotba kerüljön a hajója. Mielőtt még szétesne út közben.

– A pilótafülkében leszek! – intett tétován, otthagya őket az utastérben.

Csubakka halkan morgott valamit és elégedett félmosollyal odatelepedett a hercegnő mellé, mancsában egy tál húséttel. Neki nagyon elege volt már az utazás viszontagságaiból és örült, hogy végre megtömheti kitartóan korgó gyomrát némi szaftos Nerf pecsenyével.

Leia karba tett kézzel figyelte a behemót falatozását, aztán kényelmesen hanyatt dőlve az ülésen, lehunyta szemét. Megpróbált lazítani, tudatosan figyelmen kívül hagyva a másodpilóta önfeledt csámcsogását maga mellett. És főként igyekezett aprókat lélegezni, hogy kényes orra el tudja viselni a vuki bundájából áradó markáns bűzt. Amiről óhatatlanul a Halálcsillag börtönblokkja jutott eszébe, meg az ott elszenvedett megaláztatások és persze a csodával határos megmenekülése szinte az utolsó pillanatban.

A sors valamiért kegyes volt hozzá és adott neki még egy esélyt az életre. Úgy érezte, ezt ki kell használnia, méghozzá a lehető legjobban. Mert ki tudja, meddig fog élni ezek után, ha a felkelőkkel tartva tovább harcol a birodalom ellen, ami könyörtelenül elpusztította az otthonát? Az Alderaannal kapcsolatos emlékektől ismételten könnyek szöktek a szemébe. Nem győzte letörölni őket a ruhája ujjával. Bíznia kell benne, hogy valamikor csak sikerül bosszút állniuk Tarkinon és Vaderen, meg persze a császáron a történek miatt.

Leia újra elgondolkodott azon, vajon mi történhetett a Tantive IV. személyzetével? Néhányukat személyesen ismerte évek óta, mint Raymus Antilles kapitányt, Toshma Jefkin másodtisztest, Pello Scrambas hadnagyot vagy Corla Metonae fedélzetmestert, akik elvileg pontosan tudták, hol van a szövetség bázisa a Gordiusz Kiterjedésben. A korvett elfoglalása során a legénység és a királyi testőrség nagy része valószínűleg meghalt vagy megsebesült, akárcsak a személyes kíséretének tagjai. Akik pedig fogságba estek, most nyilván börtönben vannak a Halálcsillagon, ahol ugyanúgy megkínózták és talán már ki is végezték őket, ahogy őt is meg akarták ölni a császáriak.

A hajó bal oldalára vezető átjáróban feltűnt Skywalker, immáron tiszta képpel csatlakozva hozzájuk. Miközben szótlanul letelepedett a szemközti forgószékbe, egy olajos ronggyal tisztogatni kezdte a nála lévő furcsa fémhengert, amit az utaskabinból hozott magával. Leia elmélyült kíváncsisággal vette szemügyre a fiút. Az meg időnként ránézett, szinte már lopva viszonzva pillantásait, kedves ártatlansággal.

Bár csak egy vidéki farmerkölök volt és tagadhatatlanul zöldfülű, a lány mégis valahogy szimpatikusnak találta első perctől fogva. Amikor a hófehér rohamosztagos páncéljában berontott hozzá a börtöncellába és határozatlanul végigmérte, Leia először azt hitte, Vader egyik újabb trükkjéről van szó. Korábban a fekete lovag megígérte neki, ha nem beszél, oda fogja lökni egy elítélt szexuális bűnözőnek vagy egy kanos katonának, aki régóta ki van éhezve a friss húsrá. Majd amikor az Alderaan megsemmisítése után visszakísérte a fogdába, élvezettel ecsetelte neki, miket fognak művelni vele rövidesen a férfiak a fokozatos kivégzése keretében, miután letépték róla a ruhát, durván meggyalázva védtelen testét. Vajon a rohamosztagos fickó emiatt lépett a cellájába, hogy valóra váltsa a beigért fenyegetést?

Leia ugyan szilárdan eltökélte magában, hogy inkább meghal, de nem alázkodik meg a fogva tartói előtt, ám a vallató droidtól kapott akarategyengítő szerek és az ételmegvonás alaposan kimerítették fiatal szervezetét. Hamar rá kellett jönnie, hogy nem sokáig tudna ellenállni egy megtermett gárdistának, ha az rávetné magát. De bármi történjen vele, soha nem fogja megszerezni ellenségeinek azt az örömet, hogy lássák rajta a félelmet, ami pedig minduntalan összeszorította gyászoló szívét. Ahogy a kihallgatása során is bátran kigúnyolta kínzóit, dacolva a kegyetlen bánásmóddal és maró megjegyzéseket tett rájuk. Ezzel – sejtése szerint – komolyan feldühítette Darth Vadert, bár a gazember reakciói javarészt kifürkészhetetlenek maradtak az ocsmány fekete maszkja mögött.

Aztán a kissé alacsony termetű rohamosztagos levette sisakját és udvariasan bemutatkozott, tájékoztatva Leiát arról, hogy meg akarja menteni. És főként megemlíttette Obi-Wan Kenobi nevét, ami varázslatos hatással volt a nőre. Csak most ismerte föl, ahogy visszagondolt az akkor történetekre, hogy eszébe sem jutott kételkedni a srác szavaiban. Mi lett volna, ha ez is csak egy trükk, amivel Vader próbálja a megrendezett szökés színjátéka során kicsalni belőle a hőn áhított információkat? De nem így történt és a megmentői igaziaknak bizonyultak. Kenobi tábornok pedig meghalt, mielőtt személyesen találkozhatott volna vele, hogy megismerje a Klón háború legendás hőstét, akiről annyit mesélt korábban az apja.

– Han hová ment? – szólalt meg Luke hirtelen, kizökkenve Leiát a gondolataiból.

– A pilótafülkébe. Mi az ott a kezében?

Organa megpróbált beszélgetést kezdeményezni a fiúval, hogy minél többet megtudjon róla. Magának is alig merte bevallani, de a tudata mélyén felbukkanó aggodalom készítette erre a megmentői szándékait illetően. Mert mi van akkor, ha Solo és Skywalker, meg ez a vuki valójában kémek, akik megszerezték a két droidot és most Tarkin parancsára próbálják kicsikarni tőle a felkelés támaszpontjának helyét?

Mindez persze teljes képtelenségnek tűnt a számára azok után, amiken együtt keresztülmentek. Ha ezek hárman a Birodalmi Hírszerző Hivatal ügynökei lennének, nem olyan meggondolatlanul törnek be a börtönblokkba, épkezláb szökési terv nélkül, hogy aztán neki kelljen megmentenie őket a szemetesverem ledobónyílásának szétlövésével. Nem gyilkolásták volna le a gondolkodás nélkül a rájuk támadó rohamosztagosokat és nem egy ilyen ócska koréiai teherhajón szöktetik meg a Halálcsillagról, amihez hihetetlen szerencsék elképesztő sorozata kellett. Végül pedig pláne nem szednek le a lézerágyúkkal négy TIE vadászt menekülés közben. Mindez így együtt túl költséges színjáték lett volna, még a kormányzó részéről is. Vagy nem...?

A gyanú árnyéka szörnyű, fojtogató lepelként borult hirtelen Leia egész lényére, súlyos kételyeket ébresztve benne. S azonnal tudta, feltétlenül ellenőriznie kell ezt a dolgot, nehogy csőbe húzzák.

– Egy fénykard. Az apámé volt. – mondta közben Luke szomorkásan, felmutatva a fémhengert.

– Fénykard? – nézett nagyot a hercegnő, végre felismerve az eszközt. – A Jedi lovagok ősi fegyvere?

– Igen. Bentől kaptam, még a Tatuinon. Ő mondta, hogy az apám valaha Jedi volt és együtt harcoltak a Klón háborúban a szeparatisták ellen. – mesélte a fiú, befejezve a markolat tisztogatását. – És azt is elmondta, hogy az apámat egy Darth Vader nevű Sith lovag ölte meg.

Leia megborzongott a súlyosabbnál súlyosabb felismerések rátörő hullámainál. Ha mindez igaz, akkor Luke nem lehet birodalmi kém, hanem a társaival együtt tényleg azok, akiknek mondják magukat. Az apja sokat mesélt a köztársaság rendjére vigyázó Jedikről, akik különleges képességeik révén uralni tudták az erőnek nevezett misztikus jelenséget, ami áthatja az univerzumot. Az Alderaanon is élt néhány Jedi az elmúlt évtizedekben, akik a birodalom elől bujkáltak, miután a császár árulóknak és az új rend ellenségeinek nyilvánította őket. Néhányukat Leia személyesen ismerte, mint Ferus Olint vagy a caamasi Ylenic It'klát. Ha Luke valóban egy Jedi lovag leszármazottja, akkor elvileg ő is érzékeny az erőre és egyszer majd Jedi válhat belőle. Feltéve, hogy lesz aki kitanítsa a szakmára és főként a fénykard használatára.

De hoppá! Hiszen Lukeot ugyanúgy hívják, mint Kenobi mester legjobb tanítványát, Anakin Skywalker! Aki már fiatal korában nagy hírnévre tett szert a köztársaság szolgálatában! Leia agya valósággal zsongani kezdett a meglepetéstől. Bail kislány korában mesélt neki néhányszor Anakinról, mindig szomorúan emlegetve az ifjút, aki remek pilóta volt és számtalan csatában vett részt Obi-Wan oldalán. Azt ugyan nem mondta, mi lett vele később, de a lány sejtette, hogy ő is meghalt a legtöbb Jedivel együtt a háborúban. Ezek szerint Luke az ő árva fia lenne? Vagy ezt a történetet is csak a birodalmi hírszerzés találta ki, hogy elaltassák a gyanakvását? Bail sosem mesélt neki arról, hogy Anakinnak lett volna egy felesége vagy pláne egy fia. Arn Horadától, a történelem tanárától viszont azt hallotta, hogy a Jediknek nem lehetett családjuk. Valami tehát nem stimmelt ezzel a történettel. Túl valószínűtlen volt és igencsak hézagos...

– Értem. – bólintott végül a hercegnő nagy sokára, csak hogy mondjon valamit. És a fekete lovag említésére egész testében összeborzongott. Rosszul érezte magát a lelkét gyötrő sanda gyanú miatt. Egy épkézláb tervet akart kovácsolni, ami révén kiderítheti az igazságot. Még hozzá azelőtt, hogy a Budpockra érnének.

– Vadert jól ismerem. – tette hozzá magyarázólag. – Ő ejtett fogságba és kínozta meg a Halálcsillagon.

Miközben ezt kimondta, éberen leste a fiú arcát, hogy lássa, miként reagál a bejelentésre. Ha a fickó egy birodalmi ügynök, nyilván nem fogja különösebben izgatni az, hogy mit műveltek vele a kínvallatása során. Talán ha részletesen elmesélné neki a dolgot, azzal kiválthatna belőle olyan őszinte reakciókat, amikkel elárulja magát?

De Luke egyáltalán nem úgy viselkedett, ahogy várta. Hanem tényleg meglepődött, s nyílt, mégis szomorú tekintettel nézett vissza rá.

– Igen...?

A srác érdeklődését azonnal felkeltette, hogy Leia tudott a Jedi lovagokról, akikről ő a Tatuinon csupán kósza mendemondákat hallott korábban terjedni. A hivatalos oktatási anyagokban legalábbis nagyon kevés szerepelt róluk és a galaktikus történelemben játszott szerepükről. Mintha a tankönyvek összeállítói kifejezetten próbálták volna jelentéktelenné kicsinyíteni még a létüket is, nemhogy a tetteiket az utókor szemében.

Az a felismerés pedig, hogy Darth Vader ott volt a császári harcállomáson, mélyen felkavarta Skywalker. Újra emlékezetébe idéződött Obi-Wan Kenobi fénykard párbaja a dokkban, azzal a fekete ruhás, maszkos alakkal és hirtelen megértette, hogy ő volt az. Vader, aki megölte a mesterét, ugyanúgy, mint korábban az apját. Bárcsak segíthetett volna az öregnek, s odarohanva hozzá Anakin fénykardjával állhatott volna bosszút a fekete lovagon, lesújtva rá kéken ragyogó pengéjével! De sajnós volt olyan ostoba, hogy a Falconon felejtette kardját, amikor átöltözött a zsákmányolt rohamosztagos felszerelésbe.

– Akar róla mesélni? – kérdezte rövid, gondterhelt hallgatás után Luke, visszaakasztva övére a markolatot. – Hogy mit művelt magával Vader...?

Lassan fölállt, odalépett az asztalhoz, majd letelepedett a hercegnő mellé, aki bágyadtan megrázta fejét, elhárítva a felkínált lehetőséget. Korábbi tervét feledve, Leia inkább visszakozott, félve attól, hogy megnyíljon egy idegennek. Akiről könnyen kiderülhet, hogy valójában az ellensége. És ügyesen kihasználhatja fájdalmát, elesettségét...

– Nem! Most nem...! Inkább nem! – intett elutasítóan a lány. – Túl friss még a dolog és nem akarom, hogy felkavarjon!

– Megértem. – dűnnyögte Luke óvatosan.

Nem tudta, vajon örülne neki a hölgy, ha óvón átkarolná? Ahogy korábban ő tette vele, amikor a dokkból való szökésük után magába roskadva ült az asztalnál, Kenobi halálán rágódva. De mire elszánta volna magát a gyöngéd gesztusra, Leia már elhúzódtott tőle, mintegy helyet adva neki az asztalnál. Aztán felé fordult és könnyedén az alkarjára tette kezét.

– Ön viszont mesélhetne nekem magáról! Az életéről, meg arról, hogy keveredett bele ebbe az egészbe! És persze Kenobi tábornokról is...!

A hercegnő abban reménykedett, ha eleget beszélteti a fickót, előbb–utóbb ki fog derülni róla valami lényeges. Ami alapján eldöntheti, igazat mond vagy hazudik? De semmiképp sem árulhatja el, hogy gyanakszik rá és a társaira, még akkor sem, ha bebizonyosodik, hogy tényleg át akarják verni. Ez esetben új stratégiára lesz szüksége a harchoz és a szökéshez. Vagy elfoglalhatná a teherhajót, hogy egyedül menjen tovább a felkelőkhöz, miután végzett a kémekkel? Ezzel a tervvel csak az volt a baj, hogy Leia nem tudott úrhajót vezetni. Talán okosabb lenne megvárnia, míg elviszik a lázadók bázisára, majd ott leleplezi őket, amikor már biztonságban lesz. Lázasan gondolkodott a lehetőségein, de közben nagyon ügyelt rá, hogy semmi se látszódjon ebből az arcán.

– Ahogy akarja...! – egyezett bele kérésébe Luke, mit sem sejtve a lány lelkét eluraló mélységes gyanakvásról.

Lassan, kissé akadozva, a megfelelő szavakat keresgélve beszélni kezdett, próbálva tárgyilagosan bemutatkozni a hercegnő előtt, mint egyszerű földműves család gyermeke, majd röviden ismertette vele az elmúlt napok eseményeit. A két robot felbukkanását, a Bennel való találkozást, a nevelőszülei halálát, a szökésüket Solo hajóján Mos Eisleyből, egészen addig, míg kiszabadították Leiát a cellájából.

Végül megkérdezte a nőtől, hogyan sikerült megszerezniük a Halálcsillag műszaki tervdokumentációját a felkelőknek? És miért a Tatuinra mentek vele ahelyett, hogy egyenesen a titkos támaszpontjukra vagy az Alderaanra vitték volna az adatokat? Leia röviden válaszolt a felvetéseire, nem akarván stratégiai információkat kiadni a fiúnak az Égi Horog hadműveletről, amiről ő is csak részleteket ismert biztonsági okokból. Azt például nem tudta, miként voltak képesek megtalálni a hajójukat a birodalmiak, miután elmenekültek a Toprawáról, de sejtette, hogy egy kém lehetett a fedélzeten. Aki egy hiperűri nyomkövető segítségével titokban tájékoztatta üldözőiket a helyzetükről. Másként elképzelhetetlen, hogy bírta Vader csillagrombolója szinte azonnal megtalálni őket, amint beléptek a Tatuin rendszerbe.

Antilles kapitány terve az volt, hogy nem mennek az Alderaanra, mert ha ott elkapják őket, kompromittálják a királyi családot és az egész bolygót, felkeltve a birodalmiak figyelmét irántuk. Inkább megpróbálják elcsalni messzire az üldözőiket, hogy időt nyerjenek és kitalálják, miként juttassák el az adatokat a szövetséghez. Leia javasolta a Tatuint, mint lehetséges távoli célpontot, ahol Obi–Wan Kenobi él, elrejtőzve a sivatagban. Az apja többször is elmondta neki, ha egyszer bajba kerül és nem tud hová menni, keresse meg a tábornokot, mert őrá mindig bizton számíthat.

A terv az volt, hogy a fedélzeten bujkáló kém megtevesztése céljából Leia, és néhány kipróbált testőre teljes titokban egy mentőcsónakon elhagyják az űrhajót, és leszállnak a bolygón, míg a Tantive IV. továbbrepül, maga után csalva a birodalmiakat a galaxis peremére. De nem jártak sikerrel, mert a rendszerbe való beugrásuk után túl hamar utolérte őket a Devastator. Még szerencse, hogy miután Artu a hercegnő parancsára kilőtte magát egy mentőkabinban az elfogott korvettről, a birodalmiak nem pusztították el azt, a nála lévő értékes adatokkal együtt. Nagy ostobaság volt a részükről, amiért rövidesen keservesen meg fognak fizetni.

A mellettük ülő Csubakka érdeklődve hallgatta a két fiatal elmélyült beszélgetését, jó érzékkel felfogva, hogy talán egy nagy szerelem kibontakozásának kezdetét látja köztük. Amihez nincs szükségük egy magafajta öreg vuki társaságára. Így miután belapátolta szájába az ételt és megivott egy pohár állott vizet, inkább bölcseken ott hagyta őket, előrecammogva a pilótafülkébe, hogy megnézzék, mint csinál Han egymagában.

NEGYESEDIK FEJEZET

Darth Vader a Halálcsillagon rendelkezésére bocsátott lakosztályában ült egy alacsony, támla nélküli kereveten és az elmúlt napok eseményein medítált. A szobában majdnem teljes volt a sötétség, csupán a fali kommunikációs műszerpanelet világított néhány kijelző, sejtelmes homályba burkolva az egyenes háttal ücsörgő, megtermett alakot. A fémfalakon túlról semmiféle nesz nem szűrődött be hozzá, így az egyetlen zaj a lélegeztetőberendezése keltette ritmikus szuszogás volt, ami megnyugtatta és pihentető transzba ringatta a fekete lovagot.

Közvetlenül azután tért vissza a szállására, hogy Tarkin kormányzó útjára küldte Motti ellentengernagyot, kövesse a Vader javaslatára szökni engedett ócska teherhajót és találja meg a lázadók támaszpontját. A Sith lovag fáradt volt és különösképp leverte az Obi–Wan Kenobival folytatott párharca óta, pedig minden oka meg lett volna az öröme. Végre bosszút állhatott egykori mesterén, aki sok évvel korábban elárulta őt és mérhetetlen szenvedésbe taszította, arra kényszerítve, hogy végleg elkötelezze magát a császár mellett.

A fekete lovag emlékezetében rég elfeledettnek hitt emlékek merültek fel a múltból, az ifjú Kenobiról, aki valaha a Jedi tanítómestere és a legjobb barátja volt. Számtalan csatában vettek részt együtt a Klónok háborújában, kölcsönösen megmentve egymás életét, mígnem a Jedik Palpatine ellen fordultak és elárulták a köztársaságot. Vader viszont hű maradt a hatalomhoz és a császárhoz, újonnan választott tanítójához, aki valójában Darth Sidious volt, az erő sötét oldalának mestere. Egy ravasz, könyörtelen és számító Sith nagyúr, rendjének egyetlen élő képviselője. Ő mutatta meg Vadernek az erő igazi hatalmát és a benne rejlő mérhetetlen lehetőségeket, amikről a Jedik sosem meséltek neki.

Csak hogy az öntelt Kenobi az útjába állt és el akarta őt pusztítani, miután rájött, hogy Sidious tanítványaként részt vett a Jedik lemészárlásában. A Mustafar bolygó tüzes

poklában vívták meg élethalál harcukat, egy lávafolyó partján működő fémbányában, ami Obi–Wan győzelmével végződött. Vader elveszítette mindkét kezét és lábát, testét súlyos vágások és életveszélyes égési sérülések borították. Lelkét pedig az eszelős gyűlölet olthatatlan lángja égette egykori mesterével és a Jedikkel szemben, ami azóta sem csillapult benne. Sidious ugyan megmentette őt a kínhaláltól, de amit kínálni tudott cserébe a megnyomorodott tanítványának, bizonyos szempontból rosszabb volt a halálnál is.

Darth Vaderből egy mechanikus végtagokkal és életfenntartó berendezésekkel ellátott, fekete fémpáncélba bújtatott báb lett az uralkodó kezében, hajdani önmaga groteszk árnyéka. Anakin Skywalker, a tehetséges, de naiv Jedi lovag végképp eltűnt belőle, s helyén csak a megtestesült gonoszság és könyörtelenség maradt, amivel rákényszerítette akarát az alárendeltjeire. Testi fogyatékoságait elviselte, lassan megtanult együtt élni a ruházatával. Fizikai fájdalmai csillapodtak, de a lelket emésztő kínokra még a bölcs és hatalmas Darth Sidious sem ismert gyógyymódot.

Vader szívét folyton elöntötte a gyűlölet, valahányszor eszébe jutott, milyen álnok és kegyetlen volt hozzá Kenobi egykoron, a csaknem végzetesnek bizonyuló összecsapásuk során. Ellene fordította a feleségét, Padmé, akit mindenkinél jobban szeretett és aki titokban gyereket várt tőle. Aztán elrabolta, majd hagyta meghalni a nőt és magzatát, ő pedig képtelen volt segíteni rajtuk, holott az erő segítségével előre látta szerelme balsorsát. És talán megmenthette volna a sötét oldal hatalmával, észhez térítve az asszonyt, hogy tartson vele. A frissen megalakult birodalom és kettejük, de főként a gyermekük érdekében. A családja elvesztése miatti büntudat azóta is mardosta Vader lelkét, amit semmilyen módon nem tudott enyhíteni. Viszont erőt adott neki, hogy teljesen átadja magát a sötét oldalnak és galaxis szerte rettegett Sith lovaggá váljon.

A férfi agyában most felmerült az asszony halovány képe, a gyönyörű arca, ahogyan nézett rá és szerette őt. Olyan törekeny volt és sebezhető. Annyira kiszolgáltatott. Miután elragadta a halál, a fekete lovag később titokban elment a Nabooru, meglátogatni a sírját és végső búcsút venni tőle. A veszteség felfoghatatlan volt a számára és a mai napig az is maradt. Kenobi viszont eltűnt, mint kő a vízben a köztársaság bukását követően. Senki sem tudta, hol rejtőzködik. Ugyanígy a másik nagy Jedi mester, Yoda is felszívódott, miután sikertelenül próbálta a Coruscanton megölni Darth Sidioust. Bár mindkettejüket birodalom szerte körözték, sosem kerültek elő a száműzetés homályából. Egészen mostanáig.

Vader komolyan eltűnődött azon, miként bukkanhatott fel hirtelen az ismeretlenségből Obi–Wan Kenobi és főként miért? A tény, hogy egy Tatuinról induló teherhajó fedélzetén került a Halálcsillagra, mélyen elgondolkodtatta a fekete lovagot. Ezek szerint Leia Organa hercegnő őhozzá tartott a megszerzett adatokkal, vagyis az alderaani lázadók tudtak róla, hol rejtőzik az öreg. Nyilván azért, mert a köztársaság idején Bail Organa jó kapcsolatot ápolt Kenobival és a barátságukat később is fenntartották. Ami csak egyet jelenthet. Kenobi vagy benne volt a lázadásban vagy készen állt csatlakozni hozzá. Még szerencse, hogy neki sikerült megállítania a harcállomás fedélzetén.

Tulajdonképpen érthető, hogy Obi–Wan pont a Tatuinon bújt el a birodalom elől. Azon a bolygón, ahol Anakin született és felnőtt. Ahol elveszítette az anyját és amit annyira meggyűlölt emiatt, hogy soha többé nem volt hajlandó a sivatagi planétára tenni a lábát. Ott aztán garantáltan nem kereste volna Kenobit, a legvadabb lázálmában sem. De vajon az elképzelhető, hogy az öreg Yoda mester még mindig él és ugyanott rejtőzik, a végtelen homokdűnék között egy kunyhóban valahol? Nem ártana utasítani a bolygót megszállva tartó birodalmi csapatokat, hogy járjanak utána ennek. A rendszerben tapasztalt lázadó tevékenység alapján valószínű, hogy az ellenségnek van egy kisebb támaszpontja a körzetben, gondosan álcázva a sivatag mélyén.

Vader lélegzete átmenetileg felgyorsult az izgalomtól, ahogy végiggondolta a lehetőségeket. Erővel kellett kényszerítenie magát, hogy megnyugodjon. Rengeteg teendő vár még rá, de előbb pihennie kell és feltöltődni a sötét oldal erejéből. A sok rohangálás ezen az örült nagy harcállomáson és a fénykard párbaj igencsak kimerítette a nap folyamán. Kenobi nehéz ellenfél volt, még neki is, bár tisztán érezte rajta az újbóli találkozásukkor, mennyire megöregedett az évek alatt. Az erő még vele volt, de már korántsem ugrált és hadonászott a fénykardjával olyan ügyességgel, mint húsz évvel ezelőtt.

Vajon Obi–Wan miért hagyta levágni magát a párbajuk végén, ellenállás nélkül? Vader újra szembetalálta magát ezzel a rejtéllyel, amivel egyszerűen nem tudott mit kezdeni. Hajlott kora ellenére is könnyedén elintézhette volna a dokkban felé szaladó rohamosztagosokat, miközben a fekete lovaggal vívott, egyre hátrálva a teherhajó irányába. És simán megszökhetett volna a társaival, meg a hercegnővel azon az ócska teknőn, gyáván elmenekülve Vader bosszúja elől. Régen ennél sokkal nagyobb kutyaszorítókból is simán kivágta magát, amikor még együtt harcoltak a szeparatisták droid hadserege ellen.

Az pedig, hogy a halála pillanatában egyszerűen köddé vált, nyom nélkül eltűnve az ócska köntöséből, őszintén megrémítette Vadert. Eleinte valami ravasz trükkre gyanakodott, beleturkálva a Jedi padlóra hullott köpenyébe és a biztonság kedvéért magához vette elejtett fénykardját. A győzelmi trófea most ott hevert a szobája sarkában, a kevéske személyes holmija között. Arra várva, hogy elvigye a Mustafaron álló palotájába és a többi ereklje közé tegye, ahol a legyőzött ellenfeleitől szerzett tárgyakat őrizte.

Vader sosem hallott még olyasmiről, hogy egy Jedi – szolgálja akár a világos oldalt, akár a sötétet – nyomtalanul elillanjon a halála pillanatában, mint a kámfor. Lehetséges, hogy az erő tette ezt vele? Megfosztva a Sith lovagot attól az örömtől, hogy holtan lássa régi ellenségét és kiélvezhesse a fölötte aratott győzelmét? Nem csoda, hogy öröm helyett most keserű kiábrándultságot és furcsa ürességet érzett a bensőjében.

Erről feltétlenül meg kell kérdeznie az uralkodót, amint újra találkozik vele, hátha ő tud valamit a szokatlan jelenségről. Elvégre az erő hatalmát senki sem ismeri teljességében, még a legnagyobb mesterek sem. Sidious többször célozgatott rá a bizalmas beszélgetéseik során, hogy az ő mestere, Darth Plagueis ismerte a halál legyőzésének titkát, amivel korlátlanul meg lehet hosszabbítani az életet és akár a halálból is vissza lehet hozni valakit. Ám a titok sírba szállt a Sith nagyúrral, amikor a tanítványa orvul meggyilkolta őt álmában, hogy átvegye a helyét. És Sidiousnak azóta sem sikerült rájönnie a megoldásra, pedig minden erőforrás a rendelkezésére állt a kutatáshoz elvileg.

Akkora hatalom birtokában Vader visszahozhatta volna a túlvilágról Padmé és talán a gyermeküket is. Hogy újra együtt legyenek és örökké éljenek, a birodalom királyaként és királynőjeként, miután ő eltakarította az útból gonosz lelkű mesterét. Sidious azonban nyilván tudta, mit forgat nyomorék tanítványa a fejében, mert az erő sötét oldalával kapcsolatos tudásának egy részét sosem adta át neki, hogy biztosítsa fölényét vele szemben.

Mostanra pedig már késő lett bármit tenni ez ügyben. A felesége teste menthetetlenül porrá vált a sírban és sosem fog visszatérni hozzá, hogy újra átölelhesse őt, szerelmes szavakat suttogva a fülébe gyöngéden. Darth Vader egyedül maradt, és csak az erőre támaszkodhatott, hogy elérje mohón vágyott céljait és ő legyen a leghatalmasabb Sith nagyúr az egész világegyetemben.

Ahogy visszakanyarodtak a gondolatai Padméra, Vadernek újra eszébe jutott az alderaani hercegnő. Aki furcsamód a feleségére emlékeztette őt, s nem csupán a karcsú, törékeny természetével, bájos arcával, de hihetetlen akaraterejével és makacs kitartásával is, amivel ellenállt a kínvallatásnak. Leia Organa elképesztően erősnek bizonyult a

megpróbáltatások során, aminek gátlástalanul kitette őt a börtönben. Elviselte a megaláztatásokat, az éheztetést, az alvásmegvonást, a bántó zajokat és a cellája kényelmetlenségeit. Nem hagyta magát megzsarolni még a szülőbolygója elpusztításával sem és főként ellenállt az agyszondázásnak. Akár egy képzett Jedi, ügyesen bezárkózott a vallatója előtt, így semmi fontosat nem tudott kiszedni belőle. Amit mégis elmondott végül, az vagy használhatatlan volt vagy más forrásokból ismert a számukra, mint például az alderaani kormány kapcsolata a lázadókkal. Pedig ő az IT–O vallató droid segítségével órákig gyötörte a lányt, minden módszert kipróbálva rajta, amit csak nem szégyellt bevetni a cél érdekében. És a fekete lovag nem arról volt híres birodalom szerte, hogy picit is szégyenlős lenne.

A Padmé és Leia közti hasonlóság azért is feltűnt Vadernek, mert a hercegnő hajójáról megszökött droidok típusa furcsán ismerős volt neki. Egy régi R2–D2–es asztroszer, amilyen Artu volt, az ő hű társa, akivel végigharcolta a Klón háborút. És egy C–3PO tolmácsrobot, amelyet ő épített még a Tatuinon, gyerekkorában és aztán később Padménak adott. Mindkét droid eltűnt Kenobival együtt a Mustafarról és sosem akadt később a nyomukra, pedig évekig kerestette őket a birodalmi titkosszolgálattal. És most hirtelen feltűnik két ugyanolyan típusú robot Leia Organa hajóján? Majd Kenobi megpróbálja visszajuttatni őket az Alderaanra? Különös. Bár nyilván több százezer példány lehet még belőlük szerte a galaxisban, ez akkor is érdekes firtor a sors részéről. Vagy talán figyelmeztetés? Ezen nem ártana elgondolkodnia.

A börtöncellában történtek után Vader amúgy csöppnyi elismerést érzett a lelke mélyén a nővel szemben, aki mély megvetéssel és őszinte gyűlölettel tekintett rá, a végsőig kitartva reménytelen helyzetében. Nem sok ilyen ellenséggel találkozott eddig és szinte sajnálta, hogy nem az ő oldalán áll, a császárság hű alattvalójaként. Egy ilyen harcos személyiség sokra vihetne volna az uralkodó szolgálatában ahelyett, hogy erre az értelmetlen lázadásra pocsékolja a tehetségét.

De Leiát két férfi, meg egy behemót vuki megszöktette a cellájából és azokkal az ósdi droidokkal együtt sikerült elmenekülniük a Halálcsillagról. Elképesztő szerencsék sorozata kellett a sikerhez, no meg Vader bölcs előrelátása, amivel rávette Tarkint, hogy engedje szökni a lázadókat. Így legalább elvezethetik őket a rebellis söpredék búvóhelyére és egy csapással megsemmisíthetik az ellenállókat, pontot téve az ügy végére. Hacsak ismét közbe nem jön valami...

Bár Vadernek időnként voltak víziói a jövővel kapcsolatban, azok nem mindig váltak valóra az erő kifürkészhetetlen akaratából kifolyólag. Meditációja során most megkísérelt belenézni a következő napok várható eseményeibe, de furcsa módon semmit sem látott. Egy darabig kitartóan próbálkozott a Sidioustól tanult Sith elmegyakorlatokkal, ám csak zavaros képfoszlányok villantak föl előtte a Halálcsillagról és egy nagy űrcsatáról, amiben ő is részt vett, vadul száguldozva vadászgépével a harcállomás szürke fémfelszíne fölött. Végül föladta a dolgot, megelégedve azzal, amit az erő látni engedett neki. A lényeg, hogy minden a terve szerint alakul és rövidesen sor kerül a lázadást elpusztító végső ütközetre, valahol a galaxisban. Darth Vadernek ennyi is bőven elég volt a néma elégedettséghez.

Kiürítette tudatát és mélyeket lélegezve, rövid szünet után befejezte a meditációt. Ideje fölkelni és tenni egy sétát a bázison, hogy a katonái lássák, rajtuk tartja a szemét. Egy parancsnoknak folyamatosan oda kell figyelnie az embereire, különben hajlamossá válnak a lazításra, amit nem engedhetnek meg maguknak ezekben a sorsdöntő napokban. A birodalmat megtépázó lázadást rövidesen felszámolják és beköszönt a régóta várt béke a galaxisban.

A fekete lovag ebben a tudatban állt fel ülőhelyéről, könnyedén megtornáztatva mechanikus végtagjait és döngő léptekkel a kijárat felé indult.

ÖTÖDIK FEJEZET

A Millennium Falcon gond nélkül megérkezett a Delle rendszerbe, közelítő pályára állva a második bolygó felé, aminek kékeszöld felszínén kisebb tengerek és tavak látszottak az űrből elszórtan. Az égitest körül aprócska hold keringett, jellegtelen szürke sziklatömb a világűr sötétjében. A planétának nem volt orbitális űrállomása, lévén gyéren lakott mezőgazdasági világ, aminek szárazföldjein hatalmas farmok találhatók. A megművelt területek szabályos csíkjai alig észrevehetően elütöttek a természetes növénytakaró buja zöldjétől és a hegyek barnájától, színes mozaikokat alkotva körben az egyenlítő mentén.

Han Solo figyelmesen szemügyre vette a műszerek kiírásait, mielőtt orbitális pályára állt volna hajójával a Delle II. körül. Birodalmi járőröket, űrmegfigyelő műholdakat keresett, amik esetleg feltartóztathatják vagy azonosíthatják őket, de egyet sem látott a környéken. Csupán kisebb–nagyobb teherhajók röpködtek errefelé, ingajáratban közlekedve a felszíni kikötők és a mélyűrbe vezető ugrási pontok között. A bolygón megtermelt élelmiszereket szállították el az olyan túlnépesedett, szomszédos rendszerekbe, mint az Essesia és a Brentaal. Visszafelé pedig mezőgazdasági gépeket és ipari termékeket hoztak az itt élő telepéseknek.

– Ez elég nyugodt helynek látszik! – jegyezte meg a háta mögött ülő Luke Skywalker, mélán kibámulva az ablakon.

A mellettük ácsorgó Leia Organa nem szólt semmit az eléjük táruló látványra, bölcsen megvárva, míg sikerül landolniuk valahol. Dicsérni vagy szidni a planétát ráér utána is.

– Az a jó! – dűnnyögte elégedetten Solo. – Mára elegendem van az izgalmakból!

A bolygó forgalomirányítása rövidesen észlelte őket és rádió érdeklődtek, mi járatban vannak errefelé? Han udvarias hangon bejelentkezett és közölte, hogy átutazóban van és tankolni szeretne. Majd elkérte az erre alkalmas űrkikötők listáját, ami hamarosan meg is érkezett a fedélzeti számítógépébe. A monitoron megjelenő adatok meglehetősen szegényesek voltak, pont ahogy várta. Mindössze négy városnak volt odalent megfelelő csillagközi szabad kikötője, ahol fogadni tudják a hajóját. Gondolkodás nélkül kiválasztotta a legkisebbet, aminek galaktikus közös nyelven Madárfészek volt a neve és rádió hívta őket, leszállási engedélyt kérve tőlük. Rövid késlekedés után megkapta a landolási koordinátákat. Megragadta a Falcon botkormányát és irányt vett a légkör felé.

– Ha leszálltunk, valószínűleg feljönnek a hajóra a vámosok körülnézni. – vélte Solo borúsan. – És mivel így együtt elég feltűnő csapat vagyunk, ráadásul a hercegnőnek nincsenek papírai, jobb lenne, ha mind elbújnátok!

– Igazad van! Máris szólok a droidoknak, hogy másszanak be a csempész rekeszekbe! – veregette vállon Luke, azzal ő és a lány elhagyták a pilótafülkét.

Csubakka kérdően nyüszített valamit a kapitánynak.

– Jobb lenne, ha te is elrejtőznél. Majd azt fogom mondani, hogy egyedül vagyok a fedélzeten.

A vuki morgott valamit arról, mennyire utál a szűkös rejtekhelyen kucorogni, de fegyelmezetten követte a többieket. Mert inkább a bűvőhely, mint a börtön.

* * *

A Madárfészeknek nevezett űrkikötő közepes méretű volt, a hatalmas betonpálya szélén nyitott tetejű landoló dokkokkal, önjáró rakodódarukkal, féltucat hangárral és számos kiszolgáló, valamint raktár épülettel. Egy kisebb mezőgazdasági városka mellett terült el, fűvel és bokrokkal dúsan benőtt fennsík, ami körül megművelt földek húzódtak egész a láthatár széléig. Odalent épp késő délutánra járt az idő, az égen csupán apró

báránnyelők úsztak az enyhe szellőben.

A Falcon egy kivénhedt teherhajóhoz illő lassúsággal ereszkedett alá a kikötő betonjára, lehuppanva kieresztett támláibaira. Pilótája rádión elutasította a forgalomirányítás javaslatát, hogy válassza az egyik üres dokkot, jól tudván, hogy sokkal olcsóbban parkolhat odakint, a szabadban. Erre főként azért volt szükség, mert Hannak összesen annyi pénze volt, amennyit Kenobitól kapott az útra előlegnek és szigorúan be kellett osztania a krediteket, ha azt akarta, hogy mindenre fussa a következő napokban.

A jó két kilométeres leszállópályán nem sok űrhajó állt a Falconon kívül. Jobbára közepes méretű, V. és VI. osztályú ömlesztett áruszállítók sorakoztak a rakodólifteknél, valamint a hangárok előtt egy világosbarnára festett YZ-775-ös teherhajó és egy Ghtroc 580-as áruszállító parkolt, várva az indulásra. Körülöttük ütött-kopott robot targoncák és rakódó droidok nyüzsögtek kitartóan, mindenféle ládákat cipelve a járművek rakterébe.

Solo úgy tette le a hajóját, hogy a pilótafülkéből kényelmesen rálásson az egész űrkikötőre, ugyanakkor a túloldalon semmi se legyen a Falcon és az üres betonon túl húzódó drótkerítés között. A leszállópálya szélén voltak, tisztes távolságra a főépülettől, ahonnan rövidesen egy narancssárga terepsikló indult el, lassan odalebegve hozzájuk.

A koréliai előrelátóan készenléti állapotba kapcsolta az űrhajó műszereit, hogy ha rosszul mennének a dolgok, gyorsan elstartolhasson innen. Majd még egyszer ellenőrizte az oldalfegyverét és ráérős léptekkel hátrasietett a főfolyosóra, ahol két padlólemez félre volt tolva, feltárva az alájuk beépített csempész rekeszeket. A társai ezekben ücsörögtek, készen arra, hogy elrejtőzzenek a kikötői hatóságok elől.

– Jönnek a fináncok! – mordult rájuk a koréliai nyersen. – Csukjátok le a fedőt, és maradjatok teljes csöndben, amíg nem szólok, hogy tiszta a levegő!

– Most már legalább tudom, mivel keresi a kenyerét, kapitány! – jegyezte meg komoran Leia.

Enyhén lebiggyedő szájszájával vette tudomásul, hogy egy csempészhajóra vetette a sors, de nem panaszkodott a körülmények miatt. Még jó, hogy ezekben a titkos rekeszekben éppen elérték mindannyian, félig ülő, félig fekvő testhelyzetben lapulva meg a padló alatt.

– Mégis mit gondolt, miből élek, hölgyem? – vont vállat Solo nyeglén. – A csillagközi fuvarozás csak akkor kifizetődő, ha nem nyúlják le a hasznát a vámosok!

Leia erről más véleményen volt, de a gondolatait ezúttal bölcsen megtartotta magának. Sem a hely, sem az idő nem alkalmas rá, hogy megvitassák eltérő nézeteiket a bolygóközi kereskedelemről. Inkább lebújt a rejtekhelyre Skywalker mellé, s próbált kényelmesen elhelyezkedni. Lehetőleg úgy, hogy minél kevésbé simuljon össze a sráccal a szűkös helyen. S magában még mindig azon agyalt, hogy képtelen eldönteni: az útitársai vele vannak vagy ellene? Őrjítő volt ez a bizonytalanság és meglehetősen frusztráló.

A kapitány gondosan ellenőrizte felülről a padlólemezeket, jól le vannak-e csukva, aztán a főbejáráthoz lépett. Kinyitotta a zsilipajtót és leengedte a teherrámpát. Kezdődhet a műsor!

Friss levegő, kellemes meleg és valami alig észrevehető, meghatározhatatlan, mégis jellegzetes illat fogadta a szabadban. Lesétálva a feljárón türelmesen megállt a kopottas betonon, unott képpel nézelődve a távoli dombok és a kikötői épületek irányába. Oly sok világon megfordult már az elmúlt években, ennél sokkal rondábbakon és veszélyesebbeken is, hogy őszintén tudta értékelni a mérsékelt időjárást. Továbbá azt, hogy senki sem lőtt rá, meg a hajójára. Egyelőre.

A nyitott tetejű terepsiklón négy fehér bőrű férfi érkezett a Falconhoz, pár méterrel odébb parkolva le tőle. Két fegyveres biztonsági, egy fiatal vámtiszt és egy kikötői munkás szállt ki belőle. A biztonságiak kék és fekete egyenruhában voltak, a vámos sötétzöldben, míg a duci technikus szürkés-kék, elnyűtt kezeslábast viselt. Mindannyian gyanakodva,

kritikus szemmel méregették az ütött–kopott teherhajót, aminek horpadozott oldalát különféle eredetű sérülések és lövésnyomok borították. Ahogy odasétáltak Hanhoz, a kapitány elővarázsolta legmeggyerőbbnek gondolt mosolyát és udvariasan köszöntötte őket.

– Szép jó napot, uraim! Mit óhajtanak?

– Ez a maga hajója? – nézett végig a megviselt YT–1300–ason a vámtiszt, próbálva hivatalos képet erőltetni az arcára.

Tisztára úgy viselkedett, mint aki nem hiszi el, hogy ez a roncs képes repülni és egyben marad a csillagközi utazás során. Vékony kezében egy lapos adattáblát szorongatott, míg a biztonságiak az oldalfegyverük markolatán tartották a tenyerüket. Főként azért, mert nyomban kiszúrták a pilóta combjához szíjazott DL–44–es sugárvetőt, ami kissé feszültté tette őket.

– Az hát! – vigyorgott rá a koréliai, s már előre élvezte a mókát. Ideje elszórakoztatni a helybelieket a jó előre kigondolt meséjével, hogy elaltassa gyanakvásukat és ne zaklassák többé, amíg a bolygón tartózkodik.

Hamis személyi azonosító kártyáját előszedve a mellényzsebéből igazolta magát és a tiszt rutinszerű kérdéseire válaszolgatva türelmesen elcsevegett vele. Elmondta, hogy a Bonadan rendszerből indult, a Hydiai Út mentén haladva az Eriadu rendszer felé és nincs semmi rakománya. Ő az egyedüli utas a fedélzeten és tankolni, meg készleteket vételezni állt meg ezen a barátságos planétán. A hajója ugyan kész roncs, ami már nem sokáig bírja, de ha megérkezett az Eriadun élő rokonához, egy birodalmi altiszthez, eladja a járgányt és vesz belőle egy házat. Egyszóval azért költözik oda, mert a rokona szerzett neki egy tuti állást a haditengerészet egyik beszállítójánál. Amikor a vámtiszt megkérdezte, miért nem a Brentaalon vagy a szektor valamelyik népesebb bolygóján állt meg tankolni, Solo töredelmesen beismerte, hogy alig van pénze. De bízik benne, hogy egy félreeső helyen olcsóbban beszerezheti a galaxison keresztül vezető hosszú utazásához szükséges dolgokat.

Ezután a vámos és a biztonságiak fölmentek a fedélzetre körülnézni, tényleg egyedül van–e és nem szállít valami illegálisat a rakterében. Majd miután mindent rendben találtak, gyorsan el is hagyták a gyanús szagokkal terhes csillaghajót. Han váltott még velük pár szót a kikötői árakról, helyi törvényekről, kifizette a parkolási illetéket és udvariasan elbúcsúzott tőlük. A tiszt távozás előtt közölte vele, hogy a fegyverét hagyja a fedélzeten, ha elmegy valahová körülnézni. A Delle békés világ, itt nem lehet az utcákon stukkerral szaladgálni. A kikötői technikus pedig előzékenyen megjegyezte, ha fürödni akar, a közeli városban talál olcsó szállodákat, ahol megteheti. Bár a férfiak arcán nem látszott, hogy zavarja őket a korélaiból áradó markáns testszag, azért gondosan tartották tőle a három lépés távolságot.

Solo barátságos mosollyal megvárta, míg elhajtanak a terepsiklóval, aztán figyelmesen körbejárta a hajót, úgy téve, mintha ellenőrizné a fékezőpárnákat a csészealj leszállótalpain és a külső érzékelőket. Valójában azonban a közeli drótkerítést méregette, meg a túlán húzódó füves, bokros területet. Gyakorlott szemének azonnal feltűnt, hogy elég laza a kikötő határvédelme. Nincsenek őrtornyok, lámpák, biztonsági kamerák, sem járőrök a kifutó széle mentén. Viszont az egyik helyen – a Falcontól úgy kétszáz méterre – van egy kisebb rés a drótkerítésen, ahol az éj leple alatt bárki észrevétlenül átosonhat. Üdítő hanyagság ez a helybeliek részéről.

Elégedetten fölszaladt a rámpán, bezárta a zsilipajtót és csizmája sarkával megütögette a fémpadlót.

– Minden rendben, srácok! Előbújhattok!

A csapat megkönnyebbült sóhajok, nyögések és csippantások kíséretében kikászálódott rejtekhelyéről. Solo gálánsan a kezét nyújtotta a hercegnőnek, hogy

felsegítse, de a lány elboldogult önállóan is. Nem akart gyöngye, elkényeztetett királykisasszonynak tűnni az útitársai előtt, ezért magában szilárdan elhatározta, mellőzi a továbbiakban a panaszkodást és nem mutatja ki, mennyire fáradt valójában.

Miután mind összegyűltek az utastérben, a kapitány röviden ismertette a helyzetet, meglehetősen bizakodással tekintve a jövő elé. Odakint rövidesen besötétedik, és akkor mind elhagyhatják az űrhajót és bemehetnek a közeli városba. Még hozzá anélkül, hogy felkeltenék a hatóságok figyelmét.

Addig viszont, hogy a rozzant teherhajó magányos utasa ne keltsen gyanút, jobb lesz, ha kimegy és körbeszimatol a kikötőben. Miután mindent megtárgyaltak, Han kelletlenül szögbe akasztotta fegyverövét és lesétált a rámpán, gondosan becsukva maga mögött az ajtót. Gyalog indult a távoli épületek felé, próbálva a lehető legtermészetesebbnek látszani, miközben szinte meztelennek érezte magát a stukkerja nélkül.

– Utálom a fegyvermentes bolygókat! – dörmögte az orra alá, hosszú pillantást vetve a horizont fölött lebegő napkorongra. Bár a látvány csodálatos volt a narancs, vörös és rózsaszín árnyalatokba boruló felhők miatt, most valahogy mégse tudott örülni neki. És addig nem is fogja jól érezni magát, míg fel nem szálltak erről a békés és unalmas helyről, hogy tovább induljanak távoli céljuk felé.

HATODIK FEJEZET

Csubi, Luke és Leia a pilótafülkében ücsörögtek, kíváncsian bámulva az űrkikötőben zajló komótos munkát. Az egyik teherhajó rövidesen elstartolt, nehézkesen fölemelkedve a levegőbe, majd pár perccel később egy másik szállítóegység érkezett a helyére, szakasztott ugyanolyan, mint az előző. Han már egy órája elment és ők azzal töltötték az időt, hogy egyre nyugtalanabban váraakoztak a pilóta visszatérére. A tétlenség főleg Leiát viselte meg, aki a fáradtsága ellenére alig bírt nyugton maradni a helyén. Amióta kiszabadult a börtöncellából, most először érezte igazán, a kék eget látva, hogy újra szabad és van jövője. Még ha teljességgel bizonytalan és veszélyekkel teli is az a jövő.

– Mi lesz, ha elfogják Hant és nem jön vissza? – fakadt ki végül idegesen, megunva a hallgatást.

– Nem tudom. De nem sokat tehetünk. – válaszolta Luke, két befáslizott kezét az űrhajó botkormányán nyugtatva. Az elmúlt percekben próbálta elképzelni, milyen érzés lehet vezetni a Falcont. Nagyon örült volna neki, ha a koréliei egyszer átengedi neki a volánt.

Miután leszálltak és Solo kikapcsolta a mesterséges gravitációt a fedélzeten, nyomban feltűnt a srácnak, hogy ezen a bolygón kicsit nagyobb a tömegvonzás, mint a Tatuinon. Luke számára a különböző égitestek eltérő viszonyai még nagy újdonságot jelentettek, ezért az első percekben őszinte kíváncsisággal bámult ki az acélüveg szélvédőn az ismeretlen tájra. Filmen látott már mindenféle bolygókat, de élőben határozottan más volt megtapasztalni a különbségeket.

A mögötte ülő Leia eltalálta gondolatait, mert fölpattanva székéről könnyedén megérintette felkarját.

– Remélem el tudja vezetni a hajót a Budpockig! Ha körbevesznek a biztonságiak, muszáj lesz felszállnunk és tovább menni innen!

A másodpilóta ülésben szunyókáló Csubakka nyomban fölélénkült a beszélgetésükre és dühösen morogva közölte, hogy ő nem fogja cserben hagyni a barátját. Arról pedig ne is álmodjanak, hogy átengedi nekik a teherhajót, ami az egyetlen tulajdonuk Solóval. Amazok persze mit sem értettek a vuki torokhangú bömböléséből, de nyelvtudás nélkül is

kitalálták, mire gondol.

– Nem! Arról szó sem lehet! – rázta meg fejét gyorsan Luke. Főként azért, mert nem szerette volna, ha a behemót darabokra tépi őket hirtelen dühében.

– Nem megyünk sehová Han nélkül! Ez az ő hajója és tartozunk neki annyival, hogy megpróbáljuk megmenteni, ha bajba kerül odakint!

Leia hátrahőkölt az útitársai vehemenciájától, amivel a nagyszájú barátjukat védelmezték. Újra emlékeztetnie kellett magát arra, hogy ő csupán utas a fedélzeten. Nem parancsolgathat a megmentőinek, bármennyire is szeretné átvenni az irányítást a kis csapat fölött. Mivel a vuki tovább hangoskodott, fenyegetően vicsorgatva rá a hegyes metszőfogait, s nyilván válogatott trágárságokkal illette a hercegnőt, a lány gyorsan visszahuppant a fedélzeti mérnök ülésébe és sértett méltósággal karba téve kezeit, inkább feladta a dolgot. Ez a szőrös óriás még képes és átharapja a torkát haragjában!

– Meg aztán, a kijelzőkön úgy látom, alig van üzemanyagunk. – folytatta Luke, inkább Csubihoz intézve megnyugtatónak szánt szavait, mint a háta mögött kucorgó nőhöz. – Üres tankkal nem jutnánk messzire és az élelmünk is elfogyott. Szóval csak annyit tehetünk, hogy várunk. És imádkozunk, hogy Han ne csináljon semmi ostobaságot a kikötőben.

Leíanak már a nyelvén volt, hogy felhívja figyelmüket az Artu egységben tárolt adatokra, amik létfontosságúak a szövetség számára, de inkább lenyelte mondandóját és próbált megbarátkozni a helyzettel. Ha mégis bekövetkezne a legrosszabb, még mindig elbújhatnak a csempész rekeszekben, míg a biztonságiak újra átvizsgálják a hajót. Aztán kilopózkodhatnak a sötétben és megkereshetik azt az idióta Solót, aki volt olyan elővigyázatlan, hogy elfogatta magát.

Ahogy odakint beköszöntött a szürkület, reflektorok gyúltak a kikötői épületek környékén, megvilágítva a rakodó munkagépeket. A pálya szélén álló Falcon azonban teljes sötétben maradt, kívül a lámpák fénykörein. Pár perccel később egy zárt utasterű terepsikló bukkant fel, lassan közeledve az űrhajóhoz a főépület irányából.

– Nézzék csak! – élénkült fel Leia, amint észrevette a járművet. – Ez ide jön!

– Tényleg! – vont a össze szemöldökét Luke aggódva. – Vajon ki lehet az?

– Talán a biztonságiak? – találgatta a lány komor hangon.

Csubakka mérgesen felhördült mellettük, máris Hanért aggódva. Luke viszont egész más miatt lett ideges, amikor hirtelen rájött, hogy a pilótafülke üveglakái mindkét irányban átlátszóak.

– Bukjatok le gyorsan! Mielőtt meglátnak minket! – kiáltotta, sietve lehúzódnak nyikorgó ülésében a műszerpult takarásába.

Organa és a vuki követték példáját, igaz a természetes másodpilóta nem nagyon fért el odalent a botkormány miatt. A hercegnőnek csak most jutott eszébe, talán végzetes hibát követtek el azzal, hogy előrejuttek a pilótafülkébe bámészkodni. Ahol könnyen megláthatja őket a kikötő személyzete. Az irányítótoronyból köztudottan távcsővel kísérik figyelemmel a kifutón történeteket. Lehet, hogy pont miattuk kapták el Solót és most jönnek letartóztatni őket is?

Leia óvatosan kikukucskált a konzol mögül, további ide tartó biztonsági egységeket keresve a betonon, de semmit sem látott. Az élénkpirosra festett, Arrow-22-es terepsikló viszont leparkolt a teherhajó mellett és kinyílt az ajtaja. A koréliei mászott elő a jókora járműből, rutinosan körbesandítva a leszállópályán, minden rendben van-e.

– Ez Han! – szólalt meg a lány megkönnyebbülten. – Szerzett egy siklót!

Csubi hörgött nekik valamit arról, mennyire nem szereti, ha megijeszti, aztán a trió feltápászkodott és sietve hátravonult az űrhajó bejáratához. Türelmetlenül megvárták, míg Solo kinyitja az ajtót és két kezében teletömött papírzacskókat cipelve felsétál a rámpán hozzájuk.

– Megjöttem, gyerekek! – mondta vidáman, egy munkából hazatérő családapa stílusában. Átadta a vukinak a csomagokat és már fordult is vissza a következő adagért.

Összesen hat zacskó ennivalót hordott a fedélzetre, majd bezárta a terepsiklót és csatlakozott az utastérben nyüzsgő társasághoz. Luke és Leia alig győzték kipakolni, és a tároló rekeszekbe helyezni a rengeteg különféle konzervet, élelmiszercsomagot és üveget, amik oldalán helyi cégek emblémái virítottak. Az apró betűs, közös nyelvű feliratokat böngészték a lámpafényben, hangosan felolvasva, miket vett nekik a koréliai a következő napokra.

– Dellei óriás vörös csigapörkölt, enyhén fűszeres...! Ez itt meg sáskafasírt vegyes zöldség körettel! Nahát...! – ámuldozott Luke, aki még csak nem is hallott efféle ételekről.

– Henne gyík hús... panírozott brullki. Az nem rossz! Ilyet már ettem egyszer! – mutatta föl az egyik dobozt elégedetten Leia.

– Han jól bevásárolt nekünk! Nézze...! Csípős fűszerezésű traladon borda...! Ezt legalább ismerem...!

– A jogan gyümölcskonzerv nagyon finom! Azt feltétlenül meg kell kóstolnia, Luke!

– Ha beosztjuk, úgy két hétig elég lesz a kaja négyünknek. – jelentette ki Solo, csípőre tett kézzel megállva mellettük.

– Már kezdtünk aggódni, hogy fogságba esett, kapitány! – nézett föl rá a lány, örülve, hogy épségben látja a férfit.

– Bocs a késésért. Először körül kellett néznem, nem gyanakszanak-e ránk a helybeliek. De úgy tűnik, ide még nem ért el a körözésünk híre. – mosolygott rá Han, szokott magabiztosságával. – Aztán kibéreltem két napra egy terepsiklót. Zárt utasterűt, füstüveg ablakkal, amiben mindannyian elférünk és nem láthatnak meg kívülről. Végül elmentem az utasellátóba és bevásároltam. Enni és innivalóból egyaránt bőséges a választék és meglepően olcsón adják. Mind helyi termék.

Csubakka nyomban letelepedett az asztalhoz, miután kiürítették a zacskókat és felbontott egy karkanbordával teli dobozt. Az edénybe épített termolap azonnal felizzott, átadva hőjét az ételnek, ami pillanatokon belül fogyasztható hőmérsékletűre melegedett. Az éhes vuki vágott magának pár szelet flat kenyeret és azonnal falni kezdett, olyan mohósággal, mintha nem evett volna alig pár órával ezelőtt. Luke és Han inkább felbontottak egy-egy üveg gizer sört, és elégedetten koccintottak beszélgetés közben, míg a hercegnő csak állt és nézte őket. Tisztára úgy viselkedtek a férfiak, mintha minden a legnagyobb rendben lenne és semmi fontos teendőjük nem akadna már a nap hátralévő részében. Végül nem bírta ki szó nélkül és felemelte hangját, véget vetve az idillnek.

– És most, uraim? Mi a következő lépésünk?

Han felhajtotta kék színű sörét és megtörölte habos száját a ruhája ujjában.

– Visszamegyek a boltba vízért, mielőtt bezárnának. Nektek meg volna egy fontos munka a fedélzeten.

– Miről van szó? – tudakolta Luke, rosszat sejtve.

– Azt akarom, hogy vizsgáljátok át a hajót, töviről hegyire!

Azzal a kapitány részletesen elmagyarázta nekik, miről van szó. Amíg a kikötőben mászkált, elgondolkodott a szökésük részletein, mert valami nem hagyta nyugodni az elméjét. Miután visszatértek a Falconra és elhagyták a harcállomást, a hiperűrbe ugrást követően észrevette, hogy a korábban leütött két szürke ruhás műszakit, meg az utánuk csalt rohamosztagos őrköt nem találta a szerszámraktárban, gondosan gúzsba kötve, ahogy otthagyták őket. Ezek szerint a császáriak észrevették az eltűnésüket. Azaz megkeresték és kiszabadították a pórul járt társaikat. Ugyanakkor nem állítottak csapdát nekik a fedélzeten, noha tudniuk kellett, hogy a börtönből való lányszöktetés után visszafelé tartanak a hajójukhoz. Ha fél tucat rohamosztagos elrejtőzik a Falconon, simán megállíthatták volna őket. Vajon miért nem így jártak el?

Talán azért tudtak olyan könnyen meglógni a birodalmiaktól, mert amíg a Halálcsillagon szaladgáltak, amazok elrejtettek egy hiperúri nyomkövetőt a teherszállítón. Ha ugyanis komolyan fel akarták volna tartóztatni őket, akkor nem négy TIE vadászt küldenek utánuk, hanem legalább egy tucatot, meg egy cirkálót is. Elvégre azon a fémszörnyetegen bőven állomásoznak hadihajók, bevetésre készen.

– Én megmondtam ezt, már órákkal ezelőtt! – közölte fensőbbbséges hanghordozással Leia. Karba tett kézzel állt velük szemben és a fejét csóválta. Kissé lassú észjárású a koréliai, de végre csak eljutott a nyilvánvaló felismerésig.

– Tarkin kormányzó nem olyan ostoba, hogy hagyjon meglépni minket búcsúajándék nélkül!

– Magam is úgy vélem! – nézett rá komoran Solo. – Tudjátok, én régen a birodalmi flottában szolgáltam egy rövid ideig. És az Akadémián tanították nekünk, milyen nehéz bemérni egy hiperúri nyomkövető egység jelét. A haditengerészet által használt eszköz egy öklömnyi dobozka, saját energiateleppel, amit bárhová el lehet rejteni egy űrhajó fedélzetén vagy a burkolatán.

Miközben beszélt, nem vette észre, hogy Organa összerenzen a szavaitól. A lánynak ugyanis rögtön az jutott eszébe: ha a pasas egy birodalmi kém, vajon bevallaná, hogy korábban a flottában szolgált? Valószínűleg nem. Vagy csak azért mondta ezt, hogy elaltassa az ő gyanakvását? Nem tudta eldönteni, mi az igazság, bár lélekben egyre inkább hajlott arra, hogy higgyen a megmentőinek. De azért még nem érezte magát teljesen meggyőzve. Sajnos.

– Be tudjuk mérni valahogy az adását? – kérdezte Luke optimistán. – Akkor könnyen megtalálhatnánk!

Han a fejét csóválva leintette.

– Az kizárt, kölyök. Nincs hozzá megfelelő vevőberendezésünk. Ráadásul a készülék nem folyamatosan sugároz, hanem a beállításától függően néhány óránként vagy naponta ad le egy rövid jelsorozatot, amit szinte lehetetlen bemérni.

A koréliai nem magyarázta el a fiúnak az adó működési elvét. De úgy emlékezett, hogy mindig három szignált küld ki, amik közül az első figyelmezteti a követő hajót, hogy készüljön fel a pozíciója bemérésére. A másik kettő pedig a tényleges jelzés, amik alapján a vevő a beérkezésük időkülönbségéből ki tudja számolni, nagyjából milyen irányba és mekkora sebességgel mozog a cél az űrben.

– Így nem mehetünk tovább a felkelőkhöz! – mondta ki helyettük is a lényegét Leia, szigorúan összevonva szemöldökét.

– Nem bizony! Szóval lássatok neki és szisztematikusan fésüljétek át az egész hajót idebent! – utasította őket még egyszer Solo. – Minden zugba nézzetek be, ahová csak befér egy ekkora szerkezet!

Két kezével mutatta, nagyjából mekkora lehet a jeladó, mire Csubi panaszosan felvonyított. Ő pontosan tisztában volt azzal, mennyi üreg, szervizalagút és nehezen hozzáférhető rejtékhely van a teherhajón, ahová az ő hatalmas mancsa garantáltan nem fog beférni. Egy hétig is elmolyolhatnak a feladattal.

– A robotok majd segítenek! – mordult fel a koréliai. – Öten vagytok rá! Ha elosztjátok egymás közt a helyiségeket, hamar végezni fogtok, meglásd! Aztán holnap kívül is végignézem az öreglányt, nem ragasztottak-e a burkolatára egy ilyen tapadj–jancsit.

– És mi lesz, ha nem találunk semmit? – érdeklődött Luke, nem túl boldogan a lehetőségtől, hogy kutatással kell töltenie a következő órákat pihenés helyett.

– Akkor feltételezzük, hogy szerencsénk van és a birodalmiak tényleg olyan hülyék, mint amilyennek látszanak! – vágta rá Solo felemás vigyorral a képén.

– Amúgy mennyi az élettartama egy ilyen adókészüléknek? – tudakolta a hercegnő, nem értve a műszaki dolgokhoz.

Magában már azon morfondírozott, hogy ráveszi a társait, várják meg valahol az űrben, míg lemerül a jeladó energiasejtje, mielőtt tovább indulnának. Ha tényleg azok, akiknek mondják magukat, biztosan meg fogják érteni a dolgot. Ám a kapitány, aki azonnal eltalálta gondolatát, pesszimistán leintette a lányt.

– Körülbelül egy hónap. Az újabb típusok akár két vagy több hónapig is kibírják.

– Addig nem várhatunk. – ismerte be csalódottan Leia. – Akkor muszáj lesz tovább mennünk és remélni, hogy tényleg nincs jeladó a fedélzeten.

Nem mondta ki, mert a többiek is pontosan tisztában voltak vele, hogy az Artóban lévő adatokat mielőbb el kell juttatniuk a szövetséghez, hogy a katonáknak legyen elég idejük kidolgozni egy támadási tervet a Halálcsillag ellen. Amíg a harcállomás működőképes, óriási veszélyt jelent a galaxisban minden világra, aminek lakói fellázadtak a császárság elnyomása ellen. Még akkor is sietniük kell, ha ezzel azt kockáztatják, hogy a birodalom rátalál a felkelők búvóhelyére és esetleg megsemmisíti azt.

A sarokban ácsorgó két droid, amik eddig csendben figyelték a beszélgetést, most megélenkültek, mert a kisebbik robotnak érdekes ötlete támadt a problémával kapcsolatban. Élénken csicseregve ismertette Thripióval a javaslatát, akit kezdett komolyan idegesíteni, hogy az Artu egységnek már megint önálló elképzelései vannak a dolgokról. És nem habozik beleszólni az emberek társalgásába, ahelyett, hogy bölcsen hallgatna inkább.

– Neked mindig van valami ötleted! Mégis, miféle másik űrhajó...? – replikázott a langaléta droid, hevesen gesztikulálva fémkarjaival.

– Miről van szó, Thripio? – fordult feléjük Luke, kicsit unva már, hogy a két robot állandóan vitatkozik valamin.

– Artu azt javasolja, Luke gazda, hogy talán átszállhatnánk egy másik űrhajóra a kikötőben és azzal mehetnénk tovább! Han és Csubakka pedig elcsalhatnák valahová a birodalmiakat. Jó messzire, míg lemerül a jeladó.

Az emberek elgondolkodtak az R2-es javaslatán, aztán Leia kénytelen volt felsorolni a látszólag jónak tűnő terv buktatóit, amik a Falcon fedélzetén marasztalják őket.

– Ez nem fog menni! Még hozzá több okból sem. Egyrészt, mert nekem nincsenek papírjaim, vagyis azonnal elkapnának az első igazoltatásnál. Másrészt, mert mindannyiunkat köröznék és ha átszállunk egy utasszállítóra, könnyen felismerhet minket valaki. Harmadrészt pedig, mert nincs elég pénzünk hozzá. Még a Budpockig sem jutnánk el, nemhogy az Egyes Bázisra. Ahová, ugye nincs menetrend szerinti járat. Szóval muszáj itt maradnunk a Falconon és Solo kapitányra bízni, hogy elvigyen minket odáig.

– Arról nem beszélve, hogy én meg nem foglak elengedni benneteket fizetés nélkül! – tódította nyomban a koréliei, csípőre tett kézzel méregetve a két robotot. – Ha eltűntök a szemem elől, lehet, hogy sosem találkozunk többé és nem kapom meg a jutalmamat a fáradozásaimért! Anélkül meg nem mehetek vissza Jabbához, mert egy csomó pénzzel tartozom neki és rövid úton bantha eledelt csinálna belőlem...! Meg Csubiból is!

– Ó...! Sajnálom, kapitány! Ez az Artu egység már megint össze-vissza locsog itt nekem! Szerintem tisztára megkergültek az áramkörei! – védekezett a tolmács droid, felemelt kézzel hárítva el magáról a felelősséget.

Az R2-eshez fordult, dühösen ráförmedve a szomorúan csipogó szerkezetre.

– Hallod?! Te kis nyavalyás! Fogadni mernék, hogy megint beléd bűjt a kóbor áram...!

– Na jó! – csapta össze tenyerét Han sürgetően. – Lássatok munkához! Én meg indulok, hozok pár kanna vizet! És lehetőleg ne mutatkozzatok a pilótafülkében, mert száz méterről látni, hogy van valaki a hajón!

Azzal otthagyták őket, öles léptekkel előresietve az irányítókabinba. Az lesz a legjobb, ha a biztonság kedvéért bekapcsolja az űrhajó külső leszállófényeit, az előírásoknak megfelelően. Egy teljes sötétségbe burkolózó jármű csak felkeltené a hatóságok figyelmét irántuk.

– Elnézést! A városba mikor fog minket kicsempészni, kapitány? – kérdezte Leia, a férfi után szaladva.

Egy jó forró fürdő után vágyakozott, mert a tisztálkodó kendők használata ellenére a bőre szinte mindenhol viszketett már a ruha alatt a több napos mosdatlanságtól. Őszintén szólva nagyon kényelmetlenül érezte magát az elhanyagolt külseje miatt, még úgy is, hogy a társai sem voltak jobb állapotban.

– Néhány óra múlva, ha odakint alább hagyott a nyüzsgés. Addig próbáljon meg nyugton maradni, felséged!

Han az oldalsó műszerfalon matatott, mire a Falcon körül tompa fénypáasmák vetültek a kopár betonra. Gondosan lekapcsolta a pilótafülke belső világítását és halványan derengő jelzőfényeit a konzolokon, hogy teljes sötétség boruljon a kabinra. Így garantáltan nem fog belátni senki kívülről, mert elvakítják a külső lámpák. Végül kitessékelte a hercegnőt és becsukta a fülke ajtaját.

– Rendben...! Akkor megyek segíteni a többieknek!

Leia megállt a kijáratnál, karba tett kézzel figyelve, ahogy a koréiai kinyitja a zsilipet és elindul lefelé a rámpán. Valamit mondani akart még neki búcsúzóul, de nem igazán tudta, hogy kezdjen bele. Odakint már teljes volt a sötétség, a teherhajó leszállófényeinek hatókörén túl csak a kikötői reflektorokat lehetett látni a távolban.

– És Han...!

– Igen? – nézett vissza rá a férfi, mielőtt kívülről lezárta volna az ajtót.

– Vigyázzon magára! – kérte a lány őszinte hangon.

Maga sem tudta miért, de aggódott a nyegle fiatalember miatt. Nagyképű és faragatlan, az igaz, de mégis van benne valami vonzó, a sok idegesítő tulajdonsága mellett. És semmi szükség rá, hogy bajba kerüljön odakint a forrófejűsége miatt.

– Ne aggódjon, szivi! Rossz pénz nem vész el! – vetett rá egy féloldalas vigyort a csempész.

Bezárta a zsilipajtót, aztán letrappolva a rámpán odaszaladt a bérelt terepsiklóhoz. Elég a bájcsevegésből. Ideje elindulnia, mielőtt bezár az utasellátó.

* * *

Egy órával később ért vissza, magában még mindig azon bosszankodva, hogy egy gabonaszállító teherhajó első tisztje feltartotta az üzletben, mindenféle nehezen teljesíthető kérésekkel zaklatva az egyetlen eladót, egy öregecske, ráncos képű férfit. Végül csak sikerült megszereznie a vizet, tíz nagy tartályt pakolva be a sikló csomagtartójába és hátsó ülésére. Ez körülbelül két hétig elég lesz nekik, ha beosztják és nem pancsolják el út közben. A műanyag vizes hordókat persze egyedül kellett felcipelnie a hajóba, de csak a bejáratig, mert Csubakka onnan átvette őket és erőlködés nélkül továbbvitte az elülső raktérbe.

Amíg a kapitány odavolt, a többiek nekiláttak átfésülni a csempészhajó minden zegét-zugát, az utastérrel, az elülső raktérrel és a bal oldali hálókabinnal kezdve a sort. Benéztek minden sarokba, szekrénybe, ládába, az ágyak alá és jókora rumlit csináltak pakolás közben, Csubi őszinte bánatára. A másodpilóta utasításait követve felnyitogatták a fedőpaneleket, hogy bekukucskáljanak mögéjük, a falakban futó csövek és kábelek kusza dzsungelébe, amik behálózták a teherhajót. Egy ottfelejtett csavarkulcson, néhány leesett tömítőgyűrűn, különféle színű szigetelőanyag darabkákon és egy csomó összegyűlt, poros vuki szőrön kívül semmit sem találtak. Viszont Artu és Thripio megint összeveszett valamin, Leia pedig beverte a fejét egy kiálló fémlemezbe, miközben benézett az egyik szerviz alagútba. Így meglehetősen borús hangulatban, de főként fáradtan fogadták Solót, mikor a parancsnok összehívta a csapatot az utastérben.

– Úgy néz ki, hogy legalább egy napot fogunk itt tölteni, esetleg kettőt. – kezdte mondandóját a kapitány karba tett kézzel. – Holnap feltankolom a hajót és minden alkatrészt megveszek, amire szükségünk van. Csubi, összeírtad ezeket?

A vuki tagadóan csóválta fejét és hosszas mentegetőzésbe kezdett, az egyéb elfoglaltságaira hivatkozva. Solo azonban öblös hangon rámondott.

– Akkor csináld meg mielőbb! Néhány óra múlva elhagyjuk a Falcont és kimegyünk a városba. Addigra legyél kész vele!

– Elárulná, kapitány, hogy akar kicsempészni minket a kikötőből? – vetette föl türelmetlenül Leia.

Próbált minél kevésbé feltűnően vakarózni a többiek előtt. Már igencsak viszketett mindene a ruha alatt, s bár egy jól nevelt hercegnőhöz illő fegyelemmel mostanáig türtőztette magát, a testének elhanyagoltsága kezdett az idegeire menni.

– Persze. Van egy tervem. – mosolygott rá Han titokzatosan.

Röviden ismertette velük az elképzeléseit, ami ellen – meglepő módon – senkinek nem volt kifogása. Talán mert túl fáradtak voltak a vitatkozáshoz vagy túl koszosak ahhoz, hogy lemondjanak egy jó fürdőről és egy kényelmes ágyról, amiben elalhatnak a városban.

A sarokban gubbasztó két droid, amik némán figyelték az eseményeket, most újra megélénkült. Ezúttal azonban nem Artu állt elő valami korszakalkotó ötlettel, hanem az aranyszínű tolmácsrobot kotyogott közbe, szokásos aggodalmaskodásával téve próbára a koréliai türelmét.

– Elnézését kérem, Solo kapitány! De ha önök mind elhagyják az űrhajót, velünk mi lesz?

– Ti szépen itt maradtok és vigyáztok a Falconra! – nyugtatta meg Han, a lelke mélyén csöppet sem örülve annak, hogy erre a két roncstelepi szökevényre kell bíznia az öreglányt.

– Értem, uram!

– És, hogy ne unatkozzatok, folytathatjátok a fedélzet átfésülését egész éjjel a jeladó után.

– Ahogy óhajtja, kapitány...! És mit tegyünk, ha valaki esetleg fel akar jönni a fedélzetre? – akadékoskodott tovább a droid idegesen.

Főként azért, mert a memóriájában még élénken élt az emléke annak, milyen hajmeresztő kalandokban volt része a Halálcsillagon, miután az emberek magukra hagyták őket a dokkban. Thripio nagyon nem szerette volna, ha mindez megismétlődik és rögtönöznie kell a rámeredő birodalmi rohampuskák csöve előtt. Az ilyesmi fölöttébb rossz hatással van az önvédelmi áramköreire.

– A hajóm magánterület! Senki nem teheti be rá a lábát az engedélyem nélkül! – nézett rá vasvilla tekintettel a koréliai. Jobb kezét ösztönösen az oldalához emelte, hogy a pisztolya markolatára tegye, de mivel a fegyverövét korábban levetette, ujjai csak a levegőt markolták ingerültségében.

– Ahogy óhajtja, uram!

– Ha bárki erőszakkal akarna feljutni a fedélzetre, Artút feltétlenül el kell rejtened! – szólt közbe Leia, ismételten az adatok miatt aggódva. – Nem kerülhet az ellenség kezébe! Akár az életed árán is meg kell őt védened, Thripio! Megértetted?

– Ó! Jóságos Alkotóm! – sopánkodott rémülten a langaléta protokoll egység. Idegesen nézett a hercegnőről Artúra, aki kupolás fejét ide-oda forgatva, magabiztosan füttyögött neki.

– Igen, fenség! Megértettem! – aztán a véleményét kifejezendő, valamivel halkabban hozzátette: – Bár a programozásomtól igencsak messze áll a testőri munka!

Artu gúnyolódott vele egy sort, magabiztosan állítva, hogy remekül meg tudja védeni magát szükség esetén és nem szorul rá a társa pátyolgatására.

– Nem! Nem leszek a droid csőszöd, te mindenki kedvence!

Az emberek azonban már nem törődtek velük, mert fontosabb dolgok kötötték le a figyelmüket. Solo előszedett a mellényzsebéből néhány kreditet és az asztalra dobta őket.

– Na, gyerekek! Itt a zsebpénzetek! Ebből bérelhettek magatoknak szobát és vehettek ruhákat meg ennivalót. Osszátok be jól, mert nincs több!

Figyelmeztető pillantást vetett Leiára, de a lány nem vette a lapot. Gyorsan felmarkolta a kreditchipeket és a ruhája egyik rejtett zsebébe süllyesztette. Luke ugyanígy tett, hálásnak tűnve az adományért.

– Kösz, Han!

– Kölcsönbe adom, nem jótékonyságból! Ha célba értünk, bele fogom számítani a jutalomba! – jegyezte meg a koréliei, mire a hercegnő csak a fejét csóválta.

– Milyen nagylelkű! Kamatot is fölszámít utána?

– Ha ragaszkodik hozzá! – vont vállat Han gunyorosan, vérbeli kalmár módjára.

Ezt követően a csapat szétoszlott a fedélzeten. Csubakka nekilátott összeírni egy adattáblára a szükséges alkatrészek listáját. Luke és Leia a két droiddal folytatták a feltételezett birodalmi nyomkövető utáni kutatást a hajó hátsó részében, Han pedig elővett egy tál csigapörköltet, meg egy flat kenyeret az élelmiszeres ládából és lehuppanva az asztalhoz, jóízűen falatozni kezdett.

* * *

– Nézzük meg itt! – invitálta Luke a hercegnőt maga után.

Hátramentek a tágas gépházba, ahol az üzemanyagtartályok, ionhajtóművek és a hiperhajtómű blokkja között ácsorogva kissé tanácstalannak érezték magukat. Leia rögtön ki is mondta, miért.

– Soha életemben nem láttam még ilyen berendezéseket. Őszintén szólva erősen kétlem, Luke, hogy felismernék köztük egy birodalmi jeladót. Hacsak nincs nagy betűkkel ráírva.

– Igaza van, hercegnő! Akkor... ezt talán hagyjuk Csubira és Hanra. Ők jobban eligazodnak itt...! Inkább menjünk át a hátsó raktárba!

Az űrhajó jobb oldalán található helyiség széles ajtajához léptek, ami furcsamód a gépházba nyílt. Luke kinyitotta a zsilipajtót és felkapcsolta odabent a villanyt. Mindenféle méretű és anyagú ládák, konténerek, tartályok, csomagok álltak takaros rendben a tágas raktérben, körülbelül harmadáig megtöltve a szobát. Itt már könnyebben boldogultak, benézegetve a sötét sarkokba, és sorra kinyitogatva a ládákat, amik javarészt üresek voltak vagy mindenféle ruhaneműket és pótalkatrészeket tartalmaztak.

Tudták, hogy órákig fog tartani, mire átnézik az összeset, de nem haboztak belekezdeni a feladatba. Túl nagy volt a tét ahhoz, hogy legyintsenek az aggodalmaikra és vállalják a kockázatát annak, hogy a birodalmiak utánuk jönnek. Turkálás közben Leia egyre fáradtabbnak érezte magát a sok hajolgatás miatt, ezért végül leült egy viszonylag tiszta faláda tetejére és kifújta magát. Luke is szünetet tartott, a port és valami sötét színű kenőanyagot próbálva letörölni a fásliból kilógó ujjairól, amibe az imént óvatlanul belenyúlt.

A hercegnőt kezdte zavarni a nagy csend körülöttük, ezért úgy döntött, beszélgetést kezdeményez az ifjúval.

– A barátai már biztos hiányolják magát a Tatuinon! Nemde?

Skywalker ránézett és szégyenlősen elmosolyodott. Eszébe jutottak az anchorheadi srácok és lányok, de főként Biggs Darklighter, aki a legutóbbi találkozásuk óta már valószínűleg megszökött a hajójáról és beállt a felkelők közé. Vagy épp börtönben van dezertálás miatt és a kivégzésére vár. Luke tudta, vajmi kevés az esélye rá, hogy valaha is viszontlátja még a barátját, akkor is, ha mindketten eljutnak a szövetséghez. Hiszen ki

tudja, hány titkos bázisa van a lázadóknak a galaxis távoli pontjain?

– Nem igazán, felség! Nem volt olyan sok közeli barátom a sivatagban és most valószínűleg azt hiszik, én is meghaltam Owen bácsiékkal együtt.

Egy pillanatra megint eszébe jutott az a szörnyű perc, mikor a terepsiklójával megérkezett az otthona füstölgő maradványaihoz és meglátta a bejárat előtt heverő, szénré égett holttesteket. A látvány kitörölhetetlenül belevésődött az emlékezetébe és örökre megváltoztatta vélekedését a császárságról. Hamar fölismerte, bármennyire fájdalmas volt szembenézni a ténnyel, hogy többé semmi keresnivalója a Tatuinon és sürgősen el kell tűnnie a bolygóról, ha élni akar. Egyrészt ezért döntött úgy, hogy csatlakozik Ben Kenobihoz az Alderaanra vezető útján. Másrészt pedig azért, és ez is komoly szempont volt így utólag, hogy bosszút álljon a nevelőszülei gyilkosain és segítsen egy gyönyörű, fiatal hercegnőnek. Aki most itt ült vele szemben és elmélyülten figyelte suta magyarázkodását.

Luke végül enyhén elpirult fiús zavarában és lehajtotta fejét. Remélte, hogy a lány nem vette észre, mennyire nagy hatást gyakorol rá a közelsége. Még sosem érzett ilyesmit, egyetlen nő társaságában sem és ez elbizonytalanította.

– Sajnálom, hogy így alakult az élete. – mondta rövid szünet után Leia, diplomátikus együttérzéssel ellágyuló hangjában.

Az elmúlt órákban felmerült benne a gondolat, hogy részben ő is felelős a fiatalember hontalanságáért, elvégre a robotok miatt vesztette el a családját és az otthonát. De nem hibáztatta, nem hibáztathatta magát emiatt, elvégre sokkal nagyobb dolgok forogtak kockán a galaxisban, mint néhány ember élete. Beleértve az övét és a srácét is, természetesen. Luke azonban nem panaszkodásképpen mondta mindezt, csupán megállapította a tényt, igyekezvén túltenni magát a történteken. Ahelyett, hogy bárkit vádolt volna, inkább az előttük álló feladatokra koncentrált, amivel kiváltotta a hercegnő ismételt elismerését. Valamint a gyanakvását is.

Nem kellene a férfinak jobban haragudnia a császárságra és őszintébben gyászolni a rokonai halálát? Vagy lehet, hogy egyszerűen üldözési mániám van? Az átélt szörnyűségek miatt talán elfeledtem, milyen érzés megbízni az emberekben? Hogy tudnám minden kétséget kizáróan megállapítani róla, hogy igazat mond vagy hazudik? Ezen rágódott újfent Organa, kétségek közt őrlődve.

Szóltanul folytatták a keresgélést a csomagok között, s ezúttal már Leianak sem volt kedve a beszélgetéshez. Majdnem végeztek a raktár átkutatásával, mikor a nyitott ajtón benézett hozzájuk Han, jóllakott ábrázattal ellenőrizve munkájukat.

– Jól van, gyerekek! Ideje tennünk egy kirándulást a dellei éjszakában!

HETEDIK FEJEZET

A birodalmi–osztályú Steel Talon csillagromboló, Motti ellentengernagy hajója belépett a Delle rendszerbe. A hatalmas hadihajó parancsnoki hídján álló női első tiszt, Kia Parsden elfordult az elülső kitekintő ablakok sorától, amikor meghallotta maga mögött a kiáltást: kapitány a hídon! Tisztelegve köszöntötte felettesét, aki Luah alezredes és Bolf Hainz őrnagy társaságában érkezett a turbólift felől, ráérős léptekkel.

A rövid szőke hajú, karcsú termetű, fehér bőrű nő igen feltűnően festett sötét olivazöld egyenruhájában a Steel Talon hídján, ahol körülötte csupa férfi dolgozott a konzolok előtt. Motti elégedett biccentéssel nyugtázta a kellemes látványt, ami nem kis mértékben hozzájárult ahhoz, hogy az egyébként igen tehetséges hölgy ilyen gyorsan ennyire magas rangra emelkedhetett a flottában. Még néhány év és elég idős, no meg tapasztalt lesz

ahhoz, hogy saját hajót kapjon és kikerüljön az ő óvó szárnyai alól. Bár a rossz nyelvek szerint inkább az ellentengernagy ölelő karjaiból kellene kiszabadulnia előbb, miután az talált magának a fiatal kadétlányok közt egy új szeretőt. Motti azonban nem foglalkozott az ilyen bosszantó pletykákkal, mert fontosabb dolga is volt, mint a beosztottjai fecsegésére reagálni. Kia nagyszerű teljesítményt nyújtott mind az Akadémián, mind a Steel Talon fedélzetén és mivel egy befolyásos arisztokrata családból származott, az előmenetele biztosítva volt. Hacsak nem csinál valami égbekiáltó ostobaságot.

– Mi a helyzet? – kérdezte minden bevezető udvariaskodás nélkül Motti.

Kibámult a trapéz alakú acélüvegablakok egyikén a csillagokkal telehintett világűrbe. A Delle parányi sarlója mellett csupán alig látható gombóc volt a körülötte keringő szürke holdacska, hatalmas távolságra előttük. Ezen kívül semmi említésre méltó nem látszott a kozmoszban.

– A parancsának megfelelően távoli kísérő pályára álltunk a rendszer második bolygója közelében. – jelentette Parsden, kellemesen csengő, mély hangján. – Jelenleg ötmillió kilométerre vagyunk a Dellétől, az űrtérforgalmat figyelő radarjaik hatótávolságán kívül.

– És mi a helyzet a jeladóval? – fordult az ellentengernagy a bal oldali irányítóárokban szolgálatot teljesítő tisztek egyikéhez.

Gartin Berrick főhadnagy, a menekülő hajó nyomon követésével megbízott ügyeletes felnézett rájuk, megértve, hogy neki szólt a kérdés. Futó pillantást vetett az előtte ragyogó monitorra és a műszerek kijelzéseire, amik órák óta ugyanazt mutatták.

– Nem mozdult el, uram! – állította a főhadnagy magabiztosan. – Még mindig a bolygó felszínén tartózkodik. Ennél többet nem tudok mondani a helyzetéről ebből a távolságból.

– Jól van. Akkor küldjünk ki egy felderítőgépet, hogy orbitális pályáról mérje be pontosabban a pozícióját! – rendelkezett Motti pattogó hangon. – Képeket kérek a célterületről, minél hamarább!

– Igen, uram!

Kia Parsden fürgé lábakkal elsietett a középső fémjárdán, a hátul sorakozó repülésirányító tisztek konzoljai felé, hogy továbbítsa a parancsokat a hangár ügyeletes tisztjének, Rax Exeter századosnak. Motti szótlanul nézett utána, tekintetét a nő formás combjain és kerek fenekén felejtve. A mellette ácsorgó Luah alezredes, a személyes asszisztense azonban kizökkentette merengéséből.

– Ellentengernagyúr! Tarkin kormányzó szigorúan meghagyta, hogy maradjunk távol a lázadóktól, amíg célba nem érnek! Elégge valószínűtlen, hogy ezen a mezőgazdasági világon lenne a támaszpontjuk!

Motti oldalvást ránézett, s kivárt a válasszal, amíg a parancsnoki híd hátsó traktusában az első tiszt befejezte az utasítások osztogatását.

– Magam is úgy vélem, Luah! – dünnyögte végül egészen halkan. – És biztosíthatom, hogy eszem ágában sincs kockára tenni a küldetésünk sikerét. Mindössze ellenőrizni szeretném, tényleg ott lapul-e a teherhajó a kikötőben vagy sem.

– Értem, uram.

Kia katonás léptekkel visszatért hozzájuk, bájos arcán kifürkészhetetlen tekintettel méregetve a rangidős tiszteket. Amióta a Steel Talonra került, megszokta már, hogy a férfiak folyton kibeszélik a háta mögött. Így joggal feltételezte, megint róla csevegnek, elnézegetve testre simuló, szinte már szexi egyenruhájának ingerlő domborulatait. De amint hallótávolságba került a három katonához, csatlakoznia kellett, mert Motti és társai fejében ezúttal sokkal fontosabb és kevésbé frivol gondolatok kavargtak.

– A vadászgép mindjárt elindul, ellentengernagyúr! – közölte a küldetés parancsnokával fegyelmezetten.

A kilátóablakok előtt ácsorgó Luah alezredes mély pillantást vetett a nőre. A tekintetéből semmit nem lehetett kiolvasni, Kia mégis érezte rajta a feszültséget. Valami

nyomasztotta a tisztet, gyakorlatilag azóta, hogy végig kellett néznie az Alderaan megsemmisítését. Bár nem beszéltek róla egymás közt, a hölgy sejtette, hogy Luahnak nem tetszett a Halálcsillag erődemonstrációja. Talán túlzottnak találta egy egész világ szétporlasztását csak azért, mert a felszínén néhányan támogatták a lázadókat. De hivatásos katonaként természetesen nem vonhatta kétségbe a felettesei döntését, ami ellen amúgy sem tehetett volna semmit.

Motti szintén az ablakhoz lépett, hátratett kézzel tanulmányozva a világűr fekete bársonyán lebegő zöldeskék planétát. Pár héttel ezelőtt egy megbeszélésükön tájékoztatta Kiát, hogy szeretné, ha minél többet gyakorolná a Steel Talon önálló irányítását. Ahhoz, hogy saját hajót kapjon, nem lesz elég a szépsége és a magas kapcsolatai. Komoly szaktudásra is szükség van egy ekkora jármű parancsnoklásához. Parsden örült a kihívásnak és igyekezett maximálisan megfelelni a flotta által támasztott követelményeknek.

A nő most futólag végigmérte Hainz őrnagyot, azt találgatva, vajon miért hozta őt és az embereit magával Motti erre az útra. Nem sokat tudott a férfiről, bár többször látta már itt és a Halálcsillagon, igaz csak futólag. Parsdennek jó arcmemóriája volt és gondosan elraktározta elméjében a másokról összezsívegetett információ morzsákat, hátha később szüksége lesz rájuk. Az őrnagyról mindössze annyit tudott, hogy veterán katona, egy árnyék kommandós alakulat vezetője, akiket a legrázósabb helyzetekben szoktak bevetni. Az ellentengernagy azonban nem tájékoztatta az első tisztet a küldetésük részleteiről, s főként nem a céljáról. Mindössze annyit tudott a nő, hogy egy hiperűri jeladóval felszerelt kis teherhajót kell nyomon követniük, bárhová menjen a Brentaal rendszerből és semmi esetre sem vehetik észre őket a jármű utasai.

– Azt akarom Kia, hogy személyesen felügyelje a felderítést!

Motti mélyen a lány szemébe nézett és minden szavát nyomatékosan ejtette ki, szinte már bizalmasan. Úgy vélte, ez a bevetés jó alkalom lesz az első tiszt számára, hogy ismét bizonyítsa rátermettségét, vezetésre való alkalmasságát, amivel kiérdemelheti majd a kapitányi címet. Végül is nem nagy dolog egy ócska teknőt végigüldözni a galaxison és megállapítani a célállomását. Máskor ennél sokkal kacifántosabb ügyeket is könnyedén megoldottak az emberei. Igazán gyerekjáték lesz megtalálniuk a lázadók búvóhelyét és a közelben bevárni a Halálcsillagot, hogy elvégezze a piszkos munkát, miként az Alderaannal tette.

– Ahogy óhajtja, uram!

– Csak egyszer repüljön el a pilóta a célpont fölött, orbitális pályamagasságon és készítsen néhány felvételt róla! Aztán rögtön térjen vissza! Ha a helyiek érdeklődnek, mit keres itt, adjon le valami hihető fedősztorit, de ne bonyolítsa túl a dolgokat!

– Értem. Azt megtudhatom, uram, hogy miért ilyen fontos az a teherhajó? – kíváncsiskodott Parsden, most már komolyan felcsigázva a küldetésük részletei felől.

– Az szigorúan titkos. De annyit elárulhatok, hogy egy csapat törvényen kívüli menekül rajta. – vont a össze szemöldökét a tengernagy. Nem akart ennél többet mondani a nőnek, szükségtelennek tartva a fecsegést, Kia mégis kitalálta a többi.

– És gondolom a titkos bázisukra igyekeznek, ahonnan kifüstölhetjük őket! – mosolyodott el félszegen a lány, első ízben azóta, hogy Motti a hídra lépett.

– Ne beszéljen erről senkinek! – figyelmeztette felemelt ujjal a parancsnoka.

Őszintén elégedett volt a helyettese teljesítményével. Meglepően sok ész szorult abba a csinos fejecskéjébe és persze hatalmas ambíció. Ezek nélkül nem is kerülhetett volna egy csillagromboló fedélzetére.

– A kabinomban leszek. Ha megjöttek a képek, személyesen hozza el őket. Ne a belső hálózaton továbbítsa! És azonnal értesítsenek, ha bármi szokatlan történik!

Azzal – befejezettnek tekintve a társalgást – elfordult a kitekintő ablakok sorától és a turbólift felé indult. Hainz és Luah pár lépéssel lemaradva követték.

– Értettem, uram! – biccentett a nő. Elkomolyodva figyelte a férfiakat, amint elhagyják a parancsnoki hidat.

Ezek szerint Motti ismét össze akar bújni vele, amíg itt dekkolnak. A kabinjában való személyes megjelenésének hangsúlyozása – megállapodásuk szerint – mindig ezt jelentette. Jó lesz út közben benéznie a saját szobájába is, hogy rendbe szedje magát és fölhúzzon a fess egyenruhája alá valami szexi fehérneműt, amivel megörvendeztetheti felajzott parancsnokát a légyottjuk során.

NYOLCADIK FEJEZET

Han ismét elhagyta a Millennium Falcont, lezárva maga mögött a főbejáratot. Bepattant az Arrow-22-es volánja mögé és bekapcsolta a hajtóművet. A terepsikló lámpái felgyulladtak, megvilágítva előtte a kifutót jó pár méteren. Lassan, megfontoltan indult el az úrkikötő kijárata felé, gondosan betartva a területen engedélyezett sebességhatárt. Semmi esetre sem akart feltűnést kelteni, ezért szokásos nyegleségét félretéve, törvénytisztelő polgárként igazolta magát a főkapunál az ügyeletes biztonsági tiszt előtt.

A fickó benézett a leengedett füstüveg ablakon a járműbe, nem bűjt-e el valaki a hátsó ülésen, majd unottan intett, hogy továbbmehet. A koréliei persze pontosan tisztában volt a látszólagos lazaság okával, mivel a fémsorompón túl egy jókora simran-kapun kellett áthajtania. Aminek vaskos falába mindenféle speciális letapogatót építettek a nagyobb biztonság érdekében. Fegyverérzékelőket, robbanóanyag detektorokat, csempészáru szenzorokat és valószínűleg kártevő felismerőket is. Nehogy valaki behurcoljon a mezőgazdaságából élő bolygóra holmi idegen élősködőket. Az őrszemélyzet bal oldalon magasodó, üvegfalú épületében két egyenruhás ült, fásult képpel a monitorokat bámulva, miközben áthaladt a kapun és megállt a következő sorompó előtt.

Pár másodperc múlva felemelkedett a korlát és Han megkönnyebbülten hajtott ki az éjszakába, ráfordulva a szomszédos városba vezető széles műútra. Eddig simán ment minden. Remélhetőleg a többiek is gond nélkül kijutottak a hátsó kerítésen és rövidesen felszedheti őket azon a mellékúton, amit korábban megjelölt nekik az utasellátóban vett turistatérképen.

* * *

Amíg a kapitány terepsiklója megkerülte a Madárfészek úrkikötő területét, a magára hagyott Millennium Falcon bal oldalán csöndben kinyílt a dokkológyűrű közepén lévő zsilipajtó. Egy borzas fejű vuki dugta ki orrát a hűvös éjszakába, körbeszimatolva a sötétben. Miután mindent rendben talált, óvatosan leeresztett a talajra egy vékony fémlétrát és rögzítette a kijárat alsó pereméhez. A csupán készenléti fényekkel megvilágított, félhomályos fedélzeten türelmetlenül toporogtak mögötte a többiek, az indulásra várva.

Csubakka megigazította derekára csatolt fegyverövét, ami Solo pisztolyát rejtette és őszintén szólva eléggé kényelmetlenül állt rajta. Nyílpuskára emlékeztető lézervetőjét már korábban a hátára vetette, a mellkasán keresztben lelógó muníciós övet pedig teletömte energiasejtelekkel és egyéb hasznos holmikkal, amikre odakint szüksége lehet, ha rosszra fordulnának a dolgok. Elsőként ereszkedett le a létrán, egy vérbeli vadász óvatosságával és a legteljesebb csöndben leguggolt mellette, hogy átnézzen a teherhajó hasa alatt a

távoli űrkikötő épületeire. Ezen az oldalon tiszta volt a levegő, de mielőtt kiosonnának a kerítéshez, célszerű minden irányban körbepillantani.

Csak ezután intett az ajtóban várakozó Lukenak, hogy jöhet. A fiú ugyanolyan gyorsan és majdnem olyan halkán ott termett mellette, feszülten szorongatva E-11-es lézerkarabélyát. A fedélzeten egyedül maradó Leia ekkor a mellette álló asztroszerhez hajolt és suttogva megszólította. Úgy, hogy a társai odakint ne hallják bizalmasnak szánt szavait.

– Artu! Szeretném, ha ideadnád az adattároló lemezt! Jobb, ha én vigyázok rá, amíg távol vagyunk!

A droid röviden fűtlyentett és kinyitotta hengeres törzsén a tárolóját, kibocsátva belőle az aransárga korongot. A hercegnő óvatosan megfogta és az egyik üres zsebébe csúsztatta az értékes holmit. Gondosan lezárta az öntapadós szájú zsebet, nehogy kiessen belőle a holodiszk. S közben azon tűnődött, feltétlenül szereznie kell hozzá egy műanyag tokot, mielőtt véletlenül megsérülne a felszíne.

Az ötlet, hogy magához veszi az adathordozót, alig pár perce jutott eszébe, mikor azon töprengett, miként ellenőrizhetné, hogy a megmentői valóban azok, akiknek mondják magukat? Ha Skywalker birodalmi kém, akkor nyilván tett róla, hogy az adatok semmiképp se juthassanak el a lázadókhoz. Azaz vagy letörölte vagy olvashatatlaná tette a lemezt, majd meghekkelte az R2-es memóriáját, nehogy elárulja tettét a robot. Azt viszont remélhetőleg nem tudja, hogy Artu készített róla egy másolatot a memóriájába. Már csak találnia kell egy megfelelő beolvasóval rendelkező számítógépet a városban és ellenőrizheti, megvannak-e még az adatok? Ha igen, Luke tényleg csak egy tatuini parasztfiú és végre megnyugodhat. Azt eléggé valószínűtlennek tartotta, hogy Han és Csubakka is kémeik lennének, mivel egyáltalán nem úgy viselkedtek, de ettől függetlenül őket is egy kalap alá vette a fiatalemberrel. Ha bebizonyosodik, hogy átverték, könnyörtelenül végezni fog velük és egyedül menekül tovább a teherhajóval. Remélhetőleg az asztroszer képes lesz elvezetni ezt a roncsot.

– Ha bármi történne velem vagy elszakadnánk egymástól, azt akarom, hogy folytasd a küldetést és próbáld eljuttatni a memóriádban lévő adatokat a felkelés vezetőihez! – utasította búcsúzóul a robotot, futólag megsimogatva kupolás fejét. – Valamelyikünknek sikerrel kell járnia! Ez mindennél fontosabb! Megértetted?

Artu magabiztosan fűtlyentett, s homlokán villódzni kezdtek a jelzőfények.

– Megértettük, hercegnő! – mondta a mellette ácsorgó Thripio is, megerősítve társa szavait.

– Leia! Jöjjön már! – hallották közben odakintről Skywalkert, aki nem értette, mit sugdolóznak ezek hárman a fedélzeten?

– Megyek! – felelte a nyíláshoz lépve Organa és DH-17-es lézerpisztolyát markolva lemászott a létrán. Idegességében majdnem leejtette a betonra a nála lévő stukkert, amiről eszébe jutott, hány fegyvert sikerült elhagynia nemrég a Halálcsillag fedélzetén. Mivel ez az utolsó zsákmányolt pisztoly, jó lenne nem elveszítenie.

Amikor leért a betonra, segített Thripiónak felhúzni a létrát, s csak azután nézett körül.

– Mehetünk? – kérdezte halkán Luke Csubakkától, aki éberen szimatolt a hús levegőbe. Mivel a két ember alig látott valamit a sötétben, kénytelenek lesznek a vuki érzékeny szemeire és kiváló szaglására hagyatkozni a séta során.

Az antropoid megeresztett egy nyikkanást, aztán nesztelen léptekkel elindult a távoli drótkerítés irányába, ami a leszállópálya betonsávján túl húzódott, egy fűvel benőtt, kavicsos terület közepén. A fiú és a lány pár lépéssel lemaradva követték, míg a zsilipajtóban tébláboló Thripio infravörös látásra kapcsolva bámult utánuk.

– Legyenek óvatosak, gazdám! – mondta aggódó hangon, megfélemedezve róla, hogy csöndre utasították korábban. Aztán Artu segítségével becsukta az ajtót és fejét csóválva

nézett a bizakodóan csipogó társára.

– Ezek itt hagytak minket! Már megint!

A Millennium Falcon csaknem kétszáz méterre parkolt a kifutón attól a helytől, ahol az úrkikötőt övező magas drótkerítésen apró lyuk tátongott a talaj közelében. Nem tudni, ki vágta át a drótot, de csak nemrégiben történhetett a dolog, mert a karbantartók még nem foltozták be a nyílást. A leszállópályának ezen a részén nem voltak reflektorok, sem oszlopokra telepített megfigyelő kamerák, sőt, még mozgásérzékelő szenzorok sem. A kikötőt üzemeltető vállalatnak ugyanis nem volt elég pénze ilyesmikre, így megelégedtek azzal, hogy óránként körbeküldtek egy fegyveres őrzőjáratot a kerítés mentén, főleg a saját lelkiismeretük megnyugtatása érdekében. A köves, fűvel benőtt talajon amúgy sem hagyott volna nyomot az illegálisan be vagy kisettenkedők lába, hacsak nem akkora, mint egy elhízott bantha.

A legközelebbi hangár széléről idevilágított néhány automatikusan körbepásztázó reflektor, de a szökevények bíztak benne, hogy abban a pár másodpercben, amíg átbújnak a résen, senki sem fog feléjük nézni a kései órán. A kerítés körül őrzőjáratoló biztonságiak menetrendjét a leszállásuk óta figyelték, mert Han előrelátóan felvételre állította az errefelé néző külső kamerákat a teherhajó burkolatán és indulás előtt gyorsítva végigpörgette a filmet. Így a vuki és a két ember szinte teljesen biztos lehetett abban, hogy nem fognak találkozni senkivel odakint.

Amint a nyíláshoz ért, Csubakka rögtön rájött, túl kicsi neki az átjáró. Mindenképpen bele fognak akadni a bundájába a kiálló drótvégek és felsérthetik a bőrét, ha nem vigyáz. Ezért bevárta mögötte loholó társait és előreengedte őket, erős karjaival szétfeszítve a hasadékokat, amennyire tudta.

Luke bújt át elsőként a résen, szorosan összehúzva magán a barna ponchóját, amit az éjszakai hideg miatt öltött magára, majd megfordulva tartotta a drótot Leiának. Aztán ketten együtt húzták oldalra a kerítést, biztatva nagyra nőtt társukat, hogy igyekezzen. Csubi gyorsan kibújt a felszereléséből, átrakva mindent a túloldalra, mielőtt behúzott hassal, nagy nehezen átréselte volna magát a nyíláson. Hozott ugyan magával egy drótvágó ollót, de inkább nem akarta használni, nehogy a megnövekedett méretű lyuk felkeltse az erre járó biztonságiak figyelmét.

Skywalker gondosan leszedegette a kiálló drótvégekről a vuki bundájából ott maradt szőröcsomókat, nehogy árulójuk legyen később. Aztán visszahajtv a dróthálót, egy utolsó pillantást vetett a kifutón parkoló teherhajó hátulról megvilágított tömbjére, mielőtt követte volna társait a csillagfényes éjszakába. Vajon fogja még látni a Falcont? Ez jutott eszébe, miközben botladozva szaladt a vaksötétben, alig látva maga előtt Leia fehér ruhájának halovány foltját. A legutóbb, mikor elhagyta az űrhajót, nem sokon múlt, hogy sikerült visszakeverednie a fedélzetére. És közben elvesztette az öreg Bent, az utolsó embert, aki az otthonára emlékeztette őt.

Futás közben váratlanul belerohant Leiába, mert a lányt hirtelen megtorpanásra készítette az elől haladó vuki érintése. Több száz méterre maguk mögött hagyták már a kerítést. Egy térdig érő fűvel és mindenféle gazzal, néhol szűrös bokrokkal benőtt területen tébláboltak. A távoli horizonton sárgán világító lámpák sorozata jelezte számukra a város irányát. Csubakka makogott valamit, kissé jobbra mutogatva, aztán lassan, meggörnyedve továbbindult. A két fiatal szaporán szedve a levegőt, csöndben követte.

Rövidesen kiértek egy földútra, ami a közelben húzódó széles sztrádáról vezetett az ismeretlenbe. Egy terepsikló közeledett jobb felől, halk zúgással lebegve az egyenetlen talaj fölött. Lámpái hosszan bevilágították előtte a környéket. Csubi intésére behúzódtak egy nagyobb bokor mögé, idegesen markolva fegyvereiket. Vajon Han érkezett meg vagy valaki más jár erre?

A jármű elhaladt mellettük, aztán pár méterrel odébb megállt és kikapcsolta lámpáit. Nyílt az ajtaja és egy kíváncsi alak dugta ki fejét az éjszakába. A vuki beleszagolt a levegőbe és felpattant, odaloholva barátjához. Luke és Leia megkönnyebbülten követték.

– Na végre! Mi tartott ilyen sokáig? – érdeklődött a koréliai lazán, miközben helyet foglaltak a siklóban és becsukták az ajtókat.

– Sétálgattunk és számoltuk a csillagokat...! De most már szeretnék látni egy kényelmes szállodai szobát! – közölte morcosan a hercegnő, ölébe ejtve lézerpisztolyát.

– Parancsára, felség! – vigyorgott rá a pilóta.

Elindította a járművet. Lassan megfordult az út közepén és felkapcsolva az elülső lámpákat, visszatért a műútra. Bal felé vették az irányt, a térképen csak Gyöngysornak nevezett városkába, ami alig egy kilométerre terült el az úrkikötőtől. A négy sávós úton meglehetősen gyér volt a forgalom, többnyire telepakolt teherszállítók robogtak el mellettük, siklók és gumikerekes járművek vegyesen. Menet közben senki sem kezdeményezett beszélgetést, mert túl fáradtak voltak már a szövegeléshez. Így csak bámultak ki a füstüveg ablakokon és türelmesen várták, hogy a koréliai elvigye őket az úti céljukhoz.

Gyöngysor házai különféle fákkal és sövényekkel övezett, földszintes épületek voltak, előttük kövezett járdával. Amennyire Luke meg tudta figyelni, jobbra fából vagy téglából épültek és tornáccal, kis előkerttel is rendelkeztek. Mindenhol zöld lombú fák, alacsony deszka kerítések, gondozott virágágyások sorakoztak. A kisebb–nagyobb tereken még szökőkutakat és kivilágított szobrokat is látott a fiú. Mindez egyáltalán nem hasonlított a Tatuinon megszokott sivatagi településekre, elvégre a Dellén sokkal enyhébb és csapadékosabb volt az időjárás. Luke eddig csak filmen látott ilyen kertvárost, s békeidőben bizony boldog lett volna, ha itt lakhat, örökre elfeledve a porszáraz homokdűnéket.

A belvárosba érve elhaladtak néhány üvegfalú emeletes épület között, amik homlokzatán világító neonfények és holografikus reklámok hirdették Aurebesh írásjelekkel a kirakatok mögötti üzletek kínálatát. Az egész település feltűnő módon ki volt világítva, a járdákon azonban alig lehetett embereket látni. Talán a késői óra, talán a zajos szórakozóhelyek teljes hiánya tette, hogy a helybeli farmerek már többnyire nyugovóra tértek szépen berendezett otthonaikban és az igazak álmát aludták egy újabb dolgos nap végén. A terepsikló utasai azonban főként annak örültek, hogy cirkáló rendőröket vagy katonákat sem láttak sehol, bár Solo éles szemének azért feltűnt, hogy minden lámpaoszlop tetején térfigyelő kamerák kémlelik az utcákat. A hatóságok jelenléte érezhető volt, még ha nem is feltűnően. Jobb lesz óvatosnak lenni, amíg itt tartózkodnak.

A turistatérképet követve a kapitány rövidesen lekanyarodott az egyik mellékutcába, míg a város pereméhez közel meg nem találta a korábban kiszemelt harmadosztályú szállót. A településen ez volt a legkisebb és legolcsóbb motel, halványzöldre festett homlokzata előtt széles parkolóval, ahol különféle terepsiklók, gumikerekes gépkocsik és siklóbringák sorakoztak. Han beállt közéjük az egyik szabadon maradt helyre és leállította a motort.

– Megérkeztünk. – közölte nyugodtan a társaival, a mellette gubbasztó vukira pillantva. – A biztonság kedvéért először csak én fogok bemenni. Körbeszimatolok és kiveszek egy szobát. Ti addig itt várjatok.

– Remélem van elég szabad szobájuk! – sóhajtott föl a hercegnő, próbálva elnyomni egy hatalmas ásítást.

Mindannyian felnéztek a bejárat fölött világító cirádás táblára, amin a szálló neve díszelgett. Delle Gyöngye Motel. Kellemes helynek tűnik, még ha nem is túl előkelő egy királyi fenség számára.

Solo kikászálódott a volán mögül és nyugodt léptekkel besétált az üvegajtón a diszkréten kivilágított hallba. Két perc múlva már jött is vissza, kezében egy belépőkártyával, arcán talányos félmosollyal.

– Van egy jó, meg egy rossz hírem, srácok! – mondta, miután visszaült a járműbe és felmutatta az ajtónyitáshoz használatos kártyát. – Melyikkel kezdjem?

– Na, ne csigázzon már! – szólt rá fáradtan Leia, a fejét csóválva.

– A jó az, hogy van még szabad szobájuk, bár nem sok. A robotportás szerint valami aratóünnep vagy mi lesz a hétvégén a városban, ezért a sok vendég. Úgyhogy gyorsan ki is vettem egy szobát nekem és Csubinak.

– És mi a rossz hír? – kérdezte gyakorlatiasan Luke a háta mögül.

– Hogy csak egy üres szobájuk maradt, neked meg a hercegnőnek. – vigyorgott szélesen a koréliai. – Egy kétágyas. Így ha be akartok jutni, el kell játszanotok a boldog, ifjú párt!

– Micsoda? – élénkült fel azonnal a lány a hátsó ülésen.

Bár a terepsikló utasterében viszonylag sötét volt, Han mégis tisztán ki tudta venni a Leia orcájára kiülő vegyes érzéseket. És őszintén mulattatta, hogy a tatuini parasztgyerek ugyanúgy meglepődött, ha nem jobban a bejelentésén.

– A boldog mit...?

Luke csak hápogni tudott döbbenetében, miközben összenézett a hercegnővel. Valószínűleg mindketten elpirultak a félhomályban a szemérmetlen célzásra, miközben a hallottakat emésztették.

– Jaj, gyerekek! Nem kell ilyen szégyenlősnek lenni! – sóhajtott föl lazán a csempész.

Kényelmesen elterpeszkedett az ülésen és meg sem próbálta elrejteni cinkos mosolyát. Mellette a vuki nyüszítve nevetett, értékelve a helyzetben rejlő iróniát.

– Ennél sokkal rázósebb helyzeteket is végigcsináltunk már! Szerintem simán menni fog! Elvégre igazán összeillő párocska vagytok...!

Leia – némi hezitálást követően – eldöntötte magában, hogy figyelmen kívül hagyja a cinikus koréliai átlátszó megjegyzéseit és csak a lényegre koncentrál. Egy szobában lakni a megmentőjével még mindig jobb, mint egy hideg börtöncellában rohadni a Halálcsillagon.

– Nos, szerettem volna egy saját szobát, hogy rendesen kipihenhessem magam! – szögezte le kissé mérgesen, aztán inkább visszafogta magát. Nem fogja megadni azt az örömet a csempésznek, hogy méltatlankodni lássa a kényszerű helyzet miatt.

– De ha meg kell osztanom Lukekal, az sem gond. Ki fogom bírni.

– Esetleg aludhatnék én is Hannal és Csubival! – próbálkozott bátortalanul Skywalker egy alternatívával, de a pilótának eszében sem volt megkönnyíteni a dolgát.

– A mi szobánk is kétágyas. Tán a földön akarsz feküdni?

– Aludtam már máskor is a földön! – vágott vissza Luke, mintha amaz kétségbe vonná az elszántságát.

Ám Leia gyakorlatiasan megállította vitájukat, a fiatalember karjára téve kezét.

– Nincs semmi baj, Luke! Jól el fogunk férni egymás mellett. Vagy legalábbis remélem.

– Azt meghiszem! – bólintott elégedetten Han, majd oldalba bökte még mindig kuncogó társát. – Te meg ne neved, szőröcsimbók! Én fogok először fürödni!

Miután ezt megbeszélték, Luke a pisztolyát hátrahagyva kiszállt a járműből és bement a puritán egyszerűséggel berendezett előtérbe, hogy kibérelje az utolsó szabad szobát. A pult mögött őrködő sötétbarna portás droid elkérte az iratait, bevezetve az elektronikus nyilvántartásba a szükséges adatokat, majd besöpörte a kreditchipeket és átnyújtotta az ajtókártyát. Furcsa mód nem tett föl kényelmetlen kérdéseket a fiú lakótársára vonatkozóan, megelégedve annyival, hogy egy ifjú hölgyről van szó. A robotot a tulajdonosa nyilván diszkrécióra programozta, így nem érdekelte Leia neve, sem a

papírai.

A droid végül udvariasan eligazította, közölve, hogy a szállásuk az első emeleten található, hátul a folyosó végén. Ha enni akarnak, száz méterre a moteltől van egy kis étterem, ahol házias a koszt és késő estig nyitva tartanak. Közben egy bézs színű kezeslábast viselő bajuszos férfi és egy hosszú fekete szoknyába, meg fehér mellénybe öltözött, középkorú nő sétált el mellettük, a szobájukba igyekezve. Fáradtnak, ugyanakkor gondtalannak látszottak.

Luke megkönnyebbülten ballagott vissza a parkolóba, kezében a kártyával. A társai addigra jókora papírzacskókba csomagolták a fegyvereket és lezárták a terepsiklót, a néptelen környéket kémelve folyamatosan.

– Jobb lesz, ha külön megyünk be! – mondta Solo az épület felé intve. – Nem kell tudniuk, hogy együtt vagyunk. A miénk a 7-es szoba az első emeleten, középtájon.

– Jó. A 11-esben leszünk, hátul. – biccentett Luke, átvéve a hercegnőtől az egyik zacskót.

A lány különös tekintettel nézett rá, fejét oldalra biccentve. Nagyjából úgy, ahogy a Halálcsillag fogdájában tette, amikor rohamosztagos páncélban rátört, hogy kiszabadítsa. A fiatalember nem tudta eldönteni, meglepett vagy tanácstalan a nő, netán fél tőle, hogy együtt kell töltenie vele az éjszakát?

– Reggel találkozunk. Szép álmokat, gerlicéim! – gúnyolódott velük a koréiai, barátságosan vállon veregetve Skywalkert. Ám egyikük se reagált a megjegyzésére, időközben megértve, hogy nem kell robogót adni a nagyszájú pilóta alá.

A terepsikló mellett ácsorogva vártak, míg Solo és a vuki besétáltak az épületbe, s eltűntek a lépcsőfordulóban. Rajtuk kívül senki sem tartózkodott az utcán ebben a percben. Leia komoly tekintettel a fiúhoz fordult, két kezével a mellkasához szorítva csomagját, valósággal kapaszkodva belé.

– Luke! – kezdte lassan, uralkodói méltósággal nézve a szemébe. – Még alig ismerjük egymást! De bízom benne, hogy ön egy úriember és nem fog visszaélni a helyzettel!

– Leia! – válaszolta a fiú, nem bírva elrejtetni előtte a mosolyát. – Én is bízom benne, hogy ön egy úrinő és nem fog visszaélni a helyzettel!

Ezt a poént egy holovíziós vígjátékban látta hónapokkal ezelőtt és annyira megtetszett neki, hogy most szinte kényszerítve érezte magát az elsütésére. A megjegyzése talált, mert a hercegnő zavartan elmosolyodott és lesütötte szemét.

– Jó! Akkor ezt megbeszéltük...! Menjünk! Hulla fáradt vagyok!

Egymás mellett sétálva léptek be az üvegajtón és haladtak el a pult előtt, ügyet sem vetve a portás droidra, ami szenzoraival közönyösen bámult utánuk, jó minőségű felvételeket készítve a kései vendégekről. A széles lépcsőn fölmentek az emeletre és megkeresték a szobájukat. Luke a kilincs alatti részbe csúsztotta a chipkártyát, mire halkan kattant a zár. Beléptek az előtérbe, a fiú felkapcsolta a villanyt.

Egyszerűen berendezett, élénkzöld padlószőnyeggel burkolt helyiség tárult a szemük elé, bal oldalon a parányi fürdőszobával, jobbra egy hatalmas, fából készült beépített szekrénnel. A két ablakon teljesen behúzott, sötétkék függönyök, a szekrény mellett hosszú asztal, rajta egy tálcán két műanyagpohár. Fölötte a falon lapos képernyő. Az asztalra helyezett lejátshó egység formatervezett, fekete doboza előtt egy jókora távirányító hevert, rengeteg színes gombbal ellátva. Az asztal mellett két párnázott karosszék, kissé kopottak a sok használatból. A szoba nagyobbik részét pedig egy széles franciaágy foglalta el, rajta fehér huzatú párnák és takarók.

– Nem rossz! – ismerte el halkan Luke, miután gondosan bezárta az ajtót.

A helyiségben teljes volt a csend, a szomszédból és kintről sem szűrődött be semmi nesz a kései órán. Mindketten letették az asztalra a magukkal cipelt fegyvereket és megálltak az ágygal szemben. Leia csípőre tett kézzel méregette a fekvőhelyet, azon

tűnődve, miként lehetne szétválasztani két részre. De amikor lehajolt, hogy szemügyre vegye a lábazatot, hamar rá kellett jönnie, ez nem lehetséges. Egyrészt azért, mert a szobában túl kevés volt a hely a falak között, hogy mozgatni lehessen. Másrészt, mert egy darabból állt a bútor, bosszantó, bár érthető módon.

– Jó nagy ágy! – motyogta mellette a fiú, kissé zavartan figyelve, mit művel a szőnyegre térdelő lány. – Szét lehet választani két részre?

– Nem.

– Értem. Akkor... én majd elalszom itt a szőnyegen. – ajánlotta fel gálánsan, bár minden lelkesedés nélkül a lakótársának.

Leia felállt, leküzdve ólmos fáradtságát és nagyot sóhajtván végigmérte az elárvult fiatalembert. Csöppet sem úgy nézett ki, mint aki a földön szeretne aludni, neki pedig nem volt szíve az élete megmentőjét ilyesmire kérni. Egyszóval nincs mese, meg kell osztania az ágyat a falusi parasztyerekkel. De úgy, hogy ezzel ne bátorítsa közeledésre a fickót.

– Nem szükséges, Luke! El fogunk férni rajta ketten is!

– Ahogy akarja, felség! – bólintott, érezhetően megkönnyebbülve a srác és benézett a fürdőszobába. – Van itt két kicsi és két nagy törölköző. Ki fürdik először?

– Én! – kiáltott fel a kelleténél kissé hangosabban a lány, azonnal megrohanva a helyiséget. Az ágy tekintetében hajlandó volt engedményt tenni, de a tisztálkodás elsőbbségét semmi pénzért nem engedte volna át a másíknak.

– Értem! – vigyorgott rá Luke, megértően visszakozva a hercegnő előtt.

Tökéletesen meg tudta érteni a nőt, elvégre messziről bűzlött a ruhája a Halálcsillag szemetesvermében tett látogatásuk óta. Ahogyan az ő piszkos tunikájára és poros ponchójára is ráfért volna az alapos mosás és fertőtlenítés.

Leia bevonult a fürdőszobába, becsukta az ajtót, majd pár másodperccel később kinyitotta és karba tett kézzel megállt a férfival szemben. Kimerült arca gondosan titkolni próbált bizonytalanságot tükrözött, amit Luke nem tudott mire vélni.

– Igen?

– Az ajtót nem lehet bezárni...! Szóval nem szeretném, ha benyitna véletlenül, amíg rendbe teszem magam!

– Aha...! Kérdezhetek valamit, hercegnő? – nézett rá szúrós szemmel a fiú, megelégedve a lány célozgatását.

– Persze.

– Miből gondolja, hogy zaklatni akarom magát? Csak azért, mert vidéken nőttem fel, még tudok viselkedni!

Ezúttal Leián volt a sor, hogy zavarba jöjjön. Szempilláit lesütve elpirult és mérgesen toppantott a sarkával, hamar belátva tévedését. Udvariatlanul, sőt mi több, sértőn bánt a férfival, olyasmiket feltételezve róla, amire semmi alapja nem volt. Skywalker végtére nem a császári hadsereg durva lelkű katonája, aki szajhaként bánik a nőkkel és minden gazemberségre kapható. Remélhetőleg. Mert ha mégis, úgy nem fogja megélni a reggelt.

– Jaj! Ne haragudjon, Luke! Nem tudom, mi van velem! Az utóbbi hetek eléggé megviseltek a börtönben! Tudja, a birodalmiak nem a rangomnak megfelelően bántak velem és emiatt elég bizalmatlan vagyok mostanában...

– Semmi baj! – intette le a fiú, belefojtva a szót. – Menjen nyugodtan fürödni! Én addig pihenek egyet.

– Bocsásson meg! Normálisan nem szoktam ilyen lenni! – mentegetőzött tovább a lány, szörnyen szégyellve magát.

– A körülményeink mindennek nevezhetők, csak normálisnak nem! – tájékoztatta megértően Luke, majd mosolyogva hozzátette: – Amúgy... normálisan én sem szoktam szobára menni... ilyen csinos hercegnőkkel!

Ez kicsit erős volt, de talált, mert Leia hirtelen elnevette magát és megkönnyebbülten bámult a férfi világoskék szemébe. Eddig szégyenében pirult, most örömeiben lángolt az arca, ahogy megértette a poénba csomagolt bókot. Még egy napja sincs, hogy ismerik egymást, de annyit máris megtudott Skywalkerről, hogy becsületes ember és elképesztően őszinte. A srác ráadásul jóképű volt, egészen vonzó és a vakmerőségig bátor. Ha nem csal a megérzése, jól ki fognak jönni egymással a következő napokban, míg eléri az Egyes Bázist. Aztán majd meglátják, mi történik...

– Ezek szerint nincs barátnője, aki visszavárja magát a Tatuinon? – kérdezte végül, mikor sikerült abbahagynia a trónörököshöz és szenátorhoz egyaránt méltatlan kacagást.

– Hm. Nincs. – dűnnyögte elkomorodva Luke és elfordult tőle. – Odahaza nem sok lány él a párafarmokon. És azok is inkább az idősebb és tehetősebb gazdákat kedvelik...

Leült az egyik székre, lábait kinyújtóztatva és bágyadtan hátrahajtott a fejét. Leia megértette, hogy nem akar erről beszélni, így csöndben visszaosont a fürdőszobába és becsukta az ajtót. Elég a szócséplésből és ügyetlen flörtölgetésből. Ideje lecsutakolnia magáról a Halálcsillag szennyét.

Tisztálkodószereket persze nem hoztak magukkal a hajóról, de szerencsére a mosdó fölött talált egy folyékony szappannal töltött adagolót. Holnap feltétlenül vennie kell fésűt, hajszárítót, fogkefét és más apróságokat a váltás ruhája mellé. Addig azonban meg kell elégednie azzal, ami van.

Nehézkesen levetette hosszú szárú, fehér cipőjét, megszabadulva a mocsktól beszürkült, bűdös zoknijától is és mezítláb lépett a hűvös kőpadlóra. A bokáin még mindig látszottak a fémbilincsek szorításának nyomai, amiket akkor szerzett, mikor a börtönőrök megláncolták a cellában, hogy ne tudjon rúgkapálni a vallatás során kínjában. A csúnya, véraláfutásos elszíneződéseket nézegetve elfogta a reszketés a borzalmas emlékektől. Alig bírta levenni magáról a piszoktól ragacsos, fehér szenátori ruhát és az átizzadt alsóneműjét, amiben az elmúlt heteket volt kénytelen eltölteni.

Miután végre megszabadult minden bűzlő holmijától, meztelenül odaállt a tükör elé és kibontotta hosszú, háta közepéig érő barna haját. Ami szinte ragadt a zsírtól és a kosztól, nagy csomókban lógva keskeny vállaira, apró melleire. Vékonyka csuklóin már halványulni kezdtek a különféle zúzódások, viszont a karjai belső hajlatán és a nyakán még mindig ott vöröslöttek a tűszúrások apró pontjai. A kihallgatása során kapott injekciók nyoma felidézte benne azokat a pillanatokat, amikor a gömb alakú vallató robot odalebegett elé és kegyetlen precizitással kínozni kezdte, dermesztő félelmet keltve benne. Most végre tüzetesen végigmérte magát a tükörben, a fogsága során szerzett fájó sebeket tapogatva, amik hűen árulkodtak a birodalmiak embertelenségéről.

A hasát és melleit borító, tompán sajgó ütésnyomokon, meg a nagyfeszültségű sokkolók által okozott égési sérüléseken kívül persze volt rajta néhány friss zúzódás és horzsolás is. Ezeket a menekülése során szerezte, amikor beleesett a szemetesverembe és keményen odaverte fenekét a törmelékekhez, majd amikor kézitusába keveredett egy rohamosztaggal abban az étkezdében. Az arcán még mindig fáj a katonától kapott páncélkesztyűs ütés nyoma, nem beszélve felsebzett hátáról, ami akkor sérült meg, mikor Lukeba kapaszkodva átlendültek a fémszakadék fölött, egy vékony kábelon lógva. Érkezőkor kibicsaklott a lába és összerogyott ügyetlenségében, majd kénytelen volt bukfencezni a kemény padlón. A tornamutatvány sajnos nem tett jót a vállának. Különös mód egészen idáig nem is érezte a lapockáján terpeszkedő csúnya foltot. Most viszont, ahogy óvatosan megérintette sebeit, rögtön sajogni kezdtek mindenütt.

Összességében szörnyen soványnak és megviseltnek érezte magát. Mosdatlan bőre a szokásosnál is sápadtabbnak tűnt a mennyezeti világítás fakó fényében. Kéz és lábujjain ijesztő hosszúságúra nőttek a körmei, több helyen fájón berepedve. És belül talán még rosszabb állapotban volt, bár ebből semmi sem tükröződött az arcán. Leia Organa a

különleges felkészítésének hála jól megtanulta elrejtteni az érzéseit, mélyen magába fojtva a tengernyi fájdalmat és veszteséget, amikben része volt az elmúlt napokban. A szülőbolygója elpusztításával kapcsolatos felelőssége súlyosan nyomta a vállát, s lelkében elmondhatatlan indulatok kavargtak.

Most, hogy végre meglátta, mit tettek vele a fogdában, hirtelen teljes erővel rátört a harag és a gyűlölet, a bosszúvágy és a rettenetes kétségbeesés. Az apja és az anyja meghalt. A rokonai, barátai, alárendeltjei, ismerősei szintén mind halottak. A rangja, nemesi címe és előjogai immáron semmit sem érnek. Körözött bűnöző lett belőle, egy kisemmizett, mindenétől megfosztott és gyalázatosan bántalmazott nő, akinek se otthona, se vagyona, se munkája nincsen. Egyedül az újdonsült barátainak köszönheti az életét, akikről alig tud valamit és akik nélkül esélye sincs folytatni azt, amit a Toprawánál elkezdett. És akikről még simán kiderülhet, hogy valójában az ellenségnek dolgoznak...

– Nyugi! – suttogta remegő ajkakkal a tükörben látott, elgyötört képmásának.

Próbálta megacélozni a szívét, hogy ne roppanjon össze a rátörő felismerések súlya alatt. Még nincs veszve minden. Folytatnia kell a harcot. Nem törődhet a saját kínjaival és gyengeségeivel. A Felkelők Szövetsége számít rá, hogy sikerül eljuttatnia a komoly véráldozatok árán megszerzett műszaki terveket hozzájuk. Csak ez számít, minden más lényegtelen pillanatnyilag.

– Nem olyan vészes, mint amilyennek látszik! – ezt önmaga megnyugtatósa érdekében mondta, bár egy percig sem hitte el optimistának tűnő szavait.

Remegő térdekkel beállt a zuhanyfülkébe és óvatosan nekilátott a fürdésnek.

* * *

A szobában közben Luke megelégette a tétlenséget és kézbe vette az asztalon heverő távirányítót. A rengeteg színes gomb között beletelt egy kis időbe, mire sikerült eligazodnia, annyiféle funkciót programoztak a készülékbe. A dolgát nehezítette, hogy rettenetesen fáradtnak és álmosnak érezte magát. Ugyanakkor az agya mégis vadul zakatolt, az elmúlt napok eseményein rágódva. De főként az vonta el a figyelmét a berendezésről, hogy a fürdőszobából halk vízcsobogás zaja szűrődött ki, mikor a nő tusolni kezdett, időnként halkan felnyögve kínjában. Nyilván a sebei sajogtak kegyetlenül szegénynek.

Megborzongott a felismeréstől, hogy itt van egy idegen bolygón, édes kettesben egy gyönyörű lánnyal, méghozzá nem is akárkivel és együtt kell töltenie vele az éjszakát. Az összes eddigi nehézség és megpróbáltatás valahogy eltörpülni látszott amellet a tény mellett, hogy Luke még sosem aludt együtt egy nővel. Bár elmúlt húsz éves, a nagyszájú anchorheadi barátaival ellentétben vajmi kevés tapasztalattal rendelkezett az intim kapcsolatokat illetően. Sem a nevelőszülei, sem az iskolai tananyag, de még a titokban megnézett erotikus filmek sem készítették fel őt igazán arra a szerepre, amit véleménye szerint egy férfinak játszania kell ilyenkor. A kalandfilmekben látható macsó ideálokra meg végképp nem számíthatott példaképként.

Bár a hercegnő egyértelműen közölte vele, hogy tartani óhajtja tőle a tisztas távolságot, Luke mégsem bírta megállni, hogy eljátszadozzon a gondolattal. Mi lenne, ha ők ketten összejönnének ma este ebben a szobában, a kalandos megismerkedésüket követően fellángoló, hirtelen szerelem tüzeben egymásra találva? Romantikus fantáziakép volt ez, amiről minden egészséges fiatalember ábrándozik ebben a korban, még ha teljességgel valószínűtlen is. Kettejük közt túl nagy volt a társadalmi különbség, nem beszélve a neveltetésükről. Majdhogynem kizárt, hogy egy ilyen előkelő ifjú hölgy szemet vessen a magafajta vidéki suttyóra, hacsak nem egy rövid légyott erejéig. Bár Luke igazság szerint már azzal is megelégedett volna, egészen felbuzdulva a gondolaton, de azért nem vitte

túlzásba a fantáziálást. Leia Organa nem tűnt egy könnyűvérű nőszemélynek, aki azonnal ráveti magát az első útjába akadó férfira, aztán meg dobja, mint a használt papír zsebkendőt.

Végül inkább kiverte kobakjából a kéjes vágyakat és a fáradtságtól remegő ujjal megnyomta a távirányítón a képernyő bekapcsoló gombját. A fali monitor kivilágosodott, sötétkék alapon fehér betűkkel megjelenítve a választható menüket. Mivel a szoba előző lakója valami fura, Luke számára ismeretlen nyelvre és betűkészletre állította a kezelő felületet, rövid keresgélés után átkapcsolta a menüt galaktikus közös nyelvre és Aurebesh írásra, aztán végignézte a kínálatot. A helyi számítógépes hálózaton működő hírportálok és szórakoztató oldalak mellett számos filmcsatornát is talált. Jóval többet, mint amennyit odahaza a sivatagban fogni tudtak a műholdas vevőantennájukkal. Hosszú percekig böngészte az ingyen hozzáférhető ismeretterjesztő műsorok, szórakoztató filmek és egyéb listáit, de egyik sem érdekelt igazán. A Delle globális időjárás megfigyelő hálózatának előrejelzéseinél viszont kikereste Gyöngysor város területét, megállapítva, hogy a következő napokban nem várható eső vagy vihar a környéken. Már hetek óta nem esett egy csepp sem a tartományban. Ez annyiból jó, hogy nincs sár és a keményre száradt talajon nem maradt nyoma a lábaiknak az úrkikötő határában.

Éledő kíváncsisággal megnézte a kapcsolódó mezőgazdasági híreket is, ahol az aszály és a közelgő betakarítás foglalkoztatta főleg a farmereket. Idén nagyon gyenge lesz a hemmel termés. Fonio, teff és kaniwa sem lesz sok ezen a vidéken, bár ahol tehetik, locsolják a földeket a tározók vizéből.

A cikkek közt tallózva eszébe jutott, hogy rákereshetne a külföldi hírekre is. Türelmetlenül átkapcsolt a bolygó fő médiaportáljára, elsőként mindjárt a galaktikus hírműsorok blokkját véve szemügyre. Szinte az összes anyag az Alderaan bolygó megsemmisítéséről szólt az elmúlt pár napban. A példátlan szenzáció rekord sebességgel terjedt szét a Novacom csillagközi hálózatán, magának követelve sok billió érző lény osztatlan figyelmét. Lukenak eddig eszébe sem jutott, mekkora vihart fog kavarni a közvéleményben az eset, a birodalom újabb gonosztettének ékes bizonyítéka. Még akkor is, ha a cenzúrának köszönhetően erősen eltorzítva tárgyalták az ügyet a jól fizetett sztár riporterek, katonai szakkomentátorok és politikai elemzők. Elsősorban a bolygó megsemmisítésének szükségességéről és elkerülhetetlen voltáról papoltak a népnek, többször kiemelve az Organa Királyi Ház tagjai által elkövetett felségárulások bűnét. Valamint azt, hogy a békés közéletéről és vendégszeretetéről híres planétán valójában komoly fegyverkezés folyt, szövetségben a központi hatalom ellen lázadó erőkkel.

Luke teljesen belemerült a pusztítás helyszínén készült legfrissebb tudósításokba, melyek javarészt a törmelékfelhőbe óvatlanul beugró csillaghajók drámai baleseteiről szóltak. Bár a császári flotta széles sávú figyelmeztető jelzést adott ki a környező rendszerek forgalomirányításának, katonai műveleti zónává nyilvánítva az Alderaan rendszert a támadás előtt, mégis több száz űrhajóhoz nem jutott el időben a riasztás. Így ezek a hiperűrben száguldvakon belerohantak az aszteroidazáporba, akárcsak a Falcon korábban. A kisebb járművek többnyire megsemmisültek vagy súlyosan megrongálódtak, a nagyobbak viszont sérülten, de megúszták az ütközéseket és önállóan próbáltak elvergődni a közeli Delayára.

Szembesülve a tragikus helyzettel, a birodalmi flotta egységei a katasztrófa utáni első napon megkezdték a mentést, több száz mentőkabint és mentőcsónakot halászva ki az űrből. Időközben a Delayáról és a Kattadáról civil mentőalakulatok is érkeztek segíteni, mégis rengetegen veszhettek oda a szétterülő törmelékfelhőben. A bolygó maradványaiból áradó intenzív sugárzás lehetetlenné tett minden rádiózást és radaros letapogatást a körzetben, így a mentőalakulatoknak át kell fésülniük a mezőt, többször is a következő hetekben, hogy minden bajbajutottat megtaláljanak.

Skywalker ezek után magában mélységes megvetéssel gondolt a birodalmi flotta csapásmérő erejét és nyomasztó technikai fölényét méltató riporterekre, akik készítették néhány távoli képet a Delaya körül keringő Halálcsillag szürke gömbjéről. Túl közel persze nem engedték őket a harcállomást oltalmazó vadászgépek, szabályosan elkergetve a nagy médiatársaságok közvetítőhajóit a bázistól. Sem az Eye-On-U, sem a Galaktikus Szenzációk emberei nem tudtak nyilatkozatot kicsikarni az úrállomás parancsnokától, a császári szóvivő pedig későbbre ígért tájékoztatást az események háttéréről.

A következő videóbejátszásban a Delaya bolygó lakóinak reakcióit láthatta a fiú, a TriNebulon News kameráján keresztül. Az operatőr végigpásztázott az utcákon mászkáló civileken, de főként a megrendült vagy egyenesen zokogó hozzátartozókon, akik rémülten és megzavarodva beszélgettek a történetekről. Aztán fehér páncélos birodalmi rohamosztagosok tűntek fel a városban és hangosbeszélőkön mindenkit felszólítottak, hogy azonnal térjen haza, még az éjszakai kijárási tilalom kezdete előtt.

Luke csak ekkor vette észre, hogy kinyílt a fürdőszoba ajtó és Leia halkan belépett a szobába. A lány szorosan maga köré csavarta a nagyobbik törölközőt, szappannal átmosott haja kócos sörényként borult az arcába. Frissen kimosott alsóneműjét a kezében tartotta, mert ki akarta teríteni valahová, hogy reggelre megszáradjon. A nagy képernyőn futó tudósítást meglátva azonban elsápadt, s megkövülten meredt a borzalomra. Szólni sem tudott az indulattól.

A fiú – hirtelen ráébredve, mi baja van a nőnek – megállította a műsort és az asztalra tette a távirányítót. A monitoron egy delayai férfi látszott, aki a járdán hevert összegörnyedve, miközben két rohamosztagos rugdosta és ütlegelte puskatussal. Épp azon voltak, hogy hátrabilincseljék a kezét. A kimerevített kép mindennél beszédesebben árulkodott arról, hogyan bánik el a birodalom a neki nem tetsző polgárokkal.

– Kész van? – kérdezte halkan a lánytól.

Leia remegve bölintott és fásultan elindult a másik karosszék felé. Ráterítette vizes bugyiját, vékony selyemtrikóját és zoknijait a támlájára.

– Aha. De jól esne egy fogmosás. – nyögte Organa, próbálva erővel kizárni tudatából a képernyőn látottakat.

Fürdés közben már majdnem elfeledte, mi történt az otthonával, ám amint kilépett az ajtón, nyomban mellbe vágta a médiából áradó gennyes hazugságözön. Ez több volt, mint amit hirtelenjében el tudott viselni.

Még az sem tűnt föl neki, milyen kíváncsi tekintettel méregeti meztelen karjait és vékonyka lábszárait a férfi, miközben ott téblábol előtte a szőnyegen, próbálva összeszedni szétzilált gondolatait. A testét borító koszréteg eltávolítása után tisztán látszottak végtagjain a különféle sebhelyek, elcsúfítva egykor hibátlan bőrét. Végül visszament a fürdőbe a felsőruházataért és a cipőjéért, jobb híján betéve a koszos holmikat a szekrénybe. Holnap majd vennie kell hozzájuk valamilyen mosószert, hogy rendesen kicsutakolja belőlük a mocskot és a bűzt. Bár szíve szerint azonnal tűzre hajította volna a megviselt holmikat, a szűkös anyagiak miatt ezt mégse tehette meg. Olcsóbb lesz kimosni a gönceit, mint új ruhákat venni a városban.

– Holnap az lesz az első dolgunk, hogy elmegyünk bevásárolni! – ígerte gyöngéd együttérzéssel Luke. Föltápáskodott a karosszékből és a támlára dobta vastag ponchóját.

– Mehetek fürdeni?

– Persze! – állt félre az útjából a lány, mélyen lehajtva fejét zavarában.

Miután a srác mögött becsukódott az ajtó, Leia leült a franciaágy szélére és mélyeket lélegezve kisöpörte szeméből ázott hajtincseit. A folyékony szappan messze nem volt olyan hatékony, mint az otthon használt drága samponjai, de legalább a szutyok nagy részét eltávolította megviselt frizurájából. Mit nem adott volna most egy fodrászért és egy manikűrösért! Egy profi masszörrel és a kedvenc komornájáról nem is szólva!

Hunyorogva bámult a képernyőn kimerevített képre és azon tűnődött, bekapcsolja-e a lejátszást? Vajon tényleg akarja tudni, miket hazudoznak össze-vissza az Alderaanról és az Organa családról?

Végül úgy döntött, nem árt ismernie az ellenség lépéseit, hogy szükség esetén tudja, miként reagáljon rájuk. Felállt és a másik karosszékhez lépett, amiben az előbb még Luke gubbasztott, bágyadtan bámulva a monitort. Csak ekkor jutott eszébe, hogy egy szál vizes törölközőbe van bugyolálva és mezítláb botorkál a szobában. Szerencsére kellemes meleg volt a szállóban, így nem kellett attól tartania, hogy megfázik. Az viszont komolyan zavarta, hogy fésű híján kócosan kell hagynia a frizuráját, amiből reggelre kusza szénaboglya lesz.

De legalább senki sem fog rám ismerni! A gondolat majdnem földerítette, miközben óvatosan letelepedett a székre és megnyomta a távirányítón a lejátszó gombot. A tudósítás folytatódott, nyers erőszakot és a hatóságok könyörtelen visszaéléseit mutatva, gondosan cenzúrázva persze. Nehogy a látvány túlzottan megviselje a kényesebb ízlésű polgárok lelki világát. Nem árt, ha tudnak róla, hogyan bánik el a birodalom a hatalom ellen lázadókkal, de minden mocsokságot azért mégse kell premierplánban megmutatni.

Leia született politikus volt, így azonnal átlátott a tudósításokat eltorzító manipulatív hazugságokon, magában tehetetlenül háborogva a törvényteleniségek miatt. Hát senki sincs ebben a nyomorult galaxisban, aki ki merné mondani az igazat? Nézzétek emberek, mit művelt a császár az Alderaannal! Két milliárd lakos halála szárad a pribékjei lelkén és még arra sem veszi a fáradságot az uralkodó, hogy nyilatkozzon a sajtónak!

Ahogy elgyötört pillantása a képernyő alatti lejátszó dobozra esett, hirtelen eszébe jutott, hogy van még egy roppant fontos feladata, mielőtt Skywalker kijön a fürdőből. Fáradtságát feledve felpattant és a szekrényhez lépett. Elővette szenátori köntöse zsebéből a féltve őrzött adathordozó lemezt. A holodiszk birodalmi szabvány szerint készült, akárcsak az asztali lejátszó készülék. Elvileg tehát képes lesz megnézni vele a tartalmát.

Szemügyre vette a távirányítót, megnyomta rajta a megfelelő gombot, mire a lejátszó elején kinyílt egy rés és elősiklott belőle egy műanyag tálca. A lány óvatosan rátette a korongot a többféle méretű és típusú adathordozó befogadására képes lapra és újra megnyomta ugyanazt a gombot. A készülék elnyelte a lemezt, majd halk surrogás hallatszott, a kijelzőn pedig színes fények villantak fel. Pár másodperc múlva a szerkezetnek sikerült azonosítania a holodiszk típusát és az adatformátumot, majd beolvasta és automatikusan megjelenítette a képernyőn a tartalomjegyzékét.

Ott volt Leia előtt minden, sértetlenül, amiért annyit küzdött és szenvedett. Amiért oly sokan áldozták életüket az elmúlt hetekben. A Halálcsillag teljes műszaki tervdokumentációja, számos mappába csoportosítva, rengeteg különféle, nagy méretű állományban. Próbaképpen belenézett az egyikbe: műszaki rajzokat látott ezerszámra. Az adatbázishoz láthatóan senki sem nyúlt hozzá.

A hercegnő megkönnyebbülten felsóhajtott. Ezek szerint Luke Skywalker nem egy birodalmi kém, aki ügyesen beférkőzött a bizalmába, hogy általa eljusson a lázadókhöz. Mondjuk ezt mindvégig érezte is valahol a lelke mélyén, de úgy vélte, nem engedheti meg magának azt a luxust, hogy holmi megérzésekre alapozza a felkelés jövőjét. Biztosra kellett mennie. Hiszen a tét óriási.

Valamelyest megnyugodva vette ki a lejátszóból a lemezt és dugta vissza a ruhája zsebébe. Most már csak amiatt kell izgulnia, hogy fogja eljuttatni az adatokat a szövetséghez.

Kimerülten visszaült a fotelbe és elszántan folytatta a hírműsorok böngészését. A fürdőszobából közben víz csobogása hallatszott, amiről újra eszébe jutott a lánynak, hogy rövidesen egy idegen férfival fogja egy ágyban tölteni az éjszakát. Aki kedves, udvarias és

annyira jóképű...! Más körülmények között valószínűleg felajzotta volna a gondolat és pajkos tervek szövögetésére készíti, de most olyan rosszul érezte magát, hogy csak legyintett az egésze. Bármivel próbálkozzon is Skywalker, ő aludni fog és kész.

A birodalmi szenátus feloszlatairól szóló tudósításra a régebbi anyagok között bukkant rá véletlenül, mikor már minden elérhető videót végignézett az elmúlt hetek történéseiről. Erre nem sokkal azután került sor, hogy őt elfogták a Tatuinnál és először a Halálcsillagon értesült róla, attól az orvosozádostól, aki a kínvallatás után megvizsgálta. Most végre megbizonyosodhatott róla, hogy a pletyka igaz. A császár azzal az ürüggyel helyezte hatályon kívül a legfőbb népképviselési szervet, hogy szükségállapotot kellett elrendelnie a lázadók fokozódó tevékenysége miatt. Így Leia immáron a szenátori állását is elvesztette. Nem mintha ezek után vissza akart volna térni a Birodalmi Központba. Hacsak nem fegyverrel, hogy szitává löje Palpatinét a talpnyalóival együtt.

A legfrissebb hírek listájában időközben megjelent egy szenzációsnak kikiáltott filmbejátszás, amit a Delayán forgató TriNebulon News riportere töltött fel a hálózatra, rövid kommentárral vezetve be legújabb szerzeményét. Egy helyi amatőr csillagász által készített, nem túl jó minőségű videofelvételről volt szó, amin az Alderaan vékony sarlója látszott az esti égen, mellette a Halálcsillag apró korongjával. Leia azonnal megérezte, mi következik, pedig a bő fél órás filmnek csak a második percében villant fel a zöld fénysugár, hajszálvékony fonálként kötve össze a gyilkost az áldozatával. A harcállomás egyik megfigyelőterméből nézve sokkal látványosabbnak és vastagabbnak tűnt az a lézernyaláb. Szinte már vakító volt, ahogy átszelte a jéghideg világűrt és a bolygó szívébe hatolt, megadva neki a kegyelemdöfést. Néhány percig semmi sem történt. Aztán az Alderaan felszíne kifényesedett, vöröses, sárgás izzással, majd a planéta lassan elkezdett felfúvódni, szétesni, ragyogó sugárzást okádvá magából. Végül jól láthatóan trillió darabra robbant, kavargó por és gázfelhőket, meg fagyott vízcseppek özönét zúdítva a végtelenbe.

A felvétel egészen addig tartott, míg a robbanás centrumában ragyogó halálos izzás sötétvörössé halványult, köszönhetően a lehülő kőzeteknek és egy gyorsan szétterjedő, sűrű aszteroidazáport hagyott hátra maga után. A Halálcsillag pedig a láthatatlan védőpajzsa biztonságában lustán elsodródott a törmelékmező közeléből, kifelé tartva a temetővé változtatott rendszerből.

Leia csak most vette észre, hogy arcát lecsorgó könnycseppek csiklandozzák, elhomályosítva látását. Megrázkódott a válla és a levegőt kapkodva hüppögni kezdett, miközben torkát elszorította egy gombóc. Végül nem bírta tovább és kikapcsolta a készüléket. Elege volt a világból, annak minden szörnyűségével egyetemben. Föállt, bizonytalan léptekkel az ágyhoz botorkált és végigterült a jobb oldalán, azzal sem törődve, hogy rendesen betakarózzon. Halkan zokogott elviselhetetlen fájdalmában, az odaveszett életeket, szeretett hozzátartozókat, kulturális és természeti értékeket siratva vigasztalhatatlanul. S úgy szorította ököibe kezeit, hogy repedezett körmei a bőrébe vájtak.

Fogalma sem volt, mennyi idő telhetett el, mikor egyszer csak meghallotta a fürdőszobaajtó nyikordulását. Luke lépett ki a helyiséget betöltő gőzfelhőből, lazán a dereka köré csavarva törölközőjét. Leia pedig hirtelen ráébredt, hogy meglehetősen ledérséggel fekszik az ágyon és egy félmeztelen pasas tornyosul föléje. Nem túl izmos, de azért férfias termetű, szőrtelen mellkassal, akár egy ifjú divatmodell. Ugyanakkor kissé zavart amiatt, hogy őt könnyektől maszatos orcával látja heverészni. Ha Vesta asszony, az Alderaani Ifjú Hölgyek Akadémiájának vezetője most látná, biztosan meglepne róla a lesújtó véleménye.

– Jól van? – kérdezte a fiú, vizes haját igazgatva. Ő láthatóan jobban meg volt rémülve azon, hogy Leiat sírni látja, mint a lány amiatt, hogy esetleg lekerülhet róluk ma este a törölköző.

Skywalkert nem készítették föl a korábbi tapasztalatai arra, miként kezeljen egy síró nőt, pláne ilyen frivol helyzetben. Mivel Organa nem válaszolt – csak szégyenlősen a haja alá temette elgyötört arcát és hüppögve a másik oldalára fordult –, inkább nem szólt semmit és visszabattyogott a fürdőszobába. Ő is kimosta az alsóneműit, ugyanúgy kiterítve őket a másik karosszékre, mint a lány. A nagyobbik törölközőt, amivel megszáritkozott, gyorsan lecserélte a kisebb szárazra, hogy eltakarja szemérmét a másik elől. Odahaza a Tatuinon jobbára meztelenül aludt a meleg miatt, de itt erről szó sem lehet. Viszont nincs egy váltás ruhája, amit fölvehetne az illem kedvéért. Kínos.

– Késő van. Ideje lefeküdnünk! – motyogta bizonytalanul, odaóvakodva a franciaágy másik oldalához.

Fogalma sem volt, mihez kezdjen a még mindig szipogó hercegnő társaságában, ezért megpróbált úgy csinálni, mintha semmi különös nem történne. Végtére ők csak két fiatal, akiket egy szobába kényszerített a sors és elég fáradtak ahhoz, hogy alvással töltsék a következő órákat, nem pedig hancúrozással a lepedőn.

Tusolás közben amúgy is folyton azon járt az esze, vajon mi lesz, ha Leia felkínálkozik neki? Elfogadja a remek lehetőséget vagy inkább udvariasan elutasítsa? A kérdést végül az a felismerés döntötte el, hogy nem volt nála óvszer és túlságosan kimerültnek érezte magát ahhoz, hogy úgymond rámasszon a nőre. Talán majd később, ha jobban megismerték egymást és nyugodtabb körülmények között lesznek valahol.

– Persze! – szólalt meg hirtelen a hölgy, nehézkesen fölkelve az ágyról.

Letörölte arcáról a könnyeket, aztán kihajtogatta térfelén a takarót és eligazgatta a párnát, futó pillantást vetve a másik oldalon ténykedő srácra, akiről majdnem lecsúszott az aprócska törölköző. A rémült mozdulat, amivel utánakapott, egyszerre tűnt groteszknek és mulatságosnak Leia számára. Egyben eszébe idézte, hogy ő sincs rendesen felöltözve és kénytelen lesz az éjszakát a vizes törölközőjébe csavarva tölteni, legyen bármilyen kényelmetlen is a dolog.

– Remélem, nem fogok arra ébredni, hogy az én térfelemen matat a keze véletlenül! – mondta reszketeg hangon, figyelmeztetve a fiút az elvárt viselkedésre.

– Ezt én is mondhatnám! – vigyorgott rá szégyenlősen Luke, mire kis híján elnevették magukat.

– Na jó...! Ez nem egy kalandfilm, én pedig nem vagyok egy könnyű nőcske! – jelentette ki immáron határozottan a hercegnő, csípőre tett kézzel bámulva megszeppent ágyoszomszédjára. – Csak ennyit akartam mondani, Luke...! Ja, és jó éjszakát!

Azzal gyorsan befeküdt az ágyba és szemérmesen álláig húzta a takarót.

– Sosem feltételeztem önről, fenség, hogy könnyű eset lenne! – válaszolta sután a fiú.

Leoltotta a villanyt és a rájuk szakadó sötétben felmászott mellé az ágyra.

– Jó éjszakát!

Magában furcsa megkönnyebbülést érzett, hogy mégse kell férfiasan helyt állnia ma este a takaró alatt. A szerelem szép dolog, de nem kell elkapkodni a kapcsolatukat, hisz még egy napja sincs, hogy megismerkedtek egymással. Ugyanakkor furcsán feszélyezve érezte magát amiatt, hogy egy másik ember szuszog az ágy túlsó felén, nyilván hasonló kétségek közt gyötrődve. Bár Leia érezhetően kedvelte őt és válsághelyzetben nem habozott spontán vonzalmát a tudtára adni, a Halálcsillagon kapott puha csók még nem jelentette azt, hogy ugyanúgy szerelmes belé, mint ő a lányba.

– Remélem nem szokott horkolni! – jegyezte meg a nő álmosan, oldalvást pillantva rá a sötétben.

Luke alig látott valamit az arcából a párnán szétterülő hajzuhatagtól, pedig a függöny résén keresztül pont rávilágított egy kinti lámpa sápatag fénye.

– Nem...! És remélem, ön sem szokott rugdalózni a takaró alatt! – felelte mosolyogva. A feszültség lassan oldódni kezdett benne, hogy átadja helyét a kellemes ernyedtségnek.

– Annyira kegyetlen azért nem vagyok! – közölte sértett méltósággal a hercegnő és a másik oldalára fordult. Aztán ismét elnevette magát, egészen halkán a férfi riposztjától.

Milyen különös, hogy hol sírok, hol nevetek! Leia egyre kritikusabban szemlélte saját reakcióit, próbálva önvizsgálatot tartani, mielőtt álomba merülne. Valami furcsa eufória kerítette hatalmába, a visszanyert szabadság és a most már minden mindegy érzése. Mintha hirtelen elszakadt volna a realitás kízó talajától, hogy a gondtalan lét állapotába emelkedjen. Nem volt már hercegnő, csak egy magányos fiatal lány, aki teljesen kimerült és aludni vágyik. És arra, hogy szeressék...

Megrémült a rátörő felismeréstől, ezért ösztönösen még jobban magára húzta a puha takarót. Tisztán érezte, hogy Luke a háta mögött figyeli őt, tartózkodó hódolattal irányában. Tudta, hogy a fiú teljesen belé van esve, hisz egész nap látta, milyen pillantásokat vet rá, teljes mértékben képtelenül arra, hogy palástolja vonzalmát. Leiának furcsamód tetszett a dolog, főként mert annyira más volt, mint az ő köreiben szokásos, kifinomult udvarlási formák.

Az elmúlt években a családja azon ügyködött, hogy neki partiképes férjet találjanak a Birodalmi Központban vagy valamelyik nagy múltú királyi ház udvarában, amelyikkel diplomáciai kapcsolatban állt az alderaani vezetés. Leiának sajnos nem sok beleszólása volt a párválasztásba, bár kézzel-lábbal tiltakozott a politikai érdekből történő kiházásítása ellen. Egy időben még azt is fontolóra vette, hogy lemondva nemesi címéről, megszökik otthonról és álnéven új életet kezd valahol. Annyira idegesítette, sőt felháborította az, ahogyan az ő köreiben intézték az ilyen ügyeket, a feje fölött döntve az életéről. Aztán az egyre nyíltabbá váló polgárháború és a bolygója burkolt csatlakozása a felkeléshez félresöpörte ez irányú terveit. Az üldözöttek és kisemmizettek mellé állt, segíteni próbálva apjának a politikai konspirációk útvesztőjében, s gyakorlatilag feláldozta a háború oltárán a boldogságát és majdnem az életét is.

Azok után pedig, amit a szülőbolygójával műveltek a császár pribékjei, szinte elképzelhetetlenné vált a számára, hogy valaha is szerelmes lesz valakibe és családot alapít. Persze biztos lesznek majd udvarlói, mint ez a jóképű srác, itt mellette az ágyon, de ezek után ugyan ki akarna elvenni egy rangját és vagyonát vesztett, elárvult hercegnőcskét, akit halálra keresnek az egész galaxisban? Nem valószínű, hogy akadna olyan örült férfi, aki valaha is megkérné a kezét. Hacsak nincs ugyanolyan reménytelen helyzetben, mint ő. Mint például az ifjú Luke Skywalker.

A gondolat túlságosan is szép volt ahhoz, hogy igazzá legyen. Még ha a közelében marad a fiú, csatlakozva a felkelőkhöz, akkor is kevés esélye van rá, hogy életben maradjon akár egy évig is a birodalom elleni háborúban. Függetlenül attól, hogy pilóta lesz belőle vagy kőkatona, valószínűleg hamar elhullik a kegyetlen harc közben. Ugyanúgy, ahogy Leiának számos ismerőse odaveszett már az elmúlt években, ilyen-olyan okokból.

Azok után pedig, hogy szinte mindenkit elvesztett, aki fontos volt neki, a lány úgy érezte, nem szabad elköteleznie magát senki mellett. Csak így óvhatja meg a szívét az újabb óhatatlan veszteségektől, amiket a végzet tartogat a számára. Szóval valószínűleg egész életében magányos vezető lesz, egy csapatnyi lázadó élén, míg meg nem hal a háborúban. Vagy nem győz a felkelés. A győzelemre jelenleg nem igazán fogadna, de azért nem szabad földadni a reményt.

Ahogy törékeny teste ellazult a meleg takaró alatt, gondolatai egyre jobban lelassultak és bizonytalanná váltak. Már majdnem elaludt, mikor hirtelen kopogás törte meg a szobában uralkodó csendet. Valaki diszkréten megütögette az ajtót!

Luke halkán szitkozódva dobta le magáról a takarót és pattant föl az ágyból, kis híján elhagyva az ágyéka köré tekert törölközőt a nagy sietségben. Vajon ki lehet az ilyenkor? Lehet, hogy megtalálták őket a birodalmiak? Ha így van, valószínűleg már bekerítették az épületet és mindjárt rájuk törnek az ajtót!

Miközben előreesont a sötétben, teljesen éberré válva, a fiatalember bosszankodva ismerte föl, milyen óvatlanul járt el, mikor az asztalon hagyta lézerkarabélyát, becsomagolva a papírzacskóba. A párnája alá kellett volna tennie, hogy azonnal használhassa. Mellette Leia csöndben, fegyelmezetten kigurult a takaró alól és két kézzel markolva nedves törölközője szélét, odabotladozott mellé.

– Ki lehet az? – suttogta remegő hangon, űzött vadként pillantva hol az ajtó, hol az ablakok felé.

– Gyorsan, a falhoz! – mutatta Luke, a stukkerja után tapogatózva.

Próbálta olyan csöndben kicsomagolni a fegyvert, amennyire csak lehet, aztán a bejárati ajtó mellé szaladt és kibiztosította a sugárvetőt. Mögötte Leia előhúzta zsákmányolt lézerpisztolyát és feszülten a túlsó sarokba húzódott. Bármilyen történet is, ő nem fogja megadni magát az ellenségnek. Inkább meghal a tűzharc közben, de nem fog visszamenni a Halálcsillag börtönébe, hogy Vader újra megkínozhassa.

A következő pillanatban megisméltódott a kopogás, ezúttal hangosabban és kissé türelmetlenül. Ezek szerint nem véletlenről van szó. Nem egy másik lakó tévesztette el az ajtót, rossz helyre kérve bebocsátást a gyéren megvilágított folyosón.

Luke nagy levegőt vett és felkészülve mindenre, hangosan megszólalt.

– Ki az?

– Solo! – jött a válasz késedelem nélkül odakintről.

Megkönnyebbült sóhaj szakadt fel a két ember torkából, s fáradtan leeresztették fegyverüket. Ez a lehetőség, hogy nem jutott eszközbe? Luke elfordította a zárszerkezetet, tapogatózó keze az ajtókilincstre csúszott, hogy beengedje a koréliait. Leia előbb értetlenül, majd kissé ingerülten meredt a fiúra. Vajon mit akarhat itt a kapitány?

Nyílt az ajtó és belépett rajta Han, elcsodálkozva a szobában uralkodó sötétségen. Aztán meglátva a félmeztelen Skywalker markában feketéllő E-11–est, joviálisan elvigyorodott. Óvatos a srác, de azért fölvehetett volna valamit, mielőtt kitarja előtte az ajtót.

– Gondoltam benézek, minden rendben van–e nálatok...! – kezdte könnyedén.

Csak ezután vette észre a sarokban ácsorgó hercegnőt, mikor a tatuini becsukta az ajtót és felkapcsolta a villanyt. Szabadon lelógó nedves hajával, egy szál fehér törölközőbe csomagolva legalább olyan meglepő látványt nyújtott, mint a kezében tartott DH-17-es sugárvető.

– Persze! Már lefeküdtünk...! – dünnyögte hunyorogva Luke. Végigmérte a koréliait, aki frissen megtisztálkodva, az egyik váltás ruhájában téblábolt a szoba közepén, kezében egy üveg borral.

Mielőtt bekopogott volna hozzájuk, Han óvatosan körbejárt a szállodát, megnézve a szomszédos mellékutkákat is, hogy felmérje a terepet, minden eshetőségre készen. Éjfél felé járhatott az idő és a környéken teljes volt a nyugalom. Se civilek, se járőrök nem tébláboltak az utcákon. Talált egy kiskocsmát a sarkon, ahol néhány kései vendég támasztotta a pultot és vett egy palack itókát a kínálatból. Remélte, hogy koccinthat legújabb ismerőseivel a megmenekülésük örömeire.

– ... És hoztam egy üveg piát a közeli becsületsüllyesztőből. Csubi még ápolgatja a szőreit...!

Han elakadt, hirtelen felfogva, mit mondott az előbb a kölyök. Már lefeküdtek. Persze, hisz ezért vannak majdnem meztelenül a sötétben. Hoppá! Lehet, hogy egy kellemes légyottot zavartam meg véletlenül? A felismerés határozottan kényelmetlenül érintette a férfit. Közben azért nyíltan megbámulta a hercegnőt, rögtön kiszúrva nyakán, vékony karjain és lábszárán a sebhelyeket, de főként a morcos tekintetet az arcán. A lány egyáltalán nem örült a látogatásának.

– Mit keres itt, Solo kapitány? Talán nem tud aludni? – mordult rá a nő, sértett méltósággal.

Han hátrahőkölt a kezében lóbált pisztolytól és azonnal megértette, hogy nem látják szívesen a szobában.

– Én csak arra gondoltam, ihatnánk egyet a nap végén...! – javasolta, védekezően maga elé tartva a bontatlan üveget.

Leiának azonban semmi kedve nem volt együtt mulatozni a faragatlan és tolakodó csempésszel. Annyira még nem érezte magát lecsúszottnak.

– Köszönöm, nem vagyok szomjas! Adja inkább a bort a vuki barátjának! Ő biztos nagyon fog örülni neki!

– Elnézést, ha megzavartam... ööö... valamit...! A bocsánatáért esedezem, felség! – szabadkozott kényszeredett vigyorral a koréliai. A karjait széttárva esetlenül meghajolt, mint valami udvaronc, aztán a palackot a zavartan álldogáló Luke kezébe nyomta.

– Nesze...! Nászajándékul!

Azzal csöndben távozott, magára hagyva a párocskát a jóféle piával, amiből pedig szeretett volna inni pár pohárral. Hú, de kínos volt ez!

Han tudta, hogy az utasai fáradtak, mégse gondolta volna, hogy ilyen gyorsan ágyba fognak bújni, amint levakarták magukról a koszt. Persze minek is vártak volna a dologgal? Elvégre fiatalok voltak és egymáshoz valók. Nagy ostobaság volt bekopognia hozzájuk, de már mindegy. Remélhetőleg a bor enyhíteni fog a méltóságos hercegisasszony haragján és holnap nem hozza szóba a kellemetlen közjátékot.

Visszaindult a szobájukba, hogy eltegye magát holnapra. Fejében még mindig az imént törtétek kavartak. Főként a lány testén látott horzsolások és zúzódások gondolkodtatták el. Megviselhette szegényt a birodalmiak vendégszeretete, s bár szinte kórosan sovány volt, azért egész tűrhetően nézett ki. Skywalker majd leápolja szépen az éjszaka folyamán és akkor talán megnyugszik a hölgy.

A szobában Luke és Leia hosszan egymásra nézett a koréliai távozása után. Végül a fiú az asztalra tette az üveget és gondosan bezárta az ajtót. Sőt, még az egyik fotelt is elé tolta a biztonság kedvéért akadálynak.

– Nem kellett volna beengednem! – jegyezte meg mérgesen, ezúttal tökéletesen egyetértve a hercegnővel. Han Solo tényleg akkora tapló, mint egy planetáris kód!

– Jól ránk ijesztett! – sóhajtott föl a lány, gondosan megigazgatva hóna alá szorított törölközőjét, nehogy lecsússzon.

Visszatért az ágy általa elfoglalt oldalához és a lézerpisztolyt akkurátusan a párnája alá dugta. Ahogy a jól nevelt úri hölgyek szokták elkészíteni a fekvőhelyüket, még meg is lapogatta a párnát, hogy kényelmesebb legyen. Édes lesz az álom egy töltött stukkerral a feje alatt.

– Képzelem, miket gondolhat rólunk! – füstölgött még mindig a fiú, idegesen fel-alá járkálva a szobában. Úgy szorongatta puskája markolatát, hogy durván belesajdultak a felsebzett tenyerei, amikre fürdés után elfelejtette visszatekerni a kötést.

Leia nézte egy darabig, aztán kimerülten megcsóválta fejét és visszahanyatlott az ágyra, gondosan betakarózva a nagy izgalom után. Őt egyáltalán nem érdekelte pillanatnyilag, miket gondol kettejükről a koréliai. Csak aludhasson végre!

– Ne idegeskedjen emiatt, Luke! Jöjjön inkább, feküdjünk le!

A fiú abbahagyta a szaladgálást és megállva a franciaágy lábánál, szégyenlős pillantást vetett rá.

– Izé...! Mi legyen a borral?

– A nászajándékkal? – mosolygott rá vérmesen a lány, nem bírva kihagyni a poént. – Azt eltesszük későbbre!

– Aha...! A nászútra...?

– Ne fantáziáljon! Inkább oltsa le a villanyt!

Luke fülig érő vigyorral kapcsolta le a világítást és mászott föl az ágyra, szintén párnája alá téve fegyverét. Értékelte a hercegnő humorát, s máris kevésbé érezte magát kínosan a történetek miatt.

– Jó éjszakát, Luke!

– Jó éjszakát, Leia!

Percekkel később mindketten mélyen aludtak, akár a kimerült nászutasok.

KILENCEDIK FEJEZET

A szürke fémfolyosó hosszú volt és nyomasztóan keskeny. Ide–oda kanyargott a Halálcsillag belsejében, két oldalán lezárt páncélajtók sorakoztak. Nem tudni, hová vezetett a járat, de Leia forrón remélte, hogy a hangár felé, ahol a szabadulásuk kulcsa, egy rozzant teherúrhajó várta őket.

Luke mellette rohant, kezében a sugárvetőjével és roppant tanácstalannak látszott. A birodalmi rohamosztagosok mögöttük trappoltak valahol, csizmáik dobogása már betöltötte a fülüket. Lézersugarak csapódtak köröttük a falba, füstölgő lyukakat robbantva a burkolópanelekbe. Csak egy fegyverük volt, mert a lány korábban elvesztette pisztolyát menekülés közben, így roppant sebezhetőnek és főként tehetetlennek érezte magát a piszkosfehér szenátori ruhájában.

A folyosó egy rövid emelkedő után hirtelen véget ért. Egy nyitott ajtón túl hatalmas fémszakadék várta őket, behúzott átkelőrámpával. A túloldalán – elérhetetlen messzeségben tőlük – hívogatóan állt egy másik kapu, ami a megmenekülésüket jelenthette volna. Mögöttük egyre közeledtek az üldözőik.

– És most? Hogyan tovább? – kérdezte Leia, tanácstalanul nézelődve a mélység peremén.

Luke megfordult, leadott néhány lövést, majd becsukta hátuk mögött a páncélajtót, ami hangos csattanással zuhant le foglalatából. A behúzott gyalogoshíd vége alig egy méternyire állt ki a szakadék falából, ők meg ott maradtak, csapdába esve a benyúlóban.

– Ki kéne engedni valahogy a hidat! – vélte a férfi higgadtan. Arcát eltakarva szétlőtte az ajtó vezérlőpaneljét, ahelyett, hogy megnyomta volna a hídvezérlő gombot, aztán ő is nézelődni kezdett, a lehetőségeiket mérlegelve.

– A túloldalon van a másik kapcsolója!

– Hát ez nagyszerű! – dühöngött Leia, beleszédülve az alant tátongó, feneketlennek tetsző mélység illúziójába.

– Vissza már nem mehetünk! Nincs szerencsénk! – mondta Luke és megfogta a kezét.

Egymásra néztek, a fiú közelebb vonta magához és határozottan átkarolva, gyöngéd csókot nyomott a szájára.

A következő pillanatban megmozdult alattuk a rámpa és idegesítő lassúsággal teljesen behúzódott a falba. Leia teli torokból sikított, próbálva szorosan az ajtó sima felületéhez tapadni, s még mindig a férfi kezét szorongatta görcsösen. De hiába volt minden könyörgés és sebtében elrebegett ima, mert a rámpát semmi sem állíthatta meg erről az oldalról.

Végül eltűnt a talpuk alól a hídcsonk és mindketten lezuhantak, teli torokból felkiáltva, kézzel–lábbal kalimpálva a szélben. Leia szívét összeszorította a rettegés, ahogy rájött, mi vár rájuk. Örökké zuhanni fognak a végtelen mélységű aknában, faltól falig csapódva tehetetlenségükben, míg éhen nem halnak napokkal később!

Ám néhány pillanat múlva a fémszakadék hirtelen véget ért, összeszűkülve egy keskeny járattá, amiben a lány teste került előre, végigcsúszva az alagútban. Luke szótlanul repült utána, ide-oda ütődve a fémfalak közt tompa döndülésekkel. Aztán mindketten belepottyantak egy bűzlő szemétkupacba, nagyot nyekkenve a műanyagdarabok és fémhulladékok hullámozó tetején. Lebucskáztak a halomról, bele valami folyékony trutymóba, ahol térdig merültek a bűdös folyadékban. Nagy nehezen talpra küzdötték magukat és körülnéztek.

– Hol vagyunk? – kérdezte Luke nyugtalanul.

– A börtönszint alatti szeméttárolóban. – állapította meg Leia, furcsán ismerősnek találva a helyszínt. Mintha nemrégiben járt volna itt! Hogy jutottak vissza ide?

Hirtelen baljóslatú nyikorgás hallatszott a falakon túlról. Beindult valahol egy gépezet és tolni kezdte a szemközti fémfalakat, hogy összelapítsa a kamrában felgyülemlett hulladékot. S vele együtt a két fiataalt is, akik kétségbeesetten próbálták áttörni az oldalsó ajtót, ököllel püfölve annak kemény oldalát. Luke tüzet nyitott a kijáratra, de a lézersugarak ártalmatlanul lepattantak a felületről és össze-vissza röpködtek a szűkülő térben, szörnyű visszhangot vetve.

Leia kétségbeesetten küzdött, hogy az emelkedő szeméthalom tetején maradjon, s próbálta keresztbe fordítani az üregben talált fémgerendákat, hátha megállíthatja velük a falakat. Amik azonban feltartóztathatatlanul közeledtek feléjük, szemernyi kétséget sem hagyva afelől, hogy rövidesen kásává lapítják őket. A birodalom így szokta elintézni az ellene lázadó szemetet.

Dermesztő félelem öntötte el a gondolatra, hogy milyen sovány lesz az eljárás végére és nem fog kelleni egy férfinak sem, aki esetleg hajlandó volna feleségül venni őt a későbbiekben. Már ha lesz később a számára. A szűkülő helyiségben még a bűz is összesűrűsödött hirtelen, aztán egy csápos szörnyeteg bukkant elő a szutyokból és a lány lábaira tekeredett.

– Luke! Segítség! – sikította rémülten Leia, mielőtt a lény lerántotta volna a mocsokba.

Csukott szemmel küzdött a ragadozó ellen, dermedt ujjaival kétségbeesetten próbálta lefejtetni combjairól azokat a sikamlós, rettenetes csápokokat, amikkel a dianoga fogságba ejtette. Tudta, hogy a csatornarendszerben lakó állat le fogja húzni a mélybe és lassan megfojtja, mielőtt megenné vacsorára. A szennyes lé a szájába, orrába tolult, fuldoklott és görcsösen vonaglott kínjában. Végül a szörny rejtélyes módon elengedte és eltűnt valahol az egymásnak préselődő hulladékdarabok közt.

Leia nagy nehezen visszaküzdötte magát a felszínre, kinyitotta szemét, kiöklendezte a folyékony ganét és vadul köhögve kapkodta a levegőt. A szeméztúzdát működtető gépezet fűlsértően zúgott és csattogott körülötte. Már csupán másfél méternyi hely maradt számára a fémfalak között. De hová tűnt Luke?

Rémülten nézelődött, ám teljesen egyedül volt a szemetesveremben. A fiatalember, aki nemrég megmentette a kivégzéstől, merészen kiszabadítva őt a börtöncellájából, nyomtalanul eltűnt. Talán a plafonig emelkedő hulladékok temették maguk alá. Vagy őt is elragadta a dianoga?

– Ne...! – sikoltott föl a lány, szinte esztét veszítve a félelemtől. A falak megállíthatatlanul közeledtek felé, alatta recsegett, ropogott az összepréselődő hulladék. Pár másodperc és mindennek vége.

Ám ekkor hirtelen megállt a gépezet és csattogó léptek zaja hallatszott valahonnan felülről. Kinyílt egy szellőző magasan a feje fölött és bekukucskált rajta Tarkin kormányzó, kárörvendő vigyorral szemlélve Leia fuldoklását a szemétkupacban.

– Utoljára kérem! Hol van a lázadók támaszpontja?

– Nem tudom...! – üvöltötte hisztérikusan a lány, azon erőlködve, hogy kiszabaduljon a testét összepréselő kacatok közül. – Nem tudom...!

A nagymoff lebiggyedő szájszállal megcsóválta fejét és hátraszólt a mögötte ácsorgó fekete alaknak.

– Roppant makacs a kicsike! Szerintem nem elég lapos még a gyöngye kis teste! Vader nagyúr, szorítsa összebb a falakat...!

– Ezer örömmel! – szörcsögte Darth Vader és beindította a szemétzúzót.

A falak csikorogva még közelebb nyomultak egymáshoz, szinte már annyi helyet sem hagyva a csapdába szorult nőnek, hogy levegőt vegyen.

– Ne...! – hörögte könnybe lábadó szemmel Leia, s utolsó erejével megpróbált feljebb kapaszkodni a szűkülő résben.

Valahonnan a távolból egy óriási robbanás visszhangját hallotta beszűrődni a gépezet lármáján keresztül, amiből azonnal tudta, hogy a Halálcsillag megsemmisítette az Alderaant. Egész testét elöntötte a mérhetetlen fájdalom, ahogy bordái összeroppantak a mellkasában és sorra a tüdejébe fúródtak, szétroncsolva a szöveteket.

– Bocsáss meg, apa...! – nyögte utolsó leheletével, mielőtt az orrának nyomódó fémfal két oldalról megszorította volna fejét, hogy kásává zúzza a koponyáját és kiszorítsa belőle a lelket...

* * *

– Leia...! Leia...! Ébredjen föl...! Hallja...?

Luke Skywalker visszafojtott kiabálására tért magához, hirtelen feleszmélve a szörnyű rémálomból. A Dellén volt, egy szállodai szobában feküdt a sötétben. Egész testében reszketett a sokktól és csorgott róla a hideg verejték. Félig megszáradt haja kócos tömegként csavarodott a feje köré, alig látott ki belőle. A takarója teljesen lerúgva, meztelen karjai és lábai libabőrösen görcsöltek az erőlködéstől és a belehasító fájdalomtól. A fiatalember a jobbjánál térdelt, egészen fölé hajolva, és erősen leszorította kezeit, mert veszettül kalimpált, rugdalózott és küzdött az ébresztés ellen, mint egy megveszekedett démon.

– Mih...? Mi van...?

A hercegnő elernyed, végre abbahagyta a hánykolódást és megpróbálta kirázni fejéből a kábaságot. Egész teste sajgott a kintől, a szíve örülden kalapált és majd megfulladt a szájába került hajtól. Luke ekkor elengedte, felfogva, hogy magához tért végre és óvatosan kikotorta arcából a szörgubancot. Sötét volt a szobában, de a függönyökön keresztül beszűrődött annyi világosság az utcáról, hogy éppen csak ki tudták venni egymás alakját.

– Jól van? – suttogta aggódva a fiú, leülve sarkaira az ágyon.

– Hahh! Nem igazán! Mi történt...?

Leia hirtelen ráeszmélt, hogy valahogy lecsúszott reszkető testéről a törölköző, felfedve megsebzett kebleit a férfi előtt, bár az látszólag észre sem vette a dolgot a homályban. Kapkodva megigazgatta magán a még mindig nedves rongyot, majd felülve idegesen a takaró után tapogatózott, próbálva visszahúzni az ágyneműt, hogy ne vacogjon annyira a hidegben.

– Arra ébredtem, hogy kiabál és csapkod a karjaival! – mondta Luke tárgyilagosan. – Szörnyen megijesztett! Alig tudtam lefogni!

– Tényleg ilyesmit műveltem? – meresztett rá nagy szemeket a lány.

Aztán elszégyellte magát a viselkedése miatt. Szegény srác! Hogy meg lehet ijedve! Most biztosan buggyantnak tartja őt és a legszívesebben elmenekülne a közeléből!

– Aha! Úgy küzdött, mint egy tébolyult vuki! – dűnnyögte halkan Skywalker, s mintha kényszeredetten mosolygott volna rajta, érzése szerint. – Már azt hittem, felriasztja a szomszédokat és kihívják a rendőrséget! Ezért ébresztettem föl!

– Jaj, ne...! De kínos...!

Leia fülig vörösödve fejére húzta takaróját, azt se bánva, hogy a lába kikandikál alóla. A rémálom képei még ott lebegtek réveteg tudatában, lassan foszlányokra szakadva és őszintén örült, hogy kiszabadult a szemétpréselő gépből. Sose volt még ilyen rettenetes álma, főleg ami ennyire megviselte volna. Lehet, hogy a vérében maradt tudatmódosító szerek okozták a heves reakcióit? Biztos az akaratgyengítő kémiai anyagoknak lehetnek ilyen kései mellékhatásai az agyműködésére.

– Nemsokára hajnalodik. Próbáljon meg nyugodtan aludni, felség!

Luke megkönnyebbülten visszafeküdt mellé, feje alá téve izmos karjait. Hallott már olyanról, hogy egyes emberek alvajárók, de nem volt biztos benne, Leia is közéjük tartozik-e? Valószínű inkább, hogy a börtönben átélt borzalmak nyomasztották a lelkét és az elszenvedett traumák okozták nála a hisztérikus kitörést. Még jó, hogy időben lefogta a csaj karjait, mielőtt kárt tett volna benne vagy önmagában. Abba bele se mert gondolni, mi történik, ha Leia előhúzza párnája alól a lézerpisztolyt és vaktában lövöldözni kezd a hagmázás lázálaiban feltűnő rémlátomásokra.

Valahogy nem így képzelte el az első éjszakáját egy nővel az ágyban. De magában szilárdan eltökélte, hogy segíteni fog neki túljutni a nehezén és megvédelmezi minden veszedelemtől. Még akár saját magától is, ha megbolondulna az átélt traumák hatására. Ugyanakkor Organa szabálytalan lélegzetét hallgatva eszébe jutott, talán az erő rendelte őt mellé. Hogy megmentse, vigyázzon rá és óvja a világban rá leselkedő veszélyektől. Szóval mostantól jobb, ha úgy gondol rá, mint a védencére. Mert egy csapatot alkotnak ők ketten; a hercegnő és a lovagja. Tisztára, mint a romantikus kalandfilmekben!

– Ezek után semmi kedvem elaludni! – morogta Leia bánatosan, majd kisvártatva letolta fejről a takarót. – Köszönöm, hogy vigyázott rám, Luke!

Ennél többet nem tudott mondani a szomszédjának. Még mindig az átéltek hatása alatt volt és a görcs nem akart felengedni a gyomrában. Úgy érezte, uralkodói méltósága semmivé foszlott az előbb a férfi előtt és hirtelenjében nem tudta, miként kezelje a groteszk helyzetet.

– Máskor is történt már ilyesmi magával? – szegezte neki a kérdést rövid szünet után az ifjú. A különös incidens az ő szeméből is kiverte az álmot jó időre.

– Nem! Dehogy! Soha! – tiltakozott a lány hevesen. – Nem értem, hogy történhetett...!

– A börtönről álmodott?

Leia örült neki, hogy a fiú beszélgetni akar ahelyett, hogy a másik oldalára fordulva egyszerűen elaludna. De eszében sem volt megosztani vele – vagy őszintén szólva bárki mással – a Halálcsillagon szerzett borzalmas élményeit. Egyrészt azért, mert nem akarta, hogy a férfi sajnálja az elszenvedettek miatt. Másrészt pedig – és ez volt a nyomósabb ok – nem akarta, hogy a csinos hercegnő helyett a megkínzott áldozatot lássa benne. Aki inkább szájalomra méltó, semmint vonzó a szemében. Minél kevesebbet tud Luke a fogdában történekről, annál jobb. Bár ő is elfelejthetné vagy meg nem történtté tehetné az egészet!

– Igen.

– Ha akarja, beszélgethetünk róla! – ajánlotta a srác gyöngéden, ám Leia csak a fejét rázta.

– Nem! Inkább nem! Túl friss még az emlék! – motyogta, a sötét plafont bámulva kétségbeesetten.

Még jó, hogy sötét volt a szobában, így nem kellett titkolnia az arcára kiülő vakrémületet. Ó, bárcsak olyan erős lennék, mint amilyen lenni szeretnék! Kikezdhetetlen lelkiületű és rettenthetetlen, akit meg se karcolhatnak az ellenség aljas támadásai!

Mindketten hallgattak egy darabig, komoran a gondolataikba merülve. A nőnek eszébe jutott, hogy Skywalker látta a karjain és lábain a sebhelyeket, akárcsak Solo. És őszintén

szólva hálás volt nekik, amiért nem kezdtek nyomban aggódni érte, illetve nem próbálták meg pátyolgatni, ahogy a királyi udvarban tették volna a rokonai, szolgálói és testőrei. Az ilyen peremvidéki férfiak kemény fickók. Nem lelkeznek annyit az apróbb sérülések miatt, mint az arisztokraták. Háborúban természetes dolog, hogy sebeket kap az ember. Hamarosan meg fog gyógyulni és újra hibátlanul szép, hamvas lesz a bőre, mint eredetileg volt. Addig meg majd csak kibírja valahogy.

– Engem is nyomaszt valami a tegnap történetekkel kapcsolatban. – szólalt meg végül Luke, hogy megtörje a szobára telepedett kínos csendet.

– Igen? Mi az? – élénkült meg a lány, lassan az oldalára fordulva. Karját a feje alá dugta, úgy nézte a mellette fekvő férfit, örülve, hogy végre elterelődött róla a szó.

– A Halálcsillagon több embert lelöttem harc közben.

Luke tudatában csak most kezdett derengeni, mit is műveltek ő, meg a koréliai a birodalmi erődtítményben. És ez annyira szöges ellentétben állt a korábbi életformájával, mint a sivatagos Tatuin az Ando óceánbolygó vizeivel.

– Ne sajnálja őket! Katonák voltak és az életünkre törtek! – róttá meg a hercegnő azonnal, a büntudatról árulkodó szavaiért. Neki a kattadai összecsapás óta nem voltak illúziói a háborút illetően.

– Igen, tudom! – vallotta be Luke, kissé kelletlenül. – De akkor is...! Még sosem öltem embert!

Leia elcsodálkozott ezen a mentalitáson, ami annyira illett a fiúhoz és oly vonzóvá tette a szemében. Elvégre úgy gondolkodott, mint egy igazi alderaani polgár. Az élet tisztelete alapvető bármiféle civilizáció fennmaradása szempontjából. Kár, hogy ezt az ideát nem sokan osztották a birodalmi felső vezetésben.

– Őszintén szólva én sem! – válaszolta halkan.

Eszébe jutott a pillanat, mikor ott álltak, sarokba szorítva a fémszakadék peremén és Luke a kezébe nyomta a lézerpuskát. Habozás nélkül tüzet nyitott a valamivel fentebb lőállást elfoglaló rohamosztagosokra és legalább egyet sikerült eltávolítania a fegyverrel. Úgyhogy mostantól ő is azon emberek egyre gyarapodó táborába tartozik, akik mások élete árán kénytelenek boldogulni a galaxisban.

– Hogy...? Ja, persze!

Luke felé fordította fejét, aztán eszébe jutott a Halálcsillagon vívott tűzpárbaj. Hercegnő léteire Leia bámulatos precizitással kezelte az E-11–est. Mint akit kiképeztek a harcra.

– Mégsem érzem magam gyilkosnak! Elvégre ők lőttek ránk először! – magyarázta halkan a fruska, csöppnyi lelkifurdalást sem érezve a történetek miatt. – Önvédelem volt. Ahogy az egész felkelés is az. Az életünkért harcolunk az elnyomó birodalommal szemben.

– Értem. – biccentett a fiú, egész testével szembefordulva vele. Organa szavai kapcsán hirtelen feltámadt benne az érdeklődés a Felkelők Szövetsége iránt, amihez rövidesen csatlakozni fog, hogy velük harcolhasson a császárság ellen.

– Mesélhetne arról, milyen csatákban vett részt korábban.

– Én nem vagyok katona, Luke! Diplomata vagyok és politikus! A háborút a tárgyalóasztalnál ülve vívom, nem a harcmezőn! – komorodott el a lány.

Eszébe jutottak az eddigi erőfeszítései, amiket a felkelésért tett, az apja oldalán dolgozva. Sajnos vajmi kevés eredményt tudott felmutatni a küldetései során. És milyen hatalmas árat kellett fizetnie érte!

Rövid tétovázás után úgy döntött, mégis elmond néhány dolgot a srácnak a vele történetekről. Hogy lássa, milyen nehéz feladatra vállalkoztak azok a népek, amik fellázadtak a zsarnokság ellen és próbáltak tenni valamit a köztársaság visszaállítása érdekében. A Tantive IV. sikertelen küldetésével kezdte, mikor megpróbáltak egészségügyi felszerelést vinni a Raltir bolygóra, amit a birodalmiak Tion nagyúr vezetésével

megszálltak. Aztán beszélt a Kattadán történeteikről, Mia Ikova úrnő haláláról és a haleodai úrkikötőben vívott ütközetéről. De főként arról, mit mondott neki Antilles kapitány a csata előtt. Hogy ő egy jelkép, akinek irányítania kell az embereket és életben maradni, minden körülmények között. Nem az a dolga, hogy az első sorban harcoljon, puskával a kezében, bármennyire is szeretné.

Luke figyelmesen hallgatta egyre hosszabbra nyúló, szenvedélyes beszámolóját és szinte itta magába a lány szavait. Őszinte csodálata és vonzalma mellé felsorakozott benne az elismerő tisztelet is a mellette heverő törekeny teremtés iránt. Főként pedig le volt nyűgözve a nő választékos szóhasználatától, amiből kiértékelődött az arisztokrata műveltség. Ő fele ilyen érdekesen sem tudta volna megfogalmazni a vele történeteket. Végére csak egy vidéki párafarmer volt, aki a sors szeszélye folytán csöppent bele a galaxist feldúló véres polgárháborúba.

Leia mesélt még neki a Halálcsillaggal kapcsolatos felkelő hadműveletekről, a műszaki tervek megszerzésének szövevényes módjáról, már amennyit tudott az eseményekről. Aztán fáradtan elhallgatott, lehunyva szemét. Újra elálmosodott. Gyomrában oldódott annyira a görcs, hogy ne féljen ismét elaludni. Előbb–utóbb úgyis meg kell küzdenie a belső démonaival, amiket Darth Vader szabadított rá a fogsága során. De győzni fog, mert győznie kell. Más lehetőség elképzelhetetlen a számára.

– A Tatuinra nem sok hír jutott el hozzánk a felkelésről. Jobbára csak a hivatalos propaganda és kósza mendemondák a harcokról. – mondta Luke, nagyot ásítva mellette.

– De maga legalább tisztában van vele, hogy hazugságokat hallott! Sokan készpénznek veszik a média közvetítette híreket! – dohogott Leia, a hátára fordulva. – Huh...! Elfáradtam...! Szerintem aludjunk egyet! Messze még a reggel!

– Rendben.

– És Luke...!

– Igen?

– Ha megint sikoltoznék álmomban és hadonásznék... nyugodtan fogjon le...! Sőt, vágjon pofon, ha másként nem bír felébredteni! – közölte vele nyomatékosan a lány, kellő szigorral önmaga iránt.

– Sosem tennék ilyet önnel! – tiltakozott a fiú meghökkenve.

Ez volt az első alkalom, hogy egy nő arra kérte, pofozza meg, ha hisztizni kezdene. Nos, úgy tűnik, amióta elhagyta a szülőbolygóját, sorozatban történnek vele első alkalommal a furcsábbnál furcsább dolgok. Más körülmények között nevetett volna az egészen, de a helyzet drámaisága lehervasztotta arcáról a vigyort. Azonnal érezte, hogy Leia teljesen komolyan beszél.

– Azért nem kell kivernie a fogaimat! – tette hozzá a fruska figyelmeztetően. – Csak fékezzen meg! Eléggé cafatokra mentek az idegeim a börtönben és nem tudom, mikorra fogom összeszedni magam!

– Úgy lesz! Számíthat rám, felség!

– Köszönöm! Aludjon jól!

– Maga is!

Mindketten elcsendesedtek, rövid forgolódás után lehunyva szemüket. Elméjükben még az iménti beszélgetés szavai vibráltak, nehezen akarva átadni helyüket a jóval pihentetőbb álomnak. Aztán a természet győzött a feszültségtől túlpörgetett agyukban csapongó gondolatok fölött és észre sem vették, mikor aludtak el.

* * *

Kékes világosság áradt a függönyökön keresztül a szobába, mikor Leia felébredt. Reggel volt, kintről tompa zajok szűrődtek be hozzájuk. Járműzúgás, beszélgetés, dudálás, csörömpölés, madárcsiripelés neszei váltakoztak a távolban. A lány elégedetten vette tudomásul, hogy ezúttal nem álmodott semmiről. Gyakorlatilag teljesen üres volt az agya. Az ágya viszont nem.

Hirtelen tudatosult benne, hogy az oldalán fekszik, egészen a fekhely közepére húzódva, sőt határozottan közel a szomszédja meleg, pőre testéhez. A halkan szuszogó férfi jelenléte kellemesen megnyugtatta és biztonságérzettel töltötte el. Olyan jó volt hozzásimulni, megérinteni a bőrét, hogy először fel sem fogta, mi történik. Aztán hirtelen leesett neki...

Szemét kinyitva döbbenten észlelte, hogy bal keze a fiatalember mellkasán hever, az egyik lábát pedig a takaró alatt átvette a másik combján, intim közelségbe kerülve hozzá. Úgy bújott oda álmában Lukehoz, mintha a szeretője lenne.

A felismerés megijesztette, főleg mert a fiú alvás közben lustán felé fordította fejét, hogy majdnem összekocant a homlokuk. Csupán pár centiméter választotta el az ajkukat, s arcán érezte a másik leheletét. Leia Organa mozdulni sem mert, sőt a lélegzetét is visszatartotta, nehogy Skywalker felébredjen. Ennyire azért még nincsenek közeli viszonyban, hogy így rámasszon a férfit. Remélhetőleg nem vette észre önkéntelen közeledését és nem fogja szóvá tenni a dolgot.

Lassan, óvatosan fölemelte karját a fiatalember mellkasáról és visszahúzta a takaró alá. Majd igyekezett a lábát is leemelni róla és illemtudóan eltávolodott tőle. Csupán ekkor tűnt föl neki, hogy meztelenül fekszik az ágyon. A törölközője valahogy megint lecsúszott róla és eltűnt a háta mögött az éjszaka folyamán. Már csak ez hiányzott!

Csöndben a hátára fordult és a takaró alatt matatva, feszülten keresni kezdte a rongyot. Közben kissé idegesen tűnődött azon, mennyire közel került ehhez a sráchoz. A királyi család tagjaként még sosem volt része effajta intim élményben, s bár tagadhatatlanul izgalmasnak találta, mégis kiverte a víz a felismeréstől. Együtt aludt egy vadidegen férfival! Még csak nem is valami herceggel vagy arisztokratával, hanem egy közemberrel! Te jó ég, mi lesz, ha ez kiderül? Mit fognak szólni hozzá a szülei?

Csak ezután jutott eszébe, hogy Breha királynő és Bail alkirály már halottak és ő az Organa Ház utolsó élő tagja. Szóval senki sincs, aki megróhatná neveletlen viselkedése miatt vagy rossz hírét keltené az előkelő körökben. Megdermedt a felismeréstől, aztán ingerülten tovább tapogatózott a törölköző után, míg meg nem találta. Összegyűrve hevert a lábainál. Remek! Ami a rossz hírét illeti, azon már nem sokat fog rontani ez az éjszaka. Elvégre hivatalosan halott volt, a bolygója egész lakosságával együtt. Amikor pedig mégis kiderül majd, hogy életben maradt, a birodalom garantáltan gondoskodni fog róla, hogy mindennek elmondják a médiában, csak rendes, illemtudó és feddhetetlen erkölcsű úrinőnek nem.

Kapkodó mozdulatokkal fészkelődve a dereka köré csavarta a még mindig nedves textíliát, majd óvatosan kibújva a takaró alól, fölült az ágyon és eligazgatta magán ezt a hálóruga pótlékot. Jobb lesz mielőbb felöltöznie, akár megszáradtak a holmijai, akár nem. Meztelen talpa a szőnyeghez ért, s már felállt volna, mikor a háta mögött hirtelen megmozdult Luke.

– Jó reggelt! – köszöntötte álmosan, csipás szemeit dörzsölgetve az ifjú.

– Jó reggelt!

Leia nem nézett vissza rá, tartva tőle, hogy a fiú észreveszi az arcára kiülő vegyes érzéseket. Fürgén a karosszékhez tipegett, ügyelve rá, nehogy lecsússzon róla a törölköző és összeszedte alsóneműit. Nagyjából szárazak voltak, ha nem is teljesen. De így is jó lesz. Fejét lehajtva bevonult a fürdőszobába és gyorsan felöltözött. Egyáltalán nem ilyennek képzelte korábban az első éjszakát, amit majd egy férfi karjaiban fog tölteni.

Ennek ellenére mégsem volt csalódott. Inkább ideges.

Amikor végzett, megmosta arcát, kiöblítette a száját és belenézett a tükörbe. Egy elgyötört orcájú, rettenetesen borzas hajú vadember bámult vissza rá, szemében mély kétségbeeséssel. Te jó ég! Mit fognak szólni a helybeliek, ha ilyen állapotban elhagyja a szobát?

Rövid pánikroham, meg kesergés után összeszedte magát és agya máris terveket kovácsolt a rendkívüli helyzet orvoslására. Végére nem hivatalos minőségében tartózkodik a Dellén. Senki nem fogja felismerni az utcán. Valószínűleg hibbant csavargónak nézik majd a kusza frizurája miatt. De mit fog szólni hozzá Luke?

Kióvakodott a szekrényhez, enyhén frusztráltan a kifogásolható megjelenése miatt. Előcibálta szutykos szenátori köntösét és gondosan hátat fordítva szobatársának, kapkodva felöltözött. Mikor végre megfordult, azt kellett látnia, hogy Skywalker még javában lustálkodik az ágyban. A srác elégedetten nyújtózkodott és borostás állát vakarásztá. Neki nem volt sürgős kimászni a takaró alól.

– Ideje felkelni, Luke! – szólt rá a hercegnő, a kelleténél kissé erélyesebben. – Hasára sűt a nap!

– Persze! Mindjárt! – habozott a férfi, valamit matatva a takaró alatt.

Lehet, hogy neki is lecsúszott a törölközője az éjjel? Leia egyszerre találta mókásnak és rémisztőnek a dolgot. Főleg azért, mert a következő pillanatban kopogtak az ajtón.

TIZEDIK FEJEZET

Mindketten előkapták fegyverüket a párnák alól és gyorsan, éberen az ajtó két oldalára álltak. Luke kénytelen volt fél kézzel a derekán tartani törölközőjét, nehogy elveszítse. Ezúttal kifejezetten védtelennek érezte magát a ruhája nélkül. Közben az is eszébe jutott, hogy meg kellett volna állapodnia Solóval tegnap, milyen ritmusban kopogjon. Akkor most tudná, ki van odakint.

– Ki az? – kérdezte semleges hangon, mikor rövid szünet után megismétlődött a kopogás, ezúttal valamivel élénkebben.

– Solo. – szűrődött be hozzájuk az ismerős válasz.

A fiú erre megkönnyebbülten leeresztette stukkerét. Félretolta a fotelt az útból és kinyitotta neki az ajtót. A koréiai belépett, feltűnő frissességgel és laza közvetlenséggel mosolyogva a fiatalokra. Egészen addig, míg meg nem látta Leia kezében a sugárvetőt.

– Csak óvatosan azzal a mordállyal, hölgyem! – figyelmeztette a lányt elkomorodva, s gyorsan becsukta maga mögött az ajtót, mivel mások is mászkáltak a folyosón ekkortájt. – Ez egy fegyvermentes bolygó! Még meglátja valaki!

Fürkész tekintettel végigmérte a torzonborz hajú hercegnőt, nyilván azon tűnődve, milyen csípős megjegyzéssel illesse nem éppen fejedelmi megjelenését. Aztán észrevette, hogy Luke csak egy törölközőt visel, ezért inkább őt heccelte a lézerpisztolyt markoló, morcos képű amazon helyett.

– Jó reggelt, öcskös! Remélem kellemes éjszakátok volt?

– Ááhh...! Nem igazán! – ásított nagyot a fiú, megfélemezve arról, hogy a csempész szokás szerint félre fogja érteni szavait.

– Nem? Én meg már azt hittem, jól sülték el a dolgok köztetek! – állt meg csípőre tett kézzel a szoba közepén Han, kitűnően mulatva Leia sértett arckifejezésén.

– Abbahagyná az idétlen megjegyzéseit? – förmedt rá a lány, az asztalra téve a DH-17–est, mielőtt még megfélemezik magáról és keresztüllövi ezt a beképzelt alakot.

Luke csak vigyorgott a koréliei szövegelésén, miközben összekapkodta száradó ruháit és bevonult a fürdőszobába rendbe szedni magát. Higgyen csak Solo, amit akar. Ő aludt együtt a hercegnővel, nem a pilóta.

– Hát, ha "arra" gondolsz, nem sokat pihentünk! – közölte gúnyosan és becsukta az ajtót.

Han kérdő tekintettel nézett a leesett állal bámuló fruskára, aki szemét forgatva reagált a talányos megjegyzésre, de nem szólt semmit. A kapitány meg nem tudta elhinni, hogy ezek ketten tényleg összejöttek már az első éjszakájukon. Mégsem olyan tapasztalatlan tacsó a kölyök, mint amilyennek látszik!

– Ez aztán a kemény fickó! Mi, szépségem? – bizalmaskodott az alderaani nemes hölgygel, aki hirtelen tűzvörös lett a célzástól és majd felrobbant mérgében.

– Semmi köze hozzá! – fordult el tőle Organa karba tett kézzel.

Te jó ég, milyen közönséges bunkó a koréliei! Hogy fogja elviselni a társaságát a következő napokban, míg a felkelők bázisára érnek? Ez bizony fogós kérdés.

– Jó, jó! Elnézést a kíváncsiságért! – emelte föl mindkét tenyerét védekezően a Solo. S közben úgy vigyorgott, mint egy ócska holovíjáték főszereplője.

– Amúgy milyen volt...?

Mivel egy mérges horkantásnál több választ nem kapott a hercegnőtől, nagy nehezen elkomolyodott és lehuppant az egyik fotelbe.

– Én például egész jól aludtam. – mondta csak úgy magának, az ágyneműt rendezgető hölgyet figyelve. – Talán azért, mert Csubi nem horkolt az éjjel.

Leia továbbra sem reagált a finom célozgatásaira, ezért végül a csempész megértette, hogy nem óhajt vele társalogni. Az arisztokratákról köztudott, hogy nem szívesen ereszkednek le a köznéphez.

Miután Luke felöltözve csatlakozott hozzájuk, Han röviden ismertette velük az aznapi tervet. Ő és Csubakka visszamennek a siklóval a kikötőbe és nekilátnak helyreporcozni a teherhajót. A biztonságiaknak azt fogja mondani a beléptető kapunál, hogy a városban találkozott a vukival és üzletet kötöttek. Elviszi őt a Fedalle rendszerbe, ahol átszállhat egy Kashyyyk felé tartó űrhajóra. Cserébe pedig megjavítja neki az elromlott rendszereket. Csubinak is vannak hamis papírai és remélhetőleg ők ketten nem fognak feltűnni senkinek.

Luke és Leia addig a városban marad és igyekszik kerülni a feltűnést. Bár – mint a kapitány célzottan hozzátette – ilyen frizurával ez némi nehézségbe ütközhet majd. Lehetőleg ne kerüljenek bajba, ne nagyon mutogassák a képüket az utcai térfigyelő kameráknak és inkább maradjanak a szobában. Élvezzék a pihenést, meg egymást. Ha bármi probléma adódna, a C1-es komlinken üzenjenek, aminek párja Thripiónál maradt a Falconon. Este, sötétedés után vissza fog jönni értük és segít feljutni nekik a hajóra. Aztán elhúznak innen és meg se állnak a Budpockig.

Idáig jutott az ismertetésben, mikor újfent kopogtak az ajtón. Csubakka érkezett meg, tiszta és ápolt bundájában határozottan jobban festve, mint a kócos, elvadult kinézetű hercegnő. Solo nem bírta megállni, hogy össze ne hasonlítsa kettőjüket, persze csak finoman, úgymond szörmentén fogalmazva. A vuki nagy papírzacskókba csomagolva hozta a fegyvereiket és halkán makogva valamit, átadta őket Skywalkernek.

– Ne aggódj, nem fogja összetörni...! Ja, igen! Ezeket itt kell hagynunk nektek! – sajnálkozott a koréliei, főként amiatt, hogy stukker nélkül kell kimennie az utcára.

Az elmúlt években annyira az oldalához nőtt a pisztolya, mintha a karja meghosszabbítása lenne. Csubi szintén nehezen vált meg a kedvenc nehéz sugárvetőjétől.

– A kapuban komoly detektoros ellenőrzés van. Tegyétek el őket és vigyázzatok rájuk!

Luke berakta az egyik szekrényfiókba az arzenált, a saját stukkert és Leia pisztolyát is gondosan elrejtve. Remélhetőleg nem lesz rá szükségük a városban. Ugyanakkor mégse akart fegyvertelenül kimenni az utcára. A biztonság kedvéért magával fogja vinni a fénykardját. Előkereste hát a zacskóból apja régi fegyverét és a zsebébe dugta.

Váltak még néhány szót a szükséges óvatosságról, valamint arról, hogy vészhelyzet esetén mit fognak tenni, aztán a csempész és behemót másodpilótája elhagyták a szobát.

A két fiatal várt néhány percet, míg elhajtanak a szálloda elől a terepsiklóval, majd magukhoz vették a pénzüket és ők is nekivágtak Gyöngysor városnak, hogy beszerezzék a továbbutazásukhoz szükséges holmikat. Távozáskor a fiú az ajtókilincsre tette a ne zavarjanak táblát, nehogy a túlbuzgó szállodai személyzet esetleg bemenjen takarítani és megtalálják a fegyvereket.

A folyosón senki sem volt rajtuk kívül, de az előtérben találkoztak néhány vendéggel, akik a portás droiddal vitatkoztak valamiről. A hátuk mögött sikerült feltűnés nélkül kisurranniuk a szabadba.

A településen kora délelőtt már javában zajlott az élet. Mindenféle járművek gurultak vagy suhantak az utakon, főleg pótkocsis teherszállítók és jókora mezőgazdasági gépek, valamint könnyű siklóbringák. Az itteni lakosok többsége ember volt, de befelé haladva a városba láttak néhány rikító öltözékben pompázó zeltronit, egy úrhajós kezeslábast viselő givint, valamint három munkaruhás twi'lek férfit is. A dolguk után siető polgárok és különféle droidok csupán futó pillantásokat vetettek a két fiatalra, akik a furcsa frizurájukkal és főként a feltűnően megviselt ruházatukban téblábolva eléggé kilógtak a környezetükből. Ennek ellenére senkit sem érdekelt különösebben, kik ők és honnan jöttek, aminek kifejezetten örültek.

Egy sövénnel és virágágyásokkal körbeültetett térre érve elhaladtak egy masszív kőtalapzatra helyezett, embermagas fémszobor közelében, ami egy csuklyás alakot ábrázolt. A szobrot valaki nemrég piros festékkel leöntötte, ezért sárga rendőrségi jelzőszalaggal körbekerítették. Most egy közterület karbantartó droid lebegett mellette és a szerszámaival próbálta lesikálni róla a festéket. A kordonon belül két acélkék biztonsági droid strázsált, szenzoraival az arra járókat kémelve. A talapzatra helyezett emléktáblán aranyozott betűkkel a következő felirat állt: "Emeltette a bolygó kormányzata Sheev Palpatine császár, az Első Galaktikus Birodalom megalapítójának tiszteletére."

– Úgy tűnik, az itteniek nem kedvelik a császárt. – jegyezte meg diszkréten Luke, fejével diszkréten intve a megrongált emlékmű irányába.

– Nem csodálom. – mondta Leia komoran, s megvetően elfordult az alkotástól. – Én találkoztam vele néhányszor. Élőben sokkal rondább képe van, mint a szobrokon és filmekben. Külön technikus csapat retusálja a róla készült felvételeket, mielőtt adásba engednék őket. Állítólag azóta ilyen torz, mióta a Jedik megpróbálták megölni a Klón háború vége felé.

– Igen, erről én is hallottam pletykákat. Menjünk tovább, mielőtt azok a rendőrök felfigyelnek ránk!

Mivel nem szerették volna, ha igazoltatják őket, gyorsan továbbsiettek a térről, ahová épp megérkezett egy járőrsikló három egyenruhással. Aztán a következő útkereszteződésben végre megpillantottak egy hatalmas, villogó holografikus hirdetőtáblát, amit követve rátaláltak a város legnagyobb áruházára a főutcán.

A három szintes bevásárlóközpont melletti rendezvénytéren munkások sürgölődtek, műanyag pavilonokat, színes sátrakat, árusító pultokat, asztalokat és napernyőket állítva fel. A kihelyezett reklámtáblákból és transzparenszekből kiderült, hogy a hétvégén itt lesz az éves aratóünnep.

Az áruházba betérve türelmetlenül végigjárták a tágas folyosókat, szemügyre véve az egyes üzletek kirakatainak kínálatát, ami csupa számukra ismeretlen márkájú termékből

állt. Majd a koréliaitól kapott krediteket számolgatva próbálták megbecsülni, mire futja a pénzükből. Végül sorra betértek a kiválasztott boltokba és rövid válogatás után megvették a szükségesnek ítélt holmikat. A vevők és az eladók persze furcsán néztek rájuk, főleg a hercegnőre, de nem tettek föl kényelmetlen kérdéseket az elhanyagolt külsejük miatt. Fél órával később elindultak vissza a szállodába, kezükben a több szatyorra való szerzeménnyel.

– Őszintén szólva ez volt az első alkalom, hogy teljesen önállóan vásároltam magamnak! – vallotta be vidáman Organa, magához szorítva zsákmányát.

Luke meglepve nézett rá. Na persze, egy királyi fenségnek rengeteg szolgálja, fullajtárja és droidja van, akik elintézik helyette az efféle teendőket. Ki se kell tennie a lábát a palotából. Íme, egy újabb alkalom, ami először történik velük.

– Én meg remélem, hogy nem ócska bővlikat sóztak ránk az üzletben! – dünnyögte, valamivel kevésbé lelkesen. Amennyiben mégis csalódnia kellene az áruban, az nem első alkalommal történne vele.

Borúlátása persze mit sem csökkentette a lány örömét, aki kócos hajáról átmenetileg megfélemlítve sertepertélt mellette a járdán. Amikor az előbb a ruházati termékekhez érték az áruházban, Leia először a legfeltűnőbb, gazdag vásárlóknak szánt cuccokra vetette rá magát, aztán felháborodva mutatta, mennyibe kerülnek a márkásabb darabok. Korábban sosem kellett a pénzét számolgatnia. Nem úgy, mint Lukenak.

A fiú udvariasan, de határozottan lebeszélte a hivalkodó öltözékekről és végül rövid huzavona után ő választott neki egy strapabíró, kényelmes és teljesen hétköznapi szabadidőruhát. Amiben garantáltan nem fog feltűnni az utcán, ezen a bolygón legalábbis. Organa hercegnő természetesen tiltakozott a slampos göncnek titulált holmi ellen, a száját húzva, miközben Skywalker az előnyeit ecsetelte. Végül a józan ész győzött, no meg az árcédula és megvették a szerelést. Luke egy hasonló összeállítást választott magának, gondolva rá, hogy a közeljövőben meglátogatni tervezett világok enyhébb éghajlatúak lesznek, mint a Tatuin.

Visszafelé menet újra áthaladtak azon a téren, ahol az uralkodó szobra magasodott. Az emlékművet mostanra megtisztították a festéktől és a helyszínelők is befejezték a munkájukat. A jelzőszalagot már eltávolították, viszont a biztonsági droidok ott maradtak a talapzatnál, éberén vigyázva a műalkotásra. Ettől a kis incidenstől eltekintve nem látták más nyomát a városban annak, hogy a lakosság elégedetlen lenne a politikai helyzettel.

Mikor visszaértek a Delle Gyöngyébe, szó nélkül elsiettek a portás robot előtt, ami rezzenéstelen szemeivel végigkövette őket a néptelen hallon. A szobába érve aztán mindent kiborítottak a franciaágyra és nekiláttak kicsomagolni a holmikat.

Leia vonult el elsőként a fürdőszobába átöltözni, míg Luke fáradtan leült és bekapcsolta a képernyőt. A friss külföldi hírek között egy szót sem talált a Halálcsillagról való szökésükről vagy az ellenük kiadott körözésről, ami kissé szokatlannak tetszett ennyi idő után. Vajon a birodalmiak miért nem használták ki a csillagközi médiában rejlő lehetőséget, hogy szerte a galaxisban kerestessék őket? Más esetekben a sajtó tele volt a hatóságok elől menekülő bűnözők portréival és a bűnlajstromuk felsorolásával. Nem mintha Luke különösebben vágyott volna a közszereplésre, de ez akkor is furcsa.

Nyílt a fürdő ajtaja és egy sötétzöld szabadidőruhába öltözött hölgy lépett ki rajta, lezserül próbálgatva a különféle zsebeket a bő szabású felsőn és a nadrágon, amit sárga csíkok díszítettek a varrása mentén. A haja még mindig csupa kóc, de legalább már nem úgy nézett ki, mint egy szökevény szenátor.

– Nem rossz! Bár egy bálba azért nem venném föl! – állapította meg Leia kritikusan.

Apró lábacskaín tiszta zokni és puha sportcipő feszült, amiben egészen úgy festett, mint egy hétköznapi, vidéki leányzó. Luke megbámulta, elégedetten az eredménnyel, aztán figyelmeztetően intett a haja felé.

– A fésűt se feledje, felség!

– Ja! Igen!

Leia visszarohant a tükör elé és nekilátott rendbe tenni zilált frizuráját. Beletelt vagy fél órába, mire sikerült úgy–ahogy kifésülnie és hátul egy nagy copfba összefognia, hogy ne zavarja a szemébe lógó kusza hajzuhatag.

– Délután még egyszer haját fogok mosni! De samponnal, nem szappannal! – kiáltotta ki Lukenak elégedetten. – Meg kimosom a régi ruhám, váltásnak. És újra megfürdök, mielőtt Han visszatérne! Ki tudja, mikor lesz lehetőségünk ismét megtisztálkodni!

– Ön meglepően gyakorlatias, hercegnő! – jegyezte meg a férfi elismerően. – És ő... házias, hogy úgy mondjam!

Leia mosolyogva odalejtett hozzá, királynői eleganciával és kecsesen biccentve fogadta a bókot.

– Köszönöm! Ne higgye azt, hogy egy elkényeztetett arisztokrata kislány vagyok! Az Alderaan Ifjú Hölgyek Akadémiájára jártam! Ahol nagy hangsúlyt fektetnek a valódi életre történő felkészítésünkre is...! Illetve csak fektettek...!

Vidámsága szomorúságba fordult, ahogy eszébe jutott a bolygó megsemmisülése. Igaz, hogy az Alderaan elpusztult, de a szellemi öröksége tovább él a lelkében. És mindent meg fog tenni azért, hogy továbbadja ezt az örökséget az utódainak. Már feltéve, ha lesznek gyerekei...

– A katonai sugárvető szakszerű kezelését is ott tanítják? – tudakolta hamiskás félmosollyal Luke, elgyönyörködve a lány bájos orcájában.

Nem számít, milyen olcsó ruha van rajta, Leia Organa akkor is fejedelmien néz ki. A nő szája újra mosolyra húzódott és talányos képpel visszatáncolt a fürdőszobába, hogy összeszedje levetett holmijait.

– Nem egészen. Az önvédelmi és lövészeti kiképzésem az apám erőltette. Tizenhat évesen már elég idősnek talált ahhoz, hogy külön oktatókat fogadjon mellém, néhány régi barátját a Klón háborúból. Tőlük tanultam a közelharcot, a kézfegyverek kezelését és a hajófedélzeti lézerágyú használata.

Leiának eszébe jutott az öreg Giles Durane, a királyi fegyvermester, akinek a kisujjában volt minden tudás a harccal kapcsolatban. És persze Sabé, a naboói testőr, aki sokáig az udvarban szolgált, míg vissza nem tért a hazájába. Még jól emlékezett rá, mennyire utálta a kézitusa oktatást, meg a birkózást, amivel a filigrán termete miatt sehogy sem tudott megbarátkozni. Winter Retrackal ellentétben, aki minden alkalommal a szőnyegre teperte őt, valahányszor egymás ellen küzdöttek, pusztakézzel, késsel, bottal vagy más halálos eszközökkel felfegyverkezve. Összességében azonban mégis volt értelme a sok erőlködésnek, mert a harc megedzette soványka izmait és főként a kitartását, fájdalomtűrő képességét. Ami a fogságban töltött napok alatt kifejezetten jól jött a császári pribékekkel szemben.

– Ejha!

Luke se nyelni, se köpni nem tudott a meglepetéstől. Ezek szerint a lány sokkal veszedelmesebb, mint amilyennek látszik. Han Solo nyilván nem tudja, milyen kockázatot vállal, amikor gúnyolódik a hercegnővel.

– A szüleim fontosnak tartották, hogy ne csupán művelt legyek és elbűvölő, de harci helyzetben is legyen esélyem az életben maradásra! – folytatta Leia, odatelepedve a fiú mellé a másik karosszékre. – Például, ha merényletet követnének el ellenem vagy elrabolnának, meg ilyesmi. Sajnos, az úrhajó vezetés elsajátítására már nem maradt időm. De ami késik, nem múlik!

Mosolyogva nézték egymást, aztán Organa elővett a szatyorból egy körömvágó ollót, meg egy apró reszelőt és nekilátott elfogadható méretűre kurtítani vékony ujjain a karmokat. Mikor végzett, lehúzta zokniját és a lábkörmeit is rendbe tette. Ne látszódjon

rajtuk, hogy körömszakadtáig küzdött a fogva tartóival. Csak a vége felé jutott eszébe, hogy szintelen körömlakkot is vennie kellett volna a boltban. Meg ezernyi más apróságot a testápoló krémeiktől kezdve a smink készleten át az intimbetétekig. De talán ki fogja bírni nélkülük, míg célba érnek.

Luke bámulta egy darabig, ahogy farigcsálja a körmeit, aztán fogta a holmijait és szintén átöltözött a fürdőszobában. Az ő szabadidőruhája sötétkék volt, fehér csíkokkal a varrás mentén, a sportcipő pedig kicsit lötyögött a lábán, de legalább nem szorított. Ahogy végzett és visszatért a szobába, hangosan megkordult a gyomra. Hirtelen ráébredt, hogy mindjárt dél van. Ideje meglátogatniuk a közelben álló éttermet.

– Éhes vagyok! Mikor megyünk enni? – kérdezte ugyanekkor Leia, roppant gyakorlatiasan. Talán mert meghallotta a férfi hasából eredő zajokat.

Amíg a srác öltözködött, ő elővette a boltban vásárolt lapos műanyag tokot és beletette az adattároló lemezt, gondosan a belső zsebébe rejtve a mindennél értékesebb holmit. A tok átlátszó csomagolását nem merte a szemetesbe dobni, nehogy a fiú észrevegye és kényelmetlen kérdéseket tegyen fel, miért hozta magával a holodiszkot? Így inkább a nadrágzsebébe gyűrte, mert úgy okoskodott, hogy később észrevétlenül kidobja majd egy utcai kukába.

– Például most! – döntötte el a fiatalember habozás nélkül.

Rendet raktak a szobában, zsebre vágta a maradék krediteket, Luke a fénykardját és nagy egyetértésben elhagyták a szállót, hogy megebédeljenek.

Az utcán sétálva Skywalker elégedetten állapította meg, hogy immáron teljesen beleolvadnak a környezetükbe, akár egy kiránduló fiatal párocska. Azaz mégsem, mert Organa úgy vonult mellette, mintha egy királyi fogadáson lenne. Büszkén kihúzva magát, egyenes tartással, kecsesen összekulcsolt ujjakkal, aprókat lépegetve. A gesztusai miatt messziről ordított róla, hogy nem egy falusi leányzó.

A fiú röviden, udvariasan elmagyarázta neki, ne mozogjon úgy, mint egy hercegnő vagy egy filmsztár. Görnyedjen össze kicsit, lóbálja a karját és főként lazítson. Mosolyogjon, legyen kedves és gondtalan. A nő értette a problémát, de amikor megpróbálta követni az utasításokat, az eredmény inkább volt komikus, mint életszerű. Luke képtelen volt visszafojtani kuncogását, ahogy az esetlen csetlés–botlását figyelte, mire a lány mérgesen az oldalába boksolt. Azt hitte, szórakozik vele a fiatalember.

Végül megállapodtak abban, hogy befejezik a bohóckodást és nem vonják magukra az utcai járókelők figyelmét. Szerencsére az étterem közel volt a szállodához, így nem sok térfigyelő kamera láthatta a hercegnő produkcióját. Leia diszkréten elárulta útítársának, mielőtt beléptek volna az ajtón, hogy iszonyú feszültnek érzi magát a lelke mélyén. Mi lesz, ha megint elfogják a birodalmiak? A fegyvereik a szobában maradtak, még védekezni sem tudnak, ha megtámadják őket. Nem mondta ki, de Luke pontosan tudta, hogy nem akar ismét börtönbe kerülni. A megnyugtatója érdekében közölte vele, nem valószínű, hogy bárki felismerné ebben a szerelésben. Lehetőleg beszéljen minél kevesebbet, nehogy feltűnjön a helyieknek az előkelő szóhasználata és amikor iszik, a kisujját ne tartsa el a pohár falától.

Leia hálás volt neki a hasznos tanácsaiért és elszántan próbált beolvadni a közegbe. Óhatatlanul eszébe jutott egy korábbi gondolata, ami még az éjszaka fordult meg a fejében. Ha arra kerül a sor, hogy újra elfogják őket, meg fogja kérni a férfit, ölje meg őt. Ne hagyja, hogy elhurcolják, mert még egy kínzást nem bírna ki abban a nyomasztó cellában. Erről persze nem akart beszélni Skywalkerrel, egész a legutolsó pillanatig, mert látta, mennyire odáig van érte a srác. Minél többet gondolkozna rajta, annál kevésbé biztos, hogy képes lenne rá...

Az étterem, aminek holografikus cégérén a Falánk Valánk szóvicc világított, tele volt helybeliekkel és a szállodából betérő vendégekkel. Fotocellás üvegajtaján egy sor

figyelmeztető piktogram díszelgett egymás mellett: droidoknak bemenni tilos, háziállatot bevinni tilos, fegyvert bevinni tilos, kamerával felvételt készíteni tilos, t'bakot szívni tilos, kábítószer hatása alatt álló vendégeket nem szolgálunk ki. Az itteniek úgy tűnik szigorú szabályok szerint élik az életüket – gondolta Luke, elsőként lépve be a hangulatosan berendezett helyiségbe. Rövid nézelődés után találtak maguknak egy üres asztalt, hátul a konyhába vezető ajtó közelében, ami pont megfelelt nekik, mivel a környéke gyéren volt megvilágítva, távol az utcára néző ablakoktól.

Letelepedve tüzetesen szemügyre vették az abroszon heverő elektronikus étlapokat. A kartonpapír vékonyságú fémlemezeken érintéssel lehetett lapozni, illetve megtekinteni a kiválasztott ételről készült színes fényképet. A hozzájuk mellékelt szövegek közös nyelvűek voltak, viszont helyi szakkifejezéseket is tartalmaztak, amiket nem ismertek. Vagyis csupa itteni különlegesség sorakozott a listán. A nagy részükkel Luke még sosem találkozott, de szerencsére Leia felismert néhány fogást. Így most fordult a kocka és ő segített a fiúnak választani egy olcsó, ugyanakkor finom menüt.

Mivel az étterem üzemeltetője nem alkalmazott robotokat, várniuk kellett az egyetlen pincérre, egy barna bőrű fiatalemberre, aki fekete-fehér egyenruhában ide-oda rohangált az asztalok között, két kezében megrakott tálcákkal. Beletelt vagy fél órába, mire felvette a rendelésüket és kihozta nekik az ételt, annyi dolga volt. Addig türelmesen üdögéltek és valami savanyú üdítőt iszogattak, aminek Jaffa volt a neve és a helybeliek közt láthatóan nagy népszerűségnek örvendett.

– Milyen békés itt minden! Észrevette? – kérdezte végül Leia, nem bírva tovább hallgatni a helyiséget betöltő diszkrét morajt.

Lopva nézegette a szomszédos asztaloknál ülő munkásembereket és kisgyerekes családokat. Majdnem olyan volt a társaság, mint odahaza Alderában. Csak a ruházatban és az ételekben mutatkozott némi eltérés.

– Aha. A galaxisban nem mindenhol dúl háború. Könnyen lehet, hogy a Dellét teljesen el fogja kerülni a harc és ezek az emberek zavartalanul élik tovább az életüket. – vélte egészen halkan Skywalker, bizalmasan közel hajolva a nőhöz.

– Míg máshol ezrek halnak meg és jutnak rabszolgaságba! – füstölgött magában a hercegnő. – Pont ez az, amiért harcolunk! Hogy mindenkinek joga legyen békében élni a köztársaságban! És ne azon kelljen aggódnia, mikor robbantja szét a bolygóját egy császári harcállomás!

– Gondolja, hogy van gyenge pontja a bázisnak? – tudakolta kevés reménnyel a fiatalember. Amit előző nap látott a Halálcsillag fedélzetén, nem adott okot a bizakodásra. Ugyan mi kárt tehetne egy ekkora űrállomásban a felkelők flottája vagy akár egy tucatnyi szabotőr?

– Nem tudom. De ha van, a szakértőink meg fogják találni. És minden erőnkkel azon leszünk, hogy megsemmisítsük vagy használhatatlanná tegyük azt a förtelmet!

Leia alig hallhatóan suttogott, próbálva kifejezéstelen képet vágni. Belül mégis izzott benne a harag a birodalom ellen, ami megfosztotta mindenétől. A legszívesebben fölpattant volna, hogy kiáltozva felhívja a teremben eszegető emberek figyelmét az iszonyú veszélyre, aminek mindannyian ki vannak téve. Nincs idő a tétovázásra, bizonytalankodásra és kételkedésre. Azonnal cselekedni kell és megállítani a gonosztságot, mielőtt túl késő lenne. Azt akarta, hogy a galaxis összes népe keljen fel és rázza le a rájuk telepedett zsarnokságot. Állítsák helyre a köztársaság régi dicsőségét és belső rendjét. Különbözik a Tarkinhoz hasonló önelégült szektorkormányzók mohósága felfal minden világot és a maga torz képére formálja őket.

– Őszintén szólva nem értem, hogy engedhette meg a császár, hogy a katonái megsemmisítsenek egy egész bolygót! – tűnődött Luke az egyszerű ember naivitásával. – Ennek beláthatatlan következményei lesznek az egész galaxisban! Előbb-utóbb mindenki

föl fog lázadni ellene és megdöntik a hatalmát!

– Hogy engedhette meg? – nézett rá eltorzult arccal a hercegnő.

Aztán felfogta, hogy a fiú nem az ő köreiben mozog és mit sem ért a csillagközi politikából. Ezért lehiggadva nekilátott, hogy türelmesen, röviden elmagyarázza ifjú megmentőjének a lényegét.

– De hát ő adta ki a parancsot! Tarkin vagy Vader sosem vetemedett volna ilyesmire az engedélye nélkül...! Most legalább kiderült, milyen szörnyeteg is valójában Palpatine! Ha más nem, ez biztosan felnyitja majd az emberek szemét! És mostantól tömegesen fognak a szövetség oldalára állni a harcban!

– Csöndesebben, felség! Még meghallja valaki! – csitította rémülten Luke, mert érzése szerint a nő hangja kezdett emelkedni.

A szomszédos asztalnál ülő szakállas fickók egyike futólag rájuk nézett, megállt szájában a falat. Lehet, hogy eljutott valami a füléig az éttermet betöltő háttérzaj ellenére?

Leia elhallgatott, nagy önuralommal próbálta visszafogni magát. Vérbeli politikus lévén máris azon törte a fejét, hogyan tudna tőkét kovácsolni a bolygója pusztulásából. És nagyon hiányolta az apját, meg a politikai tanácsadóit, akikkel már soha többé nem beszélheti meg, mi lenne a leghelyesebb lépés a továbbiakban.

Szerencsére rövidesen megjött a pincér és letette eléjük az ételt. Vegyes zöldséglevest kértek mindketten, főételnek téstát főtt Nerf hússal és savanyúságot kiegészítőnek. A továbbiakban szó nélkül falatoztak, komor gondolataikba temetkezve és kerülték a feltűnést. Desszertnek Leia rendelt még két csokoládés süteményt, aztán megitták a Jaffáikat és kifizették a pincért.

Az étteremben nagy volt a jövés–menés, egy alkalommal még két sötétkék egyenruhás rendőr is benézett, unott képpel cafot rendelve a pultnál. A hercegnő – túlzott óvatosságból – elfordította fejét, nehogy meglássák az arcát és Lukeot kezdte bámulni, aki látható elégedettséggel tömte magába az édességet.

– Más körülmények között szívesen sétálnék egyet a városban, mert szép helynek látszik. De most jobb lesz, ha egyenesen visszamegyünk a motelbe.

– Magam is úgy vélem. – biccentett a fiú tele szájjal.

Türelmesen kivárták, míg a rendőrök távoznak, aztán ők is elhagyták az étkezdét.

Az utcán egy villogókkal felszerelt rendőrségi terepsikló parkolt a közelben, oldalán a bolygó biztonsági szolgálatának emblémájával. Egyenruhás utasai a cafjukat kortyolgatva ácsorogtak mellette, halkan beszélgetve. Nem úgy nézett ki, mintha keresnének valakit, de azért jobb az óvatosság.

– Csak nyugodtan, lazán! – súgta Luke a partnerének, megérezve rajta a feszültséget.

Mivel Leia léptei elbizonytalanodtak, ahogy a járdán a járőrök felé közeledtek, merész lépésre szánta el magát. Könnyedén megfogta a lány kezét és megszorította. Mintha egy pár lennének, akik kizárólag egymással vannak elfoglalva. Biztatóan rámosolygott, de nem szólt semmit. Organa persze meglepődött, aztán megkönnyebbült és hozzá igazította lépteit. Imponált neki a férfi magabiztossága. Máris kevésbé érezte magát fenyegetve.

Gond nélkül elsétáltak a járőrök mellett, akik ügyet sem vetettek rájuk. Álmukban sem jutott volna eszükbe, hogy körözött személyek sétálgatnak pont az orruk előtt. A hercegnőnek viszont a torkában dobogott a szíve, nem is a rendőrök közelségétől, sokkal inkább a fiú érintésétől. Így – pusztán óvatosságból – később sem engedte el a kezét, hanem boldogan szorongatta, míg be nem léptek a Delle Gyöngye üvegajtáján.

Úgy tértek vissza a szobájukba, mint egy meghitt párocska a szerelmi fészekbe. Vagy legalábbis ilyen pajzán gondolatok kavargtak Leia elméjében, miközben azon tűnődött, megcsókolja-e a férfit hálája jeléül? Luke ugyanis még mindig némi tartózkodással pislogott rá, nem merve kezdeményezni. Azóta az első csók óta a Halálcsillagon a lány egyre többször gondolt a másokra úgy, mint egy lehetséges partnerre. A korábban átélt

traumáktól megdermedt szíve kétségbeesetten vergődött ketrecében, gyöngédségre és szeretetre vágyva. Valakire, akihez odabújhat, akit átölelhet, oltalmat találva karjaiban a világ borzalmai előtt.

A szoba közepén megállva szembefordult Skywalkerrel, remélve, hogy talán eljött a megfelelő perc, de a fiú valamiért nem vette a lapot. Egyenesen az ablakhoz sietett és kikukkantott a sötétkék függönyök közti résen az utcára.

– Most már csak várunk kell Hanra! – jelentette ki megkönnyebbülten.

Azzal egyszerűen elment Leia mellett, a fürdőszobába igyekezve.

– Fogat mosok, aztán kipucolom a régi holmimat.

A hoppon maradt hercegnő rájött, hogy a remélt romantikus pillanat elszállt és ez picit elkedvetlenítette. Úgy tűnik, neki kell majd kezdeményeznie, ha meg akarja szerezni magának a férfit. Csakhogy nem ez a legalkalmasabb időpont az összebújásra. Estig még rengeteg teendőjük van, ha fel akarnak készülni az előttük álló útra.

A délután első részét így mosással töltötték, majd miután kiterегettek és Luke fáradtan ledőlt az ágyra ejtőzni egyet, Leia nekilátott alaposan megmosni a haját. A boltban talált olcsó sampon ugyan messze nem volt olyan kellemes illatú, mint a palotában megszokott márkás hajápolók, de rendesen leoldotta frizurájáról a rátapadt koszt. Hajszáritóra nem akart költeni, ezért csak átdörzsölte a kisebbik törölközőjével a loboncát és őszintén remélte, hogy estig meg fog száradni.

A sötétedésig hátralévő órákat a monitor bámulásával töltötték, előbb a híreket fürkészve, majd megnézték egy coruscanti vígjátékot, ami egy pizszokul élelmes szörme kereskedő ügyeskedéseiről szólt és diszkréten kifigurázta a birodalmi bürokráciát is. Végül a hercegnő kérésére inkább átkapcsoltak egy könnyűzenei csatornára és a legújabb helyi, illetve csillagközi slágereket hallgatták, miközben Luke előszedte a szekrényből a fegyvereket. Gondosan átnézte őket, rendben működnek-e.

Leia az este folyamán újra megfürdött, előtte egyszerű kontyba fölcsavarva száradó haját, nehogy elázzon. S magában azon tépelődött, miért nem próbál neki udvarolni Skywalker? Elvégre zavartalanul kettesben voltak és szinte tapintani lehetett köztük a feszültséget, amit a szexuális vonzalom generált egymás intim jelenlétében. Legalább egy csókkal vagy öleléssel megpróbálkozhatnak az ifjú. Garantáltan nem utasította volna el a közeledését, bár az ágyba bújáshoz még nem érezte késznek magát.

Luke valahogy annyira más volt, mint azok a férfiak, akikkel korábban dolga akadt. Hirtelen eszébe jutott az első, gyerekkori szerelme, Raal Panteer. A jóképű arisztokrata srác, akibe annyira bele volt zúgva, hogy az valami elképesztő. Már hónapok óta nem látta a fiút, aki azóta délceg legénnyé cseperedett... és meghalt az Alderaanon. Hacsak időben el nem menekült a planétáról még a szétrobbantása előtt. Raal családja gazdag és befolyásos. Több magántulajdonú űrhajójuk van, meg birtokaik más bolygókon. Szóval az is lehet, hogy túlélte...

Leia igazából abban reménykedett, hogy pár ezer embernek biztosan sikerült elhagynia a bolygót. Elvégre a Halálcsillag jó egy napig közeledett az Alderaan felé, mire megfelelő pozícióba került a tüzeléshez. Ezalatt aki tehette, simán űrhajóra szállhatott és átmehetett a Delayára vagy a szomszédos rendszerekbe. Az apja biztosan sejtette, miért jön a harcállomás, és mindent megtett a lakosság tájékoztatása és kimentése érdekében. Ő maga persze sosem hagyta volna el az otthonát, ahogy Breha sem. Testük atomjaira porladt az iszonyatos erejű robbanásban, ami szétszórta hamvaikat a világűr végtelenjébe, kétmilliárd polgártársukkal együtt.

A veszteség felfoghatatlan volt és Leia tudta, még sokáig az is marad a túlélők számára. Bár a galaxis történelmében számos alkalommal előfordult már, hogy egész bolygók, virágzó civilizációk pusztultak el valamilyen kozmikus kataklizma vagy háború, netán járvány következtében, sokszor nyomtalanul elenyészve, mégis egész más volt ezt

közvetlenül, a saját bőrén megtapasztalni, mint a történelemkönyvekben olvasni róla. Amit a birodalom művelt az Alderaannal, óhatatlanul előrevetítette egy minden korábbinál sötétebb korszak eljövételét, amit a Palpatinéhoz és Darth Vaderhez hasonló, elfajzott elmék szabadítottak rá az univerzumra. A túlélőknek mindent el kell követniük annak érdekében, hogy megállítsák őket, akár a saját életük árán is.

A felkelés még csak most kezdődik igazán. A háború hosszú lesz, véres és kegyetlen. Ő talán meg sem éri a végét. De feltétlenül ki fogja venni részét a harcból, hogy megbosszulja az áldozatokat és odavesztett szerettei békére leljenek a túlvilágon.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Késő éjszakába nyúlt már az idő, mikor végre kopogtak az ajtajukon. Addigra Leia teljesen elunta magát, bágyadtan heverészve a franciaágyon a korábban megivott finom vörösbortól. A nászajándékba kapott pia – amivel a délután folyamán koccintottak – kicsit a fejébe szállt, de legalább segített elfeledni az elmúlt napok szörnyűségeit. Mellette Luke a karosszékekben gubbasztva nézte a könnyűzenei videoklipeket. Némelyik szám annyira tetszett neki, hogy halkán dúdolni kezdett, tenyerével dobolva combjain. A hercegnő elámult a fiú könnyedségén, amivel elviselte a várakozás idegőrlő perceit. Ő ellenben egyre nyugtalanabb lett és főként türelmetlen a koréliai késlekedése okán. Vajon mi tart neki ennyi ideig?

Az ajtó felől érkező nesz aztán véget vetett a kétségeiknek. Mindketten fölpattantak, magukhoz véve fegyverüket. Immáron rutinos összeszokottsággal álltak a bejárat két oldalára. De fölösleges volt aggódniuk, mert természetesen Han Solo érkezett meg, magabiztos vigyorral végigmérve őket.

– Készen álltok? – érdeklődött, lezserül az övébe dugva hüvelykujját.

– Órák óta! – mordult rá nyersen Leia. Még mindig nem tudta túltenni magát a csempész korábbi viselkedésén, amivel a birodalmi vallató droidnál is hatékonyabban sértette meg a méltóságát.

– Nem volt semmi zűr?

– Kerültük a bajt! – vont vállat Luke, átadva neki a zacskóba csomagolt fegyverét.

– A hajó és a robotok rendben vannak? – tudakolta Leia, a boltban vásárolt holmijai közé rejtve lézerpisztolyát.

– Igen. Amennyire lehetett, kipofoztuk az öreglányt és feltankoltuk. A droidok még mindig a nyomkövetőt keresik, Thripio pedig kezd az agyamra menni az aggodásával.

A hercegnő megengedett magának egy halovány mosolyt. Jó tudni, hogy van valaki a fedélzeten, aki helyette is bosszantja kicsit a nagyképű korélieit.

– Akkor tűnjünk el innen!

A lány már indult volna, de Solo felemelt kézzel könnyedén megállította.

– Hohó! Lassan a testtel, bogárkám! Nem láthatnak minket együtt! Én most szépen kimegyek a siklóhoz. Öt perc múlva gyertek utánam.

Leia biccentett, tudomásul véve az óvatosságot. Han kisurrant a folyosóra, kezében a fegyverekkel, ők meg visszaültek a karosszékekbe és idegesen várták, hogy leteljen a megadott idő. Luke kikapcsolta a fali képernyőt és még egyszer végigjárta a szobát, benézve mindenhová, nem hagynak-e itt valamit véletlenül? Korábban már bepakolták az összes holmijukat az áruházban kapott nagy műanyag szatyrokba és papírzacskókba. A lány akkurátusan eligazgatta az ágyneműt, aztán kinézett az ablakon a sötét utcára. Úgy tűnik, minden rendben odakint. Rövid itt tartózkodásuk senkinek sem keltette föl a gyanakvását.

– Mehetünk? – kérdezte Luke, magához véve a csomagok többségét.

Hirtelen rájött, ha szükség lesz rá, nem tudja elég gyorsan előkapni zsebéből a fénykardját. Ezért némi habozás után átrakta a fegyvert a puskáját rejtő zacskóba. Ott mégiscsak közelebb lesz a kezéhez.

– Igen.

Leiának eszébe jutott, hogy valószínűleg ez az utolsó pillanat, amikor zavartalanul kettesben lehet a fiúval. A Falconon erre napokig nem lesz lehetőségük, utána pedig ki tudja, mi történik? Ajka megbizsergett a csóknak már a gondolatától is. Közelebb akart lépni a férfihoz, hogy mélyen a szemébe nézve tudassa vele feltörő érzelmeit, de Skywalker megint nem figyelt rá. Elfordult tőle és kinyitotta az ajtót.

– Kapcsolja le a villanyt! – mondta a srác, észre sem véve, hogy ismét elszalasztott egy kiváló alkalmat.

Leia visszanyelte a szájára kívánczó szavakat, s lehorgasztott fejjel követte őt a folyosóra. Hát nem látja Luke, mennyire odáig van érte? Ezen kesergett magában, miközben ráérős léptekkel lesétáltak a hallba és a fiú kijelentkezett a portán.

A parkolóban három bőrdzsekis, kopaszra borotvált fejű fiatalember beszélgetett az oldalt parkoló, ezüstösen csillogó siklóbringák mellett. Rajtuk kívül senki sem járt az utcán, csak egy kerekes gépkocsi döcögött el a közelben. A motorosok rövid pillantást vetettek rájuk, miközben beszálltak a pirosra festett terepsiklóba. Han a volánnál ült, kezét a szarvkormányon nyugtatva. Szó nélkül indított és kihajtott a műútra, hogy visszavigye őket az űrkikötőbe.

– A védőpajzs generátort sikerült megjavítanunk, de a szétlőtt külső kamerákra nem jutott pénz. – magyarázta a kapitány tárgyilagosan, hogy megtörje az utastérben uralkodó hűvös csöndet. – Így jobbra, hátrafelé nem látok repülés közben. Amúgy mennyi pénzetek maradt?

– Nem sok. – ismerte el Luke. – Vettünk pár dolgot nap közben.

– Azt látom!

Solo nem tett megjegyzéseket a szabadidőruhájukra. A lényeg, hogy az utasai már nem tűnnek annyira ágrólszakadtnak és rendesen megfürödtek. A következő napokban össze lesznek zárva a fedélzeten és ki kell bírniuk valahogy egymás társaságát. Lukekal jól ki fog jönni, de a hercegnő elég nehéz esetnek tűnik, az eddigiek alapján legalábbis.

– Ugyanott tesznek ki benneteket, ahol tegnap voltunk. Lopózzatok vissza a Falconra, Csubi a hajó alatt fog várni rátok. Én addig leadom a siklót. Amint lehet, felszállunk.

Han a bekötőúthoz érve lefékezett és rákanyarodott a kikötő mellett elhaladó ösvényre. Mikor megállt, Skywalker és Organa kiugrott a sötétbe.

– Hé! Ezeket is vigyétek! – szólt utánuk megkésve, s leeresztette az ablakot.

Átnyújtotta nekik a saját fegyverét, meg a vuki puskáját, amit a fiú a hátára akasztott. Ezekre tulajdonképpen semmi szükségük nem volt odakint, csak terhet jelentettek a számukra. De utólag mindig könnyebb okosnak lenni.

Luke magához vette a zacskókat és botladozva indult a lány után, aki bátran és határozottan lépdelt előre a magas fűben. Előttük a távolban megpillantották az űrkikötő erős fényeit, amik jó tájékozódási pontul szolgáltak számukra az ismeretlen csillagképekkel borított égbolt alatt. Mögöttük a terepsikló megfordult és visszatért a műútra.

– Lassabban, Leia! Alig látok valamit! – súgta feszülten a férfi, próbálva nem beleszaladni a tüskés bokrokba.

A nehéz vuki számszeríj igencsak bökölte a hátát, a szatyrok meg többször beakadtak a kiálló ágakba. A hercegnő hátranézett rá, majd visszafogta magát és valamivel lassabban bandukolt tovább előtte, szemét az éjszakába meresztve. Próbálta felidézni a tegnapi sétájuk útvonalát, de nem sokra jutott a környező bozótost kémelve. Biztos, hogy

erre jöttek a múltkor? Valahogy nem tűnt ismerősnek a környék.

– Szerinted jó helyen járunk? – kérdezte, mikor már vagy száz métert gyalogoltak az éjszakában.

– Nem tudom. De mindjárt kiérünk a sűrűből. Majd meglátjuk, hol vagyunk.

Ahogy várható volt, tényleg eltértek némiképp a helyes iránytól, mert amikor odaértek a drótkerítéshez, sehol sem látták a rést. A Millennium Falcon viszont ott állt, úgy háromszáz méterre tőlük, jobb felé. Leia intésére visszahúzódtak a zöldbe, nehogy észrevegyék őket és addig oldalaztak a bokrok között, míg megtalálták a lyukat. Szerencsére tegnap óta senkinek sem jutott eszébe kijavítani a kerítést.

– Te menj előre! – suttogta Luke, alig bírva kézben tartani a rengeteg zacskót és szatyrot. Néhányat talán rábízhatott volna a koréliaira, amikben nem voltak fegyverek, de most már késő ezen bánkódnia.

– Át fogom adni a cuccokat, aztán futás a hajóhoz!

– Rendben! – biccentett a lány, fűrgé léptekkel előrelódulva.

Odaértek a drótkerítéshez. Leia futólag körülpillantott, aztán habozás nélkül átbújt a lyukon. Elvette Luketól a csomagokat, meg a számszerűt, majd tartotta neki a drótot, míg a fiú átréselte magát a résen és föltápászkodott.

A következő pillanatban ugráló fénykévék vetültek rájuk oldalról, átmenetileg elvakítva őket. Egy markáns férfihang csattant föl, tőlük úgy húsz méterre a sötétből, s léptek dobogása hallatszott a homokos talajon.

– Hé, maguk...! Állj...! Kezeket fel! Le vannak tartóztatva!

Leia szíve akkorát dobbant félelmében, hogy majd kiugrott a helyéből. Lebuktak! Mint két amatőr! De, hogy nem vették észre a biztonságiakat? Hisz ott ácsorogtak a közelben, nyilván a szokásos éjszakai járőr körútjukat végezve a kikötő körül. Ez olyan súlyos figyelmetlenség volt a részükről, ami könnyen végzetessé válhat a számukra. Hacsak sürgősen ki nem találhatnak valamit.

A lány lassan megfordult és a földre ejtve csomagjait, hunyorogva fölemelte mindkét kezét. Nem azért, mert ezt parancsolták, hanem, hogy közben szemügyre vehesse a támadóikat. Az egyenruhások négyen voltak, régimódi DC–15–ös lézerkarabélyokkal felszerelve. Csatlárláncban közelítették meg őket, a fegyvereik tetejére szerelt zseblámpákkal világítva meg az arcukat és a kezüket.

– Na ne! – sóhajtott föl mellette Luke, kelletlenül engedelmeskedve a felszólításnak.

Őt is készületlenül érte a rajtaütés. És mindketten elkövették azt a hibát, hogy induláskor nem vették elő a fegyvereiket. Így most esélyük sem volt a túlerőben lévő biztonságiak ellen.

A járőrök közelebb nyomultak hozzájuk, úgy öt méterre megállva tőlük és félkaréjban helyezkedtek el, háttal a Millennium Falcon sötét tömbjének. Egyikük a sisakrádiójába motyogott valamit, nyilván a központot értesítve a betolakodókról.

– Magasabbra a kezeket, had lássam! – kiáltotta a parancsnokuk, bizalmatlanul méregetve a két jövevényt.

A tiszt egyszerűen nem értette, miért hagyták amazok ilyen könnyen elfogni magukat? Elég lett volna várniuk egy kicsit, míg ő és az emberei továbbmennek, ügyet sem vetve a kerítésen tátongó lyukra, amit már hetekkel korábban ki kellett volna javítani. De a Madárfészek úrkikötő az utóbbi években komoly finanszírozási nehézségekkel küszködött és a tulajdonosoknak még a fizetésekre is alig futotta, nemhogy az ilyen apróbb karbantartási munkákra. Bosszantó, hogy ezek után egész éjjel körmölheti a jelentését az elfogott behatolókról, miután értesítette a városi rendőrséget.

– Hová igyekeznek? Melyik úrhajóhoz? – kérdezte rövid gondolkodás után. Úgy okoskodott, nyilván potyautasokról van szó, akik megpróbálják titokban elhagyni a Dellét.

A fiú és a lány hétköznapi ruházatban ácsorgott előttük, a lábaiknál heverő csomagok arra utaltak, hogy illegális kivándorlók lehetnek. Akiknek valamiért elégük lett az itteni békés, bár nem túl jövedelmező életformából és naiv gyerekek módjára a galaxisban akarnak szerencsét próbálni. Fogalmuk sincs, mekkora csalódás fogja érni őket. Már ha kiszabadulnak a városi börtönből, ahová ma éjjel kerülnek, jó néhány napra.

A foglyok azonban nem válaszoltak, kétségbeesett pillantást vetve egymásra. Fiatalok voltak és teljességgel veszélytelennek látszottak. Sima ügy lesz bekasztlizni őket.

A következő másodpercben váratlan dolog történt. Egy élenkvörös energiasugár érkezett valahonnan a járőrök háta mögül, telibe találva a jobb oldalon álló biztonságit, aki nagyot kiáltva elejtette fegyverét és görcsösen összerándulva előrebukott. A parancsnok azonnal rájött, hogy cinkosai is vannak a menekülőknek, valahol bent, a kikötő területén. Reflexből oldalra vetődve, gondolkodás nélkül a földre hengeredett, ahogy a kiképzésen tanulta. Épp jókor, ugyanis a következő lövés már azon a helyen suhant el, ahol az előbb állt, lyukat robbantva a kerítésbe.

A Millennium Falcon hasa alatt térdelő Csubakka tüstént igazított kicsit a DLT-19-es nehéz sugárvető puska távcsöves irányzékán, a harmadik biztonsági embert véve célba. Aki elkövette azt a hibát, hogy megfordulva bámészkodott, őt keresve zseblámpájával. A vuki precízen mellbe lőtte a fickót, nem hibázva el a könnyű célpontot az éjjellátó készüléknek köszönhetően.

Leia azonnal magához tért a meglepetés okozta sokkból, amint meglátta az első villanást. Az előbb még azon tűnődött, hogy leengedi a kezét és megpróbál ellenállást tanúsítani. Remélve, hogy a járőrök egyszerűen lelövik és nem kerül bilincs a csuklójára. Mert inkább a halál, minthogy visszamenjen a Halálcsillag börtönébe, a kárörvendő Darth Vader karmai közé. Aztán hirtelen minden megváltozott, mikor a teherhajó alatt rejtőző vuki leszedte az egyik pasast és ezzel magára vonta az egyenruhások figyelmét.

Villámgyorsan lehajolt, feltépte a lába előtt heverő egyik papírzacskót és előrántotta belőle Luke lézerpuskáját. Kibiztosítani és célra tartani a nehéz E-11-est két másodpercben sem került neki, s máris tüzet nyitott a járőrök parancsnokára, aki a bukfenc végén épp föltérdelt, a távoli lövést keresve stukkerjával. Közben sajnos hátat fordított a foglyoknak, akik azonnal fölfegyverezték magukat és rátámadtak a két megmaradt férfira. A két tűz közé került járőröknek esélyük sem volt az életben maradásra fedezék és testpáncél nélkül.

Luke ugyanolyan gyorsan reagált, mint a hercegnő, próbálva előkapni a másik szatyorba rejtett DH-17-est. S forrón remélte, hogy amíg a papírzacskóval bajlódik, nem kap egy sugárnyalábot a bordái közé. Jó érzéssel azonnal észrevette, hogy a negyedik fickóra a jobb oldalon senki sem figyel, ezért őt vette célba. A pasas kezében ide-oda lendült a gépkarabély, ahogy megzavarodva próbálta eldönteni, kire lőjön először. Habozása rövidesen az életébe került, bár két lövést azért sikerült leadnia a teherhajó irányába, amik ártalmatlanul pattantak le a páncélozott burkolatról a vuki közelében. Aztán, miközben visszafordult feléjük, hogy megölje a hercegnőt, Luke háromszor is eltalálta. Előbb a karján, aztán a mellén, végül a hasán. Üvöltve esett hanyatt, elejtve fegyverét. Mire sisakos feje a földnek ütdött, már halott volt.

– Központ! Megtámadtak minket...! – ez volt a parancsnok utolsó mondata, mielőtt Leia könnyörtelenül hátba lőtte volna.

A tűzpárbaj öt másodpercig sem tartott, s máris véget ért a hűvös éjszakában. Az utolsó biztonsági őr is a talajra rogyott, füstölgő lyukkal az egyenruháján. A távolban Csubakka elégedett harci üvöltést eresztett ki a torkán, kimászva a csészealj hasa alól és hívogatóan meglóbálta hatalmas karját a társai felé.

– Gyorsan! A hajóhoz! – kiabálta Luke, fölkapkodva a csomagokat. – Én viszem a cuccot, te fedezel!

Leia fegyelmezetten biccentett, körbepásztázva a sötétben, nincsenek-e a közelben további járőrök, akik meglephetnék őket. Óriási szerencsájuk volt, hogy a szőrmók figyelte a kerítést és beavatkozott. Különben lehet, hogy már halottak lennének. Láttá, hogy a fiú nem bírja el a rengeteg cuccot, amikkel megterhelte magát, ezért az egyik szatyrot az alkarjára akasztotta és felkapva a vuki számszerűjét, elszántan szaladni kezdett a teherhajó irányába. Az iménti lövöldözés biztosan fölkelte szenderegéséből a kikötő védelméért felelős személyzetet, szóval nem késlekedhetnek. Perceken belül az összes biztonsági őr a nyakukon lesz.

Végigrohantak a betonon, a távoli épületeket kémlelve, ahol rövidesen felharsant egy sziréna. A lármához hamarosan számos riasztó vijjogása és üvöltése csatlakozott, majd az irányítótorony tetején felgyúlt néhány nagy teljesítményű reflektor, feléjük fordítva metsző fénypásmáit. A dokkokban álló teherhajók körül szorgoskodó robotok félbeszakították munkájukat, a riadó okát próbálva megállapítani, míg néhány szerelő kirohant a hangárokból, valamit kiabálva egymásnak.

Egy magányos alak bukkant fel a főbejárat irányából, ide-oda tekintgetve futás közben. Han Solo épp az Arrow-22-est parkolta le a kölcsönző előtt, mikor meghallotta a szirénákat. Jó érzéssel megsejtve, hogy a társai szúrtak el valamit az úrkikötőben, habozás nélkül otthagya a siklót és megugrott, mint egy jackrab. Lehet, hogy gyorsabb lett volna a járművel odaszáguldani a Falconhoz, de nem akart az ajtó kinyitásával és a hajtómű beindításával vesződni. Ösztönösen cselekedett, ahogy mindig szokta harci helyzetben. Azt a pár száz métert gyalog is meg tudja tenni, talán még hamarabb, mintha a terepsiklóval kerülgetné a kifutón parkoló űrhajókat és egyéb akadályokat.

Valaki jobbról rákiáltott, inkább érdeklődően, mint parancsolóan, ám a koréliai nem ért rá diskurálni vele. Lehajolva, négykézláb kúszva-mászva átszaladt egy Ghtroc 580-as alatt, majdnem hasra esve az igyekezettől, aztán átbukdácsolva néhány üzemanyag utántöltő csövön, meg elektromos kábelén, irányt vett a távolban parkoló hajója felé. Oda kell érnie, mielőtt előzönlík a kifutót a biztonsági osztagok és tüzet nyitnak rájuk.

Han most bánta csak igazán, hogy nincs nála a pisztolya. Szinte meztelennek érezte magát a fegyvere nélkül. Pedig hányszor előfordult már vele eddig pályafutása során, hogy űzött vadként kellett elhagynia egy-egy úrkikötőt! De sose futott üres kézzel, minden pillanatban azt várva, hogy hátra lövik. Ez fölöttébb idegesítő volt, s még gyorsabb sprintelésre sarkallta a koréliait.

Leia ért oda elsőként a teherhajóhoz, aminek nyitott bal oldali zsilipjéből Szi Thripio tekintett ki rájuk a létra tetejéről. Csubi üvöltött valamit, fölfelé mutogatva, mire a lány válasz helyett a mancsába nyomta kedvenc számszerűjét. A vuki elégedett mordulással megköszönte a fegyvert, majd egyszerűen otthagya a lányt és a mögötte lihegő Skywalkert. A bárkát megkerülve a hajó elé szaladt, hogy fedezze a leszállópályán rohanó barátját, aki még mindig vagy száz méterre volt tőlük.

A hercegnő habozás nélkül feldobta Thripiónak az E-11-es puskáját, hogy könnyebben boldoguljon.

– Kapd el! – kiáltotta élesen, azzal mászni kezdett fölfelé a létrán.

A tolmács robotot fölöttébb meglepte, hogy hozzávágnak egy sugárvetőt, ezért ügyetlenkedve próbálta megfogni a súlyos fegyvert. Közben azonban valahogy kibillent az egyensúlyából és csörömpölve a hátára esett, majdnem fölborítva a mellette csipogó Artu Detút.

– Jaj, Alkotóm...! – nyögte rémülten az aranyszínű droid. – A fenékmezeim...!

Mielőtt feltápáskodhatott volna, egy roppant ideges hercegnő mászott keresztül rajta, figyelmen kívül beletérdelve a hasába. A belső nyomásérzékelői erre rögtön vészjeleket továbbítottak a központi egységébe, tiltakozva az inzultus ellen.

– Add a puskát...! Hol van?

Leia lecibálta karjáról a szatyrot és az E-11-est kereste a félhomályban, azt feltételezve, hogy a droidnak sikerült elkapnia. Amint megtalálta a padlón, fűrgén felpattant, félretaszítva a rémülten hadonászó gépezetet. Hátra sem nézve elrobogott a hajó belseje felé, hogy segítsen a másik oldalról közeledő Solónak.

– Óóó! De hercegnő! Mit csinál? Aóó...! Na, de kérem...!

Thripio megpróbált fölállni, s már majdnem sikerült neki, mikor a zsilipajtón berepülő megpakolt zacskók és szatyrok telibe találták, ismét a padlóra döntve a szerencsétlen robotot. Odalent Luke nem bajlódott azzal, hogy megpróbáljon súlyos terhével a fedélzetre jutni. Letette csomagjait, nagy levegőt vett, majd egyesével fölkapta és nagy ívben behajította őket a nyíláson. Nem épp hagyományos módja ez a rakodásnak, viszont a lehető leggyorsabb. A cuccok többsége Thripio mellkasán és fején landolt, aki teljesen megrémülve a váratlan bombázástól, az oldalára fordulva próbált elkúszni a szatyor zápor elől.

– Aúú! Héé! Nee...! Luke gazda! Hagyja abba...! Áóó, a burkolatom...!

A szétszakadó zacskókból samponos flakonok, fésűk, fogkefék, ruhadarabok és fegyverek potyogtak szanaszét, beterítve a környéket. Végül Skywalker is feltűnt a létrán, maga előtt tartva pisztolyát. Egy pillanatra csodálkozva meredt a padlón fetrengő fémműrűre, akinek fején egy hófehér női bugyi lógott, eltakarva fotoreceptorait.

– Artu! Segíts! Nem látok...!

A fiú elcsodálkozott a komikus jeleneten, majd vigyorogva felmászott és behúzta a fémlétrát a fedélzetre. Mellette a harsányan fűtőgő R2-es kinyújtotta törzséből az egyik karmos végtagját, hogy összeszedje a szétszórta tárgyakat.

– Most nincs idő bohóckodni, Thripio! – szólt rá Luke a robotra, magában kitűnően mulatva a gépezet hadonászásán, ahogy megpróbált talpra állni. – Szedd le a fejedről azt a bugyit, mielőtt a hercegnő meglátja és pakoljatok össze!

Kapkodó mozdulatokkal bezárta a zsilipajtót, ellenőrizte a kijelzőket, hogy zöldre váltottak-e, majd ő is tovább szaladt, segíteni társainak a túloldalon. Mögötte Artu Detu még mindig elektronikus nevetésre emlékeztető trillákat eregetett kupolás fejéből.

* * *

Han Solo futás közben azon morfondírozott, hogy most alighanem megdönti a saját egyéni rekordját, amit még a Halálcsillagon állított fel, mikor egy szakasz felbőszült rohamosztagos loholt a nyomában. Meglátta Csubit, amint előbukkan a teherhajó árnyékából és a jobb oldali orrnyúlvány alá bújva lövést foglalt el a leszállótám előtt, hogy puskájával fedezze őt. Remek. Ezek szerint Lukeot és Leiát vagy elkapták vagy a fedélzeten vannak. Még ötven méter és eléri a rámpát.

A következő pillanatban a vuki ráordított, figyelmeztetni próbálva valamire, majd leadott néhány lövést az irányában. A lézersugarak tőle balra suhantak el, a mögötte feltűnő biztonsági alakulat szirénázó terepsiklóját célozva. Han kissé oldalra kanyarodott, hogy ne legyen útban a társának és behúzta a nyakát, mintha azzal kisebb célpontot nyújtana az üldözőinek.

Csubakka tovább tüzelt, a koréliei pedig vadul zihálva még hatalmasabb léptekkel igyekezett a hajójához, hátra sem nézve, hogy lássa a találatokat. Aki ilyen helyzetben megáll bámészkodni, könnyen az aszfalton végezheti, átégett mellkassal.

A csészéalj felé tartó biztonsági osztag kénytelen volt lefékezni, mert a járművükre záporozó sorozatok feltépték a sikló orrát és kilyuggatták a szélvédőt, valamint a tetőt. Rövidesen keresztbe álltak a betonon és kiugráltak a füstölő roncsból, dühükben káromkodva. Aztán látva, hogy mindössze egy szőrös óriással, továbbá egy üres kézzel iszkoló férfival állnak szemben, vadul tüzet nyitottak kézifegyvereikből. Mögöttük úton volt

már az erősítés, két másik terepsikló formájában, amik fedélzetén a teljes éjszakai őrszemélyzet ott szorongott, a sisakrádiókban pattogó ideges parancsszavakra figyelve. Valakik betörtek a kikötő területére, lelőtték a kerítésnél őrző társaikat és épp elfoglalják az egyik teherhajót. Mindenáron meg kell állítani őket!

A Millennium Falcon főbejárata közben sziszegve kinyílt és egy fölöttébb harcias, mindazonáltal rémült hercegnő óvakodott le rajta a rámpán, hogy segítsen a felé vágató koréliainak. Leia mélyeket lélegzett, csillapítandó a szíve zakatolását, de főként a keze remegését. Pontosán kell céloznia, úgy ahogy a kiképzőitől tanulta. Ha megölik a pilótát, sose jutnak el a felkelők bázisára, még ha sikerül is fölszállniuk innen. Nem valószínű, hogy a vuki magára hagyná a barátját, Luke pedig képtelen elvezetni ezt a tragacsot.

Meglátta a közeledő rendőrségi járműveket, tetejükön a villogó szirénákkal és megeresztett feléjük néhány lövést. Inkább figyelmeztetésül, mint azért, hogy eltalálja őket, mert túl messze voltak még. A biztonságiaknak azonban eszük ágában sem volt lassítani. Inkább szétváltak és egymás mellett robogtak tovább a kifutón. Leengedett oldalablakaikból lézerkarabélyok csöve kandikált ki, ahogy az utasok viszonzni próbálták a tüzet. Nagyjából ugyanolyan eredménytelenül, mint a szétlőtt terepsikló mögött lapuló társaik.

Leia lebukott, mikor egy közeli találat hangos csattanással a teherhajó oldalába vágódott, centiméterekkel a feje fölött. Szikraeső záporozott rá, izzó fémforgácsok hullottak az orra előtt a betonra. Fél térdre ereszkedett a rámpa tövében és egészen addig tüzelt, váltogatva a célpontokat, míg Solo el nem érte a Falcon orrát és eltakarta előle az ellenséget.

– Beszállás! – üvöltötte elfúló hangon a csempészkapitány.

Széleseben elszáguldott a másodpilótája mellett. Ügyet sem vetve Leiára, teljes sebességgel felrohant a rámpán, majdnem elcsúszva a fordulóban és bevetette magát a hajóba. A vuki cammogó léptekkel követte, míg a hercegnő újra tüzelt, fedezni próbálva társait.

Csubakka megtorpant a feljáró előtt, hogy búcsúzóul leadjon néhány lövést a legközelebbi terepsiklóra, ami már csak húsz méterre volt tőlük és vészesen közeledett. Ám a DLT-19-es tára kiürült, így egyszerűen behajította a zsilipen a hosszú sugárvetőt, gyorsan megszabadulva tőle. Lekanyarította válláról a kedvenc számszeriját és célzásra emelte. Ezzel nem lehet olyan messzire ellövellőzni, mint a BlasTech fegyverekkel, ám az ellenség már olyan közel volt hozzájuk, hogy mindez nem számított. Kétszer tüzelt, beletrafálva a terepsiklóba, aztán odaüvöltött a hidegvérrel lövellő emberi nősténynek, hogy fejezze be a hősködést és pucoljon befelé, de azonnal. Leia azonban nem hallotta vagy nem értette szavait a burkolatba csapódó lézersugarak robbanásai közepette. Így a szőrös antropoid türelmét veszítve megragadta vállát és szabályosan a rámpára taszította.

A lány végre megértette, hogy ideje távozni. Négykézláb iszkolt fölfelé, nyomában a vukival. Kapkodás közben majdnem elejtette füstölő fegyverét, aztán a fedélzetre érve összeütközött az utastér irányából szélvészént közeledő Skywalkerrel, aki teljesen lemaradt a tűzpárbajról. Kénytelenek voltak átölelni egymást és a szemközti falnak lapulni, nehogy elessenek a lendülettől. Közben megtaposták és odébb rúgták a padlón heverő, füstölő sugárvető puskát, nem értve, hogy került a lábuk alá. Mögöttük Csubi leadott egy búcsúlövést, majd döngő léptekkel felvágatott a rámpán. Hatalmas mancsa tiszta erőből lecsapott a fali kapcsolópanelre, kis híján tönkrezúzva a berendezést. A zsilipajtó sziszegve lecsukódott, kívül emelkedni kezdett a feljáró. Biztonságban voltak.

– Minden rendben? – kérdezte Luke, ösztönösen magához szorítva a hercegnőt.

– Persze! – nézett rá elakadó lélegzettel a lány.

Megkönnyebbülve simult a mellkasához, meglepődve a férfi közelségétől. Távozásuk a Delléről épp oly viharosra sikeredett, mint a Halálcsillagról való menekülés. Ezúttal

azonban megúszták veszteség nélkül.

– Lemaradtál a javáról!

Leia rövid habozás után gyors pusztit nyomott a férfi szájára, izgalmanak levezetése érdekében és kipirulva a sok futkosástól, szendén elmosolyodott. Mégiscsak összejött a második csók, ha nem is úgy, ahogy szeretne volna. De az ilyen spontán helyzeteknek is megvolt az előnyük. Luke például úgy meglepődött, hogy egy darabig szólni sem tudott, száján ízlelgetve a lány ajkainak nyomát.

A vuki közben szó nélkül elviharzott mellettük, végigtrappolva a pilótafülkébe vezető átjárón, hogy segítsen a kapitánynak beindítani az űrhajót. Még nincs vége a táncnak.

– Gyerünk! – intett boldogan a hercegnő és eliramodott az utastér felé. Kis kezében görcsösen szorongatta felforrósodott fegyverét, aminek energiatelepe majdnem teljesen lemerült a lövöldözésben.

Luke üdvözült mosollyal követte.

* * *

Amíg a fiatalok a romantikázással voltak elfoglalva, Han vadul zihálva a megerőltetéstől berontott az irányítókabinba és sebesen kapcsolgatni kezdett az oldalsó műszerfalon. Amikor elnyerte Lando Calrissiantól a teherhajót a felhővárosi szabakk bajnokságon, számos módosítást végzett a rendszerein, hogy alkalmassá tegye az ilyen helyzetek kezelésére. Normál körülmények közt ugyanis egy kikapcsolt állapotban lévő űrhajót sokáig tart beindítani és fölemelni a kifutóról. A csempész szakmában azonban gyakran előfordul, hogy nincs annyi ideje a pilótának és szinte azonnal indulnia kell, ha életben akar maradni. Épp ezért kidolgozott egy biztonsági protokollt, amit lefuttatva másodpercek alatt startra készre teheti a Falcont.

Először energia alá helyezte a főrendszert és bekapcsolta a vészindítás funkciót. Közben eszébe jutott, hogy az utóbbi időben kissé gyakran kell villámgyorsan elhúzniuk az űrkikötőkből, mert a helybeliek megorroltak rájuk. A pilótafülke falát körkörösén beborító kijelzők egyszerre életre keltek, színes lámpácskák tucatjait villantva fel. Habozás nélkül az ülésbe vetette magát és rácsapott a jobb oldali lézerágyú vezérlőpaneljére.

A csészealj horpadozott alján kinyílt egy fedőlemez és leereszkedett belőle egy BlashTech gyártmányú, Ax-108-as sorozatvető, becenevén a "terepszaggató". Han célba vette a feléjük közeledő egyik rendőrségi terepsiklót és addig tüzelt rá, míg fel nem robbantotta a jobb oldali motorját. A gép lelassult, hasa a talajnak csapódott és keresztbe fordulva megállt, alig öt méterre a Falcon orrától. Sebesült egyenruhások másztak ki a lángoló roncsok közül, nem is gondolva már az ellenállásra. A példátlan tűzerővel szembesülve csak egy dolog járt az eszükben: minél gyorsabban el az ócska teherhajó közeléből!

A harmadik sikló utasai látták, mi történik a társaikkal, ezért okulva példájukból, élesen elkanyarodtak, a Falcon másik oldalára kerülve. Han tudta, ezzel csak néhány másodpercet nyertek, nem többet. De legalább a pilótafülkét nem fenyegeti az a veszély, hogy belőnek az ablakon és kilyukasztják az acélüveget, a légkörben marasztalva őket. A földön parkolva nem kapcsolhatta be a védőpajzsokat, nehogy túlterhelje a rendszert, amire később, a világűrben égetően nagy szükségük lesz még. A balra húzó terepsiklóval nem foglalkozott, bármivel is próbálkozzanak az utasai. Bízott benne, hogy a teherhajó páncélozott burkolata ellenáll a kézfegyverek tüzeinek.

Amíg a biztonságiak járművének ripityára lövésével volt elfoglalva, a fedélzeti számítógép készenléti módba állt és a vészindítási protokollnak megfelelően sorra kapcsolta be a repüléshez szükséges alrendszereket. Főreaktor, ionhajtóművek, antigravitációs repulzorok, navigáció, kormányrendszer, tehetetlenségi csillapítók, radar és

belső légnyomás ellenőrzés. Kattogtak a relék, nyűszítettek a ventilátorok, felzúgtak a berendezések és valahol a hajó hátuljában ismerős dübörgés csendült fel a gépházból. A gyorsindító program alig öt másodperc alatt startra kész állapotba hozta az YT-1300-ast, fontos rendszerüzenetek tucatjaival árasztva el a középső kijelzőt. Ezek többsége arról szólt, milyen kötelező és ajánlott biztonsági ellenőrzéseket hagyott ki a számítógép az erőltetett sietségben.

– Felszállunk! – üvöltött hátra a koréliai, forrón remélve, hogy mindenki a fedélzeten van már.

Egy távoli reflektor vakító sugarai csaptak a szemébe kintről, az irányítótorony tetejéről. Az ügyeletes személyzet észlelte a kifutó szélén álló rozzant teherhajó körül zajló lövöldözést és megpróbált segíteni a biztonságiaknak, fényárba borítva a járművet.

Solo azonnal tudta, hogy nem lesz ez így jó. Már épp elég nagy feltűnést keltettek az előbb, semmi szükség a rivaldafényre. Arról nem beszélve, hogy a főépület közelében álló légvédelmi ütegállások bármikor feléjük fordulhatnak, hogy lerobbantsák őket az égről, amennyiben megpróbálnának fölszállni. A nap folyamán feltűnés nélkül körbejárta a kikötőt, szemügyre véve a jól őrzött ágyúkat. Ha hirtelen kéne távozniuk, ezek komoly gondokat okozhatnak a teherhajónak.

Szerencsére a kapitány sasszeme hamar kiszúrta, hogy akik a lézerágyúkat telepítették, nem voltak valami észlelők. Abból a feltevésből kiindulva, hogy egy esetleges támadás a kifutópálya fölötti légtérből várható, ahol a forgalom zajlik, ezen az oldalon helyezték el mind a négy löveget, sorban a dokkok mentén. A kikötő szélén sorakozó épületek tehát részben takarták a Gyöngysor város fölötti légteret. Épp csak annyira, hogy egy alacsonyan szálló szökevény simán megléphessen a zónából. Ezt most kihasználhatja ellenük.

Amíg villámgyorsan átfutott agyán a menekülési terv, bekapcsolta a fototropikus elhárító ernyőt, ami nyomban letompította az arcába világító reflektor fényét. Han ezután gondosan célzott. Egy lövés a lézerágyúval és a lámpa kialudt. Erre a másik berendezés átvette a helyét és végigpásztázott a Falcon ütött-kopott burkolatán. A csempész ezt is kilötte, aztán mivel újabb célpont nem akadt a környéken, visszafordult a műszereihez.

A kabinban végre felbukkant Csubi, hörögve tájékoztatva őt arról, hogy hátul mindenki jól van. A vuki természetes hátsója alatt akkorát nyekkent a speciálisan megerősített ülés, hogy majd beszakította a padlót. Gyorsan letette sugárvetőjét és hatalmas mancsaival fűrgén matatni kezdett a műszerpultján, még mindig vonyítva valamit az iménti tűzparbajról.

– Ezt majd később megbeszéljük! Most kapcsolj be az elülső szenzorokat! – utasította Solo, nem törődve a kifogásokkal. – Ha elpályázunk innen, utánunk fogják küldeni a vadászaikat!

A monitoron felbukkant a vészindítás befejezéséről tájékoztató felirat és a pilóta megragadta a szarvkormányt. Alattuk enyhén remegve üzemelt az űrhajó, bögtek a hajtóművek és egyetlen vészlámpa sem villogott a konzolon. Egy rutinos mozdulat és a Millennium Falcon fölemelkedett a betonról, antigravitációs repulzorain lebegve. Odakint még mindig üvöltöttek a szirénák, a burkolaton pedig találmányra leadott lézerlövések csattogtak tompán, mint a jégeső.

A kapitány gázt adott és enyhén megemelve a csészealj orrát, irányt vett az űrkikötő szemközti épületeinek. Ideje leverni a forgalomirányítók fejéről a sapkát.

– Alacsonyan megyünk ki! Húzd be a leszállótámokat!

Csubakka teljesítette a parancsot, s közben nyugtalanul figyelte, hogy Solo már megint az őrült manőverei egyikére készül, hogy kikerülje a légvédelmi ágyúk tűzvonalát. Az ilyen virtuskodástól rendszerint égnek állt a szőr a vuki hátán, bár pontosan tudta, hogy a koréliai tökéletesen ura a járműnek és nem fogja leborotválni az előttük magasodó épület

tetejét. Csak egy kicsit sturcol a személyzet frizurájára.

Az irányítótorony üvegablakai mögött serénykedő személyzet azonban azt hitte, elment az esze a rozzant teherhajó pilótájának. Vagy öngyilkos támadásra készül a létesítmény ellen. Merthogy egyenesen feléjük tartott mélyrepülésben, éppen csak elsuhanva az útjában álló többi űrhajó fölött és kikerülve egy rakodódaru égnek meredő fémkarját. A reptér ügyeletes parancsnoka, akinek kedélyeit már az is alaposan felborzolta, hogy kilőtték a tetőn álló reflektorokat, épp a mikrofonjába kiabált, a légvédelmi ágyúk személyzetét serkentve gyorsabb munkára, hogy állítsák meg a szökevényeket. Mellette a kollégái közben a bejövő gépeket utasították kitérő manőverre a kikötőben elrendelt vészriadó okán és engedélyt adtak a helyi légierő hangárjában parkoló készenléti vadászosztág gépeinek az indulásra. Mindenki kapkodott, ordibált és mutogatott, jobbára a kivilágítatlanul felszálló YT-1300-asra, amit ismeretlen személyek elfoglaltak és kemény tűzharcban meghátrálásra kényszerítették a feléjük tartó biztonságiakat.

A dübörgő hajtóművekkel közeledő csészealj szürkésfekete korongja egy pillanat alatt magára vonta az irányítótoronyban dolgozó emberek osztatlan figyelmét. Nem lévén biztosak benne, hogy az örült pilóta időben fel fogja rántani a gépet, mindenki hasra vágta magát a helyiségben. A Falcon azonban könnyedén bedőlt bal felé és elegánsan elhúzott a torony mellett, csupán méterekkel kerülve el a főépület tetejét, ahonnan lesodort egy kommunikációs antennát. Aztán egyenesbe fordulva, még mindig lapos kúszásban tovasuhant a parkoló fölött Gyöngysor város irányába. A kapkodva felélesztett légvédelmi lövegek hiába fordultak utána, hogy célkeresztbe fogják. Eltűnt a dokkok és hangárok takarásában, mint egy sebes röptű denevér.

A pilótafülkében Csubakka mérgesen felhördült a burkolaton végigszántó éles csikorgást hallva, de Han oda se figyelt rá. Kicsire nem nézünk, az csak egy antenna volt. Inkább minden idegszálával a vezetésre koncentrált, a kikötő elhagyása után tovább gyorsítva űrhajóját. A műúttal párhuzamosan repültek, közvetlenül az elszórtan magasodó fák lombkoronája fölött. Előttük a város fényei világítottak, a magasabb épületek tetején vörös figyelmeztető lámpák égtek. Ezeket jó lesz elkerülni. Legalább tíz kilométerre el kell távolodniuk a leszállópályától, mielőtt biztonságosan fölhúzhatja a gépet.

A rádióból közben izgatott kiabálás hallatszott, ahogy a forgalomirányítók azonnali megadásra és visszafordulásra szólították fel őket, némi szitkozódással körítve. Solo elvagyorodott, s nem bírta megállni, hogy ne bosszantsa kicsit a helybelieket. Fél kézzel felpöccintve az adóvevő kapcsolóját, röviden elbúcsúzott a Madárfészek űrkikötőtől.

– Bocs fiúk! A madárka kirepült a fészekből!

Kicsit módosítania kellett az útirányukon, mert egy emeletes ház jókora tömbje bukkant fel előttük. Még mindig csak harminc méteren repültek, alattuk az egész város fölébredt az ionhajtóművek éktelen dübörgésétől. Ám ekkor villogó pontok tűntek fel közvetlenül a hátuk mögött a radaron, szép sorjában. Összesen hat elfogó vadászgép emelkedett ki az egyik hangárból, szűk ívben megfordulva és a nyomukba eredve.

– Na, ez már komolyabb vendégmarasztalás, mint a Halálcsillagnál! – vetette oda foghegyről a másodpilótájának.

Száz méterre emelkedve tövig nyomta a gázkart. Kezdődhet a futóverseny, egészen az ugrási pontig. Jó kis móka lesz, feltéve, hogy túléljük.

Csubi ideges pillantást vetett a hátsó radarképre és makogott valamit, bekapcsolva az elhárítópajzsokat. Ő csöppet sem élvezte a helyzetet.

– Tudom! De inkább a vadászok, mint az a négy légvédelmi ágyú! A burkolat már így is csupa lyuk és horpadás! – replikázott vele a kapitány, lassú emelkedésbe kezdve a hajóval.

– Mi a helyzet? – érdeklődött Luke, betoppanva az irányítókabinba. Gyorsan letelepedett Solo mögé, kibámulva az ablakon.

Rövidesen felbukkant a hercegnő is, még mindig kipirult orcával a korábbi izgalmak miatt. Elfoglalta a negyedik ülést és a pilóták perlekedését figyelve azon tűnődött, mennyivel fegyelmezettebb munka folyt hajdan a Tantive IV. parancsnoki hídján.

– Hat vadászgépet küldtek utánunk! A radarprofiljuk alapján úgy vélem, CloakShapek! Egy percen belül utolérnek! – kiabálta túl a vuki bömbölését Han, hátra sem nézve. – Elmondaná valaki röviden, mi történt a kikötőben? Majdnem otthagytam a fogam az előbb!

– Elkaptak minket a kerítésnél! Csubakka mentett meg! – tájékoztatta tárgyilagosan a hercegnő. – Köszönjük, Csubi!

Megveregette az antropoid vállát, s fölötte átkukucskálva a radarképet fixírozta.

– Nem tudja lehagyni őket?

– Viccel? – vigyorgott rá féloldalasan a koréliai. – Legalább tíz percre vagyunk az ugrási ponttól! Mindjárt fölénk másznak, mert nekik nem kell kikerülniük a légvédelmet!

Solo agya vadul járt a lehetőségeket mérlegelve, miközben a rádióból a járőrosztág parancsnokának megadásra felszólító szövegelését hallgatta. Végül elzárta a készüléket, nem akarván az időt bájcsevegésre pazarolni. Muszáj lesz harcolniuk, ha szabadulni akarnak a Delléről. Csakhogy hat vadászgép egy kicsit sok lesz a korábbi csatákban már megsérült öreglánynak. Még úgy is, hogy nem a legmodernebb típusokat küldték utánuk.

– Csubi, menj a felső lövegtoronyhoz! Luke, tiéd az alsó! – rendelkezett a kapitány, valamivel meredekebb pályára állítva a Falcont. Mindjárt kiérnek az atmoszférából és akkor jobban tud majd manőverezni a hajóval.

– Tartsátok távol a kullancsokat, amíg fénysebességre ugrunk!

A vuki kérdőn ráfordult, a navigációs pultra bökve vaskos ujjával. Ha ő nem lesz itt, ki fogja elkormányozni a bárkát, amíg Solo beprogramozza a számítógépet?

– Majd a hercegnő besegít! Na...! Menj már, te szörmók!

Luke elrohant hátrafelé. Csubakka a puskáját fölmarkolva, hangosan méltatlankodva követte. Egyáltalán nem tetszett neki, hogy a társa erre a harcias kis nőtényre akarja bízni a kényes feladatot.

Élénkzölden világító fénycsík szelte át az eget közvetlenül előttük, ahogy az egyik üldözőjük leadott egy figyelmeztető lövést, így próbálva jobb belátásra bírni a szökevényeket. Han tudta, hogy ezúttal sokkal rázóssabb utuk lesz, mint a császári harcállomás elhagyásakor, mert nem sokat manőverezhet a hajóval, ha mielőbb a hiperűrbe akar ugrani. Már azzal a négy TIE vadással is alig bírtak el, a nyomukban loholó hat CloakShape pedig egyértelműen túl nagy falat lenne nekik. De bízott benne, hogy legendás szerencséje most sem hagyja cserben és gond nélkül megpattanhat a fogdomegek elől.

– Hogy értette azt, hogy besegít...? – értetlenkedett Leia, két kézzel kapaszkodva az előtte lévő ülésben. A hajó ugyanis billegni kezdett, szabálytalanul imbolyogva emelkedés közben. Mintha részeg lenne, a koréliai úgy irányította a csészealjat.

– Üljön előre, felséged! Szükségem van egy másodpilótára! – parancsolt rá sürgető intéssel a férfi. Fél kézzel tartva a kormányrudat, hátulra koncentrált a védőpajzsokat és elindította a hiperhajtóművet bemelegítő programot.

– Ezt nem gondolhatja komolyan! Még sosem vezettem űrhajót! – méltatlankodott a lány, úgy meredve a kapitányra, mintha megőrült volna.

Ettől függetlenül teljesítette kérését és előre mászott a vuki túlméretezett ülésébe. Az orra előtt egy rakás ismeretlen műszer villogott a panelen, amik nagy részéről azt se tudta, mire való. Persze egy-két dolgot fölismert, mint a műhorizontot, a radart, meg a sebességmérőt, de a többi kapcsolóról és nyomógombról fogalma sem volt. Lábai közt a másodpilóta kormányműve szinkronban járt a baloldalival, amit egy hibbant koréliai tartott a kezében. Ez nagyon nem lesz így jó!

Leia szíve öröklően kalapált, ahogy vadul nézelődött a kabinban, közel a teljes kétségbeesés határához. Amikor elkapták őket a kerítésnél, lélekben felkészült a halálra, hogy odaveti magát a biztonságiak fegyverei elé és lelöveti magát. Aztán mikor a hajó mellett térdelve majdnem eltalálták, hirtelen rájött arra, hogy mégsem akar elpatkolni. Korábban sosem érzett erővel tört rá az élni akarás nyers ösztöne. Elöntötte az adrenalin, miközben vadul lövöldözött a támadókra. Egy űrhajót elkormányozni azonban egész más dolog, mint fegyverrel a kézben elesni a csatában. Ha itt elront valamit, abba mindannyian belepusztulnak. A mellette ülő nagyszájú csirkefogó biztos csak viccelt az előbb! De akkor miért nem figyel a vezetésre?

– Valamikor el kell kezdeni! Mindig van egy első alkalom! – mosolygott rá biztatóan a férfi, felé fordulva ültében. Láta a lány szemében a rémületet, de bízott benne, hogy nem fog pánikba esni.

Körülöttük fokozatosan megszűnt a hajótest remegése, ahogy kiemelkedtek a Delle légköréből és irányt vettek a mélyűr felé. A nyomukban loholó vadászgépek közben beérték őket és felváltva tüzet nyitottak rájuk. A Millennium Falcon megrázkódott a mennykőcsapásszerűen érkező sorozatoktól, amik végigsöpörtek a taton. A hátsó védőpajzsok azonban egyelőre hárítani tudták az energiavihart, a kijelzők tanulsága szerint legalábbis.

– De ne most legyen! Jó? – esdekelt a hercegnő, ösztönösen megkapaszkodva a botkormányban. Inkább a heves rázkódás miatt, s nem azért, hogy átvegye a csészealj irányítását.

Solo azonban nem ért rá kiselőadást tartani a helyzetükről, ami bármikor válságosra fordulhatott. Inkább merészen elengedte a kormányt és föltartotta mindkét kezét, teátrálisan jelezve a lánynak, hogy övé a hajó.

– Már késő! Mostantól maga vezet, bogárkám! Úgyis erre vágyott, nem? Hogy maga legyen a főnök!

Leia dermedten figyelte a korélieit, aki megjátszott nyugalommal elfordult és matatni kezdett az oldalsó műszerfalon. A Millennium Falcon pedig teljesen az ő irányítása alá került, miközben örült sebességgel szágulda a csillagok felé, vadul hánykolódott a törzsére záporozó lézerlövések robbanásaitól. Kis kezeivel úgy szorította a botkormányt, ahogy csak bírta és azon tűnődött, mikor követ el valami végzetes hibát, ami mindannyiuk halálát okozhatja? És egyáltalán, merrefelé menjen a hajóval?

– Nem így gondoltam, kapitány! Hé! Mit csinál?

– Be kell programoznom a navigációs komputert az ugráshoz. Tartsa az irányt és ne nyúljon semmihez! – vetette oda lazán Solo, elmélyülten tanulmányozva a képernyőket.

Leia úgy érezte, sikítania kéne, hogy a férfi felfogja végre, neki halvány fogalma sincs az űrhajó vezetésről. Még a Falcon lézerágyúival is jobban elboldogult volna hátul, minthogy itt kormányozzon. Nem lehetett volna robotpilótára kapcsolni a gépet?

– De milyen irányt? Azt se tudom, merre megyünk! – méltatlankodott éles hangon.

Egy lézerlövés vakító villanással csapódott be a csészealj elején, mire ösztönösen lekucorodott az ülésében. Közben viszont megmozdult a keze és picit oldalra rántotta a kormányt. Az űrhajó azonnal reagált, lassú jobb fordulóba kezdve a mozdulattól. Te jó ég! Most mi lesz?

– Hajajj! Segítség! Han...! – szölongatta a pilótát, egyre rémültebben. – Han...!

– Azt a műszert kell figyelni! – fordult vissza végre Solo, előrenyújtva karját. Rábökött a műhorizontra és egy rántással visszafogta a járművet, mielőtt orsózni kezdene az űrben.

– Tartsa vízszintes nyolcon és függőleges kettőn! Nem baj, ha kicsit imbolyog, legalább nehezebben tudnak eltalálni! Egy perc és végzek! Addig tartson ki!

– Maga teljesen megőrült! Ugye tudja? – diagnosztizálta a férfi elmeállapotát, magából kikelve a hercegnő.

Azért próbálta követni az utasításokat. A műszeren billegő mutatók a megadott értékek körül vibráltak, képtelenek lévén megállapodni. Talán ha nem remegne annyira a keze az idegességtől, még stabilizálhatná is a hajót egy idő után. Úgy két–három óra múlva...

– Mások is mondták már! – intézte el a kritikát egy vállvonással Han.

A fali mikrofonból közben egy harcias vuki ordítása hallatszott, aki a lövésztoronyban szakadatlanul tüzelt az üldöző vadászgépekre. Luke a másik ágyúállásból alig bírta túlharsogni őt, nagyjából ugyanarról tájékoztatva a pilótát.

– Egyre jobban ránk másznak, Han! Nem tudjuk visszatartani őket!

A fiatalember keményen markolta a lézerágyú irányítókarját, próbálva a legközelebbi célon tartani a fegyvert. A korábbi úrcsaták során már szerzett némi tapasztalatot a vadászgépek ellen, nagyjából kiismerve a Falcon aljára szerelt Dennia–löveg tulajdonságait. Ezúttal nem rángatta fölöslegesen a szarvkormányt, hanem igyekezett finom, könnyed mozdulatokkal követni imbolygó célpontját, mutatóujját a ravaszon tartva. Nem pazarolta az energiát, csak akkor lőtt, amikor a célkereszt villogni kezdett, ráállva az ellenségre.

Vele ellentétben Csubakka mellőzte a pontosságot. Folyamatos sorozatokkal pásztázta a CloakShape–eket, azt se bánva, hogy a lövéseinek java mellé megy. Az a lényeg, hogy távol maradjanak az üldözők és ne tudják oldalról befogni őket. A hat gép két csoportra válva száguldott utánuk, tág alakzatban kerülgetve a quad lézerek párosan kilőtt nyalábjaikat.

– Nyugi, öcskös! Csak szórd meg őket rendesen! – biztatta a koréiai előlről, látszólag egyáltalán nem izgatva magát a helyzetük miatt.

Luke végül elvesztette a türelmét és ujját az elsütő billentyűre tapasztva, hosszan megszórta narancsvörös sugarakkal a látóterében lévő három CloakShape közül az elsőt. A terepszínűre festett harci gépek régiek voltak, valószínűleg a Klón háború előtt gyártották őket. A fiú csak annyit tudott róluk, hogy sokfelé használják ezt a típust a galaxisban, mert remekül lehet manőverezni vele a légkörben és könnyű átépíteni, módosítani a rendszereit. Amennyire meg tudta ítélni szabad szemmel, az utánuk küldött vadászok nem voltak felszerelve rakétaindító konténerekkel, így csupán a két lézerágyújuk jelentett rájuk veszélyt.

Kitartása végül meghozta gyümölcsét, mert a kiválasztott jármű bal szárnya hirtelen leszakadt, egy kisebb robbanást követően és a CloakShape lelassulva süllyedni kezdett a Delle éjsötét feltekéje irányába. Ha nem esik szét a maradék alatta, akár meg is úszhatja a kényszerleszállást – vélte Luke, rajta felejtve a tekintetét. Ugyanakkor a szerterepülő törmelékek kitérésre kényszerítették az egyik kísérőjét, aki végül feladta az üldözést és lefékezve visszafordult, hogy segítsen a társának. Így hirtelen csak egy vadászgép maradt ezen az oldalon, makacsul folytatva a tüzelést a teherhajóra. Nem is rossz eredmény. Most már egy az egyhez az arány.

– Egyet elkaptam...! Egy másik lemaradt...!

Pár másodperccel később Csubakka is sikerrel járt, telibe találva az egyik fogdmeget, ami narancssárga lángfelhőbe burkolózva miszlikbe robbant mögöttük. A vuki teli torokból üvöltött és a fogsorát villogtatva rögtön a következő célpontra helyezte át az irányzékát.

– Ez az, Csubi! Már csak hárman vannak! – kiáltotta fellelkesülve Skywalker.

Futólag átpillantott az összekötő alagúton az antropoidra. A szőrtorony legalább olyan jól lőtt, mint Solo vagy ő. Pedig a vezérlőgombokat egyáltalán nem az ő mancsára méretezték.

A pilótafülkében közben Leia ijedelme a tetőfokára hágott, mert egy komolyabb rázkódás során zöldről sárgára, majd hamarosan pirosra váltott valami vészvillogó a műszerpultján, amiről azt se tudta, mi lehet. Egy biztos, semmi jót nem jelent a túlkölése. Az ócska teherhajó közben megvadult paripaként ugrált alatta, egyrészt az ismétlődő

lézertalálatoktól, másrészt a bizonytalan, kapkodó mozdulatoktól, amikkel rendre túlkormányozta a járművet, hogy nagyjából egyenesen tartsa. Ettől a Falcon olyan elképesztő táncot járt az űrben, hogy még Han is meglepődött mellette, pedig ő aztán látott már egyet s mászt.

– Kapitány! Csipog az egyik bigyó, ott elől! – mondta aggódva a lány, fogait összeszorítva kínjában. Vajon mit vétett, hogy a sors ilyesmivel bünteti?

– Az csak a bal felső védőpajzsunk. – nézett oda futólag Solo, nem izgatva magát ilyen apróságokon.

Azt már meg sem említette zöldfűlű segédpilótájának, hogy volt még vagy egy tucat másik bigyó, ami vészjeleket adott a konzolon, a jobb oldali elhárítóernyő túlterhelődéséről és a hajtóművek hirtelen melegeedéséről tudósítva. Kész csoda lesz, ha nem esik szét alattuk a teknő.

– Most válik le. Figyelje a tatmonitort és fordítsa úgy a hajót, hogy a jobb oldalunkat mutassa az ellenségnek!

– Remek! És azt hogy kell?

Leia végigmérte a képernyőket. Három CloakShape még mindig a nyomukban volt, méregzöld fénysugarakat köpködve utánuk, amik szúrós fullánkok módjára csapkodtak a teherhajó felé. Alattuk kezdett gömb alakot öltetni a Delle sötétbe boruló oldala, ahogy egyre jobban eltávolodtak az égitesttől. Az ablakon kinézve nem látott a közelben űrhajókat, csak a bolygó parányi holdját jobbra fent. Már legalább két perce küszködött a vaskos botkormánnyal, hogy a megadott irányban tartsa a csészealját, de sehogy se tudott ráérezni a dologra. Hogy a csudába képes a koréiai ezt a vackot egyenesben tartani?

Ne olyan görcsösen! Próbálj meg lazítani! – gondolta kényszeredetten, önmagát nyugtatva. Ez majdnem olyan, mint egy terepsikló. Csak egy kicsit nagyobb és gyorsabb. De legalább nem fog nekimenni semminek. A radar szerint üres volt előttük a tér.

– Csinálom! Engedje...!

Solo ismét előrefordult, félbeszakítva a navigációs terminál billentyűinek nyomogatását. Elkapta a combjai közt ugráló kormányművet és lazán elcsavarta. A Falcon fürgén oldalra dőlt, aztán stabilizálódott egy időre.

– Látja? Így kell ezt...! – magyarázta a nőnek csevegő stílusban. – A jobb oldali kamerák nem működnek. Akkor állunk jó szögben, ha a többi képernyőn nem látszanak a vadászgépek!

– Nagyszerű! Hé...!

Leia már épp el akarta engedni a kormányt, mikor a koréiai megint magára hagyta, visszafordulva a műszerpulthoz, hogy befejezze a programozást. A lány elakadó lélegzettel feszítette meg alkarjait, hogy a megadott szögben tartsa a rudat maga előtt. Vajon meddig akar még játszani vele a pasas? Azt hiszi, hogy ez olyan vicces?

– Most meg mit csinál...? Sokáig tart még...?

– Mindjárt kész vagyok! – dűnnyögte a kapitány, kaján mosollyal a szája sarkában. – Addig tartson ki szentséged és élvezze a repülést!

– Ez nem élvezet, hanem rémálom, maga megveszekedett örült! – fakadt ki a hercegnő, majd szétrobbanva az indulattól és a feszültségtől.

– Azt hittem, szeret irányítani! Hát használja ki a lehetőséget, mert nem fog sokáig tartani! – morogta vészjóslóan a koréiai.

Kezdett az idegeire menni a nő panaszkodása. Tán megjött neki, hogy így hisztériázik? Végül is semmit nem kell csinálnia, csak egyenesen tartani azt a francos kormánybotot! Egy kisegítő iskolás gyerek is képes lenne rá!

Újabb találatok söpörtek végig az űrhajó tatjának felső részén, megrázva a fedélzetet. Csubakka dühösen bömbölt, arra kérve Hant, hogy fordítsa el a Falcont, mert nem tudja

becélozni az ellenséget. Már egészen közel jártak az ugrási zónához, ahol végre fénysebességre válhatnak, mikor a kapitánynak végre sikerült betáplálnia az utolsó parancsot is a gépbe és előkészítenie a rendszert az induláshoz.

– Maga imádja ezt, ugye? Hogy szórakozhat velem? – sziszegte mérgesen a hercegnő. Magában mindennek elmondta a férfit, ami csak eszébe jutott az összes általa ismert nyelven. Egyik kitétel sem volt éppen hízelgő rá nézve.

– Ugyan, hova gondol?! – fordult vissza az elülső konzolhoz Solo, átvéve tőle a csészealj irányítását. – Sose bántanám meg kiskegyedet...!

Leia azonnal elengedte a kormányt és morcosan hátradőlt a másodpilóta ülésben. Nem hatotta meg a koréliai szabadkozása. Még soha életében nem találkozott ilyen pimasz és teljességgel örült fickóval. Csupán remélni tudta, hogy a nyilvánvaló kockázatok ellenére épségben megússza az utazást és sikerül célba érnie.

A következő pillanatban egy hatalmas fémtest bukkant fel közvetlenül előttük a világűrben. Egy kövér teherszállító űrhajó, ami pont akkor tért vissza a hiperútból, a Dellére igyekezve. Merő véletlenségből éppen keresztezték egymás pályáját és egy hosszú másodpercig úgy látszott, az ütközés elkerülhetetlen. A Falcon nyílegyenesen száguldott a több száz méter hosszú jármű szögletes orra felé, nyomában a három levakarhatatlan vadászgéppel.

– Vigyázzon...! – sikoltotta Leia, kimutatva az ablakon.

Teljesen meglepte, hogy az addig tiszta kozmoszban hirtelen megjelenik egy másik űrhajó. Még hozzá az ő pályájukon! Hisz a kozmoszban rengeteg hely van! Böven el kéne férniük a járműveknek!

Han gondolkodás nélkül reagált. Rutinosan felrántotta a csempészhajót és végigsuhant a teherszállító teteje fölött, éppen csak elkerülve a frontális ütközést. Ha csupán egy másodperccel később veszi vissza a kormányt a nőtől, menthetetlenül elkésik és becsapódnak ennek a behemótnak az elejébe.

– De ha összetöri a hajómat, kitekerem a nyakát! – kiáltotta ingerülten, azonnal megfélemezve korábbi ígéretéről.

A teherűrhajó tatján magasodó széles parancsnoki felépítmény elsuhant alattuk, s máris üres volt előttük az ég. Itt a remek alkalom búcsút mondani ennek a rendszernek.

– Ez meg mi volt? – érdeklődött a lövész Luke, mikor meglóduzott vele a világ és elszáguldott alatta az ismeretlen szállítóegység szürkés burkolata.

A vad kitérő manőver az üldözőiket is megzavarta, mert a három vadászgép szétspriccelt, különböző irányokba próbálva kitérni a váratlan akadály útjából. Így a két lövész abbahagyhatta az energiapocsékolást és megkönnyebbülten meredtek a műszereikre. Ezzel nyertek néhány másodpercet a pilótájuknak.

– Csak egy kis izgalomfokozó! – fújta ki a levegőt Han, aztán gúnyosan ránevetett a sápadtan bámuló hercegnőre. – Azért nem kell telepakolni az alsóneműt! Máris ugrunk...!

Jobb kezét a váltókarra tette, szeme még egyszer végigfutott a műszereken. Úgy tűnik, minden a legnagyobb rendben. Mármint attól eltekintve, hogy alaposan túlhajszták az öreglányt és a számítógép folyamatosan vészjeleket ad a monitoron: Hajtóművek határterhelésen! Túlmelegedés! Robbanásveszély! Azonnal csökkentse a hajtóművek teljesítményét! Ha nem lenne feltuningolva a rendszer, már régen miszlikre ment volna az egész.

Odakint a CloakShapek szétszóródtak, most próbáltak újra felgyorsítani és a nyomukba eredni. De ők nem fogják megvárni, míg ismét tüzet nyitnak rájuk. Azzal határozottan meghúzta a kallantyút és hátradőlt ülésében.

A Millennium Falcon hiperhajtóműve felbődült, gond nélkül felgyorsítva a viharvert bárkát fénysebesség fölé. Odakint a végtelenben elmosódott, kékes csíkokká váltak a csillagok és a csészealj egy villanással eltűnt a Delle rendszerből.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Már több, mint egy napja várakoztak a Delle rendszerben és az YT-1300-as csak nem akart elmozdulni a Madárfészek űrkikötőből. Tíz órával az első átrepülés után Motti ismét kiküldte a felderítőgépet, hogy nappal is fényképezze le a területet. Aztán Luah alezredessel, az első tisztjével és Hainz őrnaggyal a hadműveleti tárgyalóban közösen elemezték a nagy felbontású, széles spektrumú felvételeket a vetítőasztalon. Nem azért, mintha támadásra készültek volna a célpontjuk ellen, csupán az unalmat elkerülendő, ami az efféle küldetések gyakori velejárója.

A Steel Talon csillagromboló közben precízen tartotta a bolygótól a biztonságos távolságot, személyzete készenlétben várakozott. A fedélzeten mindenki tudta, hogy valami fontos akciót hajtanak végre, de a tisztikarból semmi konkrétum nem szivárgott ki egyelőre, mert a beavatottak fegyelmezetten tartották a szájukat.

Odalent a vidéki űrkikötőben látszólag zavartalanul folyt a munka. Teherhajók jöttek és mentek. A munka droidok, daruk és szállítoszalagok állandóan üzemeltek, berakodtak, kirakodtak. Kamionok vitték az árut a kikötő és a szomszédos városka raktárépületei közti több sávós műúton. A lázadók hajója meg csak ott állt a leszállópálya végében és semmi sem történt.

Motti előírászerűen küldte jelentéseit tizenkét óránként Tarkin kormányzónak a Halálcsillagra, amikre nem kapott választ egyelőre. A nagymoff valószínűleg a Delaya pacifikálásával és más fontos teendőkkel lehetett elfoglalva, akárcsak Vader, akinek könyörtelen elméjéből az egész terv kipattant. Az ellentengernagy mégsem érezte mellőzöttnek magát, mert legalább alkalmat nyílt a kabinjában fölmelegíteni a Kia Parsdennel folytatott titkos viszonyát, mindkettőjük legnagyobb meglepetésére.

Aztán egy napi feszült várakozás után kezdett kissé nyugtalankodni. Meddig dekkolnak még a lázadók egy helyben? Talán komolyabb javításokat végeznek azon a roncstelepre való ócskaságon? A képfeldolgozó számítógép pár perc alatt összekomponált róla egy három dimenziós hologramot az űrfotók alapján, bár egy kissé hiányosra sikerült a nagy távolság miatt. De ezen sem lehetett kivenni semmi érdemlegeset a teherhajóról.

A Halálcsillag űrtérvédelméért felelős egyik vadászezredtől indulás előtt kaptak egy tömör jelentést, miszerint a Millennium Falcont üldöző négy vadászgépnek sikerült megrongálnia a csészealjzat a csata során. A sérülések nem voltak komolyak, de ahhoz elegendőek, hogy lelassítsák kicsit a menekülőket. Nyilván ezért kényszerültek megállni a Dellén és persze készleteket, meg üzemanyagot vételezni a hosszúnak ígérkező út előtt. Luah alezredesnek legalábbis ez volt a határozott véleménye.

A nagy felbontású infravörös képeken csupán annyi látszott, hogy a teherhajó hajtóművei és szellőzőnyílásai teljesen hidegek. Külső szerelési munkának sem az éjszakai, sem a nappali felvételeken nem volt nyoma. Motti eltűnődött azon, megkockáztassa-e az állandó megfigyelést, de ehhez meg kellett volna indokolnia a helyiek előtt, miért cirkál az egyik TIE Vanguardja Gyöngysor város felett az űrben. Amit eszében sem volt megtenni.

Hainz őrnagy – szakítva korábbi véleményével – azt javasolta, mégis küldjenek le egy osztagot a kommandósai közül, akik odalopóznak az űrkikötőhöz és távcsövön figyelik a teherhajót. Biztonságos távolságból, abszolút észrevehetetlenül rejtőzködve a terepen. Motti azonban volt annyira bölcs, hogy elutasította az ötletet. Előbb–utóbb úgyis tovább fognak menni, csak türelmesen ki kell várniuk az idejét.

A hadműveleti tárgyalóban Kia Parsden szkeptikus volt az akció sikerét illetően. Főleg azután, hogy áttanulmányozta a szökevényekről begyűjtött információkat, amiket egyrészt a Halálcsillagról, másrészt a Birodalmi Hírszerző Hivataltól kaptak meg időközben. Fényképek, videofelvételek, feljegyzések, mind szigorúan titkos besorolással ellátva. Egy hosszú bűnlajstrommal rendelkező koréliai csempész, egy öreg vuki másodpilóta, egy tatuini párafarmer, egy elavult asztroszer és egy protokoll droid, valamint egy felségáruló alderaani hercegnő, aki állítólag tudja, hol rejtőzködnek a lázadók. Elég vegyes társaság. Volt egy idősebb társuk is, egy régóta körözött Jedi lovag, akivel Darth Vader végzett menekülés közben. Sok jól képzett birodalmi katonának kellett önfeláldozóan meghalnia azért, hogy ez a söpredék azt hihesse, sikerült elmenekülniük a felelősségre vonás elől.

A lázadók várható lépéseit elemezve Kia felvetette Mottinak, mi van akkor, ha átszállnak egy másik űrhajóra és azzal mennek tovább, sorsára hagyva a rozoga csészealjat? Ez is egy lehetőség volt, miként az, hogy esetleg megtalálják a fedélzeten elrejtett jeladót és hatástalanítják. Vagy ott felejtik a kikötőben, netán átrakják egy másik járműre és szépen odébbállnak.

Motti azonban optimista volt. Bízott a fekete lovag által kirendelt technikusok ügyességében. Egy XX–23–as nagyon kicsi. Szinte kizárt, hogy megtalálják, amennyiben egy nehezen hozzáférhető helyre dugták. Ahhoz pedig, hogy átszálljanak a lázadók egy utasszállítóra, hamis papírokra lenne szükségük. Amivel ugye egy börtönből frissen megszöktetett hercegnő nem rendelkezik. Egyszerűen nem tehetnek mást, minthogy tovább repülnek a Millennium Falconnal, egyenesen a végzetük felé.

Miután minden lehetőséget megvizsgáltak, Motti Luah kíséretében rutinosan körbejárta a csillagrombolóját, ellenőrizve a személyzet munkáját, majd fáradtan visszavonult a kabinjába. Épp a bőséges vacsoráját költötte el, kellemes swing–bop futamokat hallgatva magányában egy coruscanti együttestől, mikor felberregett a belső hírközlő. Gartin Berrick főhadnagy jelentkezett a parancsnoki hídról, kissé kapkodva tájékoztatva felettesét a történetekről.

– Tengernagyúr! Jelentem, a Madárfészekk űrkikötőben biztonsági riadót rendeltek el! Ezzel egy időben a követett járműre szerelt jeladó is elmozdult. Feltételezhető, hogy a két dolog között összefüggés van.

– Azonnal megyek! – felelte kurtán Motti.

Precízen bekapta az utolsó falatot és megtörölte száját, mielőtt fölállt volna az asztaltól. Aztán röviden megigazgatva barna egyenruháját és frizuráját a fali tükör előtt, elhagyta szobáját. Mögötte a zenelejátszó automatikusan kikapcsolt, ahogy a vezérlőszenzora észlelte távozását.

Úgy tűnik, valami miatt lebuktak a szökevények. Remélhetőleg sikerül épségben eliszkolniuk a helyszínről és gyanútlanul továbbmennek a bázisukra. Bár Tarkin kormányzó volt olyan elővigyázatos és nem adott ki nyílt körözési parancsot a Millennium Falcon, meg a korábban már halottnak nyilvánított Leia Organa hercegnő ellen, azért fennállt annak a veszélye, hogy más okból lelepleződhetnek a helyi rendfenntartószervek előtt. Akkor pedig az a furcsa, sőt egyenesen groteszk helyzet fog előállni, hogy Mottinak be kell vetnie Hainz árnyék kommandósait. Akik egy itteni lázadó csapatnak álcázva magukat, ki fogják szabadítani a menekülőket és segítenek nekik elhagyni a Dellét. Jobb nem is gondolni rá, miféle problémákkal járhat egy ilyen kényszerű beavatkozás! Még akár a birodalomhoz való hűségét is megkérdőjelezhetik miatta később, ha balul sikerül az akció.

Mire a hídra ért, meglehetősen gondterhelt hangulatban, a fáradhatatlannak tűnő Luah és Kia Parsden már ott voltak. A nagy távolság miatt jó tizenhat másodperces késéssel értesültek rádióan a Delle éjszakai oldalán zajló eseményekről, amik alaposan felizgatták a helybelieket. A koréliai teherhajót ismeretlen személyek elfoglalták, s közben tűzharcba

keveredtek a kikötő biztonsági egységeivel. Ezt követően felszálltak, ügyesen kikerülték a légvédelmi lövegeket és irányt vettek a világűr felé.

A csillagromboló távérzékelő rendszerét nyomban a kérdéses körzetre irányíttatta Kia, de ötmillió kilométerről nem sokat láttak az egészből. Az űrkikötőből utánuk küldtek hat CloakShapet, amik befogó pályára álltak és löni kezdték a Millennium Falcont.

– Mi a helyzet? – állt meg a nagy kivetítőernyő előtt Motti. A képen egy lassan mozgó pontocska látszott, aminek hat másik pont loholt a nyomában. Meredek szögben az űr felé tartottak, épp elhagyták a planéta légkörét.

– A helyi erők üldözik őket. Még néhány perc és eléri az ugrási zónát. – tájékoztatta Kia katonásan.

– Remek! Nem szeretnénk, ha valami bajuk esne, mielőtt elvezetnek minket a rejtékhelyükig! – biccentett komótosan az ellentengernagy. Ha a Halálcsillag vadászai elől meg tudtak lépni, akkor innen is sikerülni fog nekik. Nincs miért izgulniuk.

Együtt nézték a monitoron araszoló jelzéseket, meg se lepődve azon, hogy az egyik vadászgép hirtelen megsemmisül, szétporladva a kozmoszban. Egy másik pedig leszakad a bolytól, próbálva visszatérni a felszínre. A kísérője követte, s egyből a felére fogyatkozott az üldöző vadászraj létszáma. A lázadók keményen védekeztek, bár a kijelző nem mutatta az űrhajók közt cikázó lézersugarakat. A tisztek mindazonáltal jól el tudták képzelni, mi játszódik le épp a távolban.

Aztán hirtelen felbukkant egy újabb jármű, közvetlenül előttük a semmiből. Egy nagy hajó – teljesen szabálytalanul – most lépett ki a hiperútból, keresztezve az egymással csatázó gépek pályáját. A Falcont jelképező ikon szinte súrolta a szembejövő gépet, míg a CloakShapek rémülten szétspricceltek, lemaradva mögötte. Még néhány pillanat és az YT-1300-as a hiperútba ugrott, elpárologva a Delle rendszerből.

Mottinak elakadt a lélegzete az örült manővertől, s magában elismeréssel adózott a teherhajó vakmerő pilótájának, aki képes volt lerázni a túlerőben lévő üldözőit. Elégedetten mosolyogva összenézett Parsdennel, majd odasétált a bal oldali árokban ücsörgő Berrick műszerpultjához, kis terpeszben megállva a középső átjárón.

– Nos, főhadnagy? Mit mutat a nyomkövető?

– Egyelőre semmit, tengernagy úr! Amikor elindultak, a jeladó küldött egy figyelmeztetést róla. Legközelebb egy óra múlva várható, hogy jelentkezik a beméréshez.

– Amint megvan a jel, határozzák meg a pályájukat! Két órás térközzel fogjuk követni őket, nehogy rájuk szaladjunk véletlenül.

Motti vetett egy unott pillantást a panorámaablakon túl lebegő bolygó vékony sarlójára. Nem lehet valami komoly a védelmi rendszerük, ha ilyen simán ki-be grasszálhatnak itt a lázadók hajói. Erről majd küldenie kell egy jelentést a szektor kormányzójának, hogy nézzen a körmére az itteni hivatalnokoknak. De csak később. Most inkább visszatér a kabinjába és hallgat még egy kis swing-bopot, mielőtt parancsot ad az indulásra.

Kimért léptekkel elhagyta a hidat, el se köszönve a Luahval diskuráló Kia Parsdentől. A tegnap estéjük nagyon jól sikerült a szőke szexbombával. Elképesztően jól állt rajta a fekete csipkés alsónemű. Érdemes lenne ma éjjel is magához hívatnia a nőt, hogy megismételjék a légyottot. Majd kitalál valami jól hangzó ürügyet, amivel nem ad okot a hajón szolgáló tiszteknek, hogy a háta mögött pletykáljanak róluk.

Elvégre ez mégiscsak a birodalmi flotta, nem egy kupleráj!

TIZENHARMADIK FEJEZET

A Millennium Falcon alsó lövegállásában ücsörögve Luke Skywalker megkönnyebbülten felsóhajtott. Hátrafelé bámulva a gyorsan távolodó teherúrhajó sárgán izzó hajtóműveit figyelte, meg a sötét bolygótányér előtt kacsázó alacsony építésű vadászgépeket, mikor fénysebességre kapcsoltak. Odakint a másodperc tört része alatt pontnyivá zsugorodott a Delle tömege, s a csillagok vörös árnyalatba borulva elmosódott csíkokká változtak, mielőtt átléptek volna a hiperűrbe. A doppler effektus miatt elszíneződő fénypontok látványa kellemes meglepetést okozott neki. Ezt még sosem látta, de kifejezetten szépnek találta.

Fáradt ujjá lecsúszott az eredetileg hadihajókra szánt Dennia–löveg elsütőbillentyűjéről és hanyatt dőlve nyikorgó forgószékén, levette fejéről a belső hírközlőt. Összenézett Csubakkával a kerek alagúton keresztül, bágyadtan intve felé, hogy minden rendben. A vuki kivillantotta hegyes fogait diadalmas bömbölése közben és mászni kezdett középre, hogy visszatérjen a pilótafülkébe.

Luke nem sietett. Megfordulva alaphelyzetbe állította az ablakon túl forgolódó négycsövű lézerágyút és kikapcsolta vezérlő rendszerét. Aztán elnézett előre is, a hiperűr kékes fényben világító örvénylő foltjaira, amik oldalirányban elnyúlva kifehéredtek, majd hátul vörösbe váltottak. Csodálatosan megnyugtató volt a panoráma innen. A szabadság ígéretét sugallta kimerült elméjének.

Azt hitte, feltűnés nélkül távozhatnak a Delléről. Hisz olyan békés, gondtalan világnak látszott, ahol senki sem gyanakodott rájuk. Erre mi történt? Ostobán belesétáltak az őrzőbe és hagyták magukat elkapni! Luke rosszul érezte magát a felismeréstől, hogy könnyen meg is halhattak volna a kerítésnél. Neki kellett volna odafigyelnie, mint a hercegnő oltalmazójának, de igazi amatőr módjára, csúnyán elszurta az egészet. Óriási mázlijuk volt, hogy Csubakka távcsöves puskával őrködött a Falcon alatt, minden eshetőségre felkészülve.

Csapongó gondolatai ezután az előtérben megesett furcsa közjátékra terelődtek, mikor összeütközött a rámpán felfelé bukdácsoló lánnyal és a falhoz dőlve átölelték egymást. Leia Organa úgy simult hozzá, megkönnyebbülten pihegve, mintha a szerelme karjaiba bújna a veszedelem elől. És az a puszi, amit akkor kapott tőle! Húha! Ez már a második alkalom volt, hogy összeért az ajkuk, két napon belül. És mindkétszer a hölgy kezdeményezett, a legnagyobb természetességgel csókolva meg őt. Vajon az alderaani arisztokraták közt így szokás köszönteni egymást? Vagy ezzel akarja tudtára adni a csaj, hogy kedveli a megmentőjét?

Nem találva választ a kérdésére, inkább elnapolta a témát és ő is visszamászott a fedélzetre. Az úrhajó belsejében kilencven fokkal elforduló mesterséges gravitációs tér miatt kissé meglódukt a gyomra, mikor áthaladt a két mező közti láthatatlan határvonalon. Vagy lehet, hogy a hercegnővel kapcsolatos érzelmei okozták a bensőjében feltámadó remegést? Egy biztos: odáig volt a lányért. Csak azt nem tudta még, miképp fejezze ki – uralkodói körökben elfogadható módon – a szívében izzó vonzalmát a gyönyörű teremtés iránt.

Szerelmének tárgya ugyanebben a pillanatban magából kikelve ordította a pilótafülkében a teherhajó kapitányával, nem éppen fejedelmi módon adva tudtára, hogy utálja, ha szórakoznak vele. Miután sikerült hiperűr sebességre váltaniuk és elmúlt a veszély, Leia vett egy hatalmas levegőt, aztán balra fordulva az összes felgyülemlett dühét a flegmán ücsörgő koréliaira zúdította.

– Maga eszelős, megveszekedett idióta! Majdnem meghaltunk az előbb a hülyesége miatt...! Mondja! Mit nem értett azon, hogy nem tudok vezetni? Fogalmam sincs, hogy kell elkormányozni egy ilyen repülő ócskavasrakást! Akarja, hogy lebetűzzem magának? Nem... tudok... vezetni...!

– Nyugodjon meg, felséged! – mondta komoly képpel Han. Úgy beszélt hozzá, mint gyakorló elmeorvos a dühöngő betegéhez, amivel csak még jobban felbőszítette a kezeit tördelő hercegnőt.

– Szerintem egész jól csinálta!

– Még, hogy jól? Majd összecsináltam magam a rémülettől, amikor átadta a kormányt! Az előbb pedig kis híján meghaltunk, mikor az a böhm nagy teherhajó elénk ugrott! Nem tudott volna más röppályát választani? Hisz annyi hely van az űrben...!

– Talán nem ártott volna pelenkát is vennie a kiruccanás alatt! – horkant föl a csempész, nem bírva tovább türtőztetni magát. Ő itt kedvesen és udvariasan dicséri a lányt, hogy milyen jól kezelte a helyzetet, az meg oda se figyelve fröcsög rá és a haját tépi. Tisztára meg van örülve a csaj. Micsoda hisztérika!

– Ha éppen tudni akarja, a röppálya rendben volt! Nagyon kicsi az esélye annak, hogy egy kimenő hajó összecsókolózzon egy bejövővel!

Őszintén szólva Solo még csak a kocsmai beszélgetések során hallott olyasmiről, hogy a hiperűrből kilépve egy jármű belerohant egy távozóba. A kilépési pontokat nem véletlenül szokták a bolygóktól jó messze meghatározni, távol a belépési pontoktól. Nem csupán a gravitációs tér zavaró hatásának elkerülése miatt, hanem főként azért, hogy minimálisra csökkenjen az ütközés valószínűsége. A hivatalos hajózási szakkönyvek szerint egy a millióhoz az esélye annak, hogy az ugrási zónában két jármű egymásba rohanjon. Ez főként akkor történhet meg, ha a bejövő hajó navigációs hiba miatt elsodródik a hiperűrben és rossz helyen lép ki, ezer kilométerekre a számított zónától. Nyilván a teherhajóval is ez volt a helyzet, szóval nekik az előbb egész egyszerűen oltári nagy pechük volt. Ami talán ha egyszer adódik az életben.

Leia Organa azonban mit sem tudott erről és a férfi védekezése sem csillapította feltámadó haragját. Tovább mondta a magáét, hevesen gesztikulálva a konzol fölött vékonyka kezeivel.

– Jaj, de jó! Nagyon megnyugodtam...! És mi volt az a duma a repülési szög beállításáról? Azt se tudom, melyik műszert kell ilyenkor nézni! Vagy mit jelentenek azok a számok a kijelzőn...!

Az ajtónyílásban feltűnt Csubakka, kíváncsian fülelve a ribillióra. Nem értette, miért veszekedik már megint a barátja ezzel a túlfűtött emberi nősténnyel, mikor minden simán ment. Visszaverték a vadászgépeket és szépen a hiperűrbe ugrottak. A dolgok alakulhattak volna sokkal rosszabbul is. Csupán akkor nyüszített föl rémülten, mikor megértette, hogy a menekülés során a hercegnő vezette átmenetileg a Falcont. Lehet, hogy Solo tényleg megőrült? Még soha nem engedte át a kormányzást egyetlen nőnemű lénynek sem, pláne harci helyzetben, pedig jó néhány barátnőjét furikázta már a csillagok között ezen a teknőn. Így érthető a leányzó ordibálása, még ha nem is teljesen helyénvaló.

– De hát mutattam! Nem? Csak annyit kértem magától, hogy tartsa egyenesen! Nem kellett műrepülő bemutatót tartania egy aszteroidamezőben!

Han kezdett kijönni a béketűréséből. Még sosem ordított így vele egy nőszemély, kivéve talán azt a természetes barabelt, Shallamart, akit kifosztott egy szabakk partin. Lehet Organa akármekkora hercegnő, meg hatalmasság, akkor sem beszélhet így vele a saját hajóján! Főleg azok után, hogy megmentette az életét!

– Még jó...! Nem tudta volna robotpilótára kapcsolni inkább a gépet? – kérdezte átmenetileg lehiggadva Leia.

A koréliei nagy levegőt vett és még egyszer, utoljára összeszedte maradék türelmét, hogy értelmesen elmagyarázza ennek a felfuvalkodott libának, miért döntött úgy, ahogy.

– A robotpilóta nyílegyenesen repül. Könnyű célpontot nyújt a vadászgépeknek. Azért kértem meg magát, mert bíztam benne, hogy remegni fog a keze és szépen megugráltatja a hajót, hogy megnehezítse az üldözők dolgát.

A hercegnő erre heves grimasszal válaszolt és vadul megrázta előtte a két kezét.

– Hát ez bejött! Úgy remegett, hogy majd kiestem az ülésből!

– Meg azért, mert olyan nagy a szája és imád parancsolgatni! – tódította Solo, nem bírva palástolni hangjában a gúnyt. – Most legalább kipróbálhatta, milyen is az az igazi felelősség, bogárkám!

– Hagyja már a bogarazást! – vörösödött el a lány arca az indulattól. – Nem vagyok a barátnője, akivel kedvére szórakozhat!

– Tudja mit? Örülök neki...! Maga bogaras nőszemély! – vágott vissza Han, csak azért is tovább hergelve Organát.

Nem! Nincs annyi pénz az egész galaxisban, sőt az egész világegyetemben, amennyiért ő hajlandó lenne elviselni maga mellett ezt az idegbajos perszónát! Egy héten belül garantáltan megfojtaná, az egészen biztos! Sőt, ha így folytatja, még ma elteszi láb alól a csajt féktelen dühében!

– És többet tudok a felelősségről, mint amennyit maga valaha is fog...! – folytatta a hercegnő duzzogva. Láthatóan vérgis sértve érezte magát a személyeskedés miatt.

– Nem érdekel! Elegem van magából! – intett elutasítóan a koréliei, dühösen felpattanva üléséből. – Ez volt az első és utolsó alkalom, hogy rábízta egy nőre az úrhajómat! Maga csak hisztizni tud és panaszkodni! Ahelyett, hogy örülne neki, milyen szépen megoldotta a feladatot!

A kapitány áthajolva a középső pult fölött, mutatóujjával megfenyegette a nőt. Oda sem figyelt a háttérben ácsorgó vuki nyöszörgésére, aki kérve kérte, nehogy megölje az utasukat, mert akkor nem kapnak egy árva fityinget sem a lázadóktól. Leia közben meghökkenve, s némileg elbizonytalanodva bámult föl rá, egészen kicsire zsugorodva ülésében. Csak nem akarja bántalmazni a férfit?

– Én bolond! Pedig még meg is akartam dicsérni a bátorságáért! Mert zöldfülű létére egész jól csinálta...!

Han eltorzuló arca nem sok jót ígért a nőnek, aki úgy döntött, okosabb lesz feladni az egyenlőtlen küzdelmet és elmenekülni a felingerelt koréliei közeléből. Mielőtt még nekiesne és jól felképezné. Ő is felállt, próbálva eloldalazni a kapitány közeléből. Az ajtóban, Csubi háta mögött közben feltűnt Luke, akit a hangoskodás csalt előre az utastérből. Remélhetőleg ő meg tudja védeni a pilóta haragjától, ha tettelegességre kerül a sor.

– Na elég! Nem vagyok hajlandó tovább hallgatni ezt! – mondta a lány, érezhetően megszeppenve a dicséréssel kevert fenyegetéstől.

– Helyes! Menjen csak! Ne is lássam többé a pilótafülkében, maga... maga elkényeztetett királykisasszony! – mutatott a folyosó felé Solo, harcias tekintettel.

Csubakka tudta, a barátját most tényleg egy hajszál választja el a robbanástól. De hirtelenjében nem bírta eldönteni, vajon megakadályozza őt, ha tettelegességre kerül a sor vagy inkább engedje, hogy levezesse indulatait a nagyszájú nőstényen? Han Solo ugyanis elég veszedelmes tudott lenni verekezés közben.

Leia leforrázva, maradék méltóságát menteni próbálva húzódott hátra a vuki és Skywalker mellé. Onnan azonban visszafordult és valamivel higgadtabban próbálta kifejezni a lelkében dúló érzelmeket. Bár a koréliei egyáltalán nem úgy nézett rá, mintha kicsit is érdekelné a dolog.

– Egészen idáig felnéztem magára, amiért képes volt az életét kockára tenni értem és kihozott a börtönből! De ez az előbbi akciója egyszerűen elfogadhatatlan volt! Amúgy sajnálom, hogy így magára ripakodtam. Nem volt szép tőlem. Sose viselkedtem még így! Maga, Solo kapitány nagyon ért hozzá, hogyan dühítse fel a nőket!

Han erre büszkén kihúzta magát és csípőre tett kézzel, szúrós tekintettel végigmérte. Mintha egy ismeretlen bolygón fölfedezett, különleges protoplazmaszörnyrel találkozott volna véletlenül.

– Legalább van valami, amiben jó vagyok! – dünnyögte sértett önérzettel.

Csubakka vihogott, megkockáztatva egy helyeslő bólintást. Luke még mindig nem értette, miről folyik a vita, de sejtette, hogy jó okkal marakodnak ezek ketten. Még hozzá olyan hangerővel, hogy zeng tőlük az egész űrhajó.

– Biztos vannak olyan lányok, akik ezt értékeli, de nálam nem lehet ilyesmivel bevágódni! – vont vállat flegmán Leia és királyi göggel elfordult a csempésztől.

– Miből gondolja, hogy picit is érdekel maga? – ült vissza a helyére Solo dühösen.

Elhúzta száját a gondolatra, hogy a nőszemély azt hiszi, udvarolni akar neki. Ő aztán soha! Ennek a banyának? Inkább a halál!

– Ah! Milyen kiállhatatlan alak! – sziszegte a hercegnő Lukenak.

Azzal megkerülve a kitűnően szórakozó vukit, meg a tanácstalan parasztfiút, elvágatott a folyosón. Az arca rákvörös volt a méregtől.

– Kellett nekem fölengedni a hajómra ezt a boszorkát! Még egy ilyen és kihajítom a zsilipen a drágalátos robotjaival együtt! – morogta a koréliei, öklével a műszerpult szélére vágva.

– Mi történt? – kérdezte halkan, óvatosan Luke a másodpilótától.

Csubi a fejét csóválva foglalta el helyét a társa mellett. Valamit dünnyögött az orra alatt, amit a fiú persze nem értett. Hannak pedig nem akaródzott válaszolnia, csak a vállát vonogatta idegesen.

– Megyek, beszélek vele és lecsillapítom! – ajánlotta Skywalker, majd rövid tétovázást követően távozott az irányítófülkéből.

Csubakka kérdőn ráfordult a kapitányára, aki zavartan elmosolyodott és tehetetlenül széttárta karjait. Kezdte jobban érezni magát a veszekedés végeztével. Igazán üdítő élmény volt odamondogatni a felpaprikázott királyi fenségnek.

– Nem hagyhattam, hogy itt ordítozzon velem...! Nyugi, nem fogom megölni...! Fizetés előtt legalábbis nem...!

Luke nem találta az utastérben a hercegnőt, csak a két droidot, akik a zsilipnél összeszedett holmikat rakták takaros halmokba az asztalon. Thripio – érzékeny szenzorainak hála – tisztán hallotta a pilótafülkében lezajlott veszekedést és aggódva gondolt arra, mi fog történni, ha a szerves lények a maguk heves és kiszámíthatatlan módján egymásnak esnek a fedélzeten? A dolgok határozottan rosszul álltak, az ő számára legalábbis már hetek óta és a langaléta robotnak fogalma sem volt, mikor fognak megváltozni. Talán közvetíthetne az érdekelt felek közt, tárgyalóasztalhoz ültetve a makacs hercegnőt és az önfejű pilótát. Bár a szituációs elemző modulja szerint erősen kétséges, hogy odafigyelnének rá.

– Thripio! Nem láttad Leiát?

– De igen, gazdám! Az úrnő a hajó bal oldala felé távozott, igen feldúlt állapotban! – mutatta a droid, kezében egy samponos flakonnal. – Megkérdezhetem, hogy biztonságban vagyunk-e már?

– Persze. Minden rendben! – intett megnyugtatóan a fiatalember és továbbment az elkanyarodó folyosón, hogy megkeresse a lányt.

– Az előbbi rázkódás meg lövöldözés komolyan megviselte a motorikus vezérlőimet. Amúgy mindjárt összeszedjük a fedélzeten szétszóródott holmikat...! – mire befejezhette

volna fontosnak ítélt mondandóját, a fiú már eltűnt a szeme elől.

A mellette ücsörgő Artu Detu kimérten csiprantott néhányat, s ide–oda forgatta fémfejét.

– Honnan tudod, hogy mi érdekli...? Én vagyok az emberügyi szakértő, nem te!

Az aranyszínű protokoll droid megjegyzésére csak egy gúnyos visítás volt a válasz.

Luke elhaladt a bal oldali zsilipajtó előtt, ahol még mindig hevert néhány elszórt holmi, jobbra piperecikkek a fémpadlón. A hátsó folyosóra érve benézett a hálólhelyiségbe, s ahogy számította, ott találta az ifjú hercegnőt, az egyik ágy szélén ücsörögve. Leia feldúlt arccal, fátyolos szemmel pillantott rá, a kezét tördelve. Látszott rajta, hogy nagyon szerencsétlenül érzi magát.

– Segíthetek valamiben? – érdeklődött a fiú, bizonytalanul közelebb lépve hozzá.

Leia zavartan elfordította fejét. Őszintén szégyellte magát a történetek miatt, hogy ennyire kibukott az előbb a pilótafülkében. De még jobban zavarta az, hogy Luke tanúja volt az őrvongásának és gyászos leszereplésének a faragatlan koréliaival folytatott csatározás során. Vajon mit gondolhat róla ezek után a srác? Királyi sarjhoz teljességgel méltatlanul viselkedett. Ha látták volna mindezt a szülei, nyilván ők is nagyon csalódottak lennének. Ja, persze! A szülei már halottak. Csak egy fájó űr maradt utánuk a lelkében, amit nem tudott mivel, nem tudott kivel kitölteni.

– Nem hinném...! Egyszerűen nem tudom, mi van velem! – motyogta elkeseredetten, s előregörnyedve kicsire összehúzta magát ültében a gyomrát szorongató görcstől.

Egy meleg, biztonságot sugárzó kezet érzett a vállára ereszkedni. Aztán Luke odaült mellé és gyöngéden átkarolta. Pont úgy, ahogy alig másfél napja ő tette ugyanezt a fiúval, mikor elveszítették Obi–Want.

– Elmondaná, miről veszekedtek az előbb Hannal? – próbált beszélgetést kezdeményezni vele Skywalker.

Sajnos lemaradt a civódás elejéről, ezért először is tudni akarta, mire föl a nagy felhajtás, mikor épségben sikerült elmenekülniük a Delle rendszerből.

– Úgy érzem, teljesen szétesett az életem! – folytatta Leia, oda se figyelve a kérdésre. – Annyira fáj...! És olyan tehetetlennek érzem magam!

Remegő hangja nem egy harcias hercegnőé volt, hanem egy rémült kislányé, akinek feje fölött összezsaptak a hullámok. Luke megdöbbenve hallgatta vallomását, azt se tudva, mit válaszoljon erre. Csak most kezdve felfogni, hogy a nő sokkal rosszabb állapotban lehet, mint eddig mutatta magát. Nyilván titkolni próbálta elesettségét és a lelkében dúló vihart, de az iménti feszültség áttörte benne a gátakat. Kihozta belőle az örületet és a totális elkeseredést.

– Ezt én is elmondhatnám magamról! Mégsem üvöltözöm másokkal! – dünnyögte Luke, szelíden korholva a lányt, mint egy tapasztalt öregember.

Leia nekidőlt a férfinak és remegő szájszállal próbálta visszatartani könnyeit. Magában pedig azt kívánta, bárcsak meghalt volna az űrikötőben a tűzharc során. Vagy szétlőtték volna őket az üldöző vadászgépek. Vagy nekicsapódtak volna annak a szembejövő teherhajónak. De azzal is kiegyezett volna méltó halálnemként, ha a koréliai egyszerűen megfojtja. Csak vége legyen már ennek a rémálomnak, amivé az élete változott az elmúlt napokban!

– Mert maga jó ember, Luke! – válaszolta rövid szünet után, s próbálta nem elsírni magát a másik jelenlétében. – És én nem lehetek eléggé hálás azért, amit értem tett!

– Csak mentettem az irhámot! – szerénykedett a fiú, barátságosan megszorítva a vállát. – És ha már úgyis ott volt, a magáét is!

– Az én irhám szakadt és rongyos! Nem érte meg a felhajtást! – panaszkodott Organa.

Bágyadtan megragadta jobb karján a szabadidőruha ujját és egészen feltúrte, a felkarjáig. A lámpafény felé fordította kezét, lebiggyedő szájjal megmutatva neki a foltokat,

horzsolásokat és tűszúrás nyomokat a bőrén.

Luke összevont szemöldökkel bámulta a korábban már látott sebeket és megborzongott a lány szavaitól. Mégis, mit mondhatna neki, amivel megvigasztalná? Ő nem egy pszichológus. Fogalma sincs az emberi, s pláne a női lélek rejtelseiről.

– Látja ezeket?

– Igen...! – gyöngéden végigsimított a vékonyka kézen, együttérzése jeléül. – De ebbsont beforr! Pár nap múlva kutya baja a bőrének!

Leia azonban nem osztotta optimizmusát és visszahúzta karjára a ruhát.

– Bárcsak meghaltam volna a többiekkel együtt! – suttogta elszorult torokkal. Az árvaság és hontalanság érzése mázsás súllyal nehezedett a lelkére, valósággal megbénítva zilált elméjét.

– Ne mondjon ilyeneket, Leia! A felkelésnek szüksége van önre...! És nekem is!

Ez utóbbit kissé félve mondta ki, nem tudva, milyen hatása lesz a nőre. Organa azonban nem lepődött meg, sőt ellenkezőleg. Szomorkás félmosollyal felnézett rá, aztán a vállára hajtotta fejét és szorosan odabújt hozzá.

– Ezt jó hallani!

Egy darabig csak ültek a szobában, egymást átkarolva és egyiküknek sem akarózott megmozdulni vagy megszólalni. Luke tökéletesen elégedett volt azzal, hogy a karjaiban tarthatja a lányt és dédelgetheti, a vállát simogatva gyöngéden. Leia pedig örült annak, hogy legalább egy valaki akad széles e világegyetemben, aki megérti őt és tényleg szüksége van rá.

Ahogy fokozatosan megnyugodott, kezdte újra tárgyilagosan szemlélni a pilótafülkében történeteket. Hannak végül is igaza volt. Tényleg nem szórakozásból bízta rá a Falcon kormányzását, hanem józan számításból. Bízva benne, hogy képes lesz irányban tartani a bárkát, amíg ő a navigációs komputerrel szöszöl. Így utólag nem is értette, miért hisztizett annyira az egész miatt. Ha a felkelők élére áll, előbb–utóbb úgyis muszáj lesz megtanulnia úrhajót vezetni. Lehetséges, hogy még mindig a vallatáskor kapott idegmérgek utóhatása alatt áll? Te jó ég, meddig fog még ez tartani? Orvoshoz kéne mennie, de sürgősen!

– Szóval? Min vesztek össze Hannal az előbb? – kérdezte percekkel később Luke óvatosan.

– Az az ember bolond! – közölte vele megfellebbezhetetlen tekintéllyel Organa. Majd elhúzódva a férfitől, valamivel szelídebben folytatta.

– Különös módon mégis tudja, mit csinál!

– Ő már csak ilyen! Ezért van még életben!

Mindketten fölálltak, a hercegnő megigazgatta magán a ruhát. Elég volt a lelkezésből, meg a mániás depresszióból. Ideje újra felöltenie uralkodóhoz illő álarcát és diplomatikusan kezelni a helyzetet.

– Mindegy! Hagyjuk! Megyek, beszélek vele és kiengesztelem! – határozta el magát a nő, a kijáráshoz lépve. – Mert nem szeretném, ha kinyírna hirtelen haragjában!

– Azt sosem hagynám! – kapta el a kezét féltőn Skywalker, hogy feltétlen támogatásáról biztosítsa.

Leia megnyugtatóan visszanézett rá, azon tűnődve, vajon a karjaiba vesse magát? A legszívesebben vadul csókolni kezdte volna az arcát, a száját hálája jeléül. Ekkor azonban felbukkant a folyosón Szi Thripio esetlen alakja és megzavarta bizalmas beszélgetésüket.

– Elnézést! Luke úrfi! Tájékoztatnom kell arról, hogy Solo kapitány nyomatékosan megkért minket, távolítsuk el a személyes holmijukat az utastérből, mielőtt kihajítja az egészet a hiperűrbe!

– Még csak az kéne! Majd adok én neki! – húzta fel magát ismét a hercegnő.

S megfélemezve csókról, ölelésről, meg királynői méltóságról, elengedte a fiú kezét és sietve elhagyta a kabint.

Han az utastér jobb oldalán ült a forgószékén és valamit állítgatott a műszerfalon. Mellette Csubakka és az R2-es épp az asztalon felhalmozott tárgyakat pakolták bele az épségben maradt szatyrokba, kiválogatva a fegyvereket. A hercegnő szélesebb felbukkanása magára vonta Solo figyelmét, aki teljesen lehiggadt mostanra és gondolatai már a következő napok teendőin jártak.

– Remélem, nem akarja kidobni a cuccainkat! – állt meg fenyegetően, csípőre tett kézzel Organa a behemót vuki előtt.

Olyan vehemensen bámult föl az óriásra, hogy Csubi meghökkenve hátrált tőle egy lépést. Mintha attól tartana, a hölgyemény ráveti magát a fésűje és fogkeféje miatt.

– Nem, dehogy! Csak megkértem őket, pakoljanak el! Így is elég nagy rumli van idebent! – magyarázta a kapitány, felé fordulva székével együtt.

Már csöppet sem tűnt indulatosnak, pláne fenyegetőnek, s ez lehűtötte a lányt. Nincs értelme minden apróság miatt egymás torkának ugraniuk, amíg össze vannak zárva a fedélzeten.

– Rendben! Segítek!

Megérkezett Luke és Thripio, kíváncsian figyelve az eseményeket. A hercegnő belenézett az asztromechanikai egység karjaiban tartott szatyrokba és gyorsan átrakott egy fésűt az egyikből a másikba.

– Ez az enyém! Az meg Lukeé! Vidd be a hálókabinba, Artu!

A gépezet csipogva elkacsázott fémlábain, Csubakka pedig nekilátott megvizsgálni a fegyvereket. Amelyik telepében alacsony volt az energiaszint, azt a töltőre kapcsolta, a többit elpakolta egy ládába a sarokban. Végül odaadta Lukenak a fénykardját, aki gondosan zsebébe süllyesztette a markolatot. Csak most jutott eszébe, hogy amikor megállították őket a kerítésnél a biztonságiak, végig ott volt a keze ügyében a szablya. Mégsem jutott eszébe előrántani harc közben, mert kizárólag azon járt az esze, hogy előbb lőjön, mint a járőrök.

Ez végül is nem baj. A fénykard használatát még sokat kell gyakorolnia, az erő felidézésével együtt, nyugodtabb körülmények között. Ha éles helyzetben kezd el hadonászni vele, könnyen pórul járhat, amíg nem ura teljesen a Jedik hagyományos fegyverének.

– Szóval úton vagyunk a Budpockra! – lépett közelebb Leia a kapitányhoz, aki karba tett kézzel méregette őt. Arcán kifürkészhetetlen tekintet, ami éppúgy rejthetett unalmat, mint harcra kész lelki világot.

– Igen. – mondta Han közönyösen. – Hála kegyednek, sikerült ráállítanom a hajót a perlemiai hipersávra. Nagyjából három nap múlva ott is leszünk. Közben néhány helyen megállunk majd, körülnézni a normál térben, hogy a navigációs rendszer korrigálja az esetleges eltéréseket. Nem lenne jó beugrani egy kilépési zónába.

Ez utóbbi megjegyzése a teherhajóval való meglepő találkozásnak szólt. Leia kimérten biccentett, aztán habozva megszólalt.

– Még egyszer elnézését kérem, kapitány a viselkedésem miatt! Csúnyán elragadtattam magam, amiért bocsánatot kérek öntől!

Nem esett nehezére kimondani e szavakat, mégis zavarba jött a koréiai metsző pillantásától és inkább lesütötte szemét. Leia Organa ritkán kért bocsánatot az eddigi élete során bárkitől is. Egy kézen meg tudta volna számolni azokat az alkalmakat. De most először gondolta úgy, hogy tényleg elvetette a sulykot és ettől tagadhatatlanul pocsékul érezte magát.

– Rendben! Elfogadom! – vigyorodott el pimaszul Solo, teljes mértékben kiélvezve a helyzetet. – Aztán, elő ne forduljon még egyszer, mert a fenekére csapok felségednek!

Csubakka hahotázott egy sort a megjegyzésre. Luke is elmosolyodott, egyedül Leia forgatta a szemét, fülig pirulva zavarában. Na, még csak az kéne! Ám visszavágás nélkül

tűrte a koréliai gúnyolódását, nem akarván tovább élezni a helyzetet. Vigye csak el szépen az Egyes Bázisra a fickó, aztán kiszáll az ócska hajójából és soha többet az életben nem fog együtt utazni vele! Az hét szentség!

– Még mindig nem tudom, mi történt köztetek, de kemény menet lehetett, úgy látom! – jegyezte meg Skywalker, a műszerpult oldalának támaszkodva.

– Majd később elmesélem, milyen kemény menet volt, ha annyira tudni akarod! – legyintett nagyvonalúan a csempész, visszafordulva a technikai állomáshoz. – Előbb azonban van egy kis dolgunk. A hátsó pajzs leválásakor több találat érte a hajófart. Elvesztettünk két felső tatkamerát és leállt az egyik hajtóműfűvóka szabályzó. A tesztelő rendszer sem működik, szóval szét kell szednünk az egészet, hogy lássuk, mi baja van. Enélkül nyolc százalékkal csökken az elérhető legnagyobb sebességünk a normál űrben, bár a manőverező képességet nem befolyásolja érdemben.

– És ezt meg tudjuk csinálni menet közben? – kíváncsiskodott Luke, a koréliai által mutatott kijelzéseket böngészve a monitoron.

– Fogalmam sincs. Ha láttam, megmondom.

Solo bágyadtan hátradőlt ülésében. A sok futkosás meg a hercegnővel folytatott összezapás eléggé kimerítette. Most azon dolgozott, hogy felmérje a csészealjban keletkezett legújabb károkat és meghatározza a teendőket. Szerencsére egyik sérülés sem volt súlyos. A Falcon jól megépített, masszív hajó. Ennél sokkal komolyabb műszaki hibák mellett is biztonságosan lehetett vezetni.

– Ma már nem kezdünk neki, mert késő van és úgy látom, mind fáradtak vagyunk. De holnap szétszedjük a blokkot. Számítok rád, öcskös!

– Legalább tanulok valamit az űrhajó hajtóművekről! – biccentett a fiú, megveregetve a kapitány vállát.

– Lesz rá elég időnk, hogy helyrepofozzuk a ládát. És annyit tanulhatsz tőlem, amennyit bírsz! De figyelmeztetek, hogy szigorú tanár vagyok!

– Azt vettem észre!

Leia az asztalhoz ülve figyelte a két férfi évődését és azon csodálkozott, milyen jól kijönnek egymással. Nyomát sem látta köztük rivalizálásnak vagy bármi feszültségnek, ami megbonthatta volna a barátságukat. És ezért őszintén irigyelte őket, hirtelen arra vágyva, hogy neki is legyen egy ilyen barátja. Persze voltak barátai az Alderaanon szép számmal, például Winter Retrac vagy a Panteer fivérek, de a velük való kapcsolatát mindig meghatározta királyi származása. Lukeot és Hant nézve most azon elmélkedett, milyen jó lenne egyszerű közembernek lenni és úgy örülni az életnek, szabadon, gondtalanul, ahogy ezek ketten elszórakoztatják egymást.

– Megéheztem a sok izgalomra...! Eszek valamit, aztán bedobom a szunyát! – jelentette ki Solo, feltápáskodva üléséből.

Csubakka egyetértően hörgött és morgott, rögtön az élelmiszeres ládához indulva öles léptekkel. Már épp mondani akarta nekik, hogy ideje vacsorázni. Nem véletlenül emlegetik annyiszor a szülőbolygóján a népszerű szólást, miszerint amelyik vuki nem éhes, az vagy eszik vagy halott.

– Kaja, pia van bőven! Nem fogunk szűkölködni! – veregette meg pocakját a koréliai, kimérten odasétálva az asztalhoz.

Leia az ételcsomagokat meglátva azon kapta magát, hogy neki is korog a gyomra. Mellette a csempész, meg a két lábon járó szőnyeg elégedetten nekilátott a falatozásnak. A szőrös óriás volt olyan előzékeny, hogy a lánynak is hozott egy adagot, míg Luke önállóan választott magának a készletekből.

– Ami pedig a hálósoba beosztást illeti, nos én nem ragaszkodom a priccsemhez! – mondta kisvártatva Han, két falat közt.

Oldalvást pillantott az éppen csak csipegető hercegnőre, aki végre rendesen megfürödvé, frissen és illatosan üldögélt mellette. Így profilból egész csinosnak látszott, amikor épp nem ordított és hadonászott a kis karjaival, mint a motolla. Vonzó és veszélyes ez a lány. Jó lesz nem belehabarodnia.

– Szívesen átengedem a kabint a párocskáknak. – hunyorgott, sokat sejtetően az asztal melletti széken kucorgó parasztgyerekekre. – Csak annyit kérek, hogy alvásidőben legyetek csendben odabent, nehogy megijesszék Csubit! Ő ugyanis érzékeny a furcsa hangokra!

Az antropoid először meghökkent, s már épp azon volt, hogy bömbölve tiltakozik a vád ellen, mikor leesett neki a poén. Harsányan röhögni kezdett, amúgy vuki módra és artikulálatlan üvöltéseket hallatva hátba veregette Solót. De úgy, hogy a férfi majdnem belefejejt a salátás táliba.

Mellettük Leia az asztalra csapta kanálát és rákvörös lett mérgében. Az idióta koréliai már megint a förtelmes humorérzékét csillogtatja előttük, mintha egy kabaréműsorban szerepelne. Aztán észbe kapott és gyors pillantást vetett Lukera, akiről nem lehetett eldönteni, mosolyog vagy húzza a száját. Viszont volt olyan bölcs, hogy inkább a tányérjába temetkezett, nem kommentálva a kapitány észrevételét.

– Nos! Köszönöm, hogy figyelmeztet minket! – válaszolta szarkasztikusan a hercegnő, miután Csubi kiröhögte magát és letörölgette szeme sarkából az örömkönnyekeket. Lassan beszélt, egyre azon morfondírozva, miként tudna könnyedén és frappánsan megfelelni az átlátszó célozgatásra, amivel a fickó összeboronálta őket.

– Majd igyekszem... nem hangoskodni... menet közben!

Leia elégedetten nézte, hogy a koréliaiak leesik az álla, nem különben a vukinak és Skywalkernek. Még Thripio is meghökkent a sarokban, pedig a droidoknak köztudottan nem erősségük a szemantikai fortélyok elemzése. De ezt még ő is értette.

– Khm! Húha! Khmm! – köhögte föl az ételt Han, azon erőlködve, nehogy megfulladjon.

Erre a pofonra igen, de rákontrázásra nem. Egy vérbeli szerencsejátékos sem csinálhatta volna ügyesebben. Máris kezdte jobban tisztelni a nőt, s kicsit irigyelni a tatuini srácot, akinek izgalmas éjszakája lesz a hálókabinban, ha minden igaz.

– Mi az, kapitány? – kérdezte negédesen a lány. – Hiperúrbe ment a falat?

– Khömm! Egenn, de visszajött, mert az asztalon jobb a társaság! – morgott a férfi, zavartan összeszedve a szájából kiszóródott ételdarabkákat. Ezt a kört a hercegnő nyerte.

– Akkor ti hol fogtok aludni, Han? – tudakolta Luke aggódalmasan.

Nem igazán értette, miféle játszmába rángatja bele éppen Organa, de nem mert tiltakozni, nehogy magára haragítsa a nőt. Aki sejtelmesen mosolyogva pillogott rá az asztal túloldaláról és utánozhatatlan eleganciával tovább csipegette vacsoráját.

– Van néhány hálósákunk az elülső raktárban. Majd ott meghúzzuk magunkat, amíg te meghúzod a her... illetve meghúzódtok a hercegnővel...

Solo nem tudta befejezni komoly képpel előadott mondókáját, mert Csubakka ismét rázendített, majd fölborítva az asztalt a röhögéstől. Lapát méretű mancsaival az utolsó pillanatban nyomta vissza a padlóra a megviselt bútordarabot, mielőtt romba dőlt volna. Közben egész testében rázkódott a csillapíthatatlan nevetéstől. Luke még sosem látott értelmes lényt ilyen hevesen reagálni egy ostoba poénra, s borzongva gondolt arra, milyen lehet a vuki, amikor megharagszik.

Leia sápadt sértettséggel, teljesen lefőzve ücsörgött a tomboló szőrmók mellett, míg Han a tányérját óvta, nehogy lecsússzon a ficáncoló asztal tetejéről. Na, ilyen egy villámgyors visszavágás koréliai módra!

– Hé! Ne ugrálj, te molycsemege! Fékezd magad! Hallod?

Csubakka hirtelen ráeszmélt, hogy egyedül ő találja viccesnek a társa dumáját és zavartan elhallgatott. Végére is nem szép dolog mások kárára ennyire nyíltan örülni. De tény, hogy nagyon kellemes!

– Szóval mi jól elleszünk Csubival, ne aggódjatok! – fejezte be Han a gondolatsort, meg az étkezést is.

Fölállt, a hulladékgyűjtőbe dobta a csomagolóanyagot.

– Nem fogunk rátok nyitni! Akkor sem, ha gyanús zajok szűrődnek ki a fülkéből!

– Azt el is várom, kapitány! – nézett rá metszően a hercegnő. Szeme akár egy energialáncza, úgy villogott.

Ő és Luke üldögéltek még egy kicsit az asztalnál, befejezve az étkezést, míg a vuki kikászálódott mellőlük és a társával együtt elvonult a hajó elülső részébe, magában továbbra is az iménti szópárbajon élvezkedve. Solo még sosem volt ilyen jó formában, ha elmés megjegyzésekkel kellett szórakoztatnia a közönségét, mint most.

– Ez meg mi volt, Leia? – súgta Skywalker előrehajolva, aztán odaült a lány mellé.

– Csitt! Majd a kabinban elmondom! – emelte föl mutatóját a lány, az elülső raktér nyitott ajtaja felé pislogva. – Menjünk!

A koréliei visszajött, a hálólhelyiségbe igyekezve, hogy a parányi mosdóban kezét és fogat mosson. Összevont szemöldökkel figyelte, ahogy Leia kecsesen föláll az asztaltól és maga után vonva a megdöbbsent kölyköt, gyöngéden belekarol. Aztán vonszolni kezdi maga után, a kapitányt követve.

– Akkor mi most elvonulunk! – közölte vidáman a nő. Úgy, hogy a csempész is hallja.

Mindhárman bementek az utaskabinba. A fiatalok leültek az egyik ágyra, míg Solo megtisztálkodott és búcsút intett nekik.

– Jó éjt, gyerekek! – motyogta távoztában, s betette maga mögött az ajtót.

– Tehát...? Ezt miért csinálta? – tártá szét kezét a fiú tanácsstalanul.

– Hogy bosszantsam azt a tuskót! Ne haragudjon rám, Luke! – ragadta meg az ujjait szinte könyörgően Organa.

Majd ellágyuló hangon magyarázni kezdte, miért játszotta azt, hogy ők ketten egy pár lettek a Dellén és a fedélzeten is együtt akarják tölteni az éjszakákat. Higgyen csak amit akar a pilóta, legalább nincsenek egy helyiségben és addig sem marják egymást.

Luke figyelmesen hallgatta politikusi rafinériával megindokolt érvelését és úgy döntött, kételkedés nélkül beveszi a hercegnő dumáját. Végére őt is bosszantotta Solo kiállhatatlan viselkedése időnként. Biztos nem volt gyerekszobája, azért ilyen elviselhetetlen. Leintette a lányt, véget vetve a további szóáradatnak.

– Rendben! De figyelmeztetem önt, hercegnő, hogy nem lesz jó vége ennek a játéknak! Okosabban tenné, ha nem reagálna minden apróságra, amivel Han próbálja magát fölbosszantani!

– Tehát hagyjam szó nélkül, hogy sérteget és bolondot csinál belőlem? – vágott vissza a lány duzzogva. – Ennyi erővel a birodalom által elkövetett "csínyeket" is tétlenül nézhetném! Márpedig én azt mondom, hogy valahol meg kell húzni a határt! És harcolnia kell az embernek a méltóságáért, a nyugalmaért!

Luke eltűnődött azon, hol is hallotta már ezeket az érveket nemrégiben? Nem Biggs Darklighter mondta ugyanezt – vagy valami hasonlót – Anchorheadben? Dehogynem. És akkor tökéletesen igazat adott neki. Vajon most, Leia Organával szemben miért nem tudja elfogadni, hogy a nő harcolni akar az igazáért?

– Ám legyen! Bár szerintem kicsit távoli a párhuzam Solo és a birodalom között!

– Tudja, hogy értettem! – rázta meg fejét Leia elégedetlenül.

Megszorította a fiatalember kezét, hálája jeléül és fölállt, mert eszébe jutott valami.

– Mindjárt jövök! Aztán aludhatunk. Melyik a maga ágya?

– A középső. – bökött a sarokba Luke.

A Tatuinról az Alderaanra menet azon a priccsen töltötte az éjszakákat, míg a jobb oldalon Kenobi, a balján pedig Solo húzták a jerbabőrt. S mély szomorúság kerítette hatalmába, ahogy a Jedi mesterral eltöltött napokra gondolt, amik örökre megváltoztatták az életét. Az öregember holmijai most is ott heverték az ágyán és a padlón. Még nem volt ideje, se kedve átnézni őket, hogy eldöntse, mi legyen velük? Nem tudta, Kenobinak vannak-e rokonai, akikhez eljuttathatná a hagyatékát? Így valószínű, hogy neki kell megtartania vagy kidobnia az egészet.

– Akkor enyém a jobb oldali! – választott fekhelyt magának a hercegnő, megvizsgálva az ágyon heverő cuccokat. – Ezek kinek a holmijai?

– Bené voltak. Várjon, elrakom őket az útból! – lépett oda hozzá Skywalker és mindent bepakolt egy üres beépített szekrénybe.

Leia közben beletűrt az egyik zacskóba és elővette fésűjét, majd csöndben elhagyta a kabint. Az utastérbe ment, ahol Artu már kikapcsolva gubbasztott az egyik sarokban, míg Thripio a kapitány kérésére a műanyag evőeszközöket tisztogatta egy nedvszívó ruhával.

Az aranyszínű droid elektronikus agyában még mindig a vacsoránál lejátszódott különös események elemzése zajlott, alaposan lefoglalva a szabad processzor kapacitását. A szerves lények időnként nagyon rejtélyesen tudnak viselkedni, ő pedig, mint a téma szakértője, fontosnak érezte, hogy tisztába jöjjön a fedélzeten uralkodó aktuális helyzettel. Nyelvi elemzőmodulja alaposan megkavarta benne a biteket, mert sehogy sem tudta eldönteni, miként kell értelmezni Han Solo meghúzódnáira vonatkozó utalását, amin a vuki úr olyan jól hahotázott. Hát igen, nehéz robotnak lenni a szervesek között!

– Thripio! Kérdeznék valamit! – sétált oda hozzá a hercegnő kecses léptekkel.

– Igen, felség? – fordult felé azonnal a protokoll droid udvariasan.

– Tudsz hajat fonni? – érdeklődött a lány, meglobogtatva előtte egyetlen varkocsba összefogott, éppen csak megszáradt üstökét.

– Természetesen, Organa hercegnő! Az ember kiborg kapcsolatok szakértőjeként számos háztartási munkát el tudok végezni, beleértve a fodrászatot és a borotválást is. A programom negyvenféle hajfonási technikát ismer...

– Jó! Értem! – szakította félbe a nő, kissé türelmetlenül. – Délután megmostam a hajam és úgy érzem, mostanra megszáradt. Szeretném, ha megtisztítanád a kezed és szépen befonnád a hajam, hogy ne lógjon ennyire szabadon!

– Máris, felség! És milyen fonást alkalmazzak a haján? – sürgölődött a robot, előkészülve a kényes műveletre. Végre egy neki való feladat, ahol bizonyíthatja felülmúlhatatlan sokoldalúságát!

Leia letelepedett a forgószékre és lehúzta copfjáról a sötétzöld gumigyűrűt, amit még a gyöngysori áruházban vett magának. A fésűt átadta a droidnak, hogy könnyebb dolga legyen vele.

– Ugyanazt, amiben korábban volt! Ha emlékszel még rá és képes vagy megcsinálni!

– Persze! Semmi akadálya! Rögtön nekilátok!

A nő türelmesen előrehajtotta fejét, fegyelmezetten tűrve, hogy a langaléta droid elvégezze azt a feladatot, amit korábban mindig a palota fodrásza vagy valamelyik nénikéje, esetleg egy udvarhölgye csinált meg neki odahaza. S közben komolyan elgondolkodott azon, hogy a jövőben erről a luxusról is le kell mondania. Vagy elkéri Thripiót Skywalkertől, személyi szolgának használva a sokoldalú gépezetet. Hisz arról szó sem lehet, hogy merő kényelemből rövidre nyírassa a haját csak azért, mert a Felkelők Szövetségének titkos bázisán nem tudnak majd profi fodrászt és udvarhölgyet biztosítani a számára.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Leia arra tért magához, hogy iszonyúan sajog a teste több ponton is. Sikoltani szeretett volna, de csupán egy torz nyögésre futotta kiszáradt torkából, miközben fölemelte fejét és kábán körülnézett. Egy tágas teremben ült egy bőrfotelben, aminek kartámaszához szorosan odabilincseltek a csuklóit. Mellette két oldalt egy–egy börtönőr ült a szomszédos székeken és őt figyelték, kezükben készenlétben tartott sokkolóbotokkal. Előtte pár méterre egy széles panoráma ablaksor húzódott, trapéz alakú acélüveg lapokkal, amik előtt egy fekete köpenyes, sisakos alak állt háttal neki, mozdulatlanul kibámulva a világűr feketeségébe. A látótér közepén egy szívfájdítóan ismerős égitest háromnegyed részben megvilágított sarlója lebegett a távolban. Az Alderaan.

Beletelt egy kis időbe, mire a lány rájött, hogy került ide és mi történhetett vele. Az utolsó emléke az volt, hogy a gárdisták karon ragadják és kivonszolják a Halálcsillag irányítóterméből, miután Tarkin utasítást adott a szülőbolygója megsemmisítésére. Ő pedig önuralmát veszítve, hisztérikusan kiabálva és rángatózva küzdött a markos katonák ellen, szabadulni próbálva fogságából. Csakhogy a csuklóit elszorító kábítóbilincs a vergődését észlelve újra és újra bénító erejű áramot vezetett a karjaiba, hogy megakadályozza szökését. Mikor pedig dühében belerúgott az egyik smasszer bokájába, a fickó büntetésül a sípcsontjára vágott a sokkolóbottal, hogy majdnem eltörte a lábszárát.

Organa torka szakadtából sikított, vergődött, káromkodott és ellenállt, teljesen megvadulva a történetektől. A felismerés, hogy rútul becsapták és miatta fog elpusztulni mindenki a bolygóján, szabályosan megőrjítette. Arisztokratikus önuralma és gúnyos távolságtartása teljesen lehámlott róla, mintha sosem lett volna. Elméjét felfoghatatlan kétségbeesés töltötte el, amit csak tovább fokozott a frusztrációja, hogy semmit sem tehet az őt ért igazságtalanság ellen.

Mivel nem volt hajlandó lecsillapodni, az őrei végül elunták a dulakodást és a folyosóra érve szurkálni és ütni kezdték a botjaikkal, égető erejű áramot vezetve testébe, ahol csak érték. A fruska összerándulva visított, majd görcsös vonaglással a padlóra rogyott, négykézláb próbálva elmenekülni előlük. De hiába küzdött, folyton talpra rángatták és újra meg újra lesokkolták, hogy meghunyászkodásra kényszerítsék. Végül a teste nem bírta tovább elviselni az iszonyú szenvedést és kimerültségében egyszerűen elájult.

Valamivel később arra tért magához émelyegve, hogy egy liftben ül a falnál. Őrei két oldalról közrefogva keményen tartották, Darth Vader pedig vele szemben állt, egyenletesen szuszogva. Leia gondolkodás nélkül ismét harcolni próbált, öklöbe szorított kezeivel hirtelen fejbe vágva bal oldali kísérőjét, majd a másikat is megütötte, ám a gárdisták keményebb fickók voltak, mint gondolta. Fürgén lefogták a karjait és újra sokkolni kezdték. Ő meg sikított, rángatózott, káromkodva előre esett, Vader lábai elé, aki lehajolva megragadta hátulról a nyakánál fogva és egyszerűen fölemelte, mint egy állatkölyköt, majd undorodva visszalökte a smasszerek durva karjaiba.

– Hiába minden ellenállás, hercegnő! Most már viselnie kell a következményeket! – mondta mogorván a Sith nagyúr, aki érezhetően kezdte unni a műsort.

Organa azonban képtelen volt abbahagyni a küzdelmet, bár minden tagja fájt már az elszenvedett áramütésektől. Újra támadni próbált, kézzel–lábbal dacolva a túlerő ellen, mire addig sokkolták, míg torka szakadtából visítva ismét elájult.

És most itt volt a harcállomás egyik megfigyelőfedélzetén, alighanem egy felszíni toronyban és csak nyöszörögni tudott kínjában a testét elöntő, szűnni nem akaró fájdalomtól. Megint szabadulni próbált béklyójától, hogy tegyen valamit a

tömeggyilkosság ellen, melyre a birodalmiak készülnek, de a bilincsei égető erejű ütésekkel makacsul visszatartották.

– Engedjenek el! – hörögte végül alig érthetően, teljesen eltorzult hangon.

Aztán mivel az őrei figyelmeztetésképpen két oldalról ismét megsokkolták a karjait, mellét és hasát, sikítani kezdett, majd végül elsírta magát. Keservesen zokogott, előregörnyedve ültében, ahogy védeni próbálta sajgó kebleit a sokkolóbotok ütéseitől és hideg könnycseppek gördültek alá elgyötört arcán. Kétségbeesésében lehunyta szemét, hogy ne kelljen szembesülnie a rideg valósággal, mely könnyörtelenül a lelkébe taposott. Mindenáron meg akart halni, csak vége legyen már ennek az iszonyatnak.

– Hiába minden sírás és gyermekes dacolás! – dörmögte Darth Vader, lassan elfordulva a megfigyelőablaktól, mint egy két lábon járó gép. – Szembe kell néznie a döntése következményeivel!

Leia nem mert felnézni az előtte álló rettenetes alakra, akiből szinte érezhetően áradt a sötét gonoszság és perverz elégedettség, amiért őt ilyen szörnyű állapotban látja. Egész testében reszketett és hisztérikusan bőgött, kiadva magából minden fájdalmát, csalódását és rémületét, amit mostanáig elfojtani próbált, bátornak mutatkozva könnyörtelen ellenfelei előtt. A tudat, hogy ő lesz a felelős – közvetett módon – az Alderaan elpusztításáért, elviselhetetlen erővel nehezedett a kudarcától megbénult elméjére.

– Nem...! Ezt nem tehetik...! Könnyörgöm... ne csinálják...! – hörögte alig érthetően, de senki sem figyelt rá. Nem volt abban a helyzetben, hogy dönthessen a sorsáról vagy egyáltalán bármiről és ez teljesen kikészítette a parancsoláshoz szokott ifjú szenátornőt.

– A büntetése részeként végig kell néznie, ahogy elpusztul a hazája... és odavész mindenki, aki fontos önnek. – mondta komoran a fekete lovag, aki úgy tornyosult föléje, akár egy kibernetikus halálangyal. – Hogy megtanulja, mi jár a felségárulásért. Aztán haladéktalanul nekilátunk a fokozatos kivégzésének. De ne aggódjon! Elég ideig életben fog maradni ahhoz, hogy láthassa még a lázadás végét!

Leia nem válaszolt a súlyos szavakra. Csak elkeseredetten hüppögött tovább, teljesen bedugult orral, s a száján át kapkodta a levegőt. Időnként fájdalmas sikolyok szakadtak fel belőle, míg egészen berekedt és már csak nyöszörögni tudott kínjában. Az őrei végre békén hagyták, akárcsak Vader, megértve, hogy teljesen összetört lelkileg és feladta a kilátástalan harcot. A fekete lovag rövidesen elment valahová, majd jött két gárdista és leváltották a kísérőit. Ekkor lopva felnézett, fátyolos szemekkel körbesandítva a teremben, de rajtuk kívül senki sem volt a széles helyiségben, ahol több tucatnyi fotel sorakozott két sorban az ablakokkal párhuzamosan.

Bár érzése szerint minden erő elszállt belőle, Organa mégis megpróbálta valahogy összeszedni magát. Nem adhatja fel, bármennyire reménytelen is a helyzete. Az ablakon kilesve még ott látta az Alderaant, ahogy a Halálcsillag lassan megkerülte prédáját. Még sértetlen volt. Szóval még tehetne valamit, hogy megakadályozza az elpusztítását. A szülei, barátai, s velük együtt vagy kétmilliárd polgár, mind számítanak rá. Még ha nem is tudják, hogy életben van, mindent meg kell próbálnia a megmentésük érdekében. Ő a maga részéről ezerszer is meghalt volna értük, akár iszonyú kínok között is, ha ezzel megmentheti őket.

Miután alaposan kisírta magát, lecsillapodott annyira, hogy újra képes legyen reálisan gondolkodni és zaklatott elméje vad terveket kovácsolt, a lehetőségeit mérlegelve. Talán megpróbálkozhatna valamivel, mielőtt Vader visszatér. Az új örök mintha kevésbé tűntek volna szadistának és ellenségesnek. Látták az arcán lecsorgó könnyeket, ahogy fáradtan kiegyenesedett és hátradőlt székén, hogy kifújja magát. Nyilván tisztában voltak a helyzetével. Ahelyett, hogy dacolni próbál velük és megint rájuk támad, talán megpróbálhatna ezúttal inkább az együttérzésükre játszani. Ha látják benne a gyenge nőt, a kiszolgáltatott áldozatot, remélhetőleg hajlandóak lesznek odafigyelni rá és

meghallgatják esdeklését. Valahogy rá kéne vennie őket, hogy engedjék el. Sőt, segítsenek neki a szökésben és a harcban. A maga oldalára kellene állítani őket, a lázadás mellé.

De amikor szólni próbált a mellé telepedő gárdistákhoz, csupán torz nyögések hagyták el kiszáradt száját. S hamar ráébredt, hogy ilyen siralmas állapotban nem sokra megy az ékesszólásával.

– Vízet! – nyögte végül bágyadtan. – Kérem! Adjanak egy kis vizet!

Az őrei összenéztek, aztán szó nélkül kinyitották a béklyóit és elől összebilincselve kezét, erősen tartva karjait, fölsegítették. Leia alig bírt megállni a lábán, annyira fájt mindene. Összeszorította száját, hogy ne kiáltson és engedelmesen hagyta, hogy kikísérjék a tereméből. Végigvezették egy üres folyosón, majd egy kanyar után bementek vele egy mosdóba. Nem hagyták magára egy pillanatra sem, készenlétben tartva mögötte sokkolóbotjaikat, de a lány ezúttal nem próbált rájuk támadni vagy menekülni előlük. Egyszerűen nem volt ereje hozzá.

Reszketve kezét, arcot mosott és teleitta magát hideg vízzel, rosszkedvű pillantásokat vetve a szemközi tükörben látott elgyötört képére. Mostanra belátta, hogy ostobán cselekedett. Semmit sem ért el azzal, hogy hisztérikusan dacolni próbált az őreivel. Csak jól megverték és eszméletlenre sokkolták, amivel értékes időt veszített. Pedig megtanulhatta volna már, hogy a túlerővel szemben hiábavaló a nyers ellenállás. Ésszel kellett volna felülkerekednie rajtuk és rábeszélni őket, hogy állítsák meg Tarkint.

Pontosabban – ismerte föl megkésve – Vadert kellett volna meggyőznie erről. A katonák nem sokat számítottak ebben a játszmában. De a fekete lovag igazi nagypályás gazember volt, komoly hatalommal a kezében. Az uralkodó végrehajtójaként ő talán megfékezhetné a kormányzót, akinek láthatóan elment az esze, hogy figyelmeztetés nélkül szét akar rombolni egy lakott bolygót a birodalom szívében.

Igen! Ez az! Beszélne kell a nagyúrral! Ajánlani neki valamit! Akármit! Csak állítsa meg Tarkint!

Bár kicsi volt rá az esélye, hogy sikerül, Leia mégis ebbe a lehetőségbe kapaszkodott görcsösen, máris a részleteken töprengve, miközben engedelmesen hagyta, hogy a smaszerek visszakísérjék a megfigyelő fedélzetre.

– Nem szükséges odabilincselniük. – motyogta őreinek, mikor le akarták ültetni a fotelbe. – Úgyse tudnék hova menni. Kérem, engedjenek oda az ablakhoz!

Talán a hangjában volt valami, amivel meggyőzte a gárdistákat, mert azok némi késlekedés után szó nélkül elengedték és odaálltak a háta mögé, éberén figyelve minden mozdulatára. Organa megkönnyebbülten bámult ki az ablakon, próbálva figyelmen kívül hagyni csuklóinak kegyetlen sajgását, ahol véresre horzsolták a bilincsek és máris a következő lépésén gondolkodott.

Az Alderaan sarlója odakint időközben valamivel vékonyabb lett, s bal felé kinézve megpillantotta a nap fényes korongját is a távolban. Alant, több száz méteres mélységben a Halálcsillag szürkés felszínének különféle épületekkel, antennákkal és lövegállásokkal borított, árkokkal szabdaltsa burkolatát pillantotta meg, ahogy a táj enyhén lefelé hajlik a horizont távoli vonaláig. Most látta először a harcállomást kívülről és elcsodálkozott a méretein. Azt eddig is tudta, hogy a bázis milyen hatalmas, de egész más volt élőben szembesülni ezzel. Messze a távolban egy csillagromboló picinyke tüskéje lebegett a kozmoszban, orrával a halálra ítélt világ felé fordulva. Jobb felől pedig három járőröző TIE vadász húzott át szabályos alakzatban az állomás ürterében, egészen közel a toronyhoz.

– Beszélne akarok Darth Vaderrel! – jelentette ki rövid töprengés után Leia, s nagyon igyekezett, hogy higgadtnak tűnjön a hangja.

Szembefordult az őreivel, arca immáron teljes nyugalmat tükrözött. Készen állt élete utolsó játszmájára. Ha meg kell alkudnia az ördöggel, hogy megmentse szeretteit, a népét,

akkor ezt fogja tenni. Nem maradt több választása.

A gárdisták tanácstalanul összenéztek, aztán a magasabb rangú leakasztotta derékövéről a komlinkjét és beleszólt.

– A fogoly beszélni akar Vader nagyúrral. Szóljanak neki. Vétel.

– Vettem. – recsegett a válasz röviden a parányi készülékből.

– Ugye tudják, hogy amire Tarkin kormányzó készül, az a birodalom törvényeinek durva megsértése? – kérdezte halkán, mintegy társalgási stílusban Organa a férfiaktól.

– Mi csak egyszerű katonák vagyunk, hölgyem. Nem kérdőjelezhetjük meg a feletteseink döntéseit. – mondta rövid szünet után, kelletlenül az őrmester, nem óhajtva politikai, jogi vagy etikai vitába bonyolódni az ilyen ügyekben nála sokkal képzetesebb szenátornővel.

– Vajon akkor is így fognak majd vélekedni, ha az önök szülőbolygóját készül szétrobbantani a szemük láttára a Halálcsillag? – húzta gúnyos félmosolyra vértelen száját a lány. Aztán összebilincselte kezeit felemelve teátrálisan az Alderaan távoli sarlójára mutatott.

– Kétmilliárd lakosa van annak a bolygónak. És mind a birodalom polgárai. Tisztában vannak azzal, hogy bármiféle tárgyalás nélkül elpusztítani őket... az tömeggyilkosság?

Nehezére esett kimondani e szavakat, s nagyon kellett ügyelnie, hogy ne emelje föl a hangját, s ne látszódjék rajta se a bensőjét marcangoló düh, se a mély kétségbeesés. Ez a párbeszéd most nem órála szól, hanem azokról, ott a célkeresztben, akik talán még nem is sejtik, hogy a percek meg vannak számlálva.

A gárdisták láthatóan idegesek lettek a vádtól, s önkéntelenül is kipillantottak a megfigyelőablakon, mintha csak most vennék észre a planétát.

– A híradások szerint az Alderaan lakói fellázadtak a császárság ellen. Csatlakoztak a lázadókhoz és fegyverrel, űrhajókkal és katonákkal támogatják őket. – felelte elkomorodva az őrmester. – Meg kell valahogy akadályoznunk a polgárháborút, mielőtt elemésztené a birodalmat és káoszba taszítana minden lakott világot a galaxisban.

Leia felsóhajtott erre az untilag ismételtetett, hazug propagandaszövegre, s már nyelvéen volt a válasz, amikor felcsipogott a gárdista komlinkje.

– Igen?

– Vader nagyúr úton van a megfigyelő fedélzetre.

– Vettem.

– Maga komolyan azt hiszi, hogy az a kétmilliárd polgár ott, tényleg átalált a lázadókhoz és a birodalom ellen harcol? Aminek én – bökött a mellkasára önérzetesen – a szenátora vagyok...? A Királyi Ház tagjaként...? Hisz az Alderaannak még rendes hadserege sincs...! Lát maga alderaani hadihajókat odakint az űrben...? Ahogy ezt a bázist támadják...? Vagy más bolygókat fenyegetnek bombázással, katonai megszállással vagy teljes megsemmisítéssel...?

Azonnal látta rajtuk, hogy ezzel sikerült megfognia őket, de még szükségük van egy kis időre, míg átgondolják a helyzetet és önállóan, a saját józan eszükre hallgatva meghozzák a döntésüket. Ezért igyekezett további érvekkel megpuhítani a láthatóan nem túl okos katonákat, abban reménykedve, hogy fokozatosan elnyerheti szimpátiájukat és idővel talán mellé állnak majd.

– Hány hadihajó van ezen a harcállomáson? Ezer? Kétezer? Tízezer...?

– Nem tudom, hölgyem. Sok.

– És hány katona szolgál rajta? Hány rohamosztagos áll bevetésre készen a fedélzetén? Százezer? Egymillió?

– Úgy tudom, egymillió kétszázezer fős a személyzet. De csak huszonhatezer rohamosztagos állomásozik itt.

– Vagyis a katonai erejük bőven elég lenne az Alderaan megszállásához és minden lázadás leveréséhez. – bólintott helyeslően Organa. – Akkor miért nem ezt teszik...? Ha a birodalom lényege a rend helyreállítása és fenntartása, akkor miért kell megsemmisíteni egy egész bolygót, ami az elmúlt években hűségesen fizette az adót a közös kasszába és mindig a béke, a rend és az igazság szószólója volt a szenátusban? És miért börtönöztek be engem és kínoztak meg azzal a váddal, hogy lázadó vagyok, ahelyett, hogy bíróság elé állítottak volna a Birodalmi Központban? Hogy nyilvános tárgyaláson felelhessek a vádakra...? Erre válaszoljanak nekem...!

Persze nem válaszoltak semmit a gárdisták, csak zavartan, komor képpel bámultak rá a sisakjaik alól és idegesen egyik lábukról a másikra álltak, láthatóan alig várva már, hogy leteljen a szolgálatuk és átadhassák a magas rangú foglyot a váltásnak. Nem tetszett nekik ez a beszélgetés.

– Vagy azt mondják meg, mi haszna van abból a birodalomnak, hogy a saját polgárait gyilkolja számolatlanul? Ez a harcállomás a mi adónkból épült! A legteljesebb titokban, mivel én is csak nemrég szereztem róla tudomást, noha szenátorként betekintésem van a birodalmi költségvetésbe. Ott mégse láttam egyetlen tételt sem, amihez oda lett volna írva, hogy: Halálcsillag, bolygópusztító fegyver a hadsereg számára.

Ez így, ebben a formában persze nem volt igaz, mivel a katonai költségvetést elég nagy titkolózás övezte már a császárság megalakulásakor is, de Leia megkockáztatta a csúsztatást, bízva benne, hogy az örök nem ismerik a szenátori munka részleteit ilyen mélységében. S mivel továbbra sem kapott választ a smasszerektől, már folytatni akarta kiselőadását, mikor szisszenve nyílt a bal oldali nyomásálló páncélajtó és döngő léptekkel bemasírozott rajta Darth Vader.

– Látom, végre abbahagyta a bőgést! – jegyezte meg gúnyos szörcsögéssel a fekete lovag, ahogy megállt a hercegnő előtt. A gárdisták önkéntelenül is hátrébb húzódtak, átengedve a terepet a rettenetes alaknak.

Leia elszántan kihúzta magát, s próbált kifejezéstelen arccal bámulni kínzójára, akit a legszívesebben megölt volna. Milyen groteszk helyzet, hogy a megtestesült gonosszal kell alkudoznia a népe túlélése érdekében! De sajnos jelenleg ő az egyetlen, aki tehet valamit és megállíthatja Wilhuff Tarkint.

– Maga is tudja, hogy örűlség, amire a kormányzó készül! – mondta határozottan, próbálva először észérvekkel hatni a hadúrra. – Meg kell állítania!

– Mégis, miért tennék ilyet? – kérdezte csípőre tett kézzel Vader.

Sisakját előrebiccentve lenézett a nála két fejjel alacsonyabb fruskára és úgy vizsgálta őt, mint egy jelentéktelen kis bogarat, amit bármikor eltaposhat.

– Nem pusztíthatnak el egy egész bolygót a lakóival együtt csak azért, mert állítólag él van rajta néhány lázadó! Ez esztelenség! – magyarázta tovább a lány, szuggesztív hangon. – Maga az uralkodó jobb keze! Felesküddött a birodalom törvényeinek szolgálatára! Tudja, hogy ez tömeggyilkosság, ugye...?

– Nem én hozom a döntéseket ilyen nagy horderejű ügyekben. Csak végrehajtom a feljebbvalóim utasításait. – dörmögte a Sith, megfontoltan elhárítva magától minden felelősséget.

– Akkor beszélje le Tarkint a dologról! Van elég katonájuk a Halálcsillagon! Inkább szállják meg az Alderaant, minthogy szétrobbantsák!

Leia úgy okoskodott, hogy a bolygója elfoglalása jelentős erőforrásokat kötne le a birodalmi hadsereg és a flotta részéről, amiket máshonnan kéne elvonniuk. Ez pedig lehetőséget adna a lázadóknak fokozni tevékenységüket a meggyengült védelmű rendszerekben. Az alderaani lakosságot ugyan sok szenvedésnek tenné ki ezzel, viszont legalább életben maradnának és lehetőséget kapnának a harcra.

– Ne adjon taktikai tanácsokat, hercegnő! – fenyegette meg felemelt mutatójával a fekete lovag. – Nincs abban a helyzetben, hogy kiiktasson engem! Maga áruló! Együtt kellett volna működnie a kihallgatása során, akkor nem fajulnak idáig a dolgok! Csakis magának köszönheti a bajt! Ha időben elárulja, hol van a lázadók bázisa, nem jöttünk volna ide!

Ez persze nem volt igaz, tudta ezt Leia is jól. A Halálcsillagot egyértelműen terrorfegyvernek szánták és előbb–utóbb mindenképp eljöttek volna vele az Alderaan rendszerbe, hogy megtörjék az itteni ellenállást. Nagy levegőt vett, s kimondta azt, amit korábban elképzelhetetlennek tartott.

– Kész vagyok együttműködni önnel, ha megkímélik a hazámat. Mindent elmondok a Felkelők Szövetségéről... és segítek a lázadás leverésében, ha maga is segít nekem...!

Tudta, hogy ezzel gyakorlatilag elárulja mindazt, amiért harcol, de kétmilliárd ember élete túl nagy tét volt ahhoz, hogy merő daczból engedje odaveszni őket. És főként: időt kell nyernie, hogy a lázadók megkapják a harcállomás adatait és megszervezzék egy sikeres támadást ellene.

– Ezzel már alaposan elkésett, felség! – csóválta fejét elégedetlenül a kiborg. – Talán emlékszik még rá, hogy a vallatása során volt szíves részletesen beszámolni nekem mindenről! Nem tud ajánlani semmi olyat, amit ne tudnék a rebellis bandájukról! Magának vége! Ahogy a családjának is! Hamarosan...!

Leia megingott a rátörő rosszullétől, ahogy szembesült az elutasítással, s küzdenie kellett, hogy talpon maradjon a nagyúrral szemben.

– Kérem...! Könyörgök...! Gondoljon az ártatlan áldozatok millióira, akiknek semmi közük ehhez a konfliktushoz! Egyszerűen csak ott élnek, azon a bolygón...!

– Sajnálatos dolog, de háború idején megesik az ilyesmi! És maga lesz a felelős a halálukért! – bólintott Vader, elutasítóan intve. – Amiért a legsúlyosabb büntetésben fog részesülni hamarosan!

A hercegnő arca eltorzult a lelkében dúló indulattól, amiért ilyesmivel vádolják, ráadásul ennyire cinikusan és a legszívesebben torka szakadtából sikoltozni kezdett volna. Vagy nekiugrik a páncélos óriásnak és puszta kézzel darabokra tépi. De végül csak egy erőtlén nyögésre futotta tőle, mivel majd elájult gyengeségében.

– Ha halálra akar kínozni engem, hát rendben van...! Tegye! – motyogta kétségbeesetten, nem lévén jobb ötlete hirtelenjében. – De ne bántsa az Alderaan lakóit! Mindent megteszek, amit csak kér...! Könyörgöm...! Állítsa meg Tarkint...!

– Eszemben sincs...! – mondta elutasítóan a hadúr és karba tett kezekkel, roppant elégedetten bámult a szenvedő fruskára. – Magam is kíváncsian várom a nagy eseményt! Együtt fogjuk végignézni a hazája pusztulását innen! Aztán mehet vissza a tömlöcbe bánkódni a mélységes ostobasága miatt!

– Nem lehet ilyen szívtelen! – suttogta kiszáradó szájjal a lány, s egészen összeborzadt a gazember gúnyos szavaitól. Közben pillantása Vader derékövére esett, amin ott lógott egy fémhenger. A fénykardja. Az egyetlen fegyver, amit viselni szokott.

Hirtelen elhatározásból előrelépett, hogy két kézzel megragadja a markolatot és aktiválja a pengét. Talán sikerül megölnie vele a fekete lovagot, majd az öröket is. Aztán meg sem áll a parancsnoki központig és mindenkivel végez, aki az útjába kerül.

Am Vader előre megérezte szándékát, mert az utolsó pillanatban lépett egyet hátra és fürgén elkapta karjait, erősen megszorítva őket, hogy Organa feljajdult fájdalomában. Más ötlete nem lévén, belerúgott ellenfele lábszárába, de a páncélos kiborg meg se rezdült, stabilan megállva művégtagjain.

– Őrség! – emelte föl hangját a hadúr, s keményen tartotta a veszettül küzdő, vonagló, szabadulni próbáló lányt, míg a késve reagáló gárdisták odaugrottak és lefoglalták végre.

Tehetetlen haragjában Leia megpróbálta szembeköpní a gazfickót, de a nyála ehelyett a mellvértjére fröccsent. Aztán a katonák elrángatták a nagyúrtól és újra, meg újra az oldalába nyomták sokkolóbotjaikat, hogy megfékezzék az ellenállását.

– Akkor legyen átkozott...! Maga is meg az egész birodalma! – sikította magából kikelve a királykisasszony, ahogy összegörnyedt a belehasító fájdalmaktól. És tehetetlenségében újra sírni kezdett, miközben odavonszolták a széksorhoz és erővel leültették, majd hozzábilincseltek a fotelhez.

Vader a fejét csóválva figyelte őt és valószínűleg remekül szórakozott a hercegnő túláradó szenvedését látva. Amikor viszont megszólalt, szörcsögő hangja inkább tűnt szomorúnak, mint elégedettnek.

– Az Alderaan megsemmisítését már jóváhagyta az uralkodó. Békéljen meg ezzel és nézegesse a bolygóját, amíg még megteheti!

– Azért, hogy gyönyörködhesen a fájdalmamban, maga perverz disznó?! – sikoltotta zokogva Leia és úgy érezte, mindjárt meghasad a szíve, amiért újra kudarcot vallott. – Soha...! Inkább kikapárom a szemem...!

S rögvest előrehajolt, fejét a jobb kezéhez közelítve, hogy eszelős indulatában megcsonkítsa magát hosszúra nőtt, berepedezett körmeivel. Ám a mellette ülő smasszerek résen voltak, mert elkapták a vállát és ülő helyzetbe kényszerítették, majd a rend kedvéért megint a hasába, aztán a mellének nyomták a sokkolóbotokat.

– Ne hagyják, hogy kárt tegyen magában! – emelte föl hangját figyelmeztetően Vader, próbálva túlkiabálni a lány fülsértő sikoltozását. – Ha nem hajlandó nyugton maradni, üssék ki!

– Igen, nagyúr! – felelte az őrmester kötelességtudóan.

– Ha minden áron meg akar válni a szemétől, majd megkérem a vallató droidot, hogy operálja ki az egyiket! – jegyezte meg fenyegetően a nagyúr. – De a másikkal akkor is végig fogja nézni a lázadás bukását! Megértette...?

– Nem...! Nem...! Eresszenek...! Ő a birodalom ellensége...! Hát nem látják...?

Organa gyengülő erővel küzdött kínzóival, s máris keservesen megbánta, hogy beszélni próbált a fekete lovaggal. Mert, hogy is beszélhetne a lelkére annak, akinek nincs lelke?

– A birodalomnak itt csak egy ellensége van! És az maga! – mutatott rá szigorúan a Sith, majd rövid töprengés után új ötlete támadt, mivel fokozhatná még tovább áldozata súlyos szenvedését, hogy felőrölje maradék akarát is. – Elárulta a császárárt, most pedig elárulta a hazáját és a lázadókat is! Milyen szánalmasan gyenge és ostoba nőszemély maga, szenátor! Nem is értem, hogy nevezhette ki az apja erre a posztra! Bail Organa legalább tudott politizálni...! Szégyen, hogy ilyen lánya van!

– Ez nem igaz...! – zokogta Leia rekedtesen és megfeszítette karjait, próbálva kihúzni véres csuklóit a bilincskarikákból, mire a szerkezet alaposan megrázta.

– De tudja mit? Mivel látom, hogy milyen érzékenyen érinti az igazság, adok önnek egy utolsó esélyt, hogy megbánhassa bűneit...! – jelentette ki karba tett kézzel a nagyúr, szándékoltnan lassan beszélve a hiába vergődő fruskához. – Rádiókapcsolatba lépünk a szüleivel az Alderaanon! Biztos nagyon fognak örülni, hogy mégsem halt meg! Beszélhet velük és elbúcsúzhat tőlük, mielőtt elhamvadnának a bolygójukkal együtt! És elmagyarázhatja nekik, mit tett! Hogyan árulta el őket és a hazáját! Hogyan lett lázadó magából és hogy árulta el aztán a cinkosait is! Az adást természetesen közvetíteni fogjuk az egész rendszernek, hogy mindenki láthassa a nyilvános vallomását és élvezhessék a magyarázkodását! Mit szól hozzá...?

Organa elborzadva meredt a fölé tornyosuló fekete alakra, miközben valósággal potyogtak a könnyei kínjában. És egyszerűen nem értette, hogy képes valaki ilyen gátlástalan gonoszságra? A szülei és az Alderaan lakói mind meg fognak halni. Vader

pedig búcsúzóul még jól beléjük is rúgna, őt használva fel aljas tervéhez. Nem mellesleg pedig bemocskolná jó hírét az egész galaxis előtt.

– Nem...! Soha...! Nem leszek a játékszere...! Maga szörnyeteg...!

A hadúr erre odahajolt hozzá és közelről sziszegte elgyötört arcába gúnyos véleményét.

– Ez nem játék...! De ha nem akar elbúcsúzni, felőlem úgy is jó!

Válasz helyett Leia hirtelen felrántotta jobb lábát, hogy belerúgjon a kiborg állába, de Vadert nem lehetett meglepni. Könnyedén felegyenesedett, éppen csak elkerülve a lány cipőjének orrát. A katonák pedig újra sokkolni kezdték büntetésül, folyamatosan nyomva oldalába sercegő elektromos botjaikat.

Leia torka szakadtából sikított, habzó szájjal rángatózott, aztán nem bírta tovább elviselni az egész testét elöntő kínt és hirtelen elájult.

* * *

Amikor felébredt, a megfigyelő fedélzet helyett valahol máshol találta magát. Egy priccsen feküdt, félig betakarózva. A Millennium Falcon hálókabinjában volt, diszkrét félhomályban. Egy borzas hajú alak telepedett föléje, erősen leszorítva rángatózó karjait és türelmetlenül szölongatta, próbálva magához téríteni az iszonyatos rémálomból.

– Leia...! Leia...! Ébredjen! Hall engem...? Leia...!

Először azt hitte, Vader valamelyik pribékje az, aki bejött a cellájába, hogy megerősokolja. Vagy az ujjait akarják levágni a fokozatos kivégzése keretében? Netán lekötözik, hogy a vallató droid kioperálhassa a szemét? Miféle borzalom következik most? Bármit is terveznek, nem hagyhatja magát! A végsőkéig ellent kell állnia nekik! Mindhalálig!

Teljes erejéből nekifeszült a támadójának, hisztérikusan próbálva kiszabadulni és tehetetlenül a levegőbe rúgott. A testét fedő vékony takaró azonban megakadályozta a heves mocorgásban, akárcsak a férfi kezei, amik határozottan lenyomták az ágyra.

Rémülten felsikított, mire kapott egy közepes erejű pofont, hogy oldalra lendült tőle a feje. Ettől hirtelen észhez tért, felfogva, hol is van tulajdonképpen.

– Ne...! Ne bántson...! – motyogta kétségbeesetten, egész testében reszketve a félelemtől.

Majd ahogy körülnézett, fokozatosan visszanyerte önuralmát. A következő pillanatban már dühtől villogó szemmel bámult föl a férfira, aki egészen ránehezdedve törzsére, még mindig keményen leszorítva tartotta.

– Ébren van, Leia hercegnő? – kérdezte aggódva Luke Skywalker.

– Igen! Ébren vagyok! Eresszen már el! Nem hallja?! – förmedt rá a lány, valósággal zihálva az indulattól.

Hogy merészelte megütni ez az ostoba parasztgyerek? Ez felségsértés...! Az eszébe sem jutott, hogy alig egy nappal korábban éppen ő javasolta neki a módszert, ha megint hisztizni kezdene alvás közben. Úgy látszik, a rémálmoknak még nincs vége, nyilván a vegyszerek utóhatásaként. Jaj, de jó, hogy az egész csak emlék volt és nem a könyörtelen valóság!

Kényszerítene kellett remegő izmait, hogy ellazuljanak valamelyest, mire Luke hirtelen elengedte, fölegyenesedve ültében. Fiatal arcán őszinte aggódást vélte felfedezni a lány, ahogy sután végigmérte őt. Mintha nem lenne biztos abban, tényleg magához tért a lakótársa.

Leia megmasszírozta sajgó karjait és pofontól égő arcát. A helyzet annyira kínos volt, hogy szóhoz sem jutott másodpercekig. Ezek szerint megint sikoltozott álmában?

– Jól van? – kérdezte végül a fiú, kifújva magát. – Annyira megijesztett!

– Hát még maga!

A fiatalember zavartan fölkel mellőle és visszaült a saját ágyára. Körülöttük átható zúgás töltötte be a helyiséget, ahogy az űrhajó a hiperűrben száguldott távoli célja felé. Leia felkőnyökölt, lelökve magáról a takarót és nehézkesen fölült a priccsen. Mélyeket lélegezve próbálta csillapítani szíve őrült zakatolását és a végtagjai remegését. Egészen leizzadt alvás közben, nyilván a stressz miatt. Meg kellene köszönnie a srácnak, hogy felébresztette a rémálomból és visszahozta az ébrenlét biztonságosnak tetsző világába.

– Megint kiabáltam? – kérdezte végül elszorult torokkal.

S eszébe jutott a perc, mikor az örök pofozgatására nagy nehezen magához tért a Halálcsillag megfigyelőfedélzetén...

* * *

– Ébredjen, hercegnő! – szölongatta az egyik gárdista, a vállánál fogva rázogatva őt.

– Mih...? Mit akarnak...? – motyogta bágyadtan, ahogy bizonytalanul körülnézett a helyiségben, Vadert keresve tekintetével. De a fekete lovak nem voltak a teremben. Valamiért elment innen. Szerencsére.

– A Halálcsillag mindjárt tüzelni fog! – magyarázta a másik smasszer, a panorámaablakok felé intve kesztyűs kezével. – Vader nagyúr megparancsolta nekünk, hogy gondoskodjunk róla, jól lássa az Alderaan pusztulását.

Leia csak most fogta föl, hogy nem azok a katonák vannak mellette, akiket korábban próbált meggyőzni az igazáról. Megint őrségváltás volt, amíg ő eszméletlenül hevert a fotelben, ki tudja, hány órán keresztül. Ez itt két ismeretlen fickó volt, akiket láthatóan nem hatott meg a szenvedése.

Rémülten kipillantott az űrbe, ahol már csupán egy keskeny sarló látszott a szülőbolygójából. Tőle balra ragyogott a nap sárgásfehér korongja, a másik oldalon pedig egy parányi gombóc lebegett: a planéta holdja.

– Nem...! – nyögte kiszáradt szájjal, idegesen fészkelődve ülésén. – Nem vagyok hajlandó végignézni... ezt a tömeggyilkosságot...!

– Ez esetben használni fogjuk ezt! Hogy odanézzon! – emelte az orra elé sokkolóbotját a gárdista figyelmeztetően. – A nagyúr nyomatékosan közölte velünk, hogy látnia kell a dolgot! Amiért maga a felelős!

– Nem! – kiáltott fel makacsul Leia és szorosan lehunyta szemét, nem akarva szembesülni az eseményekkel, amikről – érzése szerint – semmit sem tehetett. Ő a körülmények áldozata volt és semmilyen felelősséget nem akart vállalni a történelemért.

– De igen! Nyissa ki a szemét! – mondta a férfi és kíméletlenül a hasába nyomta ösztökéjét, égető erejű áramot vezetve a lány testébe.

Organa összerázkódott, görcsösen vonagolni kezdett, sikított és végül kínjában csak kinyitotta szemét, bár nagyon nem akarta ezt. Az ő erre abbahagyta sokkolását és komoran figyelte, van-e még kedve dacolni az utasítással? Nem volt. Zihálva bámult a távoli planétára és újra könnycseppek csorogtak alá elgyötört arcán.

Aztán hirtelen, minden átmenet nélkül egy zöldes fényű sugár villant fel odakint az űrben. A Halálcsillagtól indult, valahonnan a horizonton túlról és tűvékonyságúra keskenyedve elenyészett a messzeségben. A becsapódása csupán parányi fényfoltnak látszódott innen az Alderaan éjszakai oldalán, majd néhány másodperc múlva kihunytt a sugár, de a nyoma ott maradt a planéta közepe táján és lassan növekedésnek indult.

– Nee...! – nyögött fel a hercegnő, elsápadva az iszonyattól. Tudta, hogy immáron késő bármit is tennie. A bolygó és lakóinak sorsa megpecsételődött.

Pár pillanat múlva földrengésre emlékeztető, heves remegés rázta meg a fedélzetet. A teljes töltéssel tüzelő szuperlézerek működése során felszabaduló energiáktól berezonált a harcállomás masszív szerkezete. A falakból éktelen, fémes nyikorgás,

csikorgás, recsegés, pattogás hallatszott és rövidesen szirénák üvöltöttek fel mindenfelé körülöttük. A terem világítása átmenetileg hunyorogni kezdett, majd a rezgések csillapultával helyreállt az áramszolgáltatás.

– Hű, a mindenit! – jegyezte meg aggódva az egyik smasszer, ahogy körülnézett. – Ez durva volt...!

– A reggeli eligazításon mondták, hogy valami ilyesmi történhet, ha maximális teljesítményen is kipróbálják a fegyvert. – magyarázta a társa, feszülten kibámulva az ablakon. – Remélem az ablakok nem fognak kitörni!

– És most mi lesz? Nem úgy néz ki, mintha szét akarna robbanni a bolygó!

Leia dermedten figyelte a tanakodó gárdistákat és időnként fátyolos pillantásokat vetett az Alderaanra, melynek fekete korongján ott derengett a becsapódás nyoma, a városok éjszakai fényei között. Innen nézve picinek tűnt és veszélytelennek az a folt. De tudta, hogy ez csak a látszat. A méretek miatt időbe kerül, amíg a bolygómag robbanása eléri a felszínt és darabokra szaggatja az égitestet.

– Csak várd ki a végét! – dünnyögte a katona, kényelmesen elhelyezkedve a hercegnő jobbán, mintha moziban lenne.

Mindhárman a planétára meredtek, szinte hipnotizáltan és várták, hogy bekövetkezzen az elkerülhetetlen. De hosszú perceknek át semmi sem történt.

– Lehet, hogy valamit elszámoltak a mérnökök? – kérdezte végül halkán az egyik gárdista. – Már látnunk kéne valamit!

– Nem tudom. Nem vagyok fizikus. Várjunk még egy kicsit.

A riasztók vijjogása és a szirénák bőgése végre elhallgatott, majd enyhe lökést éreztek, ahogy a harcállomás bekapcsolta téri manőverező hajtóműveit és enyhe gyorsulással távolodni kezdett az Alderaanról. Közben egy tucat TIE vadász húzott el a torony közelében, kettős ék alakzatban és négy csillagrombolót is megpillantottak a horizont fölött lebegni. A hadihajók olyan messze voltak, hogy alig lehetett őket kivenni a csillagos égbolton. A birodalmi flotta egységei az elmúlt órákban visszavonultak ide, feladva a bolygó körüli blokádot, hogy a Halálcsillag védőpajzsának biztonságában vészeljék át a rövidesen elszabaduló kataklizmát.

Aztán a következő pillanatban sárgás, néhol vöröses izzás jelent meg az Alderaan felszínén, nagyjából egyszerre mindenhol. A fény gyorsan felerősödött, ereje akár a távoli napé. Majd lassan elkezdett növekedni, szemmel alig kivehető sebességgel tágulva szét a világűrbe. Az acélüveg ablakokba beépített automatikus fényszűrők elsötétedtek, hogy tompítsák a ragyogást, de így is szembántó volt belenézni az égitestből kiáradó intenzív sugárzásba.

– Na tessék! – mondta elégedetten a jobb oldali gárdista a társának. – Mégiscsak jól működött a fegyver! Oda nézz...! Micsoda látvány...!

Leia alig hallotta a fickó szavait. Egész testében görcsösen összerándult, mert mintha egy intenzív fájdalomhullám szaladt volna át rajta a katasztrófa mellékhatásaként. Fogalma sem volt, mi lehet ez, de szörnyen rosszul érezte magát tőle és kínjában nyöszörögni kezdett. Mintha több milliárd élőlény halálát észlelte volna valamiképp a távolból, s kétségbeesésében ő is meg akart halni velük együtt. Végül nem bírta tovább figyelni a fénygömböt, s kínjában inkább becsukta szemét. Mire az éberén figyelő katonák újra sokkolni kezdték, hogy visítva kénytelen volt felnézni. S agyába kitörölhetetlenül belevésődött a gigantikus robbanás lassított felvételnek ható látványa, mely beragyogta a kozmoszt.

A szadista börtönőrök arra kényszerítették, hogy majd egy órán át bámulja a pusztítást, melynek fénye fokozatosan halványulni kezdett és vöröses árnyalatúvá színeződött. Ebből a távolságból nem lehetett szabad szemmel kivenni a szerterepülő trilliónyi törmelékdarabot, sem a lökéshullám nyomában gomolygó izzó gázfelhőket. Ráadásul a

Halálcsillag pont olyan gyorsan távolodott a robbanástól, ahogy az felfúvódott, így nagyjából egyforma méretűnek tűnt végig a megfigyelők számára.

Mintha egy soha véget nem érő rémálomba csöppent volna, úgy érezte magát a lány. A könnyei végül elapadtak és rezignáltan bámulta a planetáris ködre emlékeztető sugárzó törmelékmezőt. Meggyötört lelkén teljes fásultság lett úrrá. Úgy vélte, ezzel mindennek vége és már nem számít, mi lesz vele. Szinte várta, hogy kivégezzék. Magában folyamatosan könyörgött a halálért, ami megváltás lenne számára a pokoli fogságból.

Aztán nyílt az ajtó és visszatért Darth Vader, hogy kiélvezze fölötté aratott győzelmét és visszakísérje a cellájába, ahol további gyötrelmek várnak rá szadista kínzója akaratából.

* * *

Ahogy a Falcon utasfülkéjében ülve visszagondolt a Halálcsillagon történetekre, Leián csillapíthatatlan remegés lett úrrá a rátörő jeges félelemtől. Pedig a Sith lovag már fényévekre volt tőle és egyre távolodott. Remélhetőleg nem tud utánanyúlni a csillagok között a varázserejével, hogy újra elkapja a torkát! Az a mocskos, lelketlen szörnyeteg...!

Óhatatlanul is eszébe jutott, hogy miközben visszakísérték a tömlöcbe, Vader hosszan ecsetelte neki a liftben, miket fog művelni vele a fokozatos kivégzése keretében, amíg a Halálcsillag odaér a Dantuinhoz. Olyanokkal riogatta, hogy meg fogja erőszakoltatni néhány kanos rohamosztaggal, akik imádják a friss húst és nagyon értenek hozzá, hogy kell betörni a magafajta lázadó kancákat. Aztán végignézeti vele a lázadók bázisának elpusztítását, majd következő büntetésként meztelenül összezárja a vallató droiddal. Ami ezúttal savat fog permetezni a csupasz bőrére, de elsősorban az arcára, míg szét nem marja a vegyszer. Úgy, hogy soha, semmilyen plasztikai sebész ne tudja helyreállítani a roncsolódást és torz banya maradjon egész hátralévő életére. A kiborg kéjes szörcsögéssel beszélt még a fokozatos csonkításokról is, azzal büszkélkedve, hogy a robotja képes több száz aprócska darabot lemetszeni az áldozata testéről, precízen munkálkodva szikéjével, míg lassan, nagyon lassan bele nem hal az elviselhetetlen fájdalomba és a vérvesztésbe.

Leia látszólag nem reagált a fenyegetésre, de belül valóságos pánikroham emésztette tehetetlen lelkét. Az emberi élet kiszolgáltatottságával történő drasztikus szembesülés összetört valamit benne, amit addig szilárdnak és örök érvényűnek hitt. A tudatot, hogy szabadon választhatja meg a sorsát és ura lehet önmagának. Már nem az az idealista királylány volt, aki bízott benne, hogy jobbra tudja tenni a világot és van értelme a tetteinek. Nem csoda, hogy ezek után folyamatosan azért könyörgött magában a népe ősi isteneihez, hogy mihamarább meghaljon és megszabaduljon ettől a lidércnyomástól.

A beígért szörnyűségek azonban valamiért elmaradtak. Helyette másnap felbukkant Luke Skywalker a cellájában és egy pillanat alatt minden megváltozott. Most pedig itt van, viszonylag épen és egy darabban, úton az Egyes Bázis felé, ami kész csodának tűnt a számára. Bárcsak ne érezné még mindig a zsigereiben az elszenvedett fájdalmak utóhatásait!

Összerázkódott a borzalomtól és émelygő hasára szorította kezét. Soha többet az életben nem akar elaludni és ilyen rémeseket álmodni! Inkább a halál!

– Először csak nyögött és forgolódott, meg dobálta magát. – sorolta közben Luke, borostás állát vakargatva. – Kénytelen voltam lefogni, nehogy leessen az ágyról.

– Értem.

– Aztán sikoltozni kezdett és motyogott valamit arról, hogy nem tudja, meg nem tehetik ezt. Közben hadonászott és tiszta erőből hánykolódott. Attól félttem, még kárt tesz magában. Ez nagyon durva volt, hercegnő! – a fiú arcán együttérzéssel keveredő szájalom jelent meg. – Sokkal rosszabb, mint tegnap a szállodában!

– Hát... én is így éreztem...! De köszönöm, hogy segített...! És sajnálom, hogy felébresztettem!

Leia olyan szerencsétlen képet vágott, hogy Luke odaült mellé és óvón átkarolta. Mintha ezzel megvédhetné a traumatikus emlékeinek utóhatásától. A lány nem húzódott el tőle, pedig legszívesebben elsüllyedt volna szégyenében a hallottaktól. Mintha ő egy megveszekedett bolond lenne, akinek kényszerzubbonyban a helye! Te jó ég! Mi lesz, ha a többiek meghallották a fedélzeten a műsort? Han és Csubi bármikor betoppanhatnak! Mit fog akkor mondani nekik? Hisz már így is elégük van a hisztizéséből! A dilis hercegnő, akit az elmeosztályra kéne vinni, nem a felkelőkhöz!

El akarta magyarázni a srácnak, mit műveltek vele a cellában azok a szörnyetegek és mi történt később a megfigyelőfedélzeten, de egyszerűen képtelen volt beszélni róla. A borzalom és a büntudat, hogy ő is felelős részben a történetekért, egyszerűen elnémította. Úgy érezte, még a szüleinek sem fog tudni mesélni erről, ha majd egyszer hazaér... Illetve, miket is gondol magában! Hiszen a szülei már nem élnek. Sőt, az otthona is megsemmisült. Szó szerint nincs hová visszamennie...

A rátörő felismerésektől újra elszorult a torka, mintha Vader még mindig fojtogatná. Szinte a fülében csengtek Tarkin vészjósló szavai, ahogy föltette neki a kérdést, egyre türelmetlenebbül várva a választ, miközben egy egész bolygó megmaradása és kétmilliárd lakójának élete volt a tét. Neki pedig egyre csak az járt a fejében utólag: vajon hogy tehették ezt vele és az otthonával? Hogy voltak képesek ilyesmire? És főként: hogyhogy nem undorodtak meg saját maguktól?

Egy biztos. Soha, senkinek nem fog erről beszélni, hogy a hallgatás pecsétjével zárja el örökre agya leghátsó zugába az egész iszonyatot. Bárcsak kitörölhetné a memóriájából, mintha sohasem történt volna meg!

– Mondjuk nekem is pont rémálmom volt, úgyhogy kifejezetten örülök neki! – vigyorgott rá kelletlenül Skywalker.

Beletelt néhány másodpercbe, mire Leia felfogta, mit mondott és reagálni tudott rá.

– Igen? És micsoda? – fordult felé kíváncsian. Hagyta, hogy a fiú megfogja reszkető kezét és gyöngéden megsimogassa.

– Darth Vaderrel párbajoztam a Halálcsillagon, de sehogy se bírtam vele. – dűnnyögte Luke elkomorodva. – Nagyon erős volt. Csak úgy süttött belőle a gonoszság!

– Azt magam is tapasztaltam! A saját bőrömon! – bólintott Organa elszoruló torokkal és szorosan odasimult hozzá.

Azt kívánta, bárcsak meg tudta volna szerezni Vader fénykardját, ott a megfigyelőfedélzeten! Akkor miszlikbe aprította volna azt a szörnyeteget és utána elbánik Tarkinnal is! Meg az összes talpnyalójukkal, akit csak talál azon az óriás harcállomáson!

– Orvoshoz kellene vinnünk önt, hercegnő! Valakihez, aki segíthet feldolgozni a traumát! – mondta a fiatalember segítőkészen.

Megsimogatta a lány fejét, elcsodálkozva azon, milyen tökéletes kontyot készített neki lefekvés előtt Thripio. Orrába hatolt a nő által használt olcsó parfüm illata és megborzongott a testének puha melegétől.

– Még csak az kéne! – horkant föl a fruska elutasítóan. – Szó sem lehet róla! Az én egészségem most nem fontos...! Küldetésünk van, Luke! Az az elsődleges...! Az én bajommal ráérünk foglalkozni később is...!

– Tudom! De én mégis féltetek! – súgta halkan Skywalker, ösztönösen tegezésre váltva. Ezt muszáj volt elmondania neki, s nem csupán a megnyugtatósa érdekében.

Leia ekkor felé fordult és erősen átölelte. Olyan jó volt ezeket a szavakat hallania tőle! Mélyen a másik vállgödrébe fúrta piruló arcát és úgy kapaszkodott belé, mint fuldokló a mentőövbe.

– Tudom! És köszönöm!

Egyszerre volt mérhetetlenül hálás neki és szégyellte magát amiatt, hogy korábban gyanakodott rá. Hogy is gondolhatta komolyan azt, hogy ez a fiú egy császári ügynök? És ő még azt tervezte, hogy megöli őt a társaival együtt! Micsoda ostobaság volt ez a részéről? Amit sosem vallhat be neki, sem senki másnak.

Aztán csak ölelkeztek és gyöngéden simogatták egymás hátát, biztatóan. A gesztusaik beszéltek helyettük, mindent elmondva feltörő érzéseikről.

Mikor valamivel később elváltak egymástól, a lány szégyenlősen lehorgasztotta fejét. A rémálom emléke lassan tovatűnt kusza gondolatai közül, hogy átadja helyét az örömnél és óvatos bizonytalanságnak. És most mi lesz? Vajon meg fogja csókolni, mint a filmekben a főszereplő a hősnőt? Vagy szerelmet vall neki? És hogyan reagáljon a közeledésére? Tartózkodjon vagy adja oda neki magát? Máskor olyan határozott volt, de ezúttal képtelennek érezte magát bármiféle döntésre. Végül csak felnézett rá a félhomályban, tőle várva a kezdeményezést. Ám a fiatalember fejében egész más gondolatok forogtak, miközben kedvesen megveregette a combját.

– Jó! Akkor feküdjünk le! – mondta egyszerűen Luke, félszegen rámosolyodva.

Leia először félreértette javaslatát. Azt hitte, le akar feküdni vele a srác, hogy a magáévá tegye és megszeretgesse kényeztetésre vágyó testét. A legszívesebben azt válaszolta volna neki, hogy rendben és szereti, de a torkát szorongató gombóc útját állta az érzelmkitörésnek. A lelke mélyén tisztán érezte, ez a pillanat nem igazán alkalmas az efféle vallomásokra. Annál is inkább, mert Luke felállt és átült a saját ágyára.

Ja, persze! Feküdjenek le! Úgy érti, külön! Nem együtt! A hercegnő válla megrázkódott a felismeréstől. Heves bólogatással próbálta palástolni csalódottságát és főként a zavarodottságát. Te jó ég! Hogy gondolhatta, hogy a férfi most azonnal rá akar mászni? Tisztára meg vagyok zakkanva! Mintha teljesen elvesztettem volna a realitásérzékemet! Mi van velem? Nem ismerem saját magamra!

– Rendben! – motyogta rövid tévovázás után halkán.

Visszadőlt fekhelyére és a fal felé fordulva gondosan betakarózott. Égett az arca a saját vágyainak tüzeitől. Remélhetőleg a fiú nem vette észre a dolgot. Ez annyira kínos! Még jó, hogy nem kezdett el vetkőzni előtte!

– Aludjunk! Messze még a reggel! – súgta búcsúzóul Skywalker, ásítva egy nagyot a sötétben. Ő is elhelyezkedett, meglapogatva takaróját.

– Aha!

Ennél többet nem tudott mondani szégyenében. Pedig a legszívesebben megkérte volna, hogy feküdjön oda mellé és ölelje át alvás közben. Hogy ne legyen annyira egyedül és folyamatosan érezze a jelenlétét, megnyugtató szuszogását a közelében. Semmi kedve nem volt magányosan kucorogni a takaró alatt, de inkább hallgatott, magába fojtva óhaját.

Viszonylagos csend borult a kajütre. Leia pedig örült, hogy az ajtón senki sem kopogott be hozzájuk, hogy érdeklődjön a furcsa zajok felől, amik esetleg kiszűrődtek az űrhajó belsejébe. Talán nem hallották meg az útitársaik a kiáltásait. Vagy azt gondolják magukban, hogy épp szeretkeznek a fiúval, fülig merülve a kéjben. Mindegy. Végül is semmi közük hozzá.

Bár a fáradtság nehéz súllyal húzta le testét a fekhelyre, a lány mégsem tudott elaludni. Egyrészt a félelemtől, nehogy újra ott találja magát a börtöncellában, a vallató droid karmaiban vergődve. Másrészt a lelkében kavargó zűrzavaros gondolatoktól, amik foglalkoztatták önmagával és a közelében pihenő fiatalemberrel kapcsolatban. Az elmúlt két napban olyan közel került hozzá, ahogyan még egy férfihoz sem egész életében, beleértve Raal Panteert is. Fogalma sem volt, mihez kezdjen a szívében tündöklő csodás érzéssel, ami számtalan problémával és nehézséggel szembesítette a jövőre nézve. Csak egy dolgot tudott biztosan. Hogy Luke Skywalkernek örökre helye lesz a szívében, bármi történjen velük a későbbiekben.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Másnap reggel Leia arra ébredt a hálókabinban, hogy egyedül van. Luke korábban fölkelt és csendben elhagyta a helyiséget, csatlakozva a többiekhez. Beletelt néhány percbe, mire a lány úgy–ahogy összeszedte magát. Kissé elgyötörtén, mindazonáltal frissen és tetterre készen sétált előre az utastérbe, ahol Szi Thripio egy csésze forró caffal várta, készségesen kitöltve neki a keserű italt egy termoszból. A többiek nem mutatkoztak, de valahonnan az űrhajó hátsó részéből kopácsolás és beszélgetés zaja szűrődött ide a körfolyosón keresztül.

– A hajtóművön dolgoznak? – kérdezte a nő, fejével intve arrafelé.

– Igen, felség! Solo kapitány engem tett meg ideiglenesen szakácsnak és fedélzeti mindenesnek. Ha bármire szüksége van, szóljon és segíték!

Thripio volt olyan diszkrét, hogy nem tett említést az éjszaka hallott sikoltásokról, amik átszűrődtek a hálókabin vékony ajtaján. Az úrnőn egyáltalán nem látszott, hogy bármi baja esett volna, így bölcsen feltételezte, nem fájdalomában kiáltott. Hanem inkább örömeiben? A hangelemző programjai nem bizonyultak elég kifinomultnak ahhoz, hogy az érzelmi töltést pontosan meghatározhassa.

Leia elfintorodott az italtól. A caf pocskék volt, még cukorral és tejszínnel is. Szinte égette a torkát a szokatlan aromája. Sosem ivott korábban ilyen fajtájú serkentőt, de arra legalább jó volt, hogy teljesen felébredjen tőle és erőtől duzzadó vezetőnek érezze magát. Mint akinek semmi baja és készen áll szembeszállni az egész birodalommal. Csakhogy a következő napokban jobbra tétlenségre lesznek kárhozattva, amíg az űrhajó falja a fényéveket, kifelé tartva a galaxis külső vidékeire. Így sürgősen találnia kell magának valami hasznos elfoglaltságot, ha nem akar beletespedni az unalomba.

Megköszönte a protokoll droidnak a cafot és elindult a folyosón, hogy megnézzze, mit csinálnak a társai. Hátha segíthet nekik a javításoknál.

A Falcon gépházában – alig meglepő módon – teljes volt a felfordulás. A kapitány nem akarta vesztegetni az időt, ezért korán nekilátott Csubakkával szétszedni a sérült ionhajtómű blokkot, aminek kivezető nyílását előbb gondosan lezárták a világűr felé. Luke és Artu asszisztált nekik, jobbra csak adogatva a szerszámokat és türelmesen hallgatva a vuki szomorú hördüléseit, valamint a koréliei válogatott káromkodásait, amikor rájött, hogy a berendezést nem tudják megjavítani. A CloakShape közvetlen találata sikeresen kilyukasztotta a fúvóka adagolószelepét és mögötte a szabályzórendszert, szétrobbantva a gépezet belsejét. Ezt csak egy szerelőműhelyben lehetett volna kicserélni, teljes egészében.

Han kiselőadást rögtönzött Lukenak a fény alatti sebességen használt két darab Girodyne SRB42 ionhajtómű szerkezeti felépítéséről. Meg arról, hogyan módosították őket illegálisan a Nar Shaddaan egy Shug Ninx nevű aranykezű szerelő műhelyében, alaposan megnövelve a teljesítményüket. Végül megbecsülte, mennyibe fog kerülni a blokk javítása, aztán komótosan összerakta a készüléket. A Falconnak összesen tizenhárom meghajtóegysége volt a taton, párhuzamosan a két ionmotorra kötve, amik együttes tolóereje elképesztő sebességre tudta felgyorsítani a teherhajót, még teljes terhelés mellett is. Elvégre egy csempészbárkának szélesebesnek kell lennie, ha meg akar lépni a vámosok előtt.

– Ha jól működik az öreglány, simán megnyerjük vele a Kessel futamot! – büszkélkedett a kapitány, felemlgetve a korábbi eredményeit. – Persze ehhez szükség van egy vakmerő pilótára és egy megbízható navigátorra is.

Lukenak eszébe jutott a koréliei dicsekvését hallva, hogy megkérdezze, mi volt az a nagy veszekedés közte, meg Leia Organa között tegnap a pilótafülkében? És akkor Solo végre töredelmesen bevallotta, hogy élete egyik nagy hibáját követte el, amikor rábízta az ágrólszakadt hercegnőre a Falcon irányítását néhány percre. A lány teljességgel alkalmatlannak bizonyult a rendkívüli helyzet kezelésére és durván kiborult attól, hogy képtelen irányban tartani a csészealjat. Csak a jószerencsén múlt, hogy nem csapódtak bele frontálisan abba a szemből feltűnő nagy teherúrhajóba. Egy biztos: soha többé nem fog egyetlen nőtényt sem a volánhoz engedni ezentúl.

Skywalker ennek kapcsán fölvetette, hogy ő szívesen kipróbálná a Millennium Falcon vezetését és megtanulná profin irányítani a bárkát. Han pedig volt olyan kegyes hangulatban, hogy nagyvonalúan igent mondott a kérésére.

– Jobb is, ha mielőbb megtanulsz csillaghajót vezetni, kölyök! A nők buknak a jóképű pilótákra!

Csubakka helyeslően morgott, felemlégetve a Kashyyykon hagyott csinos feleségét, Mallatobuckot, de ezt csak Solo értette a jelenlévők közül.

– Majd meglátogatjuk Csubi, amint kifizettük Jabbát! Egy időre úgyis fel kell szívódnunk, amíg a birodalmiak ilyen egészségtelen érdeklődést mutatnak irántunk!

Éppen végeztek a szereléssel, amikor Organa benézett hozzájuk, udvariasan köszönve a csapatnak. És nem értette, hogy a társai miért néznek rá olyan furcsán. Talán mert vidám volt, kedves és egészen normális az előző napok őrült hercegnőjéhez képest? Kicsit kényelmetlenül érezte magát a férfiak tekintetének kereszttüzében. Ezért inkább félrehúzódott és a falat támasztotta, amíg a többiek rendet raktak a helyiségben. Az agya közben szünet nélkül járt, az elmúlt napok eseményein töprengve.

– Kapitány! Beszélhetnék önnel? A segítségére lenne szükségem! – mondta végül hivatalos hangon, mikor a csapat elhagyta a gépházat.

– Miről van szó? – jött oda hozzá Solo, egy olajfoltos rongyba törölgetve piszkos kezét.

– A Halálcillagon, amikor megkínóztak, Darth Vader vallató droidja valamilyen nanorobotokat fecskendezett belém. Amik agyszondázást hajtottak végre rajtam. – közölte a királylány tárgyilagosan, mialatt előresétáltak a körfolyosón az utastérbe. – Úgy tudom, ezek a nanogépek a típusuktól függően akár hetekig vagy hónapokig is működőképesek maradhatnak bennem. Befészkelték magukat az idegrendszerembe és a vallatás végén nem hatástalanították őket. Vagyis még mindig aktívak.

Han nem tehetett róla, de ösztönösen elhúzódott Organa közeléből, ahogy bizalmatlanul végigmérte utasát. A mögöttük baktató Luke szintén elkerekedő szemmel nézett a lányra.

– Na, már csak ez hiányzott! – fakadt ki önkéntelenül a koréliei. – Remélem nem azt akarja mondani, hogy minket is megfertőzhet velük?

– Ez nem valószínű. Bár előfordulhat. – ismerte be a hercegnő óvatosan.

Nem említette társainak, konkrétan mi módon, nehogy megrémítse Skywalkert, akivel szorosabb kapcsolatba került az elmúlt napokban. És csupán remélni merte, hogy ölelkezéssel és csókolózással nem terjed ez a fajta nanotechnológiai fertőzés.

– Sajnos nem sokat tudok a nanitokról. A lényeg, hogy éjszakánként azóta is folyton rémálmaim vannak és gyanítom, hogy ezek a gépek okozzák valahogy. Ezért azt szeretném, ha segítene hatástalanítani őket.

– Mégis, hogyan? Nem vagyok a téma szakértője, hölgyem! – tárta szét a karjait Solo tehetetlenül. – És fogadni mernék, hogy te sem vagy az, kölyök!

– Nem. Nem vagyok. – biccentett a tatuini komor képpel.

– Akkor majd a felkelők orvosai kiszedik őket magából, ha odaértünk! Addig meg jó lenne, ha nem tüsszögné szanaszét ezeket a micsodákat a fedélzeten!

– Az hetekig is eltarthat, mire megtaláljuk a bázisukat! – felelte Leia türelmetlenül. – Én viszont nem várhatok addig! Hisz fogalmam sincs, milyen utasításokat programoztak beléjük! És nem szeretném, ha teljesen szétcincálnák az idegeimet! Vagy jeleznék valami módon a pozíciómat a császáriaknak!

– A legjobb lenne, ha most azonnal karanténba zárnám magát! – dűnnyögte összevont szemöldökkel a kapitány, ahogy karba tett kézzel megállt az utastér közepén. – De mivel már régen elkéstünk ezzel, vegyük úgy, hogy mind karanténban vagyunk...! No és hogy akarja kifüstölni őket a kobakjából?

– Elektromos árammal. – mondta egyszerűen a hercegnő.

Társai hitetlenkedve meredtek rá, s valószínűleg egyre inkább úgy vélték, öfelségének tényleg elvették az eszét a nanobotok.

– Nagyfeszültséggel? – villant meg értően a pilóta szeme. – Hallottam már ilyesmiről, sőt láttam is filmen. De nem találkoztam még olyannal, aki csinált volna ilyet. Vagy tudta volna, hogy kell csinálni az ilyesmit.

– Tud adni egy olyan eszközt, amivel megsűthetem őket az agyamban? Anélkül, hogy belehalnék? – kérdezte elszánt tekintettel Organa.

– Nem. De Csubival hamar összeüthetünk valamit magának. Van épp elég alkatrészünk hozzá a fedélzeten.

– Mi? Nem! Erről szó sem lehet! Leia, ez nem biztonságos! – szakította félbe a csevegésüket hevesen Skywalker, aki teljesen kiakadt a hallottaktól. – És mi lesz, ha belehal?

Segélykérően pillantott a kapitányra, majd az asztalhoz letelepedő vukira, sőt a sarokban ücsörgő robotokra is, de hirtelenjében senkinek sem akadt jobb ötlete.

– Van elsősegély készletem. Újra tudjuk éleszteni. – állította Solo, máris a kivitelezés részletein töprengve. – De nem garantálhatom, hogy megússza károsodás nélkül, ha tényleg komolyan gondolja a dolgot!

– Ha szabadna megjegyezmem, fenség, tudtommal nem minden nanorobot érzékeny az elektromos áramra! – jegyezte meg Thripio gesztikulálva. – Az ismereteim szerint vannak olyan típusaik is, amik nem tartalmazznak elektromos alkatrészeket. Ezek szerves felépítésű gépek és főleg a gyógyászatban használják őket... Ha jól tudom...

– Nézzék...! A Halálcsillagon hosszú percekig kínoztak nagy feszültségű árammal! – magyarázta nekik a hercegnő csípőre tett kézzel, láthatóan igen feldúltan. – De csak azelőtt, hogy belém nyomták volna a nanobotokat! Utána nem! Vagyis biztosra veszem, hogy érzékenyek az elektromos áramra! Egy próbát mindenképp megér nekem a dolog! Szóval hajlandók segíteni vagy nem...?

Azt elfelejtette megemlíteni útítársainak, hogy később, a kínvallatása után többször is eszméletlenülre sokkolták a börtönőrök a harcállomás folyosóin és a megfigyelőfedélzeten, mert bölcsen úgy vélte, akkor csak a testén haladt át az áram, a fején nem. Az agyát tehát nem érintették a kisülések.

– Nem szívesen ölném meg magát! – dűnnyögte Han kelleetlenül. – Mivel pénzes utas és még nem fizetett a fuvarért, se a szöktetésért!

Leia arcán lesajnáló grimasz futott át a kalmárlelkű koréiai érvelésére, de ezúttal nem kommentálta a dolgot. Végére érhető a fickó nézőpontja.

– És mi lesz, ha nem pusztulnak el tőle? – vetette föl Luke, lázasan gondolkodva valami olyan megoldáson, amibe nem halhat bele a szívének oly kedves hölgy. – Ha csak felidegesítjük őket az árammal...? Vagy épp aktiválunk valami különleges programot bennük és elkezdik belülről tönkretenni az agyát...?

– Ezt a kockázatot hajlandó vagyok vállalni. – vont vállat Organa blazírtan.

– De én nem! – emelte föl hangját az ifjú, most már kifejezetten mérgesen. – Nem veszíthetjük el magát, hercegnő! Maga nélkül ki tudja, hogy eljutunk-e valaha is a

lázadókhoz...?

– Luke! – szólalt meg szokatlanul szelíden Leia, s odalépve hozzá rábeszélően a karjára tette kezét. – Én bízom önben...! Tudom, hogy el fogja juttatni Artút a szövetséghez, ha velem történne valami...!

Egymás szemébe néztek, s a királylány hirtelen azon kapta magát, hogy előntik az érzelmek. Félelem, aggodás a saját jövője miatt, ugyanakkor bizalom és remény is, ahogy azokba a tisztán ragyogó, kék szemekbe pillantott.

– Kérem, segítsen...! Meg akarok szabadulni a fejemben élősködő nanobotoktól! Ez mindannyiunk biztonságát szolgálja! Nem tudhatjuk, mire képesek ezek a gépek! És nagyon nem szeretném, ha valami módon elárulnák a helyzetünket az ellenségnek!

– Rendben. – mondta rövid habozás után a srác, engedve a rábeszélésnek. – Ha mindenáron ezt akarja...!

– Akkor lássunk neki! Gyere, Csubi! – ütötte össze tenyerét Solo elszántan.

A vuki hosszan morgott valamit válaszul, s komótosan odacaplatott a helyiség távolabbi sarkában álló ládák egyikéhez. Felnyitotta és turkálni kezdett benne.

– Tényleg! Ez eszembe se jutott volna! – felelte a kapitány, izgatottan csatlakozva hozzá. – Te egy zseni vagy...! No, felség...! Úgy tűnik, mégse kell bedugnunk a buksiját a mikrosütőbe! Van egy remek eszközünk a feladathoz!

Azzal diadalmasan felmutatott egy méteres hosszúságú sokkolóbotot a társaságnak. Majd szemügyre vette a markolatába épített tápegység kijelzőjét.

– Ezt egy rabszolgahajcsár felejtette itt, aki pár éve megpróbálta elrabolni a hajómat. Aztán a kitörő nézeteltérés közben hirtelen elhalálozott. – magyarázta utasainak a pilóta meglehetősen lazassággal. – Úgy látom, teljesen lemerült. Fel kell töltenem. Utána nyugodtan fejbe sokkolhatja vele magát önfejűsége.

– Volna szíves megkímélni a szóvicceitől? – mordult rá lesújtó képpel Leia, s nagyon kellett igyekeznie, nehogy mosolyra görbüljön a szája a férfi poénjaitól. Igazi csirkefogó ez a koréliai. Nem fél kimondani a véleményét mások előtt. Mennyire más ez, mint az arisztokraták és politikusok simulékony, álszent világa, akikkel az elmúlt években dolga volt! Más körülmények közt üdítőnek vagy egyenesen szórakoztatónak találná a kapitány aranyköpéseit, de jelenleg nincs abban a lelkiállapotban, hogy együtt nevessen vele a saját szerencsétlen helyzetén.

– No és hogy csináljuk? – kérdezte megkomolyodva Han, mikor negyed órával később levette a töltőről a botot.

– Először is le kell feküdnöm. Nehogy megsérüljek, amikor kiüt az áram. – magyarázta Leia elszántan, felállva az asztaltól.

Az elmúlt percek azzal töltötte, hogy élénk vitába bonyolódott Skywalkerrel az agyi sokkolás eredményességéről. S bár hálás volt neki, amiért minden tudását latba vetve érvel, próbálva lebeszélni őt a fájdalmas és kockázatos megoldásról, eszébe sem jutott meghátrálni a feladat elől. Ha a kínvallatást kibírta, egy rövidke áramütést is el fog viselni az egészsége érdekében.

– Akkor menjünk át a hálókabinba! – javasolta a kapitány, udvariasan előreengedve a hölgyet. Majd a háta mögött a fejét csóválva összenézett a vukival, felemelt mutatóujjával jelezve halántékánál, mit gondol a királykisasszony elmeállapotáról.

– És mi lesz utána? Ha a nanitok elpusztultak? – sietett utánuk Luke aggodó arccal. – A maradványaik maguktól kiürülnek a testéből vagy ott maradnak az agyában?

– Nem tudom. – vallotta be őszintén a lány, röviden visszapillantva a nyomában baktató férfiakra. – De hallottam róla, hogy léteznek olyan orvosi nanobotok, amik képesek más nanobotokat megkeresni az emberi testben és kijavítani vagy lebontani őket.

Mindhárman beléptek a kabinba. A hercegnő mély sóhajjal leheveredett a jobb oldali fekhelyre és várakozóan nézett föl a sokkolóbotot szorongató koréliaira.

– Nos, kapitány! Itt a lehetőség, hogy kiélje rajtam a dühét! – mondta komor hangon, gondosan keresztbe téve karjait a mellkasán, nehogy észrevegyék rajta az önkéntelen reszketést.

– Mi? Azt akarja, hogy én csináljam? – eszmélt fel hirtelen Solo, aki mostanáig abban az illúzióban ringatta magát, hogy Organa majd ügyesen lesokkolja önmagát vagy a kölyökre bízva a hálátlan feladatot. Elvégre ő csak egy pilóta, nem dilidoki!

– Persze! Maga kedvel engem a legkevésbé a fedélzeten! – állította a fruska elszánt képpel. – Ezért feltételezem, hogy szívesen kiütne egy időre...! Nemde?

– Hé...! Nézze, angyalom... Sejttem, miket gondolhat rólam, de nem vagyok az a fajta fickó, aki így rendezi le a nézeteltéréseit a nőkkel! – magyarázta méltatlankodva a csempész. – Néhány pofont vagy egy kis fenekelészt még hajlandó vagyok bevállalni a móka hevében, ha nagyon muszáj! De sokkolóval kiütni valakit... ez még nekem is túl durva! Van fogalma róla, milyen fájdalmas ez a dolog...?

– Képzelse, van...!

Leia különös tekintetet vetett a pasasra, de aztán mégse kezdte ecsetelni neki, miket műveltek vele a császári pribékek a Halálcsillagon. Viszont támadt egy ötlete, mivel tudná rávenni a visszakozni próbáló koréliait a cselekvésre. Gúnyosan felhorkant hát és ócsárolni kezdte a férfit, hogy maga ellen hergelje.

– Jellemző! Tudhattam volna, hogy nem számíthatok magára! Csak a szája jár állandóan! De még arra sem képes, hogy rendesen kiüssön egy nőt...! Gyáva alak!

– Hé! Hé! Álljon meg a menet! – emelte föl kezeit és a botot a kapitány védekezően. – Ez nem bátorság kérdése! Egyszerűen csak nem akarom, hogy baja essen, csillagvirág!

– A birodalmi börtönőröknek bezzeg nem voltak ilyen gátlásaik! Azok legalább rendesen megkínóztak, hogy rohadnának meg...! Na, tudja mikor fogok én magának nagy jutalmat fizetni a szolgálataiért, ha célba értünk! Azt aztán lesheti...!

Solónak ebben a pillanatban esett le, mit művel vele a látszólag mérgelődő hercegnő. S mivel tényleg komolyan felbosszantották a hallottak, úgy döntött, rövid úton véget vet a vitának. Azzal egyszerűen a lány fejéhez nyomta a legnagyobb fokozatra állított sokkolóbotot és megnyomta a kisütő gombot. A nagyfeszültségű áramütés sercegeve, kékesfehér ívet húzva belecsapott Organa homlokába, aki egész testében összerándult a kintől, meglepetten felnyögött, majd felakadó szemmel elájult.

– Na! Remélem, most boldog! – dűnnyögte ingerülten a koréliei, amiért vele végeztették el a piszkos munkát.

– Hé! Mit műveltél vele? – lökte félre ingerülten Luke, aki eddig a háttérből figyelte kettejük párbeszédét. Aggódva odahajolt az eszméletlen bakfishoz és gyöngéden megérintette sápadt orcáját.

– Csak megadtam neki, amit kért...! Ne engem hibáztass, ha megbuggyan tőle...! Fú...! Nem semmi ez a csaj! – csóválta fejét Han elismerően, s kikapcsolta a botot. – Nézd meg a szívverését! Lélegzik rendesen?

– Igen. Nem halt meg. – mondta kisvártatva a fiú, a hölgy nyaki ütőerét tapogatva. – De lett egy piros folt a homlokán az áramütéstől.

– Majd elmúlik. Maradj vele, amíg magához tér. Remélem hatásos volt a sokkolás, mert nem szeretném megismételni. Amúgy fogadni mernék, hogy napokig fájni fog tőle a feje.

Azzal Solo egyszerűen hóna alá csapta a botot és gyorsan távozott a kabinból.

* * *

Mikor a hercegnő percekkel később magához tért, jólesően vette tudomásul, hogy Skywalker ott ül mellette és kitartóan szorongatja a kezét. A feje ugyan pokolian hasogatott és erősen szédült, de azért felkelt és a fiúba kapaszkodva visszatámolygott az utastérbe.

Elgyötört pillantást vetett a koréliaira, ám egy szóval sem panaszkodott a történetek miatt, hősieen túrve a sokkolás utóhatásait. Inkább letelepedett az asztalhoz és kért egy csésze teát Thripiótól. Majd megpróbált úgy tenni, mintha minden a legnagyobb rendben lenne.

A délelőtti hátralévő részét azzal töltötték, hogy a kapitány utasításait követve rendet raktak a helyiségekben. Kitakarítottak és befejezték néhány meghibásodott alrendszer javítását a gépházban. Maradt még egy szervizalagút a bal oldalon, amit a droidok nem vizsgáltak át a nyomkövetőt keresve. Ezeket most szintén átnézték, de egy maréknyi vukiszőrön kívül nem találtak semmit. Ha volt is a hajón egy birodalmi jeladó, azt olyan ügyesen elrejtették, hogy képtelenek voltak rábukkanni.

A munka végeztével megebedeltek, elbeszélgetve a Budpockon rájuk váró feladatokról és a lehetőségeket találgatták. Ha a hercegnő tévedett és nem találják meg a felkelőket, például mert időközben felszámolták az ottani bázisukat, komoly bajban lesznek. Esetleg továbbmehetnek a Tion Hegemóniába, ahol szintén működnek lázadó sejtek vagy a Mon Calamarira, akik nemrég csatlakoztak a szövetséghez. A kérdés csak az, elég lesz-e addig az üzemanyag és az élelem? Merthogy pénzüik nem nagyon maradt a Delle után, az tény. Legrosszabb esetben eladják Thripiót meg a kézfegyverek többségét, hogy továbbmehessenek a galaxis peremvidéke felé. A tolmács robot természetesen rémülten tiltakozott a Solo által fölvetett lehetőség ellen és pótolhatatlan szolgálatait emlegette.

Leia ezúttal visszafogta magát, amennyire csak bírta és nem keveredett szóváltásba a kapitánnyal, aki szintén kerülte a társaságát. A csapat egyik tagja sem említette a nap folyamán a hercegnő előtt, hogy hallották volna az éjjel a sikoltásait, így a lány megkönnyebbülten feltételezte, nem jutott el a fülükig a hangoskodása.

A délután folyamán Solo előrement Lukekal a pilótafülkébe, ahol tartott neki egy két órás kiselőadást a Falcon fedélzeti rendszereiről és irányításáról. Tulajdonképpen folytatta az Alderaan rendszer elérése előtt megkezdett okítását, de most már komolyabb tempóban, gondolva a jövőre is. És roppant elégedett volt azzal, hogy a fiú milyen gyorsan tanul.

Mikor zúgni kezdett Skywalker feje a rengeteg tananyagtól, lazítottak egy kicsit. Han pihenésképpen leült a holo-sakk asztalhoz, hogy dejarikozzon egyet Csubival, majd Thripióval.

A mellettük ücsörgő Luke először unatkozott, az ujjával babrálva és a többieket figyelte. Arcán furcsa komolyság ült, amitől a koránál sokkal öregebbnek látszott. Aztán elővette fénykardját és kiállt az utastér közepére, gyakorolni a vívást. Meg kell szoknia a Jedi fegyver kezelését, hogy legközelebb, éles helyzetben habozás nélkül használhassa.

Ben Kenobi az együtt töltött napok során megmutatta neki a fontosabb hárító és támadó mozdulatokat, futólag megemlítve, hogy régen számos vívóiskola és küzdőstílus létezett a Jedi Renden belül. De nem részletezte a köztük lévő különbségeket, nem akarván összezavarni ifjú tanítványát. Inkább azt hangoztatta többször is, hogy Lukenak éreznie kell az erőt és teljesen ráhagyatkozni. Mert a legjobb vívó technika sem ér semmit, ha a harcos kezét nem az erő irányítja, szinte követhetetlenül gyorsá és pontossá téve a mozdulatait.

Leia lenyűgözve figyelte a srácot, ahogy a zümmögő szablyával nagyokat suhint a levegőbe, hol támadva, hol védekezve képzeletbeli ellenfelével szemben. Évekkel ezelőtt az egyik tanítója, az öreg Arn Horada, aki politológiára és történelemre oktatta őt a palotában, mutatott neki néhány régi filmfelvételt a Klón háború idejéből. Amiken barna tunikát viselő Jedi lovagok vívtak egymással, gyakorolva a kardpárbajt. A gyorsaságuk és eleganciájuk elképesztő volt. Az akrobatikus ügyességük pedig, amivel ugráltak és hajlongtak harc közben, szinte emberfölötti.

Miután úgy érezte, kellően bemelegített, Skywalker elővette az egyik ládából az edzőgömböt és bekapcsolta. A szürkés szerkezet a levegőben ugrálva lődözte felé vékony

energiasugarait, próbálva eltalálni az ifjút. Aki könnyed csapásokkal hárította a nyalábokat, elégedetten a saját ügyességével. Aztán – Leia legnagyobb rémületére – a fejére húzott egy átlátszatlan ellenzőjű, fehérre festett pilótasisakot és vakon folytatta a gyakorlást. És így is képes volt hárítani a lövéseket! Bár néhány találat azért beletrafált a karjába vagy a lábába, valahányszor nem volt elég gyors. A lány teljesen el volt képedve a képességeitől, főleg amikor később megtudta, hogy mindössze néhány napja gyakorolja a fénykard használatát. Lukekal tényleg vele volt az erő, ugyanúgy mint az apjával. Ha valakinek van rá esélye, hogy legyőzze a gonosz Darth Vadert, az biztosan ő lesz! A hercegnő őszintén boldog volt a felismeréstől, hogy egy ilyen nagyszerű embernek köszönheti az életét.

Az edzés végére csorgott a fiatalemberről a verejték, nem győzte törölgetni arcát egy tisztálkodó kendővel. Végül töltőre kapcsolta fénykardját és lehuppant az asztalhoz, hogy kifújja magát. Egész jól csinálta, de még sokat kell gyakorolnia, mire képes lesz akár csak megközelítően is oly könnyedén vívni, mint a néhai mestere.

A Millennium Falcon ekkor lépett ki először a hiperútból a Relatta rendszerben, mindössze néhány percre, míg a fedélzeti számítógép kapcsolatba lépett a legközelebbi navigációs jeladó bójával és a segítségével megállapította pontos helyzetüket és az új ugrási irányt. Aztán Han Solo máris továbbindította a teherhajót, nem vesztegetve az időt bámészkodásra. Legközelebb a Jeyell közelében fognak megállni, hogy tájékozódjanak. Erre azért volt szükség, mert a Falcon nem rendelkezett olyan korszerű, modern és főként méregdrága navigációs rendszerrel, ami lehetővé tette volna, hogy egyetlen hiperűr ugrással szelje át az egész galaxist.

Az estét beszélgetéssel töltötték az asztal körül, jobbra a koréliai történeteit hallgatva a korábbi hihetetlen kalandjairól. A csempész imádott felválni mások előtt azzal, hogy keresztül-kasul bejárta már a fél galaxist. Részt vett űrcsatákban, harcolt rabszolgatartók és kalózok ellen, dolgozott a hutt bűnszövetkezeteknek, belekeveredett egy kincskereső expedícióba és átrepült a Fornax körüli híres tűzkörökön a hajójával. Ő és Csubakka számtalanszor megmentették már egymás életét és ott törtek borsot a különféle kormányzatok, meg persze a gyűlölt birodalom orra alá, ahol csak tudtak. Leia a felét sem hitte el a meséinek, de élvezettel hallgatta a férfi nagyképű szövegelését. Szinte teljesen elfeledte már a tegnapi veszekedésüket, meg a délelőtti sokkolást. Egészen addig, míg el nem jött a lefekvés ideje.

A lány elsőként vonult el a hálókabinba, hogy megtisztálkodjon, mielőtt magára húzná a takarót. Kissé szorongva gondolt arra, mi lesz, ha ismét valami szörnyűséget fog álmodni és megint arra ébred, hogy Luke felképei. Bár egy kíméletes pofon még mindig jobb, mint szembenézni a kínvallatásának borzasztó emlékeivel. Hirtelen ötlettől hajtva visszatért az utastérbe, hogy igyon egy pohár vizet. A lehető legrosszabbkor, ugyanis Han épp Lukekal viccelődött őrá. A háta mögött!

– Ne aggodalmaskodj ezen, kölyök! Szerintem szerencsés fickó vagy, hogy ilyen nőd van! – veregette vállon az ifjút a kapitány barátságosan. – Csubinak egész fölborzolódott a szőre az éjjel a csaj sikoltásaitól! Ez aztán a tüzes kicsike...!

Csak ekkor vette észre a fordulóban megtorpanó hercegnőt, aki sápadtan állt és őket nézte. Minden szót hallott!

Rövid, kínos csend után a vuki vakkantott valamit és gyorsan elvonult az elülső raktárhelyiségbe. Ebből Solónak egyedül kell kimagyaráznia magát a hölgy előtt.

Mivel Leia meg se tudott szólalni zavarában, Luke igyekezett menteni a helyzetet azzal, hogy összeszorított szájjal bólintott. Nem próbálta meg tagadni a koréliai feltételezését, inkább megerősítette őt naiv sejtésében és hetykén odasétált a lányhoz.

– Tényleg! Valóban nagyon szerencsés vagyok, hogy együtt lehetek egy ilyen bátor hercegnővel! – mondta lassan, magabiztosan. S komoly képpel rákacsintott Leiára.

Organa vette a lapot és nagy levegőt véve próbált ellazulni. Mielőtt elszólna magát és újra összeveszne a kapitánnyal. Higgye csak azt a fickó, hogy ő meg a tatuini srác összejöttek az éjszaka. Inkább, minthogy zakkantnak nézze a rémálmai miatt vagy pláne közveszélyesnek. Skywalker jól tette, hogy kétértelmű választ adott a faragatlan megjegyzésre.

– Huh! Én pedig boldog vagyok, hogy együtt lehetek egy ilyen bátor... és erős Jedi lovaggal! – felelte kényszeredett mosollyal.

– Köszönöm a bizalmát, felség, de még csak tanuló a szakmát! – szerénykedett Luke, mire a lány kacéran belekarolt. Aztán szépen elvonultak a bányán bámuló koréliai elől, visszatérve a kabinjuk biztonságába.

– Ne haragudjon, hercegnő az iméntiért! Solo mindent hallott az éjszaka, csak nem akarta ön előtt említeni, teljesen félreértve a dolgokat! – magyarázta a férfi, de Leia finoman a szájára tette mutatóujját és elhallgattatta.

– Semmi baj! Minden világos! És köszönöm, hogy nem mondta el neki, mennyire kikészítenek a rémálmaim! Inkább nézzen könnyűvérűnek, mint bolondnak!

– Az ön köreiben ez elfogadottnak számít? – érdeklődött Luke csodálkozva.

A lány azt hitte, csak viccel és jóízűt nevetett rajta. Aztán felfogta, hogy a másik komolyan gondolta. Persze, honnan is tudhatná, uralkodói körökben milyen különös szokások dívnak?

– Nem! Nem erről van szó! De ha azt hiszik, hogy könnyen összefekszem egy... – Leia időben elharapta a szót, mielőtt megsértette volna a srácot azzal, hogy le vidéki parasztosza. – Öö... szóval egy férfival, az magánügy. Ha viszont bolondnak néznek, az közügy. Nem vezethetem az embereket a háborúban, ha azt hiszik rólam, hogy meghibbantam az átélt borzalmak hatására!

– Értem! – biccentett Luke.

Neki is feltűnt a hercegnő majdnem elszólása. Egy milyen férfival? Vidékivel? Tanulatlanul? Szegénnyel? Ezek szerint nem tartja őt rangjához méltónak, hogy a társa lehessen a későbbiekben. De végül is mit várt? Hogy boldogan a karjaiba omlik, netán hozzájön feleségül? Egy utolsó senkihez, akinek az antik fénykardján kívül semmiye sem maradt?

Elfordult a lánytól és a priccsére rogyott. Jobb lesz, ha mielőbb kiveri a fejéből az iránta érzett vonzalmát és inkább a felkészülésre koncentrál. Jedi lovaggá kell válnia és katonai pilótává, hogy harcolhasson a birodalom ellen. A szerelem csak komplikálná az életét.

Aznap éjjel Leia nem rendezett jelenetet az ágyán, csak egyszer motyogott valamit álmában. Luke persze fölébredt rá, megértően felkészülve, hogy lefogja és fölébressze, ha muszáj. De a nő végül elcsendesedett és kisimult arccal aludt tovább, mint egy kisbaba. Olyan szép volt és ártatlan, hogy a fiú nem tudott betelni vele. Csak bámulta őt a félhomályban és fejében szavakkal kifejezhetetlen gondolatok kavargtak.

* * *

Az utazás második napján a hercegnő úgy döntött, tornázni fog a fedélzeten, hogy mielőbb visszanyerje alaposan megcsappant testi erejét. A bőséges kosznak köszönhetően gyorsan visszahízott a korábbi, karcsú formájára a betegesen csont soványról, amivé a börtönben fogyott az éheztetés miatt. Han legnagyobb derűtségére tucatnyi alkalommal körbekocogott a főfolyosón a sötétzöld szabadidőruhájában. Guggolásokat és felüléseket végzett, majd megpróbálkozott néhány fekvőtámasszal is. Aztán tovább figyelte Luke fénykard gyakorlatait, aki az egyik szünetben volt olyan előzékeny és kezébe nyomta a markolatot.

– Próbálja ki, felség! Sose lehet tudni, mikor lesz rá szüksége, hogy bánni tudjon vele!

Leia érdeklődve nézegette az ősréginek tűnő eszközt, aminek oldalán karcolásnyomokat és apróbb sérüléseket látott. A korábbi gazdája biztos számos csatában vett részt a fegyverrel és ki lehetett téve az időjárás viszontagságainak is. Mégis kitűnően működött, halk bűgással életre kelve a markában, amikor megérintette a kapcsológombját.

Igyekezett utánozni a fiú mozdulatait, függően hadonászva a levegőben és maga elé képzelte a gonosz Darth Vadert, akit egyszer majd halálra fog sújtani a pengével. Bárcsak lenne érzéke az erőhöz, mint Lukenak! Akkor szembeszállhatna vele, meg a velejéig romlott császárral és kinyírhatná mindkét gazembert!

Skywalker adott neki néhány tanácsot, hogyan használja a kardot és mire ügyeljen egy párbaj során. Azon kívül, hogy nem lyukasztja ki a padlót vagy a plafont véletlenül és nem kaszabolja le a rossz helyen tébláboló Thripiót.

Bár még ő maga sem vett részt egyetlen igazi küzdelemben sem, Luke mégis próbálta hűen átadni a lánynak a Kenobitól tanultakat. Ha őt valami baj érné a későbbiekben és nem tudná tovább oltalmazni a hercegnőt, előfordulhat, hogy önállóan kell megvédenie magát. Jobb, ha minden eszközt ismer és képes kezelni legalább alapszinten.

Míg a lány a képzeletbeli ellenséggel küzdött, Luke egy furcsa, alig tapintható jelenlétet érzett a helyiségben. Mintha az öreg Ben szelleme jelent volna meg, hogy jóleső elégedettséggel és derűs vidámsággal szemlélje az oktatást. Vagy csupán képzelődött? Az is lehet.

Mikor úgy látta, Leia már elég ügyesen forgatja a szablyát, elővette az edzőgömböt és a levegőbe dobta. A nő meghökkenve meredt az apró szerkezetre és ösztönösen védekező pozícióba állt, a vékony fénypengével próbálva takarózni.

– Csak nyugodtan, lazán! – intette Luke megnyugtató hangon. – A legalacsonyabb fokozatra állítottam.

– A sebességét vagy a lövések erejét? – kérdezte Organa, majd felszisszent, mikor a gömbből kicsapó lézersugár egyenesen a bal combjába vágott. – Aúú...! Ez fáj!

Alaposan elkésve próbálta hárítani a támadást, majdnem belevágva a padlóba, de a gömb könnyedén eltáncolt előle és magasabbra emelkedett. Kisvártatva megint tüzelt, ezúttal a vállát találva el. Csípett, mint az éhes bolha, ő pedig sziszegve rázogatta zsidbadó karját. Kezdett egyáltalán nem tetszeni neki a harcnak ez a formája. Nagy összpontosítással próbálta úgy fordítani a kékesfehér nyalábot, hogy időben reagálhasson a lövésekre, ám harmadjára is elkésett. Ekkor értette csak meg, milyen nehéz dolga van a fiúnak. Az erő nélkül neki esélye sem volt legyőzni az edzőkészüléket. Vajon miért nem lehet a fénypengét kiszélesíteni védőpajzsá? Ami mögött menedéket találhatna a lézersugarak elől?

– Na, már csak ez hiányzott! Két önjelölt vívóbajnok egy fedélzeten! – sóhajtott föl Han, amikor visszatérve a pilótafülkéből meglátta a karddal hadonászó hercegnőt.

Gúnyosan vigyorogva nézte, ahogy negyedjére pont fenéken találja a lányt a háta mögé lendülő szerkezet és a fejét csóválta ekkora tehetetlenség láttán. A kölyöknek legalább volt érzéke a kardforgatáshoz, de a csaj csak bénázott, aztán meg a sajgó ülepét masszírozta, dühtől lángoló arccal. Nemesei önérzetét igencsak sértette, hogy a koréliai mulatságosnak találja az ügyetlenkedését és nyíltan kineveti.

– Aúúh! Azt hiszem, ennyi fájdalom elég lesz mára! – jelentette ki végül Leia, kikapcsolva a fegyvert. Az edzőgömb észlelte reakcióját és mozdulatlanra dermedt a levegőben.

– Jobban tenné felségességed, ha inkább a célba lövést gyakorolná! – veregette meg az oldalfegyverét Solo magabiztosan. – Ezzel több sikerélménye lenne!

– És mi lesz a céltábla? Talán maga? – vágott vissza a fruska, sértett méltósággal letelepedve a forgószékre.

A kardot visszaadta Lukenak, aki az övére akasztotta a hengert és karba tett kézzel elmosolyodott.

– Nem is rossz ötlet! Megmutathatnád Han, mekkora mesterlövész vagy!

– Hé, gyerekek! – vigyorodott el szerényen a csempész a kihívásra. – Én már túléltem néhány igazi párbajt! Szóval ha akarjátok, elárulhatom a szakmai titkokat!

– Halljuk! – csóválta fejét Leia, nem sok hitelt adva a nagyszájú csirkefogó öntelt szavainak.

Mivel amúgy sem volt jobb dolga, Solo leereszkedően magyarázni kezdte nekik a párbajozás legfőbb ismérveit. Az oldalfegyver megfelelő kiválasztásával kezdte, hosszan ecsetelve az általa hordott DL–44-es lézerpisztoly előnyeit és a rajta végzett apróbb átalakítások fontosságát, amikkel alkalmassá tette a sugárvetőt a távoli célok leküzdésére is. Aztán megmutatta, hogyan kell felcsatolni a fegyverövet úgy, hogy a markolat pont kézre essen és a lehető leggyorsabban előránthassa a stukkert. Az utastér közepére állította Lukeot és átadta neki a saját felszerelését. Mivel a tatuini rosszul állította be az övet a derekán, segített a fegyvertok alját rögzíteni a jobb combjához.

– Egészen alacsonyan legyen, hogy ne kelljen fölemelned a karod! – mutatta a fiúnak.

– Ez így kissé zavaró járás közben! – vélte Skywalker, mikor körbesétált az utastérben, ruganyos léptekkel, akár egy amatőr párbajhős. A stukker folyton a lábához ütdött, ezért szorosabbra húzta a pántját alul.

– Ha lelőnek, mert túl sokáig vacakolsz az előrántásával, az még zavaróbb! – veregette vállon Han biztatón.

Ezután gyakoroltatta vele a pisztoly előrántását és visszahelyezését a tokba. Luke ezen a téren is tanulékonynak bizonyult, mert rövidesen majdnem olyan gyorsan kapta elő a fegyvert, mint a koréliei a legszebb napjaiban. A kihúzás közbeni kibiztosítás azonban már nehezebb feladat volt, mert a srác ujjá eleinte nem találta a kallantyút és csak ügyetlenkedett a sugárvetővel. Rossz volt nézni a bénázását. A kapitány ezért próbálta rászoktatni arra, hogy már eleve úgy tegye rá a kezét a markolatra, hogy hüvelykujjával megnyomja a gombot. Nem utólag kell kibiztosítani, hanem a legelején.

A fedélzeten persze nem volt elég hely ahhoz, hogy gyakorolhassák a célba lövést, de Solo úgy vélte, amilyen zűrösek a társai, biztos hamar lesz rá alkalmuk, hogy pufogtassanak az ellenségre. Mikor Luke már úgy ahogy képes volt fegyvert rántani a szemközti falra, kevesebb, mint egy másodperc alatt, a kapitány visszakérte a felszerelést és sokatmondó pillantással a hercegnőhöz lépett.

– Felség! – nyújtotta oda neki gálánsan az övet. – Maga jön!

Leia szusszantott és föl pattanva magára csatolta a fegyvert. Ha a fiúk képesek rá, akkor neki is menni fog. Magabiztos képpel a helyiség közepére sétált és szembefordult a többiekkel. Csubakka, aki eddig a háttérből figyelte az oktatást és időnként vidáman mordult egyet, sürgősen fedezékbe húzódott a lány elszánt tekintetét látva.

– Nem kell betojni, nincs megtöltve! – csóválta fejét Solo a társa óvatosságára válaszul. – Bár amilyen harcias a mi kis királylányunk, az ő kezében még a kapanyél is elsül!

Organa erre a stukkerhez kapott, szélesebben előrántotta, menet közben kibiztosítva és precízen célzott, ahogy a profik csinálják. A két férfi meg a vuki pislogni sem tudott a döbbenettől. Ez gyors volt! Nagyon gyors!

– Ejha! Hát ezt meg hol az ördögbe tanulta kegyed?

– Külön kiképzőm volt a palotában! – pörgette meg mutatójja körül a nehéz DL–44–est a nő és villámgyorsan visszacsúszította tokjába. – Szóval ne akarjon a fegyver rossz oldalán állni!

– Világos beszéd! És én még azt hittem, a hercegnők csak a hisztizéshez értenek meg a parancsolgatáshoz! – emelte föl karjait megadóan a koréliei. – Minden tiszteletem az

öné, mesterlövész kisasszony!

Leia gúnyosan vigyorgott rajta. Aztán megfordult, tett néhány könnyed lépést, csábító riszálással, majd csípőből megfordulva megismételte a mutatványt. Hogy lássák a pasik, őt hátulról sem lehet olyan könnyen meglepni. S magában áldotta az öreg Durane mestert, aki ezt is begyakoroltatta vele évekkkel ezelőtt. Ez volt az egyetlen dolog, amiben sikerült messze felülmúlnia Wintert, bár a barátnője keményen próbálkozott, hogy legalább olyan gyors legyen, mint ő.

Az apja biztos büszke lesz rá, ha elmeséli neki a dolgot... Azaz... Csak megkésve jutott eszébe, hogy Bail és az anyja már halottak, mindenki mással egyetemben. A felismerés lehervasztotta arcáról a mosolyt. Rá kellett jönnie, hogy időbe fog telni, mire megszokja az árvaság gondolatát. Hogy soha többé nem lesz senki, aki...

Nem gondolta tovább a dolgot, erővel elfojtva magában a gyászt, nehogy feltörjenek benne a mélyre temetett érzései.

A délután hátralévő részét kötetlen beszélgetéssel töltötték. Ezúttal a hercegnőé volt a főszerep, aki mesélt újdonsült barátainak az alderai királyi palotáról, az ott folyó életről és az udvari intrikákról. Az apja mellett végzett egyre komolyabb munkájáról, ami végül odáig vezetett, hogy tizenhét évesen elvitték a Birodalmi Központba és bemutatták a császárnak. Akkor találkozott először Darth Vaderrel is, meg sok más fontos politikussal, üzletemberrel és főnemessel. Egyikőjüktől sem volt elragadtatva. Sőt mi több, az uralkodóból és a fekete lovagból áradó sötét gonoszság kifejezetten megrémítette. Szinte tapintható volt a közelükben a hatalom romlottsága és a mohóság átható bűze.

Nem hallgatta el a társai elől azt sem, hogy lényegében férjet kerestek neki a Coruscanton, amitől szívből berzenkedett és minden lehetséges módon próbálta elszabotálni a családjá ez irányú próbálkozásait. Még az udvari etikett megsértésére is hajlandó volt, csak hogy elvegye a potenciális kérők kedvét a közeledéstől. De ha azt hitte, hogy megmentői értékelik majd a vallomását, csalódnia kellett. Solo mélyen lenézte az egész galaktikus arisztokráciát, akik az örökölt hatalmukkal visszaélve csak pöffeszkednek és kizsigerelik a népet. Luke pedig nem szólt egy szót sem, magában arra gondolva, hogy annál a két csóknál többet sajnós nem remélhet a királylánytól, mint amit eddig kapott tőle.

Valamivel később, az este folyamán Solo előszedett a hátsó raktárból egy hordozható filmlejátszót és az asztalra állította. Unaloműzőnek megnézték egy régi történelmi filmet a köztársaság korából, amiben mára legendássá lett emberi és idegen színészek játszottak, hangulatos zenei aláfestéssel a pazar díszletek között. A kapitánynak volt még néhány filmekkel teli adatkártyája, amiket ki tudja, honnan szerzett magának. A többségüket ő és a vuki már nem egyszer látta, de Luke számára teljesen újak voltak ezek a muzeális alkotások.

Az éjszaka ismét nyugodtan telt, gyakorlatilag eseménytelenül. Leia hercegnő nem hánykolódott és sikoltozott többet, bár ébredés után bevallotta, azért elég nyomasztó álmai voltak mindenféle szörnyekről és civilekkel kegyetlenkedő rohamosztagosokról. Úgy tűnik, az idegmérgek lebomlottak vagy kiürültek a szervezetéből, a nanorobotok pedig nem piszkálgatták tovább az agysejtjeit, mert képes volt egész éjjel csöndben aludni fekhelyén. A lelki sérüléseinek gyógyulása viszont ennél jóval tovább fog tartani – vélte pesszimistán.

* * *

A harmadik napon tovább folytatták az edzéseket, tornázva és a fénykardot forgatva, meg mindenféléről beszélgetve az üres órákban. Han és Leia egész kibékült végül egymással, ami lényegében azt jelentette, hogy képesek voltak percekig eltársalogni anélkül, hogy összevesznének. Luke érezte a hármójuk közt kialakuló összhangot és

barátságot. A kényszerű összezárságnak köszönhetően lassan egy csapattá váltak, megtanulva bízni a másokban. Erre a bizalomra pedig nagy szükségük lesz az előttük álló napokban, ha épségben akarnak eljutni a felkelők titkos bázisára.

Aztán a koréliai a személyes ládájában turkálva elővett egy pakli szabakk kártyát és megkérdezte tőlük, tudnak-e játszani? Mivel mindketten nemmel feleltek, odaültette őket az asztalhoz és elmagyarázta a szabályokat. Utána végigcsináltak három leosztást, hogy gyakorolják a szerencsejátékot és megszokják a véletlenszerűen változó értékű lapok okozta meglepetéseket.

Han közben elmesélte nekik, hogyan nyerte el a Bepinen egy régi barátjától a Millennium Falcont, akinek a nevét nem említette, csupán utalt rá, hogy azóta megromlott a viszonya a fickóval és rég nem találkoztak. Majd nagylelkűen följánlotta, hogy játszhatnak pénzben is, de Lukenak üres volt a zsebe, Leia pedig nem volt hajlandó a felkelők kontójára elkártyázni egyetlen kreditet sem. Így rövid úton füstbe ment a kapitány terve azzal kapcsolatban, hogy a kialakult fuvardíjon felül további jelentős összegeket kasszírozzon problémás utasaitól a saját zsebére.

A hercegnő emiatt ismét összeveszett vele, mindenféleképpen elmondva a férfit, nem éppen úrinőhöz illő szavakkal becsmérelve annak jellemtelenségét. De Han csak nevetett az egészen. Vádolták őt már ennél sokkal durvább dolgokkal is, mégis lepergett róla, mint vízhatlan ponyváról az eső.

Estefelé, vacsora után a koréliai közölte velük, hogy fedélzeti idő szerint késő éjszaka fognak megérkezni a Budpock rendszerbe. A többiek csak aludjanak nyugodtan, ő majd időben felkel a vukival és orbitális pályára állítja a hajót. Másnap reggel aztán leszállnak és megpróbálják fölvenni a kapcsolatot a helyi ellenállókkal.

Ennyiben maradtak.

TIZENHATODIK FEJEZET

A negyedik nap reggelén Leia ébredt először, nyugtalanul a szokásos rémálmok nyomasztó világából. Ezúttal dühös rohamosztagosok kergették egy hosszú, kanyargós fémfolyosón, próbálva letépni róla a ruhát. Lélekszakadva rohant, nyomában a fehér páncélos alakokkal, akik gúnyosan kiabáltak utána, gyáva lázadónak nevezve őt. A lány tudta, hogy semmi esélye, mégsem adta föl a harcot, mert nem akarta, hogy megerősokolják. Hosszú volt az álom és fölöttébb idegborzoló. Még szerencse, hogy felébredt belőle, amikor a katonák végül sarokba szorították és kéjes lihegéssel rá akarták vetni magukat.

Körülnézett a helyiségben, kapkodva a levegőt a stressztől. Mellette Luke békésen szuszogott a fal felé fordulva. Nem akarván felriasztani a fiút, csöndben elhagyta a kabint és előresietett a pilótafülkébe, ahol Han egyedül üldögélt, kényelmesen hanyatt dőlve nyikorgó foteljában. A kinti panorámát bámulta unott képpel. Várta, hogy a társai fölébredjenek és összeszedjék magukat.

– Jó reggelt! Megérkeztünk? – érintette meg a vállát könnyedén a hercegnő.

Letelepedett mellé, átmenetileg megfélekezve arról, hogy Solo nemrég kitiltotta a fülkéből. Az ablakon túl a normál úr feketesége látszott, aminek közepén egy zöld és kék színű sarló lebegett magányosan. A Budpock rendszer egyetlen lakható bolygója. Méretre hasonló a Delléhez, ám felszínét jóval több tenger borította és nem rendelkezett holddal. Sem úrhajókat, sem úrállomásokat nem lehetett látni körülötte a magas orbitális pályáról, ahol a Falcon lebegett, pár óránként megkerülve az égitestet.

– Éjfél után nem sokkal. – egyenesedett föl a kapitány bágyadtan. – Parkolópályára álltam és beszéltem a forgalomirányításukkal. Egyetlen úrkikötő van odalent, a főváros mellett, amit Dimmit Állomásnak hívnak. Kértem tőlük egy útikalauzt, de nem sok hasznosat találtam benne.

A férfi a műszerfal közepén világító képernyőre bökött, amin a kérdéses olvasmány tartalomjegyzéke látszódott. Organa közelebb hajolt a monitorhoz és a vezérlőgombokat nyomogatva kíváncsian belelapozott a közös nyelvű szövegbe.

– A lakosság eredetileg az átmenőforgalom kiszolgálására települt ide. – folytatta Solo az ismertetést. – Csak tankolni vagy műszaki hiba miatt állnak meg itt a hajók, ezért több javítóműhelyük is van és bőséges az alkatrész ellátás. Szívesen látnak minket, ha tudunk fizetni.

– Remek! – mondta a nő minden lelkesedés nélkül. – Úgy látom, elég gyéren lakott ez a bolygó. A Loronar Társaságnak vannak rajta bányái és feldolgozóüzemei...

– Nézze meg a Biztonsági kockázatok című fejezetet. – tanácsolta kedvesen a koréiai. – Amiben a társaság rendfenntartó flottája külön felhívja az erre járók figyelmét, hogy a rendszerben jelentős a kalóztevékenység. Több rablóbanda portyázik a környéken. Az áthaladó hajókat fosztogatják. Senki sincs tőlük biztonságban.

A lány sejtelmes pillantást vetett a pilótára. Mondani akart valamit, habozott, végül mégsem reagált a szavaira. Bölcsen felismerte ugyanis, hogy nem kéne arra emlékeztetnie a csempészt, lényegében ő sem jobb egy úrkalóznál. Semmi kedve nem volt ismét egy parázs veszekedéssel kezdeni a napot. Különben is, őt a kalózok izgatták jelenleg a legkevésbé.

– A szárazföldek nagy része lakatlan. Könnyen elbújhatnak itt a felkelők egy félreeső helyen.

– Igen. Vagyis hetekbe telhet, mire megtaláljuk őket. Van ötlete, hol kezdjük a keresésüket?

– Nincs. Le kell szállnunk körülnézni a városban. Előbb–utóbb biztos találunk valakit, aki szimpatizál a szövetséggel és elvezet minket hozzájuk.

– Szóval fogalma sincs, hol bujkálnak a lázadó barátai és hogy vehetnénk föl velük a kapcsolatot? – nézett rá rosszmájúan a koréiai. Sejtette, hogy ez lesz, amikor majd ideérnek.

– Ha tudnám, a vallatáskor kiszedték volna belőlem és már itt volna egy csillagromboló, hogy elkapja őket! – vágott vissza a hercegnő, szokott vehemenciájával.

– Na jó! Menjen vissza felséged az utastérbe és maradjon nyugton! – horkant föl a pilóta zordan. – Rövidesen leszállunk! Majd mi Lukeal utánajárunk a dolognak!

Organa szó nélkül tudomásul vette a rendreutasítást és magára hagyta Hant a bokros teendőivel. Inkább tornázott egyet, a végén dacosan nyomva a fekvőtámaszokat a főfolyosón, hogy megerősödjenek a karjai. Már tízet meg tudott csinálni, kétszer annyit, mint pár nappal ezelőtt, mégis kevesellte az erejét. Legalább ötvenet kéne kinyomnia ahhoz, hogy igazán erősnek és harcra késznek érezze magát.

Mire Luke is előkerült a hálófülkéből, Csubakka csatlakozott a kapitányhoz és nekiláttak előkészíteni a hajót a landoláshoz.

– Azt szeretném, ha megint elbújnátok a csempész rekeszekben. – mondta Solo a másodpilótájának, mikor elérték az alacsony orbitális pályamagasságot, közvetlenül a légkör határa fölött.

A vuki bólintott és elhagyta a pilótafülkét. Skywalker is indult volna, de a koréiai utánanyúlt és a ruhaujjánál fogva megállította.

– Maradj itt, öcskös! Te leszel a másodpilótám!

– Én? Ejha! – huppant le a jobb oldali ülésbe a fiatalember, végignézve a műszereken. – Vezethetem is?

– Igen. De én is a kormányon fogom tartani a kezem a biztonság kedvéért. – mosolyodott el a csempész. – A papírjaid rendben vannak?

– Nincs priuszom, ha erre gondolsz!

– Jó. Akkor a hatóságok előtt mi ketten leszünk csak a fedélzeten! – döntötte el a kapitány és intett az alattuk terpeszkedő bolygó irányába. – És most lássuk, megtalálod-e a kikötőt?

– A rávezető sugarat követve biztosan! – mormolta Luke, a műszerekre függesztve tekintetét. Ideje hasznosítania az elmúlt napokban tanultakat.

Életében először kellett egy igazi űrhajót elkormányoznia és meglepően könnyen ment a dolog. Majdnem olyan volt, mint az otthoni T-16-osát irányítani a sivatagi kanyonok fölött. Ha az anchorheadi barátai, Fixer, Deak, Windy és Janek most látták volna, alighanem elsárgulnak az irigységtől. Luke az elmúlt napokban többször eltűnődött azon, vajon hiányozni fog-e bármelyiküknek is a Tatuinon. Végül arra a következtetésre jutott, hogy nem igazán. Talán Fixer és Camie kicsit szomorú lesz a valószínűsíthető halála miatt, de hamar túl fogják tenni magukat a "Sajtkukac" elvesztésén.

A Falcon törzse finoman rázkódni kezdett, ahogy beléptek a bolygó légkörébe. A fiatalembernek erős kézzel kellett tartania a kormányoszlopot, hogy a csészealj ne kezdjen bukdácsolni és viszonylag egyenes vonalban repüljön, az űrkikötő rávezető rádiósugarát követve. A balján ülő Solo egyszer sem szólt bele a munkájába, viszont árgus szemmel figyelte ügyködését, készen a beavatkozásra. Legnagyobb meglepetésére gond nélkül megtalálták a leszállópályát a lassú ereszkedésük közben. Lukenak tényleg volt tehetsége a repüléshez.

Szerencsájukra a Dimmit Állomás nevű nagyváros területén ugyanúgy reggelre járt az idő, mint a fedélzeti órájuk szerint. A település körül zöldellő erdők, legelők és megművelt földterületek húzódtak, távolabb a horizont közelében pedig bányaművelés nyomait lehetett látni több irányban.

Apró felhőpamacsokkal borított, szélcsendes égbolt fogadta a lefelé sikló Millennium Falcon, ami ismét a bonadani hamis azonosítóját használva jelentkezett be az űrkikötőben, gond nélkül leparkolva a hosszú betonpályán két sorban parkoló többi jármű mellé. Luke olyan finomsággal tette le a csészealjat, mintha tojásokat szállítana a raktérben.

– Gratulálok, kölyök az első leszállásodhoz! – veregette vállon a koréiai, mikor elhallgatott a hajtóművek dübörgése és készenléti módba kapcsolták a rendszereket. Csak ekkor néztek körül alaposabban odakint, felmérve a környéket.

Az YT-1300-as egyáltalán nem lógott ki a sorból, már ami az űrhajók lepusztult külsejét illette. Közvetlenül mellettük állt egy lézertalálatokkal tarkított koréiai CR-90-es korvett, amin kis csapatnyi ember és néhány droid dolgozott, próbálva befoltozni a burkolatát. Velük szemben parkolt egy ősrégi, Consular-osztályú űrcirkáló, kopottas szürke páncélzattal, alighanem a köztársaság időszakából visszamaradva. Valamivel odébb egy YG-4210-es könnyű áruszállítóba éppen berakodtak, távolabb pedig egy viharvert Barloz, egy lantilliai GX-1-es teherhajó, két B-7-es könnyű teherszállító és egy E-9-es Explorer felderítőgép parkolt. A galaxis peremvidékei tele vannak ilyen ócskaságokkal, amik közé tökéletesen illett a Falcon a maga horpadásaival és sérüléseivel.

Az érkezésük furcsamód nem tűnt fel senkinek. A kutya sem nézett feléjük, így a kapitány pár percnyi várakozás után beszólt rádión az irányításnak, hogy megérdeklődjék, számíthat-e a fináncokra vagy mehet a dolgára? Az ügyeletes észbe kapott és várakozásra szólította föl, holmi szervezési problémákra hivatkozva. Aztán beletelt vagy fél órába, mire egy vámosokból, biztonságiakból és műszakiakból álló unott képű csapat odasietett hozzájuk, megtudakolni, mi járatban vannak errefelé.

A két férfi komótosan lesétált eléjük a rámpán, udvariasan bemutatkozva a helybelieknek. A vámtisztek futólag átnézték a papírjaikat, miközben a Loronar Társaság barna emblémáját viselő, páncélmellénybe öltözött fegyveres biztonságiak tettek egy gyors szemlét a fedélzeten. Csizmás lábaik végigdübörögtek a padlólemezekken, amik alatt a többiek lapultak teljes csendben a biztonság kedvéért. Bár a hercegnő állítása szerint az itteniek szimpatizálnak a felkeléssel, jobb nem kockáztatni. Besúgók és birodalmi kémek mindenütt lehetnek, főleg az űrkikötőkben.

A koréiai megkérdezte a szerelőktől, van-e nekik raktáron megfelelő típusú ionhajtómű fűvókaegység, amire tömör igen volt a válasz. Az ár azonban nem volt ínyére a pilótának, ezért alkudozni kezdett velük, a zsebében csörgő maradék kreditekre gondolva. Végül sikerült a felére lenyomnia a vételárat, amiben nem volt benne a raktárból való kiszállítás és a beszerelés költsége. Sebaj. Ezt ők is meg tudják oldani Lukekal. Így az első útjuk a legközelebbi szerelőműhelybe vezetett, amit egy rozsdásodó hangárban alakított ki a tulajdonosa. Megtekintették a sarokban álló dobozforma berendezést, megint kupeckedtek egy kicsit, aztán a kapitány fanyalogva kifizette az összeget. Luke kerített egy rozsdás kézi hajtányt és nagy nehezen fölpackolták rá a cuccot. Alig bírták odatolni a teherhajóhoz a hepehupás betonon, ami tele volt kavicsos kátyúkkal.

– Jobb lett volna, ha Csubi is velünk van! – lihegte Solo, amikor nagy nehezen sikerült felügyeskedniük a rámpán a dög nehéz fémszekrényt. Onnantól a vuki már átvette a terhet és nyomban nekilátott a beszerelésének, Leia és Artu Detu segítségével.

Thripio közben a bejáratnál ácsorgott és óvatosan kifelé tekintgetett. Egy újabb bolygó, ahová nem fog kiszállni, hogy mindenféle veszélyes kalandokba keveredjen. Jaj, de jó!

– Mi most kimegyünk a városba és körülszimatolunk! – tájékoztatta őket a koréiai, megigazítva oldalfegyverét. – Ti addig csináljátok meg a hajtóművet és kerüljétek a feltűnést! És főleg senki ne bámészkodjon a pilótafülkében, nehogy észrevegyenek!

– Úgy lesz, Solo kapitány! – bólogatott az aranyszínű tolmács robot mellette.

Neki eszében sem volt felhívni magára a figyelmet. Az elmúlt napok zűrös eseményei alaposan belevésték a memóriabankjába, hogy jobban teszi, ha szigorúan követi a parancsnok utasításait. Ha innen is olyan sietve kell távozniuk, mint az előző világról, heveny lövöldözés közepette, az biztosan nem miatta lesz.

– Vigyázzanak magukra! – búcsúzott tőlük a hercegnő, főként Luke miatt aggódva, aki mindössze a fénykardját és az aprócska rádió adóvevőt vitte magával.

– Nem lesz semmi baj! – nyugtatta meg a srác mosolyogva. – Csak nézelődünk egyet!

– És iszunk valamit az első jóféle kocsmában! – tódította Solo felcsillanó szemmel.

Őt főként az lelkesítette, hogy a Budpockon nem volt fegyverviselési korlátozás, így szabadon hordhatta lézerpisztolyát. Végre egy rendes bolygó, ahol a polgárok önállóan vigyázhatnak a saját bőrükre és nem kell állandóan a rendfenntartó erőkre figyelniük fél szemmel. A koréiai már nagyon unta az agyoncivilizált, pacifikált helyeket.

Elhagyták az űrhajót, gondosan bezárva maguk mögött a zsilipajtót és nekivágtak a kifutópályának. A városba vezető főbejárat elég messze volt, több mint egy kilométerre tőlük, ezért nem siettek túlságosan. Séta közben megnézték a különféle űrhajókat, az elavult hangárokat és rakodóberendezéseket, meg a málladozó falú főépület okkersárgára festett homlokzatát, amin egy tönkrement holovetítő tábla hirdette egykoron, vaskos Aurebesh betűkkel, hogy ez itt a Dimmit Állomás központi űrkikötője. Mintha lett volna másik is a bolygón – gúnyolódott rajta Han rosszmájúan.

A város tulajdonképpen egy nagyra nőtt falu volt a fákkal benőtt, enyhén lejtős területen, ahol legalább százezren élhettek, nem túl jó körülmények között. Az épületek javarészt földszintesek voltak, fából ácsoltak, egyesek szépek, mások elhanyagoltak. A belvárosban viszont állt néhány toronyház; sok emeletes téglapaloták kupolás tetővel. Csak a főutak voltak leaszfaltozva vagy kőlapokkal kirakva, a mellékutakat sáros talaj

tette szinte járhatatlanná. Pár napja nagy eső zúdulhatott a vidékre, mert a kátyúkban és az elvezető csatornáknak még mindig állt a víz. Az utcákon mindenféle bőrszínű embereket lehetett látni, meg vagy húsz másik faj képviselőit és néhány rozsdás droidot. Voltak itt twi'lekek, lafraiak, skupok, durosiak, niktók, defelek és rodiaiak, de találkoztak néhány togrutával, shistavanival és yuzzemmel is.

Jármű viszonylag kevés akadt a városban, azok is főleg robogók és agyonhasznált terepsiklók voltak. Sokan a tatuini eopiekra hasonlító négy lábú állatok vontatta szekereken közlekedtek. Az egész helyről ordított a lepusztultság, az általános reménytelenség, amit csöppet sem tett vonzóbbá a levegőben terjengő kellemes, átható virág és gyümölcsillat. Denevérszerű madarak röpködtek a magasban, éles hangon cserregve és nyugodtan lakmároztak a dús lombú fákon lógó sárga termésből.

– Milyen bűbajos hely! – jegyezte meg Solo, egy kocsmának kinéző épületet keresve tekintetével a különböző portékákat kínáló boltok és műhelyek között. Ha bármiféle információhoz akarnak jutni, azt a csapszék környékén kell begyűjteniük.

A mellette baktató Lukeot azonban csöppet sem hatotta meg a gunyoros jellemzése. Egészen máson járt ugyanis az esze a fiatalembernek, miközben a járókelőket, lassan döcögő szekereket kerülgette a sárkupacokkal és állati trágyával borított főúton. Végül nem bírta tovább magába fojtani gondolatait és megráncigálta társa ingujját, hogy rá figyeljen egy kicsit.

– Mi a véleményed Leiáról? – kérdezte halkan, mikor megálltak egy hatalmas tér forgalmas közepén, hogy tájékozódjanak.

Han elvigyorodott, jó érzéssel megsejtve, miféle vágyak és remények közt őrlődik a fiú. Biztos fülig szerelmes belé, de nem tudja, vajon viszont szereti-e a hercegnőcske? Ha tanácsra van szüksége, miként bánjon a lánnyal, azt éppen megkaphatja tőle.

– Csinos pofi, sovány popsi. Hatalmas női öntudat és csípős nyelv. – sorolta blazírtan, felmérve a tér körül sorakozó emeletes kőépületeket, amik többsége a bolygót gyarmatosító bányatársaság irodaházának bizonyult. – Meg rengeteg idealizmus és gyermeki naivitás. Túl zűrös csaj az én ízlésemnek.

– Nem erre gondoltam! – tiltakozott vehemensen Skywalker. – Hanem arra, hogy mi hárman kezdünk egész jól kijönni egymással...!

Félre kellett húzódniuk egy sivító hajtóművel közeledő teherszállító sikló útjából, aminek oldalán villogó fényreklám hirdette a Loronar Társaság szlogenjét: "Mindenben a legjobb, mindenben az első!". A sofőrje volt olyan pofátlan, hogy még rájuk is dudált, amiért nem ugrottak félre elég gyorsan előre.

– Úgy értem, egy csapat vagyunk!

Megálltak egy öreg fa árnyékában, ahol egy ismeretlen fajba tartozó gyümölcsös kofa – sovány, rovarszerű lény – próbálta vásárlásra buzdítani őket valamilyen ismeretlen nyelven. A standján különböző színű és méretű gyümölcsök sorakoztak, Luke számára egyik sem tűnt ismerősnek. Más körülmények közt szívesen megkóstolta volna a kínálatot, elvégre ez volt a második bolygó, amit a Tatuin elhagyása óta meglátogatott és eléggé különbözött a Dellétől. De most van fontosabb dolga is, mint ismerkedni a helyi érdekességekkel.

Solo kényszeredetten elvigyorodott ezt a sületlenséget hallva. A kölyök tényleg ennyire vak vagy csak szórakozik vele? Lehet, hogy képes használni kardozás közben azt a misztikus erőt vagy mit, amiről az öreg Kenobi hablatyolt neki, de, hogy fogalma sincs az emberi kapcsolatokról, az a képére van írva. Hiába no, vidéki gyerek!

– Ti ketten; esetleg! Mi ketten; semmiképp! – gesztikulált jobb kézzel, Lukera és önmagára mutatva.

A tér túloldalán végre fölfedezett egy kocsmának látszó helyet, ezért elindultak abba az irányba, egyenesen átvágva egy fákkal és virágzó bokrokkal beültetett parkoskán. Bár a

rendszer csillaga még alacsonyan járt a keleti égen, máris kellemes meleg volt, legalább huszonöt fok. A helybeliek által viselt könnyű ruházat alapján hamar kitalálták, hogy párás hőségre számíthatnak rövidesen.

– Tényleg? Pedig egyre kevesebbet veszekedtek egymással! – vélte naivul a parasztleány.

Leplezetlen érdeklődéssel megbámult egy feltűnően csinos, barna bőrű nőt, aki drága kosztümben elsietett mellettük a kövezett járdán. A kezében cipelt aktatáska alapján hivatalnokféle lehetett. A nő észrevette nyílt kíváncsiságát és szolidan elmosolyodott, majd finoman megrázta fejét, nemet intve neki. Skywalker pedig hirtelen rájött, hogy nem kéne ilyen feltűnően mustrálgatnia az utcán szembejövő szebbnél szebb lányokat. Otthon ez a viselkedés elment, de itt nyilván mások a szokások.

– Csak, hogy elkerüljük a konfliktusokat. Jobb a békesség. – magyarázta Han bölcselkedve. – Nem akarom megölni az arany tojást tojó tyúkot. Bár inkább csibének kéne neveznem őfelségét! Kárálni mindenesetre nagyon tud!

Sértő megjegyzései némileg felidegesítették Lukeot, aki hevesen gesztikulálva próbálta védeni a hölgy becsületét. Még akkor is, ha a kárálást illetően részben egyetértett vele.

– Leia művelt és sokoldalú nő! Ne becsüld le a képességeit! Én láttam őt harc közben többször is! Megvan benne mindaz, ami jó vezetővé teszi az embert!

Solo gúnyosan felnevetett és a fejét csóválta.

– Hát, az én vezetőmmé biztosan nem! De te csak hagyd, hogy az orrodnál fogva vezessen ezzel a nagy lázadásával meg a magasztos dumájával! Engem a pénz jobban érdekel!

– Értem! – Luke bánatosan lehajtotta fejét. – Akkor, ha megkaptad a fizetséged, gondolom elválnak újtjaink?

– Pontosan! – veregette vállon a koréliai önelégülten. – Nézd, öcskös! Had adjak egy jó tanácsot! Ne reménykedj hosszú távú kapcsolatban egy hercegnővel! Ő nem a te köreidben mozog! Szerintem élvezd, amíg tart, mert hamar vége lesz. Amint megérkezünk a barátaihoz... vagy akárhová...!

– Igen, tudom! Nekem is ez az érzésem!

Luke arcára mély ráncokat vésett a szerelmi fájdalom. Han ismerte ezt a pillantást, látta már saját magán is régen, amikor a tükörbe nézett. Főleg Bria Tharen után. De nem akart most emiatt szomorkodni. A múlt elmúlt, nincs értelme sokat filozofálni rajta. Viszont rengeteg dolguk van a jelenben, amit el kell intézniük. Jobb, ha inkább azokra koncentrálnak. A nőügyek ráérnek. Ideje alaposan berúgniuk az ivóban. A kölyöknek is jót fog tenni egy kis pia, legalább elfeledkezik a hercegnőcske iránti romantikus érzelméről.

– Arra mérget vehetsz!

Végre odaértek a Toxinkóstoló névre keresztelt söntéshez, aminek boltíves bejárata mellett frissen mázolt feliratok hirdették tucatnyi nyelven, hogy itt negyvenféle értelmes lény számára tartanak alkohol tartalmú italokat. De a többi faj egyedeinek is tudnak különféle töménységű koktélokkal szolgálni, ha bírja a biokémiájuk. Pont nekik való ez a hely!

– Na! Íme egy rendes késdobáló! – mutatott a sugárvető lövésnyomokkal díszített acélajtóra a koréliai elégedetten. – Ezeket a galaxis minden pontján felismerem...! Gyerünk, vegyüljünk el és füleljünk kicsit! Hátha begyűjthetünk valami hasznos információ morzsát!

Besétáltak a tavernába, ahol a korai óra ellenére tucatnyi különféle fajú vendég döntögette magába az önbizalom növelőt a hosszú pultnál, meg a kerek asztaloknál könyökölve. A jobb oldali sarokban antik kivitelű zenegép állt, könnyed jizz muzsikával töltve meg a bagófüstös levegőt, míg a bal oldalon egy nagy lapos képernyőn valamilyen galaktikus hírműsor ment, épp az Alderaan megsemmisítésével kapcsolatos témákat

mutatva az érdeklődőknek.

Solo rendelt a csapostól két lomin sört bemelegítésnek, aztán letelepedtek középen, hogy szem előtt legyenek és mindenki hallja a beszélgetésüket. A monitoron ekkor egy interjút láthatott a kocsma közönsége, amiben Kemel Trowe császári admirális azt nyilatkozta a riportereknek, hogy az alderaani kormány egy titkos biofegyver programon dolgozott, amivel a lázadók a birodalom összes világát meg akarták fertőzni. A kór sajnos elszabadult a felszínen, ezért szükségszerű és elkerülhetetlen lépés volt Tarkin nagymoff részéről, hogy elrendelte a bolygó megsemmisítését. Más módon ugyanis nem tudták volna megakadályozni a betegség szétterjedését a galaxisban.

Egy sötét köpenybe burkolózó, ormányos lény a magyarázatot hallva nagyot köpött, s nyála szétfröccsent a monitoron, mire a csapos dühösen hadart valamit egy ismeretlen nyelven és letörölte róla a piszkot. Más vendég nem nyilvánított véleményt az ügyről, ezért Han úgy vélte, ideje nekik is tenniük valamit.

– Na, igyál, öcskös...! Az alderaani áldozatok emlékére! – hangoskodott feltűnően a kapitány, odakoccintva vastag falú üvegpoharát a Lukeéhoz.

– Hogy? – nézett rá a fiú először értetlenül.

Aztán leesett neki, miről van szó és fennhangon válaszolt a kihívó megjegyzésre. Ha vannak lázadó szimpatizánsok a teremben, erre biztosan fölfigyelnek majd.

– Úgy van! Az Isten nyugosztalja az Alderaan hős népét!

Ittak, látszólag nem törődve azzal, hogy körülöttük elhalkul a folyamatos pusmogás és mindenki őket nézi. De senki sem szólt hozzájuk. Az emberek és különféle idegen lények óvakodtak hangot adni véleményüknek a pár napja elpusztított világ ügyében.

Fél perccel később Luke nem bírta megállni és bizalmasan közelebb hajolt a koréliaihoz, folytatni akarva az utcán elkezdett beszélgetésüket. Mert bár tudta, hogy az idősebb férfinak számos dologban igaza van, azért mégis akadt egy apróság, amit képtelen volt tovább magában tartani. Lehet, hogy ezzel elárulja Leia Organát, de úgy érezte, be kell vallania a pilótának az igazságot. Róluk, kettőjükéről. Nehogy azt gondolja a fickó, egy könnyűvérű ribanc a lány, aki első szóra lefekszik az útjába akadó legényekkel.

– Valamit el kell mondanom neked, Han! – súgta diszkréten, ügyelve rá, nehogy mások is meghallják szavait.

– Ki vele! Ne kímélj, kölyök! – mosolygott rá Han.

Szeme sarkából a pult mögött szorgoskodó kövér csapost figyelte. Biztos, hogy ő is hallotta a tósztot, de úgy tett, mintha egyáltalán nem érdekelné a dolog.

– Szóval az van, hogy én meg Leia... Igazából nem jöttünk össze az elmúlt napokban.

– kezdte óvatosan Skywalker, a másik reakcióit figyelve.

Solo elhúzta száját meglepetésében és letette söröspoharát a kopottas asztalra.

– Nocsak! Pedig nagyon sivalkodott a kicsike az egyik éjszaka!

– Nem azért, amire te gondolsz! Annak egész más oka volt! – mondta Luke zavartan.

Azzal tömören beszámolt neki a lány rémálmairól és félelmeiről, amik a kínvallatása óta gyötörték. Nem hagyta ki a sikoltozását és hánykolódását sem alvás közben, meg az ébresztőnek kiosztott pofont, amit kénytelen volt lekeverni a hölgynek.

Han megértően hallgatta a sztorit és hol gúnyos, hol szánakozó vigyorral csóválta fejét.

– Értem! Hát ez elég gáz! – állapította meg, a tarkóját vakargatva. – Nem csoda, hogy annyira ki akarta égetni a fejéből a nanobotokat!

Szegény kölyök! Jól beletrafált ezzel a nővel, hogy pont egy ilyen eszement tyúkot kellett kifognia magának!

– Mondjuk azok nélkül is üvölt róla, hogy nincs ki mind a négy kereke! Jól megkavarták a csajt a birodalmiak! De idővel biztosan kiheveri!

Ő legyintett volna az egészre és hagyja a csudába az ilyen leamortizált lelkivilágú nőtényt, de a tatuini srác nem volt annyira cinikus, hogy ugyanígy tegyen. Elvégre

szerelmes volt belé és segíteni akart rajta. Mintha értene bármit is a pszichológiához.

– Van benne valami elképesztően vonzó! Annyira odáig vagyok érte! – sóhajtott Luke szomorúan. A tekintetéből regényt lehetett volna írni.

– A nők nem értékelik eléggé az utánuk futó férfiakat! – mordult föl komoran a csempészkapitány. – Minél feltűnőbbben rajongsz érte, annál inkább kelletni fogja magát! Okosabban tennéd, ha megjátszanád a macsó vagányt, meg a nehezen megközelíthető csibészt! Úgy, mint én! Ha bejössz neki, lépre fog menni és ő lohol majd utánad! Meglásd...!

– Te így szoktad elcsábítani a lányokat, Han?

– Persze!

– No és... sok nőd volt már az elmúlt években? – kérdezte a fiú, kritikus tekintettel.

– Akadt egy pár. – felelte kitérően a koréliai. – Még olyan is volt, amelyik feleségül akart jönni hozzám. Szerencsére időben leléptem a galaxis túlsó felébe, így megúsztam, hogy papucsférjet csináljon belőlem!

– Ez nem meglepő...! Neked nem való a családosi élet, Han! – mondta Luke suttogva, mert a közelükben leült két olajfoltos kezeslábasba öltözött, szakállas férfi és szorgosan vedelték a lumot. – Egész életedben csavargó leszel és világról világra röpködsz majd a tragacsoddal, míg egy kocsmai csetepatéban ki nem lyukasztják a gúnyádat! Aztán viszlát, ronda nagy galaxis!

Solo elröhögte magát a komor jóslaton és letörölte ajkáról a sörhabot. A kölyöknek időnként egész jó beszélései voltak, az kétségtelen. Ha összeállnának, hogy együtt dolgozzanak a jövőben, biztos kitűnően elszórakoztatnák egymást. Pár év alatt ugyanúgy kikupálná a srácot, mint annak idején Jarik Solót.

– Sikerült tömören összefoglalnod az életfilozófiámat! A szabadságot többre becsülöm mindennél! Így legalább nem kell egész nap valami akaratos nőszemély csacsogását hallgatnom és eltűnnöm a szeszélyeit! A gúnyámra meg majd vigyázok!

Elégedetten böffentett egyet, nyomatékosítandó mondandóját és újra körülnézett a teremben. Lassan szivárogtak befelé a piára szomjazó vendégek, lehetek már vagy harmincan a t'bak füstös hodályban. Emberek, niktók, arconák és twi'lekek főleg. Ideje elejtenie a megfelelő helyen néhány célzást, aztán mehetnek tovább a következő csehóba, hogy megismételjék a mutatványt.

– De most már fejezzük be a lelkizést, mielőtt elhányom magam! – veregette vállon a magába roskadva szomorkodó Skywalker és föltápászkodott az olcsó műanyag székről. – Megyek, beszélek pár fickóval. Hátha tudja valaki, hol bujkálnak a lázadók!

– Jó! De szeretném, ha senkinek se beszélnél erről! Ez szigorúan maradjon köztünk! Oké? – ragadta meg alkarját a srác szigorúan.

– Felőlem! Nem vagyok én egy pletykás vénasszony! – legyintett Han, máris kiverve fejéből a makrancos hercegnővel kapcsolatos titkokat. – Te meg keress inkább magadnak egy hozzád való lányt! Ha akarod, később bemutatlak néhánynak a Nar Shaddaan!

– Ezt még meggondolom! – vigyorgott szégyenlősen Luke. Megborzongott a lehetőségtől, hogy esetleg a jövőben a Csempészek Holdjára teheti a lábát.

Számos elképesztő történetet és mendemondát hallott már a hírhedt égitestről, aminek lakói javarészt illegális tevékenységekből tartották fenn magukat. Egyszer, pár évvel ezelőtt még egy komoly birodalmi támadást is visszavertek az ott élő csempészek, megfutamítva az ellenük küldött flottát. A koréliai pár napja említette az egyik beszélgetésük során, hogy egy ideig a Nar Shaddaan élt Csubival, mikor a huttoknak dolgozott. Skywalker őszintén szólva nehezen hitte el neki, hogy részt vett abban az úrcsatában, amit azóta is széles körben emlegetnek a peremvidéki rendszerekben, mint a birodalom egyik legnagyobb fiaskóját.

Han ruganyos léptekkel odasétált a pulthoz, Luke pedig felhajtotta maradék sörét és eltűnődött az iménti beszélgetésükön. Igazság szerint pocsékul érezte magát a vallomása után, mert úgy érezte, elárulta Leia titkát valakinek, akiben a hercegnő csöppet sem tudott megbízni. Remélhetőleg Solo tartani fogja a száját és nem adja tovább senkinek, amit tőle megtudott. Főleg nem a királylánynak.

A csapos futó pillantást vetett a pultra támaszkodó lezser koréliaira, miközben az elmosott poharakat törölgette. Nagy darab, hájas fickó volt, sápadt fehér bőré, rossz arcú és lapát tenyerű. A szürkésfehér trikója alatt dagadó izmai alapján kidobóemberként is dolgozhatott esténként a csehóban.

– Adj Isten! Mondja csak, jóember! Jártak itt alderaaniak az elmúlt napokban? – kérdezte bevezetésképpen Han, társalgási hangnemben.

– Miért kérdi? – morrant rá a csapos óvatosan.

– Csak mert, ugye nemrég megsemmisítették a bolygójukat! – vont vállat könnyedén a csempész. – Most gondolom szétszélednek a galaxisban a túlélők, hogy új hazát keressenek maguknak. Jó messze a birodalomtól.

– Maga is onnan jött?

– Nem. Én oda igyekeztem volna. – vigyorgott rá szomorkásan Han. – Élnek ott ismerőseim. Vagy éltek, azt nem tudom.

A válasz némileg megnyugtatta a csapost, mert kissé közlékenyebb lett.

– Tudtommal még sosem jártak itt alderaaniak.

– Kár. Ha mégis hallana valamit, hálás lennék, ha megemlítené nekik, hogy egy darabig itt leszek. A kikötőben parkoltam le, egy YT–1300–assal. – mondta a kapitány és egy közepes címletű kreditet csúsztatott lazán a pultra.

– Rendben! Iszik még valamit?

A kreditchip villámgyorsan eltűnt a lapátnyi kezében.

– Adjon egyet a legerősebb koréliai whiskyjéből, ha van! Kitikkadtam a hosszú úton!

Han elégedett volt. Egyrészt a közelben hallgatózó vendégeket látva, akik nagyon igyekeztek úgy tenni, mintha nem fülelnének a párbeszédre. Másrészt a méregerős szesz miatt, ami szinte égette a torkát. Biztos volt benne, hogy a pletyka futótűzként fog elterjedni a városban és hamar eljut az itt bujkáló lázadó szimpatizánsokhoz is.

Dolguk végeztével elhagyták a tavernát és továbbmentek az utcán a következő borozóig, ahol megismételték a játékot. Ittak az alderaani nép lelki üdvére, bizalmasan sutyorogtak, ezúttal a helybeli lányok dús idomairól és a tőlük elkapható egzotikus nemi betegségekről, majd a koréliai beszélt a pultossal és ott felejtett némi pénzt.

Dél körül támolyogtak vissza az úrkikötőbe, alaposan felöntve a garatra a sok olcsó löre miatt, amit elfogyasztottak a küldetésük során. Luke életében először rúgott be úgy igazából, ami fölöttébb fejfájdító élménynek bizonyult és egy csöppet sem nyerte el a tetszését. Han vele ellentétben gyakorlott nagyívó volt, így magabiztosan kacszázva támogatta a kölyköt végig a kifutón, aztán föl a rámpán a hajóba. Skywalker olyan részeg volt, hogy keményen beverte homlokát a Falcon gádorkávjába és majdnem hanyatt esett a feljárón. Egyszóval teljesen eláztak, mint két kimenőn lévő matróz. A fedélzetre érve akadozó nyelvvel szövegeltek valamit a fogadásukra siető vukinak és a hercegnőnek a helybeli gyümölcsevő denevérekről, amik teleszarják az utcákat.

– Te jó ég! Mi történt magukkal? – sápirozott Organa, de csak addig, míg meg nem érezte lehetetlenségükön az alkoholbűzt. Akkor uralkodói göggel elfintorodott és Csubakkára bízta a dülöngélő legényeket, hogy gondoskodik róluk.

– Gondolhattam volna, hogy nem tudnak vigyázni magukra! Ahh! Férfiak! – azzal karba tett kézzel elsietett a folyosón.

– Ne legyen ilyen zabos, cicám! – szólt utána Solo, fölemelve a kezében tartott pálinkás üveget. – Hoztunk magának is!

A vuki szelíden elvette tőle a flaskát és elkísérte kettejüket a hálókabinba. Az lesz a legjobb, ha szépen kialusszák magukat a bevetés után. Az elmúlt napok izgalmaikat követően igazán megengedhető volt egy kis kilengés a társai részéről. Csak össze ne hányják a fedélzetet, mert akkor takaríthat utánuk.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Késő délutánra járt az idő odakint, mikor Han végre föltápáskodott a priccséről és leküzdve hasogató fejfájását, a hálókabin mosdójához tántorgott. A hideg víz jót tett a másnaposságának, így némi erőfeszítéssel képes volt egyenesen járni. Csak a fedélzet ne imbolygott volna annyira a lába alatt!

– Azt a göröngyös hipersávját...! – dörmögte rosszkedvűen a férfi, csak úgy maga elé. Azóta nem rúgott be ennyire, hogy Bria csúnyán átverte őt az ylesiai akció során.

Mellette a kabinban Luke békésen hortyogott, láthatóan teljesen kiütve a délelőtti dorbézolás után. A koréliai bízott benne, hogy estére összeszedi magát és újra menetkész lesz. Ha addig nem jelentkezik a lázadók, ismét ki kell menniük és megismételni a kocsmaiban a figyelemfelkeltő akciójukat.

Időnként a falnak támaszkodva előreóvakodott az utastérbe, ahol szembetalálkozott egy fölöttébb morcos hercegnővel. Leia elégedetlenül végigmérte, aztán szó nélkül elviharzott mellette, hogy megnézzék Lukeot. Han vállat vont és letelepedett az asztalhoz. A sarokban szöszmötölő protokoll droid nyomban odatípett hozzá, jobb karján lazán átvetett törlőronggyal, akár egy pincér.

– Szeretne enni valamit, kapitány úr? – kérdezte udvariasan.

– Aha! Hozz egy adagot a készletből. Csigapörköltet, ha van még és kenyeret. Meg egy pohár gyümölcslevet is. Egészen megszomjaztam az intenzív piálástól! – támaszkodott az asztallapra Solo, a homlokát masszírozva.

Csubakka érkezett a pilótafülke irányából, izgatottan makogva valamit egy terepsiklóról. Beletelt néhány másodpercbe, mire a csempész felfogta, hogy látogatóik érkeztek. Két férfi állt az úrhajó rámpája előtt, arra várva, hogy az utasok szóba álljanak velük. A közelben parkolták le nyitott tetejű, citromsárga siklójukat. Egyszerű barna kezelébasuk alapján szerelők vagy technikusok lehetek.

Han gyorsan összeszedte magát és a kijáráshoz sietett, nyomában a vukival, aki hozta magával a puskáját is. Bár kicsi volt az esélye, de előfordulhatott, hogy a kocsmaiban elejtett megjegyzéseik rossz fülekbe jutottak. Ha nem a lázadók keresték meg őket, akkor csakis a helyi birodalmi erők lehetnek azok. Ám az odakint strázsáló két pasas egyáltalán nem úgy nézett ki, mintha szimpatizálna a császársággal. Az egyik barna bőrű volt, a másik fekete. Látszólag nem volt náluk fegyver, de a zsebeik gyanúsan dudorodtak, bizonyos nehéz fémtárgyaktól. És egyre idegesebben nézelődtek az úrhajó előtt, mikor ismételt kopogtatásukra, majd dörömbölésükre sem érkezett válasz a fedélzetről.

Aztán végre kinyílt a zsilipajtó és Solo egyedül sétált le hozzájuk a rámpán, jobb kezét feltűnően az oldalfegyverén tartva. Előtte halkan megkérte a vukit, hogy csak vészhelyzet esetén fedje föl magát az idegenek előtt. Elvégre nem tudni kik ezek és mit akarnak.

– Jó napot! – köszöntötte a barna bőrű fickó, barátságosságot színélve. – Hallottuk a városban, hogy alderaaniakat keresnek. Gondoltuk, szólunk, hogy ismerünk párat.

Nem mutatkozott be és Solo ugyanúgy került a nevek emlegetését. Röviden elbeszélgetett velük a délutáni párás hőségben, ami megülte a vidéket, szeme sarkából a környéket vizslatva óvatosan. Sehol sem látott gyanús alakokat, birodalmi egységeket vagy rendőri osztagokat bujkálni a szomszédos úrhajók körül. Ezek szerint nem

rajtaütésről van szó.

– Az jó. Szívesen elbeszélgetnénk velük. Diszkrét körülmények között! – mondta sokat sejtetően. Amiből azok nyomban megértették, hogy nem itt kellene társalogniuk.

– Helyi idő szerint este nyolckor várjuk a Toxinkóstolóban. – ez volt annak a tavernának a neve, ahol először jártak délelőtt.

A fickók biccentettek és minden további nélkül visszasétáltak a terepsiklójukhoz. Han megvárta, míg elhajtanak, aztán visszatért a fedélzetre és megtörölte izzadó homlokát. Kutya meleg van ezen a vidéken! Csubi kérdően ráfordult, mit intézett, mire fáradtan legyintett és visszatért az utastérbe, hogy megtömje erősen korgó gyomrát.

– Szerintem sínen vagyunk. Csak ne jöjjön szembe egy vonat!

Miután teleette magát dellei vörös csigapörkölttel, lakonikus tömörséggel beszámolt a hálókabinból előkerült Lukenak és Leiának a történekekről. Úgy tűnik, az ellenállók megkapták az üzenetüket és készen állnak találkozni velük. A hercegnő nyomban közölte a férfiakkal, hogy ezúttal ő is velük fog tartani és beszél a vezetőjükkel. Szükség esetén a kilétét is föl fogja fedni előttük, ha nem ismernének rá. Han azonban bölcsen emlékeztette, mi történt a legutóbb, mikor elhagyta az úrhajót. Nem sokon múlt, hogy élve megúsza a kirándulást. A Budpock sokkal veszélyesebb hely, mint a Delle. A Meridian szektorban portyázó kalózbundák a túszejtéstől sem riadnak vissza. Egy híresség, pláne ha körözik, mágnesként vonzza az emberrablókat. Itt minden rendes polgár stukkerrel, vibrokéssel meg más öltöszerszámokkal jár az utcán és ő a maga részéről nem tudja garantálni a hercegnő személyes biztonságát. Luke hasonló véleményen volt és még Thripio is közbekotyogott, maradásra kérve a lányt.

Leia végül beadta derekát, nem akarván kockáztatni és kelletlenül belenyugodott, hogy a fedélzeten kell maradnia Csubakkával és a droidokkal együtt. A férfiak láthatóan kijózanodtak annyira, hogy képesek legyenek önállóan is megbirkózni a feladattal.

Odakint lassan besötétedett, ahogy a rendszer csillaga lebukott a horizont mögé. Rövidesen lágy esti szellő söpört végig a kifutón parkoló gépek között, ami enyhe füstszagot sodort a város irányába a távoli bányák és ipartelepek felől. Han és Luke pedig felszedelőzködtek, ismét nekivágva a hosszú sétának a város felé.

A településen csupán hírből ismerték a közvilágítást. Egyedül a nagyobb kereszteződésekben és néhány középület előtt voltak kandeláberesek, amik úgy–ahogy sápatag fénybe borították a sötét utcákat. Ahol meglepően sokan nyüzsögtek ezúttal, jóval többen, mint a nap folyamán. Ez annyiból előnyösebb volt számukra, hogy észrevétlenül elvegyülhettek a mindenféle fajú járókelők között, míg a tavernához értek.

– Én megyek elől, te fedezed a hátamat! – mondta halkán Solo, mielőtt beléptek volna a kocsmába. – Ha bármi balul ütne ki, maradj a közelemben! Semmi esetre se hősködj és ne ölesd meg magad!

– Tudok vigyázni magamra! – csóválta fejét magabiztosan Skywalker. – És ezúttal nem fogom leinni magam!

– Azt jól teszed! Majd én iszom helyetted is!

Azzal mindenre elszántan beléptek az ajtón. A t'bak füstöt szinte vágni lehetett volna odabent, olyan sűrű volt. Luke kisvártatva köhécsegni kezdett a torkát kaparó vegyes aromáktól, de a koréliainak meg se kottyant a belégzésre nem kimondottan alkalmas atmoszféra. A Toxinkóstolóban lehetnek vagy kétszázan, tucatnyi különféle fajba tartozó egyedek és mindannyian enyhén kaptosak voltak a benyakalt jóféle italoktól. Bömbölt a szintetizátoros zene, mindenki beszélt, ordított, rőfögött, csipogott vagy egyéb módon próbált társalogni a körülötte lévőekkel. Oldalt, a zenegép előtt különféle fajú, lengén öltözött fiatal nőstények vonaglottak, a mohón hozzájuk tapadó partnerükbe kapaszkodva kéjesen. Az ékszereik és viselkedésük alapján messziről lesírt róluk, hogy szajhák. Egyszóval mindenki kitűnően szórakozott és ügyet sem vetett a két férfira, akik

átküzdötték magukat a zsúfolt asztalok közt, az arcokat, pofákat és ormányokat kémlelve.

Lukeot némiképp a Mos Eisleyben meglátogatott kantinra emlékeztette a hely, bár az itt lévőkhöz valahogy kevésbé tűntek bizarrnak és pláne veszélyesnek. Ettől függetlenül óvatos volt és kezét folyamatosan a fénykardja markolatán tartotta, minden eshetőségre felkészülve. Ha megint belekötne néhány részeg alak, mint a Tatuinon, tudni fogja, hogyan bánjon el velük.

Han alaposan körülnézett, megállapítva, hogy a délutáni pasasok még nincsenek itt. Aztán rendelt a pultnál egy üveg lomin sört magának. Mivel szabad asztalt nem találtak, a terem szélére húzódtak, a lehető legmesszebb az üvöltő zenegéptől, hogy legalább egymás hangját hallják és a falnak támaszkodva várták a fickókat.

Nyolc óra után nem sokkal megjelent a barna bőrű férfi. Egyedül lépett be a kocsmába és körülnézve őket kereste. Egyenesen odajött hozzájuk, látszólag ügyet sem vetve a környezetére. Solo viszont azonnal észrevette, hogy a teremben számos tekintet feléjük fordul, alaposan végigmérve kettejüket, amint megbizonyosodtak róla, hogy a barna bőrű pasas velük fog tárgyalni. Ezek szerint nem jött egyedül. A társait előreküldte, hogy szükség esetén fedezni tudják, ha a két idegen valami rosszban sántikálna. Vagy netán meglepnék őket a birodalmiak.

– Jó estét! Bart vagyok! – köszöntötte őket a fickó mosolyogva. Nem nyújtott kezét.

– Han vagyok! Ő meg Luke! – bökött a társára a koréliai és nyugodtan állta a másik fürkész tekintetét.

– Szóval? Miért is keresnek alderaaniakat ezen a lepukkant helyen? – érdeklődött rövid szünet után Bart, próbálva kíváncsinak mutatni magát.

– Volt néhány ottani ismerősünk. – vont vállat közönyösen a kapitány. – Akik valószínűleg már nem élnek. A bolygó felrobbantása után hallottunk róla, hogy az itteniek szimpatizálnak a lázadókkal és arra gondoltunk, szívesen csatlakoznánk hozzájuk.

Barton nem látszott, hogy meglepődött volna a bejelentésen. Bár azért lehalkította szavát és közelebb hajolt a csempészhöz, mielőtt válaszolt volna.

– A Budpockon szinte mindenki szimpatizál a felkeléssel, amióta az Alderaant megsemmisítették. De ez nem jelenti azt, hogy nyíltan harcba szállunk a birodalom ellen.

– Ezt meg tudom érteni.

– No és mi okból akarnak csatlakozni hozzájuk? Talán elszámolni valójuk van a császársággal?

– Nekünk nem. – húzta el száját Han, összenézve a feszülten bámuló Skywalkerrel. – De van egy társunk, aki szeretne a tyúkszemükre lépni.

Ennél többet nem akart elárulni a fickónak a céljukról. Organa hercegnő túl zsíros falat a birodalmiak számára ahhoz, hogy megkockáztassák a lelepleződését. Egy vérbeli szabakk játékos különben sem teríti ki a lapjait idő előtt. Csak ha már minden tét az asztalon van.

– Ő magukkal van? – kíváncsiskodott tovább Bart lezserül.

– Nem. De itt van a közelben. Keresi a birodalom, ezért minket kért meg, hogy segítsünk neki.

– És miből gondolják, hogy én tudok bármit is a lázadókról?

Han kezdte unni a sok köntörfalazást meg óvatoskodást. A fickó úgy kerülgette a forró kását, mintha attól félne, hogy lehallgatják a beszélgetésüket.

– Nem tudjuk. De ha ismeri őket, összehozhatna velük.

– Az nem lesz könnyű. Az ellenállók nagyon megnézik, kivel állnak szóba.

– Akkor mondja meg nekik, hogy a társunk alderaani menekült és olyan információk vannak a birtokában, ami érdekelné fogja őket. Bízunk benne, hogy fizetni fognak érte. – az ujjait összedörzsölve mutatta, komoly összegre gondol. – Őszintén szólva én meg a társam eléggé le vagyunk égve és örülnénk némi zsebpénznek, a fáradozásainkért

cserébe!

Bart türelmesen bólogatott. Ez már tiszta beszéd volt. Tehát el akarnak adni valamit a felkelőknek. Innentől ez sima üzleti tranzakció, ami nem az ő asztala.

– Értem. Nos, ismerek egy embert, innen északra, egy Caracara nevű kisvárosban. Aki tudna önöknek segíteni.

– Hogy találunk oda?

– Szerezzenek egy térképet. Rajta van. Keressék Kord Fullresst, a kereskedőt. Mondják neki azt, hogy Bart küldte magukat.

– Rendben. Köszönjük a segítségét!

Han fejébe véste a város és a kereskedő nevét. Aztán meghökkent kissé, mert Bart olyasmit közölt vele, amire számított is, meg nem is. Mindenesetre elég nyugtalanító volt, s azon kapta magát, hogy jobbra ösztönösen a pisztolya markolatára csúszik.

– A teremben van néhány birodalmi spicli. Valószínűleg felfigyeltek magukra, amikor délelőtt ostobán telekiabálták a várost. Nézzenek sűrűn a hátuk mögé, ha visszafelé mennek a kikötőbe!

Igazán rendes dolog volt a férfitől, hogy figyelmeztette őket. Solo közönyösen bólintott, arcizma sem rándult a hallottaktól. Jobb, ha nem veszik észre a kémek, hogy tudomást szerzett róluk.

– Tudunk vigyázni magunkra!

– Akkor biztos azt is tudják, hogy több kalózbanda működik a bolygón. Igaz? Ezek válogatás nélkül lecsapnak minden hajóra, amin értéket sejtene. Nekik is vannak itt besúgóik. Szóltam az embereimnek, hogy terjesszék el, mennyire csórók vagytok és nincs semmi eladnivalótok a fedélzeten. Így talán nem fogják kirabolni a bárkákat. De azért legyetek óvatosak, ha elhagyjátok az úrkikötőt! A Loronar Haditengerészet nem nyújt védelmet a rendszerben bajba kerülőknek. Csak a saját érdekeltségeiket védik.

– Ezt jó tudni! Amúgy tényleg csórók vagyunk! – vigyorodott el Han kesernyésen.

Egyáltalán nem volt ínyére a bejelentés. Birodalmiak és úrkalózok. Veszélyes kombináció. Még jó, hogy Jabba fejvadászai nincsenek a nyomában! Egyelőre...

– Mint a legtöbbünk ezen a szargolyón...! Akkor jó utat! – biccentett a legnagyobb nyugalommal Bart és egyszerűen otthagya őket.

Körül sem nézve távozott a kocsmából. Han a zajongó tömeget bámulta, próbálva kiszűrni a rájuk leső spicliket, de egyetlen gyanús alakot sem látott. Pontosabban csak gyanús alakokat látott. A birodalmiak nyilván helybeliekkel dolgoztatnak, nem a saját embereiket küldik ide. Azokat könnyen kiszúrta volna.

– Mit mondott a végén? – kérdezte Luke, aki időközben kissé odébb húzódott. Az érzéken vonagló emberi fajú táncos lányokat bámulta és a hercegnőn járt az esze, így nem hallotta a pasas figyelmeztetését.

– Azt, hogy szarban vagyunk! Azonnal el kell tűnnünk innen! – súgta neki a koréiai tettetett vidámsággal. – Maradj szorosan mögöttem és figyelj a hátad mögé! Birodalmi spiclik vannak a teremben!

A kölyök nem tudta megállni, hogy körbe ne pillantson, hunyorogva próbálva átlátni a szemét csípő nik–i–tain ízű füstön. Mindenki ivott, bagózott, táncolt, dumált vagy hallgatózott. Még jó, hogy nem hozták magukkal Leiát ebbe a bűzös lebuja. Nem neki való hely ez. Ahogy az ő egészségüknek sem tenne jót, ha beleszaladnának egy vibropengébe.

A kapitány máris megindult a kijárat felé, s igyekeznie kellett, hogy lépést tudjon tartani vele. Miközben átvágtak a tömegben, Luke szinte a bőrén érezte, hogy többen figyelik, de hiába nézelődött ártatlan képpel, egyetlen titkos ügynöknek tűnő fickót sem fedezett fel a kocsmaiban, ami fölöttébb idegessé tette. A szabadba érve aztán kiköhögte tüdejéből a füstöt és mélyeket lélegzett a virágillatú, langyos levegőből.

– Huhh! Ez rosszabb volt, mint Mos Eisleyben!

– Gyerünk, öcskös! Igyekezzünk! Nem szeretném, ha elibénk kerülnének valamelyik sötét sikátornál! – nógatta Han türelmetlenül.

Mindketten megsziporázták lépteiket és elvegyülve az utcán hömpölygő tömegben, siettek vissza az űrkikötőbe. Egy sötétebb részre érve a koréiai visszanézett, próbálva kiszűrni a járókelők közül azokat, akik utánuk settenkednek, de senkit sem látott. Ez persze nem jelentette azt, hogy nem is követik őket.

– Amint megérkeztünk, fölszállunk! Te vezetsz! – súgta Lukenak, mikor már látták a város szélén a kikötő épületeit.

– Hová megyünk? Caracarába? – kérdezte a fiú.

A főutcaról nyíló sötét leágazásokat kémlelte. Talán szerencsájuk lesz és megússzák a sétát. Semmi kedve nem volt másnaposan, enyhe fejfájással harcba bonyolódni néhány útonállóval. Mostanra százszor is megbánta, hogy engedve a csábításnak leitta magát mindenféle olcsó lőrével. Szilárdan elhatározta, soha többet nem lesz részeg a jövőben és nagyon csínján bánik majd az alkohollal.

– Nem. Csak föl, orbitális pályára. – bökött az ég felé Han a hüvelykujjával. – Ott nagyobb biztonságban leszünk. Kialusszuk magunkat, aztán megnézzük az útikalauzhoz mellékelt bolygóterképen, hol van az a városka. Majd holnap reggel fogunk leszállni oda, mert nem szeretnék csapdába sétálni.

A pilóta örült volna, ha Csubakka is velük van. Hármasban jobb eséllyel szállhattak volna szembe a támadókkal, ha hirtelen meglepik őket a kivilágítatlan utcán. Ám legnagyobb meglepetésére semmi sem történt. Amennyire meg tudta állapítani, senki sem jött utánuk és gyanús alakok sem ólálkodtak a város széli bokrok között. A környék teljesen békésnek tűnt, bár az éjszakában furcsa neszek szűrődtek ki a közeli erdőből. Fejük felett a csillagos égen dübörögve elhúzott egy színes jelzőfényekkel kivilágított teherhajó, nehézkesen emelkedve föl a kifutóról.

Gond nélkül elérték az űrkikötő rácsos acélkapuval felszerelt bejáratát és átsétáltak a fegyveres őrök között, akik ügyet sem vetettek rájuk. Az őrbódében zajló kártyapartit figyelték inkább, hangosan fogadásokat kötve a résztvevőkre. Han eltűnődött azon, hogy akár egy teherautóra való fűszert is átvihetne a kapun mellettük, annyira laza itt az ellenőrzés.

A Millennium Falcon kivilágítatlanul, látszólag elhagyottan parkolt a betonon. A kapitány elégedetten állapította meg, hogy ezúttal senki sem leskelődik a pilótafülkében, vagyis a hajón maradtak komolyan vették az intelmeit. Fölmentek a fedélzetre, becsukták a zsilipet, fölhúzták a teherrámpát és pár perccel később gond nélkül elhagyták az űrkikötőt, orbitális pályára állva a bolygó körül.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Caracara inkább csak falu volt a Budpock legnagyobb szárazföldjét borító hatalmas erdőségben, mint kisváros. Egy türkiz színű tó partján bújt meg a fák között, aminek enyhén fodrozódó vizén könnyű halászcsonakok siklottak, hálókát vontatva végig a part mentén. Körülbelül húsz házból állt az egész település, meg egy halfeldolgozóból a kikötőben. A kavicsos leszállópálya a parttól távolabb húzódott, egy simára gyalult dombtetőn, ahonnan kitűnő rálátás nyílt a tó nagy részére, a településre és a környező hegycsúcsokra. A tucatnyi különféle típusú légisiklón kívül csupán két űrhajó parkolt itt, egy Mobquet közepes szállítóegység és egy rozsdafoltos Barloz. A kora délelőtti órákban, amikor a Millennium Falcon megérkezett ide, épp a frissen fogott halat pakolták be a

munkások a járművekbe, hogy elszállítsák a bolygó fővárosába, az ottani piacra.

Luke ezúttal kissé keményebben ültette le a teherhajót a kifutóra, mint szeretne volna. Nagyot zötytyentek a leszállótámokon, mire a mellette ülő koréliai rosszallóan csóválta fejét a fékezőpárnákat kínzó manőver végén. De nem szólt semmit, mert látta, mennyire ideges a kölyök. A tegnap este eléggé feszült hangulatban telt a fedélzet. Miután orbitális pályára állították a bárkát, bízva benne, hogy senki nem fogja őket zavarni reggelig, az utastérben megtárgyalták a lehetőségeiket. És nagyon érződött a srácon, hogy rosszul érzi magát Organa közelében. A csempéssel folytatott beszélgetése ráébresztette arra, mennyire esélytelen közelebbi kapcsolatba kerülnie a lánnyal. A kiábrándulása feltűnően komorrá tette Lukeot és bizony elég ügyetlenül próbálta titkolni rosszkedvét a társai előtt.

Solo nem sajnálta a kölyköt. Az ilyesmin jobb mielőbb túlesni. Majd talál magának másik nőt, akivel vigasztalódhat. Elvégre fiatal és jóképű. A naivitása és a tapasztalatlanságból fakadó idealizmusa biztosan bejön a csajok többségének. Remélhetőleg most már nem lesz semmi zűr. Hamar megtalálják a lázadókat és szépen elbúcsúzhatnak a hercegnőtől. Ő pedig felmarkolhatja a nagy dohányt a szolgálataiért cserébe.

Leia észlelte a fiú viselkedésében beállott változást, de egyelőre úgy tett, mintha nem venné észre, valami bántja Skywalkert. Gondolatait a Budpockon működő felkelő csoporttal való kapcsolatfelvétel izgatta inkább és az, hogy mihamarabb eljussanak az Egyes Bázisra. Ideje félretenniük a személyes szükségleteiket és a küldetésükre koncentrálni. A szövetség léte múlik azon, sikerrel járnak-e.

Miután elcsendesedtek a Falcon hajtóművei, Csubi és a hercegnő gyorsan elhagyták a pilótafülkét, mielőtt valaki meglátná őket odakintről. De fölösleges volt a szemtanúk miatt aggódniuk, mert senki sem jött oda a viharvert teherhajóhoz, hogy kérdéseket tegyen föl nekik. Itt még forgalomirányítás sem volt, csak egy lapos tetejű faépület, benne az üzemanyag raktárral és néhány robot targoncával. Kiszolgálószemélyzetnek nyomát sem látták vagy őrségnek, vámtiszteknek. A Barloz rakodó rámpái leeresztve, droidok cipelték föl a fedélzetére a frissen fogott halakkal teli fagyasztóládákat. A Mobquet hasa alatt két fekete bőrű fickó szerelt valamit, érdeklődő pillantásokat vetve a Falcon irányába.

– Na, szívjunk egy kis friss levegőt! – mondta a kapitány, feltápászkodva üléséből.

Luke készenléti módba kapcsolta a fedélzeti rendszereket, aztán szó nélkül követte őt az utastérbe.

A koréliai felcsatolta oldalfegyverét, Skywalker pedig ellenőrizte fénykardjában a töltést. Nem nézett közben Leiára, aki türelmetlenül toporgott mellette, láthatóan rosszul tűrve a tétlenséget. Szeretett volna velük tartani, ám ismét lebeszélyt rőla. A lánynak kezdett elege lennie abból, hogy annyira féltik a férfiak, nehogy baja essen. Született vezetőként egyre nehezebben bírt a háttérben maradni és kívánni, hogy mások intézkedjenek helyette. Arról nem beszélve, hogy amíg a hajóban dekkolt, sem a vuki, sem a két robot társasága nem volt valami érdekfeszítő a számára.

– Az lenne a legjobb, ha felhívnák a fedélzetre azt a fickót! – mondta búcsúzóul, mikor Han kinyitotta a zsilipet és elsőként óvakodott le a rámpán.

– Majd meglátjuk! Várjon türelemmel, felség! – nyugtatta meg Luke, komoran lehorgasztott fejjel.

Leia gyöngéden megsimogatta a fiú vállát búcsúzóul és az ajtóból nézte, ahogy a két férfi eltávolodik az űrhajótól a délelőtti metsző fényben. A türelem az a luxus, amit az Alderaan megsemmisítése óta nem engedhet meg magának. A másik a szerelem, bármennyire is kellemetlenül érinti ez az ifjú Skywalker.

– Kérdezzük meg a sofőrt! – mutatott a koréliai a Barloz mellett parkoló egyik rozszant terepsiklóra, aminek szakállas pilótája a motorháztetőn ülve bagózott, a rakodás befejezésére várva.

Odasétáltak hozzá, Kord Fullress után érdeklődve, mire azt a választ kapták, hogy a pasas a boltjában van. Ezután legyalogoltak a széles földúton a faluba és megkeresték a két szintes faházat, ami messze a legnagyobb épület volt a településen. Az utat szegélyező erdőből élénk csicsorgás, huhogás és kárálás zengett folyamatosan, mintha az állatok koncertet adnának a tiszteletükre. A levegőben mindenféle madarak röpködtek, javarészt a tó fölött körözve és zsákmányra lesve a halászhajók környékén.

Caracara egyetlen utcája szinte kihalt volt ebben az órában, viszont lent a parton és a hosszú famólón emberek nyüzsögtek, javában dolgozva a beérkező bárkák kirakodásán. Egy tűzvörös terepsikló suhant el mellettük a leszállópályához igyekezve, nyitott platóján teli halas ládával. Itt érezhetően hűvösebb volt, mint a fővárosban, csaknem kétezer kilométerrel északabbra a hegyek között. Luke fázósan összehúzta magán sötétkék szabadidőruháját, ami nem bizonyult elég vastagnak a tó felől érkező könnyű szélben. Legalább a ponchóját magával hozta volna!

Megszemlálták a kirakatba helyezett szerszámokat és különféle háztartási eszközöket, aztán benyitottak a vegyeskereskedésbe. A bolthelyiség tömve volt áruval és a barna bőrű eladólányon kívül senki sem tartózkodott benne. Nagyszerű, gondolta a koréliei körbesandítva. Legalább nincsenek szemtanúk, akik később pletykálhatnának róluk.

– Jó napot! Mit óhajtának? – kérdezte felélénkülve a fiatal csitri. Láthatóan örült az új arcoknak és letette elektronikus könyvét a pultra.

– Jó napot! Kord Fullrest keressük. – biccentett Solo, a polcokon sorakozó tartós élelmiszereket és mindenféle használati tárgyakat nézegetve.

Az előzetes megállapodásuk szerint Luke teljesen ráhagyta a beszélgetést, inkább a halászfelszereléseket és ácsszerszámokat vizslatva elmélyülten.

– Üzleti ügyben?

– Olyasféle. A fővárosból jöttünk.

– A lánya vagyok. Viona Fullress. Apa kiment a favágó telepre. Nem tudom mikor jön vissza. De tárgyalhatnak velem is. Ilyenkor én viszem a boltot.

Han rámosolygott az aranyos képű kislányra, akinek hatalmas copfja a hátát verdeste. Citromsárga kezeslábast viselt, sötétkék szegélycsíkokkal, nyakában vastag ezüstlánc lógott. Lehetett vagy tizenöt éves és lefegyverzően őszinte volt. Mégsem akarta beavatni a részletekbe, szokott óvatosságával kerülve a komplikációkat. Nem valószínű, hogy a gyerek tudna segíteni nekik a lázadókkal kapcsolatban.

– Mi először csak beszélni szeretnénk az apáddal. Információkra van szükségünk, bizonyos dolgokról.

– Aha. Majd szólok neki, ha megjött. Siklóval érkeztek?

– Nem. Úrhajóval. Mondd meg neki, hogy egy Han Solo nevű ember kereste, aki ismeri Bartot.

– Értem. Szóval maguk is lázadók? – mosolygott rá lefegyverző őszinteséggel a csaj. Mint aki mindent ért.

– Öö... nem egészen. – Han tétovázott, a lányt méregetve. – A hajónál várjuk.

Lehetnének óvatosabbak is a felkelők. Ha az ilyen nagyszájú fruskák ennyire szabadon beszélnek róluk, az előbb–utóbb feltűnhet valakinek.

– Értem. De órákba telhet, míg apa megjön. Nem akarnak addig enni valamit? A bolt mellett működik a kifőzdénk. Remek a sült halunk. Reggeli fogás!

– Még meggondoljuk. Talán délben visszajövünk.

– Ha venni szeretnének valamit, elárulom, hogy akciós az összes babkonzerv! – újságolta a lány, tündéri mosollyal. – Egyet fizet, kettőt kap! És hármát fingik utána!

Solo elnevette magát a jópofa szlogenen, akárcsak az árút nézegető Luke. A bakfis láthatóan élelmes volt és igyekezett dörzsölt kofaként rájuk sózni a lejáró szavatosságú konzerveket. Mivel fogytán voltak a kreditjeik, nem vettek semmit, csak elbúcsúztak tőle és

visszaindultak a leszállóhelyhez.

– Milyen elbűvölő csitri! – vigyorgott a koréliei, mélyeket szippantva a tiszta levegőből.

– Az. Úgy tűnik, az ellenállók nem nagyon bujkálnak errefelé, ha még ő is tud róluk! – állapította meg Luke, a takaros házikókat nézegetve a fák alatt. – De ez a falu nem úgy néz ki, mint egy titkos felkelő bázis.

– Mert nem az. Biztos máshol rejtőzködnek, valahol a közelben és ide járnak utánpótlásért.

– Leia türelmetlen lesz, hogy megint várnunk kell, míg előkerül a kereskedő.

– Majd te lecsillapítod! Mondj neki szépeket! – bökte oldalba a csempész könnyedén. – Ne lássa rajtad a szerelmi bánatot, kölyök!

– Mi? Ennyire látszik? – hökkent meg Skywalker. És próbálta kevésbé feltűnően lógatni az orrát.

– Tapasztalt zsugás vagyok. Azonnal kiszúrom az árulkodó jeleket mások arcán. – mondta Han öntelten. – Te meg képtelen vagy palástolni az érzelmeidet. Úgy nézel ki, mint aki mindent elvesztett egy rossz leosztású partin.

– Talán mert pont ez történt velem! – vágott vissza a kölyök savanyúan. – Na jó! Majd igyekszem vidám képet vágni előttetek!

A mellette baktató koréliei nem tudta megállni, hogy ne bölcsekedjen egy kicsit, lazán osztva az ész a vidéki parasztlegénynek.

– A nők olyanok, mint a légibusz! Nem kell rohanni utánuk, mert mindig jön másik!

– Sose utaztam még légibuszon, Han! – morgott rá karba tett kézzel Luke. Aztán kesernyésen elvigyorodott a saját kijelentésében rejlő iróniától.

Visszatértek a Millennium Falconra és röviden beszámoltak társaiknak a helyzetről. A hercegnő persze már tűkön ült, nem találva helyét a fedélzeten. Furcsa nyugalanság kerítette hatalmába a tétlen várakozás óráiban, miközben a kereskedőt várták. Feszültségét végül egy holo-sakk partival próbálta levezetni, háromból háromszor megverve Csubit, aki ezúttal volt olyan bölcs, hogy nem kezdett dühösen bömbölni rá, karletépéssel fenyegetve a hozzá képest apró természetű ellenfelét. Főként azért, mert tudta, hogy semmire se menne ezzel a hercegnőnél. Hisz úgysem érti a vukik nyelvét.

Amióta látta a lányt harc közben a Dellén, milyen elszántan küzd a támadókkal, Csubakka megtanulta tisztelni őt. Majdnem annyira, mint Solót és a kardforgató Lukeot. Tegnap éjjel a koréliei elalvás előtt megemléltette neki, hogy a hercegnő nem a gyönyörtől sikongott pár nappal korábban, hanem a rémálmai miatt. A kínvallatás utóhatásai alaposan megtépázhatták az idegrendszerét, de nap közben látszólag normálisan viselkedett és Hannal is egyre kevesebbszer csapott össze azóta. Remélhetőleg hamar rendbe jön és bőségesen megjutalmazza őket, amiért épségben leszállítják a lázadóknak az asztromechanikai droidjába rejtett adatokkal együtt. Összességében elég furcsa ez az alderaani nőstény – vélte a vuki –, de megengedhető neki, hogy legalább a sakktáblán győzzön időnként.

A várakozás óráiban Han kiment az űrhajó alá és megvizsgálta a fékezőpárnákat, meg az ionhajtóműveket, sérüléseket keresve a burkolaton. A Delléről való szökésük újabb égésnyomokkal és horpadásokkal gazdagította a viharvert csempészbárka agyonfoltozott burkolatát. De nem talált semmi komolyabb károsodást, amit sürgősen ki kellett volna javítaniuk. Pár fényévet még kibír az öreglány ebben az állapotban.

Solo magában bosszankodott a sorozatos balszerencsék miatt, amik az utóbbi időben arra kényszerítették, hogy minden megtakarított pénzét a Falcon karbantartására és a csaták utáni rendbehozatalára költse. Részben ennek volt köszönhető, hogy ő meg Csubi folyton le voltak égve és egyik napról a másikra tengődtek. Ideje lenne már, hogy forduljon a szerencsájuk és csináljanak egy igazi, nagy fogást.

Ellenőrzés közben lopva figyelte a közelben parkoló Barlozt, ami rövidesen fölszállt, nehézkesen elrepülve a Dimmit Állomás irányába. A Mobquet szerelői szünetet tartottak, a hajó árnyékába kirakott nyugágyakon heverészve és egy hordozható lejátszón valami teljesen ismeretlen stílusú zenét hallgattak, ami tele volt dobszólókkal és furcsa füttyögéssel. A halszállító terepsiklók közben visszamentek Caracarába és néhány légijármű is fölszállt, különféle irányokba távozva utasaival. A leszállópálya így szinte kiürült délre. Nagyon jó. Legalább nem lesznek tanúk, ha Fullress megérkezik.

Han letelepedett a rámpa közepére, a távoli hegyek meredek ormait fürkészsze. A nap egyre följebb mászott az égen és kezdett kellemes meleg lenni a hatalmas völgyben. Minden olyan békés volt, mintha semmi más nem létezne ezen kívül a világon. Az itteniek nyilván nem sokat tudnak a galaxisban tomboló polgárháborúról és zavartalanul élik nyugodt életüket, távol a zűrzavartól és mindenféle gonoszságtól.

Ha egyszer gazdag lesz, keres magának egy ilyen félreeső helyet, vesz egy kis földet és épít rá egy szép házat. Felhagy a csavargással és ott fog lakni. Még az is lehet, hogy feleségül vesz egy takaros menyecskét és családot alapít vele. De erre nagyon kevés az esély, s nem csupán az anyagi helyzete miatt. Lukenak tulajdonképpen igaza van. Nem neki való az efféle letelepedett élet. Az ő otthona ez a csillaghajó, meg az egész galaxis. Őt a veszély élteti, az állandó utazás, a kalandok és férfias bohóságok. Képtelen lenne huzamosabb ideig kitartani egy nő mellett, hogy gyerekeket neveljen és kimaradjon a zűrés helyzetekből. Egészen addig, míg ki nem lyukasztják egyszer a gúnyját, ahogy a kölyök mondta tegnap a kocsmában.

Borús gondolataiból halkan surranó léptek zaja riasztotta fel. Valaki közeledett a Falcon körfolyosóján az utastér irányából.

– Ebédidő van, kapitány! – jelent meg a zsilipajtóban Leia hercegnő, várakozóan megállva fölötte. – Csatlakozik?

– Jövök! – tápáskodott fel a koréliei, vetve egy utolsó pillantást a faluba vezető útra. A kereskedő késett. Lehet, hogy csak estefelé fog megérkezni.

* * *

Sejtése nem vált valóra, mert ebéd után alig két órával egy világosbarnára festett, hegyes orrú M31-es légisikló landolt a kifutón diszkrét zúgással. Caracarából érkezett, buborékforma utasterében egy magas, barna bőrű férfival.

Kord Fullress enyhén pocakos fickó volt, rövidre nyírt fekete haja kócosan tapadt a fejbőrére. Zsebekkel teli zöld zubbonyt viselt és buggyos barna nadrágot, aminek szárát fekete csizmájába tűrte. Ezüstszőgekkel kivert, széles bőrvén bal oldalon jókora acélkés lógott tokban, jobbról meg egy DL–18–as lézerpisztoly. Nyakában ezüstlánc, bal csuklóján vastag ezüst karperec. Egy kopottas adattáblát hozott magával, mintha üzletre készülne a Falcon utasaival. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy felkelő összekötő.

Han lesétált elé és gyorsan körbesandítva beinvitálta a hajóba, a hercegnő kérésének megfelelően. A csapat az utastérben várta őket. Organa méltóságteljes képpel ült a forgószéken, míg a többiek az asztal körül csoportosultak. A nő lassan, kimérten fölállt és biccentett a kereskedőnek, aki összevont szemöldökkel végignézett rajtuk.

– A lányom mondta, hogy Bart küldte önöket. – kezdte a férfi mély, kissé rekedtes hangon. – Gondolom a lázadókat keresik.

– Pontosan. – lépett oda hozzá Leia, átvéve a beszélgetés irányítását a továbbiakban. Ez már az ő terepe volt, s örült neki, hogy végre csinálhat valamit a sok ücsörgés helyett.

– Leia Organa hercegnő vagyok, az Alderaan szenátora. A segítségére van szükségünk.

Fullress tetőtől talpig végigmérte, szúrós szemmel. Nem látszott rajta, hogy felismerte volna vagy bármit mondana neki a neve és rangja. Végül sóhajtott egy nagyot és megtörölte homlokát, mielőtt válaszolt volna.

– Kord Fullress, szolgálatára! Hallottuk, mi történt az Alderaannal. Kissé meglep, hogy önt itt találom. A csillagközi hírekben mintha azt mondták volna, hogy hetekkel ezelőtt meghalt. De persze a birodalmiak folyton ködösítenek. Egy szavukat sem szabad elhinni. Nos? Minek köszönhetjük a látogatását?

Leia elégedetten konstataálta, hogy a pasasnak milyen választékos a modora. Mintha nem az erdőben élt volna egész életében, hanem fiatalabb korában bejáratos lett volna az előkelőbb körökbe. Röviden összefoglalta neki az elmúlt napokban történeteket, csupán a feltétlenül szükséges információkat osztva meg vele, aztán kérte a férfit, mielőbb vigye el őket a felkelők itteni bázisára.

– Csak holnap akartam átmenni hozzájuk. Itt van a rejtekhelyük a közelben, pár völgygel odébb. Én vagyok az összekötőjük a helybeliekkel. Előfordul, hogy felkelő ügynökök jönnek–mennek Caracarán keresztül, meg új emberek érkeznek, akik csatlakozni akarnak a lázadáshoz. Az én dolgom eligazítani őket és gondoskodni róla, hogy biztonságban célba érjenek. – magyarázta Fullress, visszafogottan gesztikulálva. – Ha nem érnek rá holnapig, most is elindulhatunk. Előremegyek a siklómmal és mutatom az utat.

– Nem akarjuk feltartani a szokásos teendőiben. Valószínűleg odatalálunk magunk is. – vélte a hercegnő optimistán, mire a kereskedő elhúzta száját.

– Igen. Viszont ha nélkülem mennek, a srácok figyelmeztetés nélkül lerobbantják magukat az égről. Van a bolygón néhány kalózbanda. Az egyik nemrég próbálta megszerezni a felkelőknek szánt készleteket, ezért nagyon óvatosak a fiúk. Az én siklómat jól ismerik és ha látják, hogy leadom a minden rendben jelzést, nem fognak tüzet nyitni.

– Értem. Akkor induljunk azonnal. Régóta úton vagyunk és sürgős információkat kell átadnom a szövetség vezetőinek.

– Maradjanak mögöttem és tartsanak körülbelül kétszáz méteres követési távolságot. Alacsonyan fogunk repülni a völgyek mentén, hogy a Vöröskő–hegyi bányáállomás radarja alatt maradjunk. – tájékoztatta őket a férfi nyomatékosan. – Van ott néhány gennyes alak, akik jóban vannak a birodalmiakkal és nem szeretném fölhívni rájuk a figyelmüket.

– Rendben. Hálásak vagyunk a segítségéért. – biccentett a hercegnő udvariasan, az etikett szabályainak megfelelően.

A kereskedő meghajolt előtte, akár egy arisztokrata. Eszébe sem jutott kezet nyújtani búcsúzóul, vagyis tényleg ismerte az előkelő körökben szokásos viselkedési szabályokat. Leia kíváncsi lett volna rá, honnan.

Han kikísérte Fullresst a rámpáig, s mielőtt a férfi elhagyta volna az úrhajót, még felhívta figyelmét egy fontos apróságra. Amiről nem árt tudnia, ha már ilyen veszélyes munkát végez.

– A lánya a boltban nyíltan megkérdezte tőlünk, mi is lázadók vagyunk–e? Szerintem figyelmeztethetné, hogy ne legyen ennyire nyílt az idegenekkel szemben.

Kord Fullress szája lebiggyedt elégedetlenségében.

– Köszönöm, hogy szólt! Amióta meghalt az anyja, nehezen bírok vele. Viona koravén kislány, de fogalma sincs, milyen következményekkel járhat az őszintesége.

Azzal komótos léptekkel elindult a légisiklója irányába.

Han behúzta a rámpát és lezárta a zsilipet. Tetszett neki a pasas, mintha saját maga öregebb változatát látná. Lehet, hogy belőlem is aggódó apa lesz majd egyszer, aki ugyanígy nyugtalankodhat a csintalan csemetéje miatt? Érdekes kérdés.

– Most én vezetek! – mondta a pilótafülkébe igyekvő Skywalkernek, aki szó nélkül tudomásul vette döntését.

Az M31-es fölszállt és közvetlenül a fák lombjai fölött repülve elindult kelet felé, a hegyek közt húzódó hágó irányába. A kapitány beindította a Falcont, rutinos mozdulattal emelve a levegőbe az YT-1300–ast és felzárkózott a légisikló mögé. Ezúttal Csubakka foglalta el a másodpilóta ülést, míg Luke és Leia a hátsó székeken telepedett le.

Lassan haladtak, alig háromszáz kilométeres sebességgel suhanva végig az erdőség fölött, mindvégig a talaj közelében maradva. Az apró, világosbarna jármű alig látszott előttük a zöld háttér miatt, ezért a koréliainak komolyan oda kellett figyelnie, nehogy szem elől tévéssze a kereskedőt. Pillantása ide-oda járt a szélvédőn túli világ, a radarképernyő és a műszerek között, finom mozdulatokkal kormányozva a dübörgő űrhajót.

Rövidesen átrepültek a hágó fölött, ahol egy jókora területen erdőirtás nyomai látszottak, de favágókat, munkagépeket sehol sem láttak. A következő völgy hasonló volt ahhoz, amiben Caracara feküdt, a közepén kis tóval, ám itt nem voltak épületek a parton. A vidék teljesen érintetlennek tűnt, mintha sosem járt volna még erre senki. A Budpocknak ez a része tele volt hegyláncokkal és elszigetelt völgyekkel, amik közt csak a levegőben lehetett közlekedni. Utaknak, magányos tanyáknak semmi nyoma.

Több, mint fél órája gyakorolták már a mélyrepülést, mikor a sokadik völgybe érve Fullress megvillogtatta gépe hátsó lámpáit és fokozatosan lelassított. Előttük semmi sem látszott, szinte az utolsó pillanatig, míg a fák közé rejtett leszállópálya fölé nem értek. A légisikló háromszor megbillent a hossz tengelye mentén, az alatt várakozóknak jelezve, hogy minden rendben. Aztán egy lágy kanyarral leereszkedett aombok közé és eltűnt szem elől.

Han fékezett, a landolásra alkalmas helyet fürkészve a zöldbén. Hogy az ördögbe fogja ide letenni a gépet? Hisz az egész terület alig nagyobb egy zsebkendőnél. Aztán csak megtalálta a számukra kijelölt tisztást, aminek szélén egy terepszínű ruhába öltözött ember állt, két világító rúddal integetve nekik. A Millennium Falcon szinte lépésben tette meg az utolsó métereket, óvatosan leereszkedve aombok közti részbe, ami valamivel kisebbnek bizonyult a teherhajónál. Faágak és levelek karistolták végig körben a csészealj burkolatát, mialatt Csubakka kiengedte a leszállótámokat. Egy pillanattal később gyöngéden lehuppantak a térdig érő, dús fűbe. Megérkeztek a felkelők titkos bázisára.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

A hatalmas, terebélyes lombosató fák árnyékában gondosan álcázott ideiglenes telep bújt meg a névtelen völgy közepén. Egy vaskos törzsű, öreg lombhullató fa körül négy leszállótértséget alakítottak ki a magas fűben, földbe szúrt karókkal jelölve meg a határukat. A fa alatt, homokzsákokkal körülvett fémállványra szerelve egy BlasTech E-Web sorozatvető lézerlöveg irányult a Millennium Falconra, mellette két terepruhás fickóval. Az ágyútól vastag kábel kanyargott a hátrébb elhelyezett dobozforma, 4T3-osztályú Eksoan áramfejlesztőhöz, ami az energiát szolgáltatatta a tüzeléshez.

Miközben az E-Web fekete csövébe bámult a pilótafülkéből, Hant rossz érzés fogta el. Ezzel az ágyúval simán leszedhetnék a Falcont, ha a megfelelő helyen találják el. Fullressnek igaza volt, a lázadók tényleg nagyon komolyan veszik magukat. Az E-Webet a birodalmi hadsereg rendszeresítette és meglehetősen drága multság volt a beszerzése a feketepiacon.

Velük szemben, a szomszédos leszállótértségen egy Muurian könnyű áruszállító parkolt, zöldes barna álcázóhálóval letakarva. A szögletes, sötétszürke űrhajó leeresztett rámpája előtt fémkonténerek és ládák álltak nagy halomban, a berakodásra várva. Fullress légisiklója tőlük keletre, a harmadik zóna szélére szállt le, míg a negyedik tisztáson, az

öreg fa túloldalán két T-65-ös X-szárnyú vadászgép állt, szorosan egymás mellett, orral szembe fordulva. Ezeket is letakarták és a Falcon közelében is hevert egy összehajtott háló, gondosan előkészítve.

Nyugati irányban egy vastag farönkökből ácsolt jókora barakk bújott meg a lombkorona alatt, apró üvegablakokkal, lapos tetővel, előtte homokzsákokból épített lövészállással. Tőle balra két terepszínű, felfújható ideiglenes hangár magasodott az áruszállító mellett, nyitott kapukkal. A Falcon körül tág félkörben emberek csoportosultak, különféle fegyvereket szorongatva és a teherhajót nézték. A többségük katonai gyakorlóruhát viselt, mások elnyújt kezeselembast vagy narancssárga pilóta öltözetet.

Han és Csubi kikapcsolták az űrhajó fedélzeti rendszereit, jelentőségteljes pillantásokat vetve egymásra. Jártak ők már ennél sokkal jobban álcázott támaszpontokon is az elmúlt években. Aztán szó nélkül követték a kijáráshoz siető hercegnőt és Lukeot. Mire lesétáltak a rámpán, Kord Fullress is odaért hozzájuk, megkerülve a teherhajót. Egyenesen a lázadók vezetőjéhez lépett, halkán tájékoztatva őt az újonnan érkezettekről.

A tábor parancsnoka – egy magas, délceg termetű férfi – kifürkészhetetlen tekintettel méregette őket, de főként a hercegnőt. Sötétbarna arcán elmélyültek a ráncok, ahogy láthatóan felismerte a lányt. Majd félszeg mosollyal előrelépett és visszacsúsztatta tokjába otromba sugárvetőjét. Ez jelzés lehetett a körötte állóknak, mert ők is lazítottak, leengedve kézfegyvereiket.

– Micsoda megtiszteltetés, Organa szenátor, hogy itt köszönhetem! – szólalt meg barátságosan.

Vékony bőrkesztyűjét lehúzza kezét nyújtott a lánynak, aki kellő tartózkodással, de elfogadta kérge tenyerét. Ez a pasas nem ismerte az udvari etikettet, ám Leiát csöppet sem zavarta a dolog. Örült, hogy végre célba értek.

– Vonca Leddel kapitány vagyok, a telep parancsnoka. Láttam már önt néhányszor a galaktikus hírekben. Úgy tudtuk, hogy hetekkel ezelőtt odaveszett egy űrhajó balesetben.

– Üdvözlöm, Leddel kapitány! Valójában az történt, hogy elfogtak a birodalmiak és ki akartak végezni. De a barátaim megszöktettek és elhoztak ideig. Az Egyes Bázisra igyekszünk, fontos információim vannak a Felkelők Szövetsége számára.

Luke a háttérben állva, karba tett kézzel figyelte, ahogy a hercegnő mosolyogva elbeszélget a fickóval jövetelük céljáról. Néhány szóban bemutatta a megmentőit, aztán halkán, bizalmasan tájékoztatta arról, milyen adatokat őriz a rámpa tövében álló R2-es egység memóriája. Kord Fullress egy darabig hallgatta őket, majd csöndben odébb állt és szóba elegyedett két felkelő vadászpilótával, akik a háttérben ácsorogtak.

Leddel kapitány utasítására a telep személyzete nekilátott letakarni a Millennium Falcont az odakészített álcázóhálóval. Han, Luke és Csubakka segítettek nekik, hogy gyorsabban menjen a dolog. Két perccel később a csempészhajó felülről nézve tökéletesen beleolvadt az erdő zöldjébe. Miután ezzel végeztek, a felkelők szó nélkül odébbálltak, visszatérve a munkájukhoz.

Luke csak most vette észre, hogy a déli hangárban egy felfegyverzett YT-1200-as koréiai teherhajó parkol, aminek hasa alatt épp javítottak valamit. A barakk melletti felfújható épület pedig tele volt különféle tartályokkal, konténerekkel, ládákkal és csomagokkal, majdnem színültig megtöltve. Innen hordták ki ketten gumikerekes targoncákkal a holmikat a fűben várakozó áruszállító elé, aminek személyzete máris megkezdte a berakodást. Ők láthatóan csak nemrég érkeztek és volt köztük egy csinos, barna bőrű nő is, talpig feketében. Aki inkább a Falcont méregette kritikus pillantásokkal, mint az utasait.

– Jöjjenek utánam az irodámba!

Leddel beinvitálta a hercegnőt és útítársait a barakkba, ami számos helyiségre oszlott. Az első részén volt a parancsnok irodája, a rádió és radarállomás, egy karbantartó

műhely, valamint a fegyvertár. Hátról kapott helyet az étkező, a konyha, az élelmiszer raktár, egy orvosi szoba, öt lakóhelyiség és a fürdőszoba. A mindenféle felszereléssel zsúfolt irodában telepedtek le, összecsukható tábori székekre egy fémasztal körül, amin adattáblák, iratgyűjtő tömbök, szerszámok és szétszedett kézfegyverek heverték nagy összevisszaságban. A helyiséget műszerolajszag és aromás szivarfüst lengte be, míg hátulról a konyha irányából fővő ételek illatát sodorta feléjük a gyenge huzat a folyosón keresztül.

A kapitány röviden tájékoztatta őket, hogy hét társával már több, mint fél éve élnek ezen az ideiglenesnek szánt telepen, amin keresztül az Egyes Bázisra tartó ellátmány nagy része áthalad. A felkelők beszállítói biztonsági okokból csak idáig hozzák a rakományukat, így fogalmuk sincs, hol van a főtámaszpont, aminek helye a legszigorúbban őrzött titkok közé tartozik. A hangárokban gyűjtik össze az utánpótlást és hetente átrakják a bázisról érkező Float Mistre, ami két X-szárnýú fedezete alatt közlekedik oda-vissza a bázis és a Budpock között. Időnként felkelő ügynökök, kisebb kommandók is áthaladnak itt, valamint újoncok, akik csatlakozni szeretnének a Felkelők Szövetségéhez. Egyszóval állandóan zajlik az élet, alig győzik a rájuk háruló feladatokat időben elvégezni.

Leia türelmesen végighallgatta a parancsnokot, majd tömören beszámolt neki a Halálcsillag műszaki tervdokumentációjának megszerzésével kapcsolatos eseményekről, valamint arról, miért ide jöttek az Egyes Bázis helyett. Leddel komor képpel hallgatta, főleg amikor az Alderaan megsemmisítéséről esett szó. Udvariasan együttérzését fejezte ki a hercegnőnek az óriási veszteség miatt és megígérte, hogy ő és az emberei mindenben állnak a szolgálatukra.

A kapitány elmondta, hogy a Float Mist és kísérete csak egy órája érkezett meg hozzájuk. Miután berakodtak, holnap reggel indulnak vissza az Egyes Bázisra. A Millennium Falcon elkísérheti őket és ha már úgyis arrafelé mennek, segíthetnének az utánpótlás célba juttatásában. Rengeteg felszerelés halmozódott föl az elmúlt hetekben a hangárokban, amit a Muurian típusú teherhajó csak számos fordulóval bírt volna elszállítani.

Han rövid habozás után beleegyezett a fuvarba, magában azt számolgatva, mennyit fog kérni a lázadóktól a végén ezért a kis plusz munkáért. A Falcon raktáraiban végül is van elég üres hely pár tonna felszerelés számára. Ezt követően ő és Csubi egy pocakos, bajszos őrmestert követve kimentek a hangárhoz és haladéktalanul nekiláttak a rakodásnak. Rövidesen beesteledik és addigra jó volna végezniük, mert a telepen biztonsági okokból nem voltak külső reflektorok, nehogy feltűnjön a jelenlétük a néha erre járó repülőgépeknek.

Leddel közben előzékenyen hátrakísérte Leiát és Lukeot, meg a droidokat a barakk folyosóján és átengedte nekik a leghátsó két személyes lakószobát. Ezt az alkalmanként erre járó pilóták és ügynökök számára tartották fenn, s csupán a legszükségesebb bútorokkal volt felszerelve. Két ágy, egy kis asztal, két szék meg egy szekrény a személyes holmiknak. Az aprócska ablak a barakk mögötti tisztásra nézett, ahol egy latrina állt, meg egy jókora szeméthalom a bokrok között.

– Itt mégiscsak kényelmesebb, mint egy űrhajó fedélzetén! – mondta Leddel udvariasan a hercegnőnek. – Még sosem járt ilyen magas rangú személy nálunk, ezért ennél többel nem tudunk szolgálni. A fürdőszobánk elég kicsi, de a reaktorunknak hála mindig van reciklált meleg vízünk. Sötétedés után vacsorázunk, amire szívesen látjuk önöket is. Nekem most mennem kell, sok dolgunk van még napnyugtáig.

– Jó. Köszönök mindent, kapitány! – biccentett Leia elégedetten.

A parancsnok távozott, a lány pedig megkérte a nyomában bicegő Thripiót, hogy hozza ide a személyes holmijait a Falconról. Artu Detu vidáman füttyögve követte langaléta

társát, abban reménykedve, hogy válthat néhány csippantást az X-szárnyúak asztromechanikai droidjaival.

Luke és Leia kettesben maradtak egy időre. A hercegnő leült az egyik székre, azon tűnődve, hogyan tehetné hasznossá magát, míg a fiú bekukkantott az üres szekrénybe, majd az ágyak alatti fiókokba, végül kinézett az ablakon az erdőre.

– Nyugodt környéknek látszik. – állapította meg, az asztalra téve lézerpuskáját. – Akkor ma éjjel itt fogunk aludni.

– Nem olyan jó, mint a Dellén. De a lényeg, hogy újra megfürödhettek! – sóhajtott a lány, finoman utalva rá, hogy az elmúlt három napban csak a tisztálkodó kendőket használták a fedélzeten.

Aztán eltűnődött azon, hogy Luke mostanra állandó szobatársává lett és már eszébe sem jutna külön szállást kérni a parancsnoktól, hogy egyedül lehessen. Valahogy megnyugtatónak találta a fiatalember közelségét, akiben megbízhatott és akivel elbeszélgethetett számos témáról. Kár, hogy holnap vége szakad a kényszerű összezártságuknak, amint megérkeznek az Egyes Bázisra. Más, békésebb körülmények között szívesen eltöltött volna vele még néhány napot, hogy jobban megismerjék egymást, mielőtt...

– Én most kimegyek segíteni Hannak és Csubinak a rakodásban. – mondta Luke az ajtóhoz lépve.

Leia gyorsan félretette a sráccal kapcsolatos lányos elképzeléseit. Fürgén felpattant, követve őt a folyosóra.

– Jó ötlet! Magával tartok!

Kiléptek a szabadba, ahol szembetalálkoztak a fekete ruhás, barna bőrű nővel, akire Luke már korábban felfigyelt. A hölgy derekán egy apró, de veszélyes Telltrig-7-es lézerpisztoly fityegett, vékony kezéről épp lehúzta a vastag munkáskesztyűt. Kerek arcán őszinte kíváncsisággal mérte végig őket, mielőtt bemutatkozott volna.

– Jó napot! Taya Parker vagyok, a Float Mist kapitánya! Hallom, maguk is velünk jönnek az Egyes Bázisra.

– Eltalálta!

Leia furcsán ismerősnek találta a harminc év körüli nőt. Aztán rájött, hogy látta már egyszer, még hozzá a felkelők támaszpontján, a főhangárban.

– Vonca megadta a rendszer koordinátáit?

Parker kapitány rámosolygott Lukera, miközben izzadó homlokát törölgette. Háta mögött a társai kitartóan pakolták a ládákat és hordókat a szállítóhajója gyomrába, akárcsak a Falconba Han és Csubakka. A parányi űrkikötőben mindenki javában dolgozott körülöttük, még az E-Web löveg kezelői is beálltak cipekedni, hogy időre elkészüljenek.

– Még nem. Azt sem tudjuk, mi a neve a helynek. – vallotta be a hercegnő. – Pedig én egyszer már jártam ott, hetekkel ezelőtt.

– Igen! Emlékszem önre, Organa hercegnő! A támaszpont jó egy napi repülésre van innen, a Gordiusz Kiterjedésben. – bőkött az ég felé Parker a hüvelykujjával. – Egyébként Yavin néven szerepel a részletesebb atlaszokban. De közülünk senki sem hívja így, nehogy rossz fülekbe jusson az információ. Mindenki csak Egyes Bázisként emlegeti a helyet.

– Jól teszik. A Birodalom minden követ megmozgat a galaxisban, hogy a nyomára bukkanjon.

Luke hagyta, hogy a két nő elbeszélgessen és inkább csatlakozott a koréliaihoz, meg a vukihoz. A nap hátralévő részében kézfegyverekkel, alkatrészekkel teli műanyag ládákat és dobozokat pakoltak a Millennium Falcon elülső és hátsó rakterébe. Jutott belőlük az utastérbe is a végén, olyan sok volt felhalmozva a hangárépületben. A rakodás szünetében Han kíváncsian felnyitott néhány ládát, amikben vadonatúj, Telgorn típusú

energiacellákat talált, meg DLT–20–as sugárvetőket, DH–17–es karabélyokat és talesiai hődetonátorokat. Amikor megkérdezte az egyik lázadót, honnan szerezték a márkás katonai cuccokat, a szakállas pasas mogorván megkérte, hogy ne kíváncsiskodjon. Ez üzleti titok.

Később Leia Organa is csatlakozott hozzájuk. Erőlködve cipelte a könnyebb dobozokat Thripio segítségével, derekasan kivéve részét a munkából. Most nem hercegnő volt és szenátor, csupán egy fiatal lány a csapatban, aki megteszi a közös cél érdekében, amit lehet. A felkelők elismerő pillantásokat vetettek rá és rögtön barátságosabbak lettek vele, meg Lukekal és Hannal szemben. Egyedül a hatalmas antropoidtól tartották a távolságot, ismerve jól a vukik nyers fizikai erejét és hirtelen haragját.

Már egészen besötétedett, mikor befejezték a rakodást és a hangár javarészt kiürült. Akkor bementek a gyengén kivilágított barakkba és Leddel átadta Solónak a Yavin rendszer eléréséhez szükséges navigációs adatokat egy memóriakártyán, valamint a landolási kódot, amit a négyes számú holdon lévő felkelő bázis kérni fog tőlük rádión. Enélkül azonnal leszedné őket a támaszpont légvédelmi rendszere.

Amíg a felkelők többsége az étkezőben vacsorázott, Luke megismerkedett a barakk előtti homokzsákokon üldögélő két X–szárnyú pilótával, akik a hangárban parkoló, Rapid Disc nevű YT–1200–as javításában segédkeztek a nap folyamán. Mindketten fáradtak voltak, de jó kedélyűek és láthatóan harcra készek. Az idősebb férfi, egy fehér bőrű, rövid fekete hajú, negyven–ötven év körüli pasas Arhul Narraként mutatkozott be, nem említve katonai rangját a szövetségnél. A társa, a szőke hajú Caspar Bleker hadnagy csak pár évvel lehetett idősebb Lukenál. Ő Főnökként emlegette a századparancsnokát, egyszer sem szólítva őt a rendes nevén. Mindketten jót nevettek, mikor Luke elárulta nekik, hogy szeretne csatlakozni a felkeléshez és vadászpilóta akar lenni.

– Minden fiatal srác ezt akarja, Skywalker! – mondta Narra, olajfoltos kezét törölgetve egy mocskos ronggyal. – No és milyen hajókkal repült eddig?

Luke szerényen bevallotta, hogy a Millennium Falconon kívül csak egy T–16–ost volt alkalma vezetni, amin még jobban nevettek a veterán harci pilóták.

– Az nem rossz! Végül is alig van különbség egy szöcske meg egy T–65–ös között! – vélte a Főnök, hirtelen elkomolyodva.

– Ja! Csak az egyikben kicsit több a műszer! – viccelődött Bleker kedélyesen.

Luke nem sértődött meg azon, hogy lebecsülik a képességeit. A férfiaknak végtére igazuk volt. Tényleg nem rendelkezett harci tapasztalatokkal és életében most először látott közről egy igazi X–szárnyút. Udvariasan megkérte a Főnököt, hogy megnézhesse a gépét, aki rögvést odakísérte a letakart űrvadászhoz. A sötétben már szinte semmit sem lehetett látni, ezért Narra elővett a combzsebéből egy parányi lámpát, aminek szűk sugarával világított maga elé a fűben.

A két, orrával szembefordítva leparkolt X–szárnyú között három asztromechanikai droid kommunikált egymással élénken. Hangos csiripelésükkel és a kupolás fejükön villogó lámpáikkal elriasztották a környékről a kisebb állatokat. Artu Detu láthatóan kitűnően érezte magát a fajtársai között. Nem győzte megosztani velük az utóbbi időben szerzett tapasztalatait a meglátogatott bolygókról és persze a csatákról, amikben részt vett.

Ahogy lassan feljöttek az égre a csillagok, furcsa neszekkel telt meg a környező vadon. Lukenak pedig a séta közben eszébe jutott, hogy most jár először egy igazi erdőben. A Tatuinon roppant kevés volt a természetes növénytakaró, ami főleg az oázisokra és a sarkvidéki zónák hűvös vidékeire korlátozódott. De egyik sem vetekedhetett méretében és változatosságában a Budpock vadul burjánzó rengetegével. Itt minden annyira friss volt és eleven, nyers illatokkal terhes, hogy szinte megszállította a fiút a szokatlan élmény.

Arhul Narra közben visszafogott hangon, tárgyilagosan ismertette vele a T–65–ös legfontosabb paramétereit, gyöngéden végigsimítva az összecsucott szárnyakra szerelt

jókora Taim & Bak KX9-es lézerágyúkon, amikből négy darabot hordozott a fürge vadászgép. Aztán félrehajtotta az álcázóhálót és kinyitotta a pilótafülke szögletes tetejét. Fölmászott a gép oldalára akasztott létrán az ülésbe és bekapcsolta a belső világítást. Majd sorra megmutogatta a mellé felkapaszkodó ifjúnak a fontosabb műszereket és kapcsolókat.

– Nagy szükségünk van tehetséges pilótákra, fiam. – mondta végül, mielőtt elhagyta volna a gépet. – Rengeteg jó srácot elvesztettünk az elmúlt hónapok csatáiban. Sokkal többet, mint ahány újonc érkezett a helyükre. Ha jelentkezel, először egy szimulátorban kell majd gyakorolnod a repülést és a légi harcot. Utána valószínűleg beosztanak valamelyik századhoz tartalékosnak, míg meg nem szerzed a kellő jártasságot. Csak aztán kaphatsz egy ilyen gépet és indulhatsz a birodalmiak ellen, hogy miszlikbe aprítsd a TIE vadászokat.

– Már alig várom! És köszönöm, hogy ilyen segítőkész, Főnök! – Luke hálás volt neki, amiért az idősebb férfi komolyan vette jelentkezési szándékát.

Letakarták az X-szárnnyút és visszatértek a barakkba, hogy ők is megvacsorázzanak a takarodó előtt. Artu velük tartott, elbúcsúzva a vadászgépeket őrző két R2-estől és megkereste a konyhában serénykedő Szi Thripiót, aki időközben összeveszett a bázis szakács robotjával a húsos tészta fűszerezésén.

Az étkezőhelyiségben már csak a hercegnő, Kord Fullress, Leddel kapitány és Bleker hadnagy üldögélt, a Halálcsillag képességeiről beszélgetve. A többiek vagy lefeküdtek pihenni vagy kimentek őrsgébe, fejükön éjjellátó készülékekkel közlekedve a kivilágítatlan rengetegben. A kereskedő pusztán kényszerből maradt a telepen, nem tudva hazaindulni a lányához, mert a légisiklója bedöglött és sötétedésig már nem sikerült kijavítani a hajtóműhibát. Leddel megígérte neki, hogy holnap, amint elmentek az űrhajók, segít helyrepofozni a rendetlenkedő M31-est. A következő utánpótlás szállító űrhajó csak két nap múlva várható, addig lesz egy kis idejük neki, meg az embereinek pihenni és kitakarítani az egyre elhanyagoltabb állapotban lévő barakkot.

– Hanék merre vannak? – kérdezte Luke, letelepedve a hercegnő mellé a hosszú étkezőasztalhoz.

Thripio rövidesen kihozta nekik tálcán a vacsorát, még mindig azon dohogva, hogy az itteni szakács robotnak fogalma sincs a helyes fűszerezésről, de senki sem figyelt rá. A protokoll droidok köztudottan hajlamosak ügyet csinálni minden apróságból, a tökéletességre törekvés jegyében.

– Visszatértek a Falconra. Úgy láttam, Han és Parker kapitány egész jól kijönnek egymással. Mindketten imádnak szabakkozni. Nem csodálkoznék rajta, ha kártyázással töltenék az éjszakát. – mesélte Leia oldott hangulatban.

Összemosolygott a fiúval és szájához emelte az első falatot. Rágni kezdte, aztán megállt és összevonta szemöldökét.

– Hmm! Mit is mondott Thripio? Hogy a szakács fűszerező programját le kéne selejtezni?

Luke is megkóstolta az ételt és bár nem volt egy finnyás alkat, teljesen egyetértett a hercegnővel a vacsora ízesítését illetően. Ezt tényleg alaposan elsózták!

A harcokban edzett, nélkülözésekhez szokott felkelők velük ellentétben már észre sem vették az ilyen apróságokat. Csak fegyelmezetten belapátolták a kaját és megitták a felszolgált gyümölcslevet, majd beszélgettek még egy darabig a holnapi útjukról és a polgárháború állásáról. Örültek neki, hogy Organa hercegnő megmenekült a birodalmiak fogságából. Kivétel nélkül mindannyian, de különösen a pilóták bíztak abban, hogy sikerül megtalálni a Halálcsillag gyenge pontját. Akkor pedig keményen lecsapnak rá és megsemmisítik, hogy bosszút álljanak az alderaani népirtásért és megszabadítják a galaxist attól a túlméretezett fémszörnyetegtől.

Egy órával később Leddel kapitány elrendelte a takarodót és jó éjszakát kívánt a csapatnak. Luke és Leia, meg a két robot visszavonultak a szobájukba, ahol a gépek kikapcsolták magukat, hogy takarékoskodjanak az energiával. A hercegnő kívárta a sorát, míg fölszabadult a fürdőhelyiség és letusolt, végre rendbe szedve magát. Luke addig a priccsén heverészett és a kintről beszűrődő furcsa zajokra fülelt.

Annyira más volt itt, mint a Tatuinon vagy akár a Dellén. A levegő hűvös és párás a mérsékelt éghajlat miatt. A halvány fényű lámpák körül mindenféle rovarok keringtek nagy csapatokban, főleg lepkék és aprócska legyek. Az erdőből az éjszakai életet élő állatok neszei hallatszottak. Mély huhogások, elfojtott sikolyok és távoli üvöltések keveredtek össze a sűrűben, sajátos egyveleggé. A fiatalembernek fogalma sem volt, hogy fog tudni elaludni ilyen körülmények között. A sivatagban ehhez a lármahoz képest síri csönd volt.

Miután visszatért a fürdőszobából és leoltotta a villanyt, bebújva a vastag takaró alá, már eszébe sem jutott a gyanús háttérzajokon rágódni. Mellette a lány mélyen aludt, bájos arcán angyali nyugalommal. Őt is kifárasztotta a nap. Luke hallgatta a nő egyenletes szuszogását, közben a Főnöktől tanultakra emlékezett és észre sem vette, mikor aludt el.

HUSZADIK FEJEZET

A Steel Talon már második napja körözött a Budpock bolygó körül és Motti ellentengernagy még mindig nem tudta, itt van-e a lázadók főbázisa vagy sem. Az mindenesetre biztosnak látszott, hogy jó okkal jöttek ide a szökevények, valószínűleg keresve valamit. Vagy valakiket.

A nyomkövető jelzései alapján először a fővárosban, egy Dimmit Állomás nevű koszfészekben szálltak le, majd alig fél nappal később fölemelkedtek az ürbe és alacsony orbitális pályára álltak a planéta körül. Mintha várnának valakire, akivel nem a felszínen fognak találkozni. De nem érkezett semmiféle űrhajó, amivel összekapcsolódhattak volna. Helyette másnap ismét landoltak egy aprócska halászfalu, valami Caracara repterén, ahonnan csak órákkal később indultak tovább, feltűnően alacsonyan és lassan haladva a hegyek között. Hogy végül leszálljanak egy névtelen völgy közepén a sűrű erdőbe, ahol látszólag semmi sem volt több száz kilométeres körzetben.

Motti és emberei most a bolygóról összegyűjtött adatokat, hírszerzői jelentéseket tanulmányozták a hadműveleti tárgyalóban, valamint a kiküldött felderítőgép legfrissebb felvételeit, amiket napnyugta előtt készített a területről. Az ellentengernagy érezte, hogy nagyon közel járnak a céljukhoz, de bizonyóságot akart, nem feltételezéseket. Ezért a birodalmi flottában szokásos alapossággal mérlegelte az érveket, türelmesen végighallgatva alárendeltjeinek szakvéleményét az ügyben.

– Talán egy csempésztanya vagy átrakóállomás van ott. – mondta Hainz őrnagy, könnyed mozdulatokkal kinagyítva az egyik űrfotót a monitorasztalon. – Nincs jelentős energiakibocsátás a területen. Rádióadások vagy radarjelek sem észlelhetők. Energiapajzsok és műszaki létesítményeknek semmi nyoma.

– Valószínűleg álcázták őket. Vagy a föld alatt vannak. – mutatott rá Kia Parsden az infravörös képen látható halvány foltokra. – A fák alatt több gyenge hőforrás azonosítható. Ezek pedig, itt és itt álcázóhálójával letakart űrhajóknak tűnnek.

Motti odahajolt a vetítőasztal fölé, hogy jobban lássa az apró részleteket. Az első tisztnek igaza lehet. Nagyon úgy néz ki, mintha egy földalatti támaszpont rejtőzne abban a völgyben. Ha megközelítenék a területet, a hajó szenzorai teljes részletességű térképet készíthetnének a felszínről, amin már a bunkerek körvonalai is látszódnának a föld mélyén. Mégsem akarta alacsony pályára vinni a Steel Talont, nehogy a lázadók érzékelői

kiszúrják őket. A Budpock viszonylag félreeső hely, errefelé ritkán járnak csillagrombolók. Olyan feltűnőek lennének a bolygó közelében, mint rankor a kisállat kereskedésben.

De mi van akkor, ha tévednek? Ha nincs ott semmi komoly, csak egy ideiglenes tábor, ahol néhány lázadó bujkál a helyi hatóságok elől? A korábbi hírszerzői jelentésekben sehol sem esett szó jelentősebb űrhajó forgalomról a rendszerben, pedig voltak odalent birodalmi kémek szép számmal. Luah alezredes órákat töltött a legfrissebb adatok átböngészésével, ám semmi gyanúsat nem talált, ahogy az várható volt. A besúgóknak vagy a Loronar Társaság embereinek biztosan föltűnt volna, ha a lázadók építenek egy nagyobb támaszpontot. Az ilyesmit szinte lehetetlen eltitkolni egy lakott planétán.

A stratégiai szakértők egybehangzó véleménye szerint biztos, hogy a lázadók főbázisa egy lakatlan rendszerben található, valahol a Külső Gyűrűben, ahová nem ér el a birodalom keze. Viszont szép számmal lehetnek kisebb, előretolt állásaik a belső szektorokban, ahonnan a támadásaikat indítják ellenük. Mérlegelve a helyzetet úgy tűnik, hogy valószínűleg ez is csak egy apróbb telepük lehet a Budpockon. Márpedig ők nem ezért jöttek.

Motti tudta, hogy sem Wilhuff Tarkin, sem Darth Vader nem éri be félmegoldásokkal. Nekik egy jelentős katonai célpont kellett, amit megsemmisíthetnek a Halálcsillaggal, hogy elrettentő példát statuáljanak a vacilláló világok számára. Egy ideiglenes búvóhely miatt ostobaság lenne ideinvitálnia a harcállomást és elszalasztani az igazi lehetőséget.

– Akkor várunk még néhány napot! – döntötte el végül, gondterhelten bámulva a monitorasztalon kivetített felvételeket. – Ha ez csak egy előretolt bázis, rövidesen tovább fognak menni.

– Esetleg leküldhetném a kommandósaimat, hogy nézzenek körül a területen! – ajánlkozott ismét Hainz őrnagy készségesen.

A veterán katona nagyon unta már a tétlenséget és cselekedni akart. Lépni valamit, mielőtt a lázadók felszívódnak az orruk elől és eltűnnek a galaxisban. A tengernagy azonban megint nyugalomra intette, talán túlzott óvatosságból a türelmetlenkedő emberét.

– Nem akarok szükségtelen kockázatot vállalni, Bolff! Higgyék csak azt, hogy tökéletes biztonságban vannak. Nem véletlenül rejtették álcázóhálók alá azokat az űrhajókat.

A mellette álló Luah alezredes finoman biccentett felé, egyetértve felettesével.

– Szerintem sem valószínű, hogy itt legyen a főbázisuk. A Budpock a Perlemiai Kereskedelmi Útvonalon fekszik. Ostobaság lenne a részükről, ha itt próbálnának meg elbújni előlünk.

Motti tökéletesen helytállóan találta körültekintő asszisztense észrevételét. Nem úgy Hainz, aki tovább makacskodott, új érveket keresve véleménye alátámasztásához.

– Ugyanakkor a hírszerzői jelentések szerint az itteni lakosság többsége szimpatizál a lázadókkal! – vetette ellene nyomban, előhozva a vetítőasztalon a kérdéses beszámolókat. – A Dimmit Állomás kikötőjében élénk csempész forgalom zajlik és a városban körözött személyek tucatjai bujkálnak, akikkel a helyi hatóságok egyszerűen nem foglalkoznak! A bolygón továbbá több űrkalóz bandának is van rejtékhelye, akik évek óta fosztogatják az áthaladó hajókat.

– Ez nem a mi problémánk, őrnagy! – hűtötte le a lelkesedését Motti fáradtan. – Tartsuk a pozíciónkat, a felderítógép pedig térjen vissza! Ha bármi változás lesz, azonnal szóljanak nekem! Most megyek és kialszom magam!

Azzal minden további nélkül otthagya a tiszteket a tárgyalóban. Elege volt a témán való fölösleges rágódásból. Az őrnaggyal ellentétben ő pontosan tisztában volt vele, hogy a lázadók nem tudnák elrejtetni a flottájukat ebben a rendszerben. Márpedig ott lesz a főbázisuk, ahol a cirkálóikat és fregattjaikat dugdossák előlük. Ha az egyiket megtalálják, nagy valószínűséggel elkapathatják a másikat is. És akkor felszámolják az ellenállási mozgalmat, gyorsan és könnyörtelenül. Úgy, ahogy a császár elvárja tőlük.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Egy közelben bóklászó madár rikoltása ébresztette Lukeot a meglehetősen nyomasztó álmából. Az első pillanatokban azt sem tudta, hol van. Csak nézelődött a szobában, nem értve, hogy került ide a Millennium Falcon hálókabinjából. Aztán eszébe jutottak a tegnapi történetek és valamelyest megnyugodott.

Odakint már pirkadni kezdett, halovány derengés szűrődött be az aprócska ablakon. A másik ágyon békésen szendergett a hercegnő, bal karja kilógott a durva szövésű gyapjú takaró alól. Luke elnézte a lányt egy darabig a fokozatosan erősödő fényben. Annyira szép volt és ártatlan, mint egy porcelán játékbaba. És mellel sokkal gyönyörűbb, mint azok a csinos modellek, akiknek a hiányos öltözetű képeivel Fixer kitapétázta a Tosche Állomás szerelőműhelyét Anchorhead határában.

Szívében vegyes érzések kavargtak, ahogy a vele kialakult gyöngéd kapcsolatán elmélkedett. S elég nehezére esett elhinnie, hogy rövidesen célba érnek és aztán elválnak útjaik. A nő a felkelés egyik vezetője volt, ő meg csak egy zöldfülű parasztyerek a galaxis pereméről. Gyakorlatilag semmi esélye rá, hogy közelebb kerülhessen hozzá. A szerelmi kiábrándulás mélyen érintette és egyelőre fogalma sem volt, miként fog ezen túljutni.

A másik oldalára fordult, a fal felé, hogy tovább aludjon, feledni próbálva csalódását. Ám ekkor furcsa borzongás futott végig a testén. Mint amikor megérintette az erő Kenobi mester közelében vagy a fénykard gyakorlatai során, olyan érzés volt, de ezúttal valahogy inkább sürgető és nyugtalanító. A késztetés hamar kiverte az álmot a szeméből és arra ösztönözte, hogy lerúgja magáról a meleg takarót. Így végül fölkel.

A szobában kellemetlenül hűvös volt. Apró legyek mászkáltak az üveglablakon, a bútorokon, ehető dolgokat keresve. Luke felállt és gyorsan magára húzta sötétkék szabadidőruháját. Úgy érezte, ki kell mennie az erdőbe, szívni egy kis friss levegőt. Talán az álom utóhatásaként, talán más okból, de határozottan kellemetlenül érezte magát a parányi szobában Organa hercegnő és a két mozdulatlan droid társaságában.

Derekára csatolta fegyverövét, rutinszerűen ellenőrizve lézerpisztolyában, majd kardja markolatán az energiaszintet. Mindkettő teljesen fel volt töltve, ha szüksége lenne rájuk. Luke a Delle óta jól megtanulta a leckét, hogy aki lázadónak áll, az állandóan tartsa keze ügyében a fegyverét. Mert sosem tudhatja, mikor lesz rá szüksége. Az élete hátralévő részében valószínűleg éjjel–nappal stukkerrel az oldalán kell járnia, úgy mint Han Solónak. És sosem lankadhat a figyelme, még akkor sem, ha látszólag biztonságban van, mint most, ezen a felkelő bázison. De csekély ár ez a szabadságért.

A sarokban ücsörgő Artu Detu kupolás fémfején kigyulladtak a lámpák. A kis robot körülnézett, észelve gazdája mozgódását öltözködés közben. Pár másodperccel később Szi Thripio is megmoccan. Szemei sárgás fénnel világítani kezdtek, ahogy kihúzta magát az egyik széken ülve.

– Csitt! Kimegyek sétálni egyet! – súgta nekik halkan Luke, a hercegnőre mutatva. Az aranyszínű droid megértően biccentett és nem szólt semmit.

A fiatalember elhagyta a szobát. Első útja a hátsó ajtón át az erdőbe vezetett, a latrinához, majd óvatos léptekkel megkerülte a jókora faépületet. Egy kitaposott ösvényen sietett előre a füves leszállóterésre a barakk és a hangár közti területen. Ahol két terepszín zubbonyba öltözött felkelő katona üldögélt, összecsukható fémszékeken a homokzsákokból épített fedezékben, egy termoszból gőzölgő cafot kortyolgatva. A reggeli őrség emberei.

Halkan üdvözölték egymást, aztán Luke belesétált a környéket megülő sűrű ködbe. Sosem látott még ennyire párás hajnalt, szinte csiklandozta szabad bőrfelületeit a lecsapódó nedvesség. Owen Lars táncolt volna örömeiben, ha a tatuini farmjukon csak egyszer az évben ekkora köd lebegett volna a száraz homokdűnék között. A harmatgyűjtők gyorsan megtelnének ennyi nedvességtől, garantálva nekik a bőséges termést a földeken.

Az emlékektől mély szomorúság kerítette hatalmába néhány pillanatra, ahogy eszébe jutott a romhalmazzá lőtt, füstölgő otthonuk látványa, a bejárat előtt heverő két elszenesedett holttesttel. Owen bácsi és Beru néni szörnyű halált haltak a birodalmi rohamosztagosok indokolatlan gonoszsága miatt. Luke nem maradt ott, hogy eltemesse őket és átkutassa a földalatti ház szobáit, menthető értékeket keresve. Tudta jól, hogy a szomszédaik órákon belül megérkeznek, amint meglátják a horizonton a füstöt és majd ők megadják a végtisztességet a rokonainak. Ha marad, azzal csak azt kockáztatta volna, hogy felhívja magára a figyelmet és céltábla válik belőle. Ráadásul Kenobinak és a két robotnak szüksége volt rá. Meg persze Leia hercegnőnek, akinek bájos arca örökre beleégett a tudatába Obi–Wan kunyhójában, mikor megnézték a kivetített holografikus üzenetét.

A nedves fűben lépegetve lassan körbejárta a Millennium Falcon letakart törzsét, a hatalmas fák lombjai közt csivitelő madarak énekét hallgatva. Nagyokat lélegzett, hogy elűzze testéből az álmoságot és agyából a nyomasztó emlékeket. Az erő azonban nem hagyta nyugodni. Továbbra is furcsa sürgetést érzett, egy bizsergető feszültséget az izmaiban, ami végül arra készítette, hogy nekilásson tornázni a szabadban. Derékkörzések, karkörzések, hajolgatások, guggolások, meg néhány fekvőtámasz a letaposott fűben, hogy átmozgassa elgémberedett végtagjait.

– De korán kelt, Skywalker! – szólalt meg a háta mögött egy érces hang.

Félbehagyta a tornát és főlegyenesedve megfordult. A két vadászpilóta közeledett a barakk irányából, hónuk alatt cipelve horpadozott sisakjaikat.

– Úgy látom, maguk is! – felelte halkan, nadrágja szárába törölve a tenyerére tapadó hideg nedvességet.

Arhul Narra és szárnyembere megállt mellette. A párás égen tovasodródó felhőgomolyokat nézték. A rendszer csillaga még nem kelt föl a hegyek mögül, de sugarai már beragyogták a vidéket. Egy óra múlva nappali világosság árasztja el a völgy mélyén megbújó ideiglenes tábor, felszárítva a tisztáson megülő hajnali ködöt.

– A pilóták hamar megszokják, hogy korán keljenek. – mondta a Főnök, elégedett mosollyal mélyeket lélegezve. – Ha előbb kelsz, mint az ellenség, az már fél győzelem!

– Érdekes meglátás. Tekintve, hogy az űrben a napszakoknak nincs jelentősége. – jegyezte meg Luke bölcselkedve.

Caspar Bleker szélesen elvigyorodott és barátságosan vállon veregette az ifjút.

– Látszik, hogy nem vagy egy földhöz ragadt srác, Luke! Én meg azt szoktam mondani, ha előbb lösz, mint az ellenség, az a fél győzelem! A másik felét viszont a találati pontosság adja!

– Mi is tornázunk egyet, hogy kibírjuk az egész napos utazást a Yavinig. – magyarázta Narra, a fűbe ejtve sisakját. – Egy X–szárnyú pilótafülkéjében nem sok hely van a nyújtózkodáshoz. Jól teszi, hogy tornával kezdi a napot, fiam! A vadászpilóták számára létfontosságú a megfelelő erőnlét és a kifogástalan egészség! Gyerünk Caspar, lássunk neki!

Azzal nekilátott átmozgatni a testét, rutinosan hajolgatva. Luke és a hadnagy követték a példáját, végigcsinálva egy teljes gyakorlatsort, ami az ember összes izomcsoportját megdolgoztatja. A barakkból közben felbukkant még néhány korán kelő, köztük Vonca Leddel kapitány és a homokzsákokra telepedve nézték őket. Nem csatlakoztak hozzájuk,

inkább cafot kortyolgattak és az előttük álló teendőkről diskuráltak.

Már majdnem befejezték a gimnasztikát, mikor valami teljességgel váratlan dolog történt. A barakk bejárata melletti falra szerelt sziréna üvöltve megszólalt, fülsértő vijjogással törve darabokra a reggeli békés nyugalmat. A riadójelzést a tábort övező erdőben körben elhelyezett mozgásérzékelők egyike váltotta ki, ami behatolást jelzett a védett zónába. Valami vagy valaki átlépte a telep határát. Nem valószínű, hogy az erdőben élő állatok egyike okozta, mert a rendszer azokat felismerte és figyelmen kívül hagyta volna.

Akik még aludtak az épületben, illetve a teherúrhajók fedélzetén, azok szeméből egy pillanat alatt kiröppent az álom az éktelen ricsajra. Az őrségben lévő katonák eldobálták rémületükben a cafos poharaikat és a homokzsákoknak támasztott fegyvereikhez ugrottak, ide-oda kapkodva a fejüket idegességükben. Erre egyáltalán nem számítottak, de másodpercek alatt lövőállást foglaltak el az őrhelyükön, a felszállóban lévő ködöt kémlelve a letakart úrhajók túl.

Luke és a két vadászpilóta gondolkodás nélkül felugrott a fűből, félbehagyva a fekvőtámaszok nyomását. Sisakjaikat felkapva, futólépésben indultak az épület felé, hogy tájékozódjanak. Bármilyen váltotta ki a riadót, jobb ha fedezékbe húzódnak a nyílt területről, mielőtt elkezdődik a lövöldözés.

Leddel kapitány be akart menni a parancsnoki irodájába, ahol a határjelzőket felügyelő berendezés lapult az egyik szekrényben, hogy utánanézzon a riasztás okának. De az odabent üldögélő bajszos őrmester megelőzte, kirohanva az ajtón, kezében a puskájával és kiabálva értesítette társait a történetekről.

– Behatolás keleti irányból, a harmas zónában!

Minden tekintet és fegyvercső arrafelé irányult, a leszállóterség közepén magasodó ősrög fa vaskos törzsén túlra. Ami mellett az E–Web löveg gazdátlanul árválkodott a homokzsákok fedezékében. A kezelőszemélyzete valószínűleg csak most ugrott ki az ágyból és a gatyáját próbálta felhúzni. Leddel tudta, hogy nem várhatnak rájuk. Haladéktalanul be kell kapcsolniuk az ágyút, hogy zárótűzet nyissanak a támadókra, mielőtt lerohannák őket. Ezért az őrmesterrel együtt futva indult a löveg irányába, elszaladva Luke és a vadászpilóták mellett, hogy mielőbb üzembe helyezzék a fegyvert.

A következő pillanatban vörösen ragyogó lézersugarak szabdalták szét a tisztás fölött lebegő párákat, a keleti oldalon húzódó erdősáv irányából érkezve. Sisteregve csapódtak be a homokzsákokba, a letakart teherhajók oldalába és a barakk falába. Az egyik lövés sikeresen telibe találta az üvöltő szirénát, ami szikrákat hányva felrobbant és azonnal elhallgatott. Egy másik lyukat égetett a homokzsákokra könyökölő őrszem bal vállába, hátratasztálva a férfit a fedezék mögé.

– Mindenki a helyére! Megtámadtak minket! – ordította teli torokból Leddel kapitány, lebukva a nyalábok útjából. Pocakos társával együtt hasra vetették magukat a fűben és kúszva indultak tovább az E–Web irányába.

Nem látták a támadókat, de a tüzerő és a lövések precizitása alapján valószínűsíthető volt, hogy a Loronar Társaság zsoldosaival állnak szemben. Esetleg azzal a jól felszerelt kalózbándával, amelyik egyszer már megtámadta őket fél évvel ezelőtt, még az előző rejtékhelyükön, innen több száz kilométerre, s megpróbálták elrabolni az egyik utánpótlást szállító teherhajójukat. Akkor csak súlyos áldozatok árán sikerült visszaverniük a banditákat és az embereinek fele odaveszett. A bányatársaság rendfenntartóin és az úrkalózokon kívül nincs más ezen a bolygón, aki ilyen tüzerővel rendelkezne és át tudna jutni a kihelyezett riasztókra. Óriási szerencsájuk, hogy a behatolók elbénáztak valamit a mozgásérzékelők hatástalanítása közben és megszólaltatták a szirénát.

Amint odaért a fegyverhez, Leddel bekapcsolta az energiafejlesztőt, majd irányba fordította a vastag csövű sorozatlövő ágyút. A mögötte kúszó őrmester az öreg fa

törzsének vetette hátát. A homokzsákokra támasztva DLT–20A sugárvető puskáját, a távoli aljnövényzetet pásztázta, aztán leadott néhány lövést a torkolattüzek irányába. Ahonnan tucatnyi lézersugár válaszolt rá, lyukakat robbantva a fedezék oldalába. De csak addig, míg a kapitány folyamatos sorozatokkal pásztázni nem kezdte a sűrűt, cafatokra szabdálva a zöld páfrányokat arrafelé.

Közben a barakk irányába rohanó Luke előrántotta lézerpisztolyát és jobbra fordulva a Falcon elülső leszállótámjánál keresett menedéket a hátuk mögül záporozó energiasugarak elől. Narra és Bleker nyakukat behúzva szaladtak tovább, az életüket kockáztatva az utolsó métereken. Az épület előtti tüzelőállásba igyekeztek, ahol mindkét puskás katona kénytelen volt lebukni a homokzsákok mögé. A sebesült őrszem a vállába égetett lyukra tapasztotta kezét, arcán fájdalmas tekintettel szemlélve társát, aki kapkodva szerelte föl fegyverére a távcsövet, hogy pontosabban célozhasson az orvtámadókra. Egyik társuk közben meggondolatlanul kirohant az ajtón, s nyomban összeesett, mert egy jól irányzott lövés a mellkasán érte. Bleker leguggolt mellé, hogy segítsen neki, de a férfi már halott volt. A pilóta kivette kezéből a lézerkarabélyt és a homokzsákok fedezékébe húzódott, a parancsnoka mellé. Narra hátrébb húzta a sebesültet, hogy ne legyen útban és elvette a fegyverét.

– Ez aztán a reggeli torna! – lihegte a szárnyemberének, mielőtt mindketten tüzet nyitottak volna a távoli erdőben lapuló támadókra. Akikből csupán egy–egy fehér sisakos fej és váll látszott felbukkanni a levelek takarásából. Ezek nem helyi erők, hanem császári csapatok!

– Birodalmi rohamosztagosok! – kiáltotta el magát Narra, ahogy a torkán kifért. Hogy mindenki hallja a táborban, milyen ellenséggel állnak szemben. Ebből rögtön tudták a társai, hogy a rejtekhelyük lelepleződött és el kell hagyniuk a bázist.

– Menjetek a hajókhoz! Gyorsan! – intett nekik Leddel kapitány a fedezékből.

Már ő is látta őket és kiverte a víz a félelemtől. Ha a birodalmiak tudják, hogy itt vannak, nem sok esélyük lesz a menekülésre. De meg kell tenniük, amit lehet, hogy legalább a rakományt szállító hajók elhagyhassák a telepet.

Másodpercekkel az első sortűz után északi irányból is lézersugarak kezdtek záporozni a felkelőkre a Millennium Falcon tatján túlról. Luke a teherhajó leeresztve hagyott rámpájához szaladt és lebukva mögé, vaktában viszonzta a tüzet. Igyekezett oda lőni, ahol az ellenséget sejtette, mert egyelőre senkit se látott a sűrű aljnövényzet miatt.

Fölötte nyílt a zsilipajtó és Han Solo, meg a borzas fejű Csubakka bukkantak elő, teljes fegyverzetben óvakodva le a feljárón. A fiatalembert észrevéve leugrottak mellé, próbálva felmérni a telepen eluralkodó zűrzavart. Minden irányból lézersugarak csapkodtak, lyukakat robbantva a fák törzsébe, az épületek falába és a homokzsák fedezékekbe.

– Szép kis ébresztő, mondhatom! – kiabálta Solo, miután megeresztett egy sorozatot néhány gyanús rezgő páfrány irányába. Valakit eltalálhatott, mert fájdalomkiáltás érkezett a sűrűből és egy tompa puffanást követően megszűnt a mozgás.

A barakk ajtaja ismét kivágódott és lapos kúszásban megjelent néhány felkelő, az épület jobb oldalán felállított lövészállásba igyekezve. Az ő dolguk lesz védeni az északi oldalt. Mások a hangárokhoz igyekeztek, arra az esetre, ha délről is támadás érné a telepet. A Float Mist négy fős személyzete szintén teljes fegyverzetben bukkant elő a szállítóhajóból, hogy segítsen nekik és közben leszedjék a bárkáról az álcázóhálót. Ők viszonylag védve voltak a lézertűztől a hangárok takarásában, míg a Falcon utasaira csak úgy záporoztak a lövések.

A faépület üvegablakai csörömpölve törtek darabokra a beléjük csapódó nagy energiájú sugaraktól. A találatok nyomán fanyar illatú füstgomolyok keveredtek össze a felszakadozó köddel. Valaki parancsokat ordított az egyik helyiségben, de nem lehetett érteni a zajban, kinek szánják őket és miről van szó.

– Maradjatok itt! – mondta Luke a koréliainak és megveregette a vállát.

Azzal átmászott a teherhajó horpadozott hasa alatt a túloldalra, hogy szemügyre vegye az üresen álló leszállómezőt, aminek szélén Kord Fullress légisiklója árválkodott. Arra gondolt, hogy odakúszik hozzá és azt használja majd fedezéknek, ám ekkor egy vállról indítható páncéltörő rakéta süvített elő keleti irányból a bokrok közül, telibe találva az M31–est. A detonáció szétvetette a könnyű járművet, roncsokat és üvegszilánkokat szórva szanaszét. Luke lebukott a legközelebbi támasztóláb takarásába és karjaival védte fejét a repeszektől. Majd megsüketült a robbanástól, ami narancsvörös lángnyelveket vetve bevilágította a környéket.

Különös mód egyáltalán nem ijedt meg a támadás hevesességétől. Most már értette, miért volt az a furcsa késztetése ébredés után, hogy kijöjjön levegőzni. Valószínűleg az erő figyelmeztette a bajra. Ösztönösen megérezte a veszélyt, csak azt nem tudta, konkrétan mire számíton. De mindez immáron lényegtelen. Mostantól a harcra és a túlélésre kell koncentrálnia. A birodalmi rajtaütés szerencsére nem úgy sikerült, ahogy a kitervelői elképzelték. Talán fel tudják tartóztatni a támadókat addig, míg Solo beindítja az űrhajót és elhúzhatnak innen.

– Megőrültél, öcskös? Gyere vissza...! – üvöltött rá Han a rámpa mellől.

A koréliei a fejét csóválta a fiatalember meggondolatlansága miatt. Mi a sztangot csinál ez a kölyök? Még képes és megöleti magát! Ki tudja, hány szakasz birodalmi rohamosztagos lapulhat a telep körül, ők meg alig másfél tucatnyian vannak. Az egyetlen esélyük az életben maradásra az, ha mielőbb felszállnak a Falconnal és fedezőtüzet zúdítanak az erdősegre, hogy megkönnyítsék a barakk körül harcoló maroknyi lázadó dolgát. Aztán elhúznak erről a nyavalyás bolygóról és leszállítják a hercegnőt a yavini felkelőknek.

Skywalker négykézláb mászott vissza hozzájuk, fiatal arcán kissé sápadt tekintettel.

– Luke! Jól vagy...? – mérte végig a csempész, sérüléseket keresve rajta. A srác kirázta hajából a szilánkokat és lebiggyesztette száját.

– Aha! Fel kell szállnunk, mielőtt szitává lőnek minket!

– Szívemből beszélsz!

Han elhasználta a pisztolyában lévő energiát, ezért lebukott tárat cserélni.

– Csubi! Indítsd be a hajót és fedezz az alsó lövegekkel! Mi addig kihozzuk a hercegnőt, meg a robotokat!

A vuki kérdőn felhorkantott, fölfelé mutogatva. Solo azonban nem ért rá ilyen apróságokkal foglalkozni, mikor mindenfelől süvítettek a lézersugarak.

– Azzal ne törődj! Majd a menetszél lefújja! Eredj már! Fedezlek...!

Csubakka fürgén megkerülte társát és föltrappolt a rámpán a fedélzetre. Nyomban lézersugarak villantak északi irányból, próbálva leszedni a behemótot, de szerencsére csak a bundája perzselődött meg a veszélyesen közeli találatoktól, amik gellert kapva a páncélozott burkolaton, a talajba fúródtak Han és Luke közelében. A két férfi visszalőtt, alaposan megszórva a bokrok közül előmerészkedő, fehér páncélzatot viselő alakokat. Néhányat megsebesítettek, a többiek gyorsan visszahúzódtak a fatörzsek fedezékébe és átmenetileg letettek arról, hogy megrohanják a lázadók táborát.

A leszállótérség keleti oldalán ellenben egy csomó birodalmi katona bukkant fel a sűrűből, csatárláncban nyomulva előre a légisikló pattogva égő roncsai felé. Legalább negyvenen lehettek, a vihar kommandósok páncélozott egyenruhájában. Lézerpuskáikból folyamatosan lötték a fedezékbe kényszerülő lázadókat, egyenesen a Falcon irányába szaladva. Leddel kapitány azonban keményen megszórta őket az E–Webbel, sorra terítve le a katonákat, akik hirtelen jobbnak látták megfordulni és hanyatt–homlok visszamenekültek az erdő fái mögé. Tucatnyi halott és sebesült maradt utánuk a tisztáson. Amelyik kommandós megpróbált felállni vagy fedezékbe kúszni, azt a pocakos őrmester

precízen és könyörtelenül lelőtte. Ebben a csatában egyik fél sem kért és adott kegyelmet. Ezzel minden résztvevő pontosan tisztában volt.

Leddel szünet nélkül tüzelt, ide–oda forgatva a sorozatvetőt, hogy minél nagyobb területet fedjen le a pusztító sugarakkal és szinte cafatokra robbantotta a mező szélén sorakozó bokrokat és fatörzseket. Megfontolt véleménye szerint a gyalogosroham elkésettnek és taktikai szempontból teljességgel elhibázottnak bizonyult. Az elszenvedett veszteségek minden bizonnyal a helyzet újraértékelésére fogják kényszeríteni a támadás vezetőjét, addig pedig a felkelők időt nyernek és megpróbálhatnak kitörni a körülzárt táborból. Merthogy most már minden irányból érkeztek lövések a barakk és a hangárok környékén csoportosuló lázadók felé, arról árulkodva, hogy a birodalmiak bekerítették őket.

Luke a lakóépületet méregetve látta, hogy Narra és Bleker átvetődnek a homokzsákokon, a nyomukban két katonával, akik fedezni próbálták őket. A délkeleti tisztáson parkoló X–szárnyúak felé igyekeztek, lapos kúszásban mászva előre a fűben, olyan gyorsan, ahogy csak bírtak. Az egyik katonát rövidesen fejbe lőtték, a többiek viszont elérték a hangárokat, ahonnan meggörnyedve szaladtak tovább a Float Mist irányába. Ha sikerül felszállniuk, a levegőből fedezőtűzet nyithatnak, hogy megkönnyítsék a lent maradtak dolgát.

– Készen állsz, öcskös? – bökte oldalba Han, a barakk bejáratára mutatva. – Ki kell hoznunk Leiát!

– Gyerünk! – döntötte el Luke, nagy levegőt véve, mielőtt előrevetette volna magát.

A szíve már úgy dobogott, hogy majd kiugrott a mellkasából. Hát mindenhol harc árán kell távozniuk? Először a Tatuinról, aztán a Halálcsillagról és a Delléről, most meg a Budpockról? Kezdte magát üzőtt vadnak érezni és a felismerés csöppet sem volt ínyére.

A letaposott fűvön kúszva indultak el az épület felé, nem törődve a fölöttük elsűvítő élenkvörös nyalábokkal. A homokzsákok mögött lapuló katona fedezni próbálta őket, de rövidesen eltalálták a karját, ezért kénytelen volt lekucorodni a fedezék mögé.

Luke nem törődött a sebesült felkelővel, csak a hercegnő járt az eszében, akit otthagyt egyedül a hátsó szobában. Mi lesz, ha abból az irányból is megtámadják őket? A lánynak ugyan van fegyvere, de nincs nála tartalék tár. Vele kellett volna maradnia, hogy vigyázzon rá!

– Én itt maradok az ajtónál és tartom a frontot! – kiáltotta mögötte Solo. – Te hozd a nőt!

Luke nem válaszolt. Sebesen bekúszott a nyitva hagyott ajtón, ruhaujjával félresöpörve a padlót borító üvegcserepeket. Tudta, hogy a szilánkok nem fogják megsebezni, mert az ablakok biztonsági üvegből készültek. Ettől függetlenül próbált nem beletenyeregni az élesnek látszó darabkába.

A háta mögött újabb robbanás rázta meg a tábor. Egy páncéltörő rakéta vágódott az öreg fa alatti homokzsák fedezék oldalába és megölte Leddel kapitányt, meg az őrmestert, akik egészen mostanáig feltartották a keleti irányból támadó csapatokat. A magasra csapó homokfelhő betérítette a környéket, elfedve a darabokra szakadó emberi testek véres maradványait.

A Luke mögött igyekvő koréliai hanyatt fordult az ajtóban és megeresztett néhány lövést az ellenség felé. Közben arra gondolt, milyen kár lenne a hajójáért, ha abba is belelőnének a birodalmiak egy rakétát. Az öreglány azt már nem bírná ki, elvégre nem csatahajó páncélzattal szerelték föl. A helyzetük kétségbeejtőnek tűnt, látva a sorra eleső felkelő katonákat és a minden irányból záporozó lézersugarakat. Legalább ötszörös túlerőben voltak a támadóik. Még egy–két perc és mindennek vége. Szóval addigra el kéne tűnniük innen. Hol a sztangban van már a hercegnő?

Leia Organa eközben egyedül próbálta feltartóztatni a nyugati irányból közeledő tucatnyi vihar kommandóst, akik a latrina takarásában igyekeztek a barakk hátsó bejárata felé, megkerülve a szemétdombot. Ezen az oldalon senki sem volt rajta kívül, mert a sziréna bőgése a másik oldalra csalta a tábor lakóit, ahol a zajok alapján rövidesen parázs tűzharc bontakozott ki a ködös leszállópálya környékén.

A lány a riasztó üvöltésére ébredt, majd kiesve az ágyból. Nyomban tudta, hogy megtámadták őket. Azon meg se lepődött, hogy Luke nincs a szobában. Valahogy érezte, a fiú már odakint van és nem ér rá vele foglalkozni. Tehát egyedül kell kijuttatnia Artút az épületből, hogy biztonságban elérje a Millennium Falcont. Mert a droid az első, a benne lévő adatok miatt. Nem kerülhet az ellenség kezébe, ahogy a nála lévő holodiszk sem.

Lerúgta magáról a takarót, s áldotta óvatosságát, meg persze a hideg éjszakát, amiért a szabadidőruhájában aludt. Fogta az asztalon heverő E-11-es lézerpuskát és kilesett az ablakon. Épp időben ahhoz, hogy meglássa a barakk felé szaladó tucatnyi vihar kommandóst. Birodalmiak! Ezek meg hogy kerültek ide? Jeges félelem szorította össze a szívét, mert az volt az első gondolata, hogy az ellenség követte őket a Budpockig.

Ha elérik a hátsó ajtót és bejutnak, hátba támadhatják a túloldali védőket. Reszkető kézzel kibiztosította fegyverét, gondosan célzott és löni kezdett rájuk az ablakon keresztül. A vékony, egyrétegű üveglap darabokra robbant előtte, mindenfelé röpködtek az üvegszilánkok. Az élen haladó két katonát sikerült leterítenie, mire a többiek hasra vetették magukat és szórványosan visszalöttek, fedezékbe kényszerítve a lányt. Odakintről, a leszállópálya irányából hatalmas detonáció hallatszott, s Leia csupán remélni tudta, hogy nem a Falcont meg a barátait szedte ízekre valami csúnya nagy bomba. Annyi nehézség és megpróbáltatás után igazságtalan lenne a sorstól, ha most vesznének oda, közvetlenül a cél előtt.

– Ó, te jószágos...! Megtámadtak minket...! – sopánkodott mellette Thripio, próbálva egészen a sarokba húzódni az ablakon átsűrítő lézernyalábok elől. A becsapódó lövések nagy lyukakat robbantottak a deszkafalba, égő forgácsokkal szórva tele a helyiséget.

– Csak nyugalom! – kiáltott rá Leia, próbálva megőrizni higgadságát. – Fogd a cuccokat és menjetek Artúval a hajóhoz! Fedezlek titeket!

Kiterelte a szobából a két robotot a folyosóra. Aztán újra megeresztett egy sorozatot a kúszva közeledő fehér páncélos alakok irányába, hogy lelassítsa előrenyomulásukat. Az egyik katona feltérdelt egy bokor mögül, a vállán páncéltörő rakétával és megcélolta az épületet. Leia az utolsó pillanatban lelőtte a fickót, de tudta, ezzel csak néhány másodpercet nyert legfeljebb. Rövidesen átveszi a fegyvert valamelyik társa és szét fogják löni a gerendaházat. Nem lenne jó akkor még itt tartózkodnia a hátsó helyiségben. Ezt az épületet nem erődítménynek tervezték, szóval ha beszorítják őket ide, elvágva az úrhajóktól esélyük sem lesz kitartani a birodalmi csapatok ellen.

Kiugrott a folyosóra, hogy kövesse a droidokat, de a szitává lőtt hátsó ajtón befelé záporozó sugarak visszakényszerítették a szobába. A támadók olyan pergőtűzet zúdítottak a barakk hátsó részére, hogy nem tehetett mást, kénytelen volt lehasalni a padlóra és kúszva elindulni kifelé. Elnézve az előtte totyogó tolmácsrobot lábai között, meglátta Lukeot, amint bekúszik az elülső ajtón, feléje igyekezve.

– Leia! – kiáltotta a férfi, egyszerre megkönnyebbülten és aggódva.

Feje fölött lézernyalábok csapódtak a közfalba, kirobbantva néhány deszkát a helyéből és port, meg forgácsot szórva a srác hátára. Úgy tűnik, a másik oldalon sem jobb a helyzet, mint hátul.

– Luke!

A hercegnő fejét lehajtva, egészen a padlóra lapulva kúszott ki a folyosóra és indult el a fiú irányába. Csupán remélni tudta, hogy a hátsó ajtón besüvítő sugarak elkerülik majd. Nem lenne jó, ha fenékbe lőnék a birodalmiak menekülés közben.

A következő másodpercben egy hatalmas robbanás rázta meg a fagerendákból ácsolt épületet és nagy recsegés, ropogás kíséretében a fal egy része, valamint a mennyezet néhány darabja lezuhant. Leia érezte, hogy maga alá temeti a törmelék. Valami kemény erősen megütötte a lábait, a hátát és a tarkóját. Aztán minden elsötétült a számára.

– Ne...! Leia...!

A hosszú folyosó túlsó végén Skywalker fölpattant, feledve minden óvatosságát és futva indult a hercegnőhöz, félrelökve a félúton járó Thripiót és a vadul csipogó Artu Detút. A tolmácsrobot elejtette a magával cipelt szatyrokat, mindenféle holmik gurultak szerteszét a csomagokból. Luke belerohant a porba és füstbe, nem törődve a falakon felfutó lángokkal és térdre rogyott a törmelékkupac előtt.

– Leia...!

Egy törékeny alak feküdt a padlón, szinte teljesen betemetődve megperzselődött fatörmelékkel. Oldalról ráborult egy csomó deszka és szigetelőlemez. Nem mozdult, kis kezében még görcsösen szorongatta az E–11-es lézerpuskát. Halottnak látszott. Mögötte a robbanás beomlasztotta a hátsó ajtóhoz vezető utat, elégséges fedezéket nyújtva az odakint lévő kommandósokkal szemben. A szobájuk és a vele szomszédos helyiség gyakorlatilag megsemmisült. Lángok csaptak föl a bútorok maradványai közül, hangos ropogással.

Luke szívébe lüktető fájdalom hasított, miközben félrelökdöste a nő hátára esett deszkadarabokat és lekaparta róla a törmelékeket. Még csengett a füle a detonációtól, de észre sem vette. Egyedül a lány járt az eszében, akit hiába szólóngatott, meg se moccant. A kezét megragadva kihúzta a romok alól, majd óvatosan a hátára fordította. Nem halhatott meg! Az nem lehet, hogy így érjen véget...!

– Leia...! Jól vagy...?

Maga felé fordította a nő félrehanyatló fejét. A bájos arc most furcsán sápadtnak, ugyanakkor békésnek tűnt a rátapadó koszfoltok alatt. Nem látszott rajta fájdalom, de életre utaló jelek sem. Idegesen kitapogatta a nyaki ütőerét, ám semmit sem érzett. Talán csak leesett a vérnyomása. Vagy túlságosan remeg a keze a harctéri stressztől, azért nem tudja kitapintani. Nem lévén jobb ötlete, adott neki egy pofont, remélve, hogy ezzel magához térítheti. A múltkor bevált a módszer, de most nem. Leia feje félrebillent, aztán semmi...

Kapkodva végigtapogatta a testét. Sérüléseket keresett rajta, ám egyet sem talált. Keze, lába, törzse látszólag ép volt, sehol sem látott vérfoltot vagy nyílt sebet. Csak a szabadidőruhája szakadt el néhány helyen. Valószínűleg elájult a rázuhanó törmelékektől. De akkor miért nem lélegzik?

– Térj magadhoz...! – rázta meg a vállánál fogva, egyre idegesebben.

Lehajolt hozzá, fülét a nő orrához szorítva, ám semmit sem hallott az odakint tomboló csatazaj miatt. Mellette recsegve, ropogva égett a barakk hátsó része. Egyre sűrűsödő füst töltötte meg a folyosót, már alig látott tőle. Tudta, hogy sürgősen el kell hagyniuk az épületet, mielőtt még rosszabbra fordul a helyzet. Egy biztos. Akár életben van a lány, akár halott, semmiképp sem fogja itt hagyni a birodalmiaknak. Azok után, amiken együtt keresztülmentek, nem engedheti, hogy fogságba essen. Marad tehát a cipekedés.

Tokjába csúsztatva pisztolyát és a vállánál, meg a térhajlatánál alá nyúlva, ölbe vette védencét. Mély levegőt vett, próbálva visszatartani a köhögést a torkát kaparó, szemét csípő füst miatt és nagy nehezen talpra küzdötte magát. A lány kicsit nehezebbnek bizonyult, mint várta, de könnyebbnek, mint amekkora súllyal még elboldogult volna. Érdemes volt egész életében rendszeresen tornáznia és edzeni az izomzatát. De azt sose

gondolta volna, hogy egyszer majd egy eszméletlen hercegnőt kell ölben cipelve kimentenie egy égő épületből. Más körülmények között mosolygott volna a helyzeten, ám ezúttal túlságosan lekötötte figyelmét a hölgy iránti aggodalom, hogysem a régen látott kalandfilmek elcsépeelt jelenetei jussanak eszébe. Ez itt a valóság és épp a fejére készül omlani a tető. Szóval igyekeznie kell.

Magához szorítva az ernyedtestet, végigbotorkált a füstbe burkolózó folyosón a kijárat felé. Organa bal karja lehullott a mellkasáról és szabadon lógva a falnak ütődött, mikor el kellett fordulnia, hogy kirúghassa a szitává lőtt ajtólapot. Solo és a két droid már odakint voltak, a homokzsákok fedezékében és csak őket várták. A koréliai egyik kezében pisztollyal, a másikban lézerkarabéllyal lövöldözött, sorra leszedve a látóterébe merészkedő vihar kommandósokat. Velük szemben a Falcon hasából leeresztett sugárágyú is folyamatosan tüzelt, távol tartva az északi irányból rohamozó ellenséget.

– Mi van vele? Él még? – kérdezte Han, futó pillantást vetve az ájultnak tűnő királynőre.

Aztán ledobta a kiürült energiacellájú karabélyt és fölkapott egy másikat, folytatva a harcot. A környék már tele volt holtestekkel és haldoklókkal, de egyáltalán nem úgy tűnt, mintha fogyatkoznának az ostromlók. Sőt, inkább szaporodtak.

Míg a kölyök odabent vacakolt a lánnyal, ő kénytelen volt egymaga tartani az állást a jelentős túlerőben lévő ellenséggel szemben. A pilótafülkében ügyködő Csubakka és a csempészhajó lövegei valamelyest megkönnyítették a dolgát, de pontosan tudta, ezzel csak kis időt nyertek. Már rég a fedélzeten kéne lenniük és az indulásra koncentrálni, mielőtt bekapnak egy vállról indítható rakétát.

– Nem tudom! Eszméletlen!

Luke szétnézett, azon tűnődve egy pillanatig, mit csináljon. Vajon biztonságos volna odarohannia a teherhajó rámpájához, karjaiban a nővel? A fegyvere nélkül igen sebezhetőnek érezte magát. De talán sikerülhet, ha a társai fedezni tudják.

Déli irányból hajtóművek dübörgése árasztotta el az erdőt. A Float Mist épp behúzta rakodórámpáját és fedélzeti fegyvereiből szakadatlanul tüzelve, lassan fölemelkedett a levegőbe. Valamivel odébb a két X–szárnyú is begyújtotta motorjait és startolni készült. Sebesült felkelő katonák rohantak a Rapid Disc hangárja felé, egymást támogatva. Kord Fullress fedezte őket, mindkét kezében egy–egy puskával.

Ezek szerint a lázadók feladják a támaszpontjukat és aki él még, az menekül a túlerőben lévő császáriak elől. Ha nem sietnek, ők lesznek az utolsók, akik felszállhatnak a bolygóról.

Egy lézersugár csapódott a falba mellette, majdnem eltalálva a hercegnő fejét. Luke gyorsan leguggolt vele a fedezék mögé, aztán gondolt egyet és a bal vállára emelte a lányt, hogy felszabaduljon a jobbjára. Amint megvolt, leakasztotta övéről a fénykardját és bekapcsolta. Mélyeket lélegezve a kinti tiszta levegőből, próbálta magába szívni az erőt, hogy képes legyen arra, amit tennie kell a megmenekülésük érdekében. A vállára nehezedő Organa súlya ugyan akadályozni fogja a mozgásban, de legalább kivédheti kardjával a feljükk tartó lézersugarakat. Úgy, ahogy az elmúlt napokban gyakorolta.

– Mennünk kéne! – kiáltotta Solo, durván megtaszítva a tanácstalanul tébláboló Thripiót. – Gyerünk, aranypofa! Szedd a lábad...!

– Jaj, Készítőm! Segíts! – imádkozott rémülten a tolmácsrobot. – Annyira utálok a lövöldözést!

Még mindig makacsul szorongatva a rábízott szatyrokat, bennük a maradék holmikkal, amiket nem veszített el út közben, a függén előreguruló R2–es nyomába eredt. A kapitány ott loholt közvetlenül a nyomukban, szakadatlanul tüzelve felforrósodott pisztolyából. A karabélyt inkább eldobta, mert alig maradt benne töltés. Integetve jelzett Csubinak, hogy fedezze őket, keletre koncentrálna a lézertüzet. Az övé az északi oldal.

Újabb robbanás rázta meg a környéket, amikor egy páncéltörő rakéta vágódott a Float Mist tatjába, előrelokkve a szögletes gépet az üres hangár irányába. Parker kapitány megpróbálta stabilizálni a rakomány miatt nehézkesen reagáló járművét, de a hajtóművek megsemmisültek és már semmit sem tehetett, hogy megakadályozza a katasztrófát. A füstöt okádó teherhajó – roncsdarabokat szórva szerteszét – nekirepült a felfújható épület tetejének, szétszagatva azt. Majd éktelen recsenéssel keményen a talajnak csapódott és félig becsúszott a hangárba. Zuhanás közben kis híján halálra gázolta a Rapid Disc felé tartó utolsó felkelőket, akik alig tudtak kitérni a sebesen közeledő fémtömeg útjából.

Luke csak ennyit látott a Float Mist pusztulásából, aztán inkább a lába elé nézett és rohant, hogy mielőbb a Falcon feljárójához érjen. A vállán lógó lány ernyedte teste ide-oda himbálózott rajta, ezért a mellkasához szorította bal kézzel a lábait. Most valahogy könnyebbnek tűnt a súlya, mint amikor az ölében tartotta. Talán az erő tette, ami végre átjárta a végtagjait és higgadt önbizalommal töltötte el a kritikus pillanatokban. Amint a fedélzetre ér a nővel, haladéktalanul meg kell kezdenie az újraélesztését, mielőtt komolyabb károsodás érné a légzésleállítás miatt.

A barakk és az űrhajó közti nyolc méteres távot néhány másodperc alatt sikerült megtennie. Megelőzte a két robotot, meg a lemaradó koréllait, aki fedezni próbálta őket. A kardja gyors suhintásaival kivédett három neki szánt lézernyalábot, olyan könnyedséggel, mintha csak gyakorolna. Oda sem kellett néznie hozzá, egyszerűen érezte, mikor és honnan érkeznek a lövések. Aztán körül sem pillantva elsőként szaladt föl a rámpán a Falcon biztonságába.

– Mozogjatok már! – üvöltött rá Han a szerinte túlságosan lassú droidokra.

A feljáró előtt megtorpanva leadott néhány lövést a távolban mozgó fehér páncélos alakokra, de a pisztoly energiacellája kiürült. Tokjába csúsztotta a DL-44–est, nem törődve azzal, hogy szinte füstöl a forróságtól és a rámpa aljánál ügyletenkedő asztroszer mögé lépett. Nagy erővel feltolta rajta a robotot, ami felvisített meglepetésében, mert hátulról nekiütközött az előtte totyogó társának és majdnem fellökte azt.

– Jaj, Artu! Mit csinálsz? – méltatlankodott az arany színű droid, megfordulva az átjáróban. – Nem tudsz vigyázni...?

Amíg ők perlekedtek, Solo bezárta a zsilipajtót és előreszaladt a pilótafülkébe. A hajó gyomrából közben ismerős morgás, majd fülsértő dübörgés hangzott fel, ahogy a másodpilótája bekapcsolta a hajtóműveket, készen a vészindításra. Remélhetőleg ők nem fognak úgy járni, mint Taya Parker teherszállítója.

– Mehetünk, Csubi! Emeled föl és tűnjünk innen! – kiáltotta futás közben.

Lukeot és Leiát sehol sem látta, de feltételezte, hogy a kölyök hátravitte a lányt. Bár sajnálta a hercegnőt és nyugtalansággal töltötte el a gondolat, hogy esetleg meghalt az előbb, most mégsem tudott vele foglalkozni. Ki kell vinnie a hajót ebből a völgyből, mielőtt szétrobbantják őket a birodalmiak. Skywalker majd gondoskodik a csajról és megmenti, ha lehetséges. Ebben úgylis van már némi gyakorlata.

* * *

Nem lévén jobb ötlete, Luke egyenesen a hálókabinba vitte a hercegnőt és óvatosan a priccsére fektette, menet közben akasztva vissza övére a jó szolgálatot tett kardját. Leia a rázkódás és csatazaj ellenére továbbra is eszméletlen maradt. A fiatal ember felidézte magában az iskolai életmentő tanfolyamon tanultakat, miközben odaülve mellé, újra kitapogatta nyaki ütőerét. Mintha halványan dobogott volna a szíve? Vagy csak az űrhajó rázkódott meg a felszállás során? Most mit tegyen? Alkalmazzon szívmasszázszt vagy próbálkozzon mesterséges lélegeztetéssel? Próbált tervszerűen cselekedni, miközben egyre komolyabb aggodalom emésztette a szeretett lény iránt, aki egyedül rá számíthatott

ezekben a kritikus pillanatokban.

Végül úgy döntött, hogy megpróbál némi levegőt pumpálni a tüdejébe. Kinyitotta a lány száját, ellenőrizve, hogy a nyelve nem zárja el a nyelőcsövet és összefogta az orrszárnyait. Aztán nagy levegőt véve belefújta a torkába, úgy ahogy tanulta. Sosem kellett még ilyesmit csinálnia, de forrón remélte, hogy sikerrel jár. Más lehetőséget el sem tudott képzelni pillanatnyilag.

Leia ajka szokatlanul hűs volt és puha. Valahogy egészen más, mint korábban, amikor megcsókolták egymást. Valószínűleg az elernyedtt izmok miatt, ismerte föl rémülten. Mintha egy halottat csókolt volna. Kényszerítenie kellett magát, hogy kizárja elméjéből a dermesztő lehetőséget és inkább várt egy kicsit, a beinduló légzésére fűelve.

– Gyerünk már! Lélegezz...!

Sajnos semmit sem hallott, főként a hajtóműdübörgés miatt, ezért megismételte a befúvást. Mivel a nyakán továbbra sem érezte a pulzusát, gondolt egyet és jobb kezét a ruhája alá csúsztatta, a szívére. Ehhez le kellett húznia elől a cipzárat és kigombolni az ingét. Leia bőre mintha hűvösebbnek tűnt volna a kelleténél. Aztán tapogatózó ujjai alatt megdobbant valami, ami csakis a szíve lehetett és a felismerés éledő reménnyel töltötte el a fiatalembert.

– Jól van, Leia! Ez az! Ne add fel! – suttogta idegesen.

Mivel a nő feje félrebillent a párnán, amíg a ruháival bajlódott, gyöngéden visszafordította és megint belefújta a szájába. Fogalma sem volt, meddig kell ezt folytatnia, mire beindul a légzése és sikerül magához térítenie. De szilárdan eltökélte, hogy nem fogja föladni. Ha kell, órákig küzdeni fog az életéért. Owen bácsin és Beru nénin nem segíthetett. Ben Kenobi meghalt, hogy ő élhessen és tehetetlenül kellett végignéznie, amint lesújt rá Darth Vader fénykardja. De Leiát nem fogja cserben hagyni!

Az addig ernyedten heverő test hirtelen megrándult, mintha áramütés érte volna. A hercegnő szemei felnyíltak és igencsak elkerekedtek a csodálkozástól.

Leia Organa arra tért magához, hogy a Falcon hálófülkéjében hever és az ifjú Skywalker vadul csókolja nagyra tátott száját, úgy szuszogva közben, mint egy hosszútávfutó. Forró lehelete a torkán át a tüdejébe hatol, felfrissítve benne az elhasznált levegőt. Közben pedig a bal mellét tapogatja a szétnyitott ruha alatt. A feje zúgott a fájdalomtól, majd megfulladt az oxigénhiánytól és szörnyen pocskékul érezte magát. Erre a srác gátlástalanul letapizza és lesmárolja, visszaélve a helyzettel!

Felköhögött, két kezével próbálva ellökni magától a tolakodó fiatalembert, de karjai olyan erőtlének voltak, hogy felemelni is alig bírta őket. Az még csak rendben van, hogy fülig szerelmes belé, viszont csókolhatna gyöngédebben is!

Luke abbahagyta a lélegeztetést és megkönnyebbülten bámult a hercegnő fátyolos, barna szemeibe. Végre visszatért az ájulásból! Húha! Sikerült magához térítenie a lányt! Hála az erőnek, hogy nem veszítette el őt!

– Mi... mi történt? – kérdezte akadozó nyelvvvel Leia.

Baljával megkapaszkodott a fiú nyakában és hörögve kapkodta a levegőt, majd elszedülve az erőlködéstől. Agyában összekavarodtak a korábbi emlékek a hajnali támadásról és a lövöldözésről a barakkban. Aztán mintha rászakadt volna a földem és volt egy robbanás is... nem tudta biztosan. Nyilván Luke mentette meg, sokadjára már az elmúlt napokban és ő hozta fel az űrhajóra. Milyen bátor férfi...!

– Na végre! Örülök, hogy él! – mondta Skywalker, biztatóan rámosolyogva.

A Falcon megrázkódott alattuk, mert találat érte az alsó részét és bal felé megdőlt velük a fedélzet. Robbanások hallatszottak, majd karistoló hangok, mikor az YT-1300-as hasa nekiütközött a környező erdő fáinak és felszállás közben leborotválta a lombkoronát. Dübörögtek a hajtóművek, tüzeltek a lézerágyúk, egy vuki üvöltött dühösen a pilótafülkében, de a hálókabinban meghúzódó két fiatal csak egymásra figyelt, rémülten

összekapaszkodva a fekvőhelyen.

– Próbáltam fedezni a robotokat! – motyogta a lány elhaló hangon. – Artu biztonságban van...?

– Igen, de most ne vele törődjön! – simogatta meg a kosztól maszatos arcát Luke gyöngéden. Látszott rajta, mennyire örül, hogy életben látja őt.

– Megsérült valahol?

– Mindenem nagyon fáj! De főleg a fejem és a hátam. – fészkelődött nyugtalanul az ágyon Leia.

Próbálta felmérni a teste állapotát, bal kezével a homlokát tapogatva, ami szédítően lüktetett. Mintha kalapáccsal ütogették volna korábban.

– Azért, mert betemette a törmelék. Lehet, hogy agyrázkódása van. – tájékoztatta Skywalker, még mindig egészen fölé hajolva.

A lány lenézett a szétnyitott ruhájára és mutatóujjával diszkrétan megbökte a férfi kezét, ami valahogy ott felejtődött a bőrén, intim közelségben a kebléhez. Vajon mit keresett ott a srác?

– Levenné a kezét a mellemről? – kérdezte kissé neheztelően.

– Ja! Bocsánat! – Luke úgy kapta el onnan a tenyerét, mintha forró vaslapra támaszkodott volna. – A szívverését néztem!

Leia összehúzta magán az inget és akadozó mozdulatokkal nekilátott begombolni, szemérmesen takargatva magát. Fogalma sincs, mennyit látott belőle a fiú, de nem is akart most erre gondolni. Azok után, hogy a Dellén együtt aludt vele meztelenül, különben sem volt értelme ügyet csinálni a dologból.

– Azt a csuklómon és a nyakamon is kitapinthatta volna!

– Próbáltam, de nagyon gyenge volt a pulzusa. – védekezett felegyenesedve mellőle a férfi és kissé hátrébb húzódott az ágy szélén. – Azt hittem, meghalt, Leia!

A hangjában annyi aggodalom és féltés csendült, hogy a hercegnő megsajnálta. Persze, hogy mindent megtett a megmentése érdekében, hiszen szerelmes belé. Ő meg ilyen csekélységekben duzzog, mint egy elkényeztetett, sértődös kislány. Meg se kellett volna említenie a csuklótáji ütőeret neki. Ha Luke nincs, ő már halott lenne vagy a birodalmi kommandósok fogságába esett volna.

Elszégyellte magát a viselkedése miatt, amiért megint azt feltételezte a srácról, hogy képes lenne visszaélni a helyzetével. Szerette volna elmondani a fiatalembernek, hogy nem zavarja, ha a ruhája alá nyúl. De szerencsére még időben észébe jutott, hogy ez a mentegetőzés csak még ostobábban és félreérthetőbben hangzana jelen helyzetben. Így inkább nem szólt semmit. Fölhúzta a ruhája cipzárját és nyögve az oldalára fordult, mert lüktető fájdalmat érzett a hátában, a bal lábszárában és a hátsójában. Jó alaposan fenéken billentették a császáriak, az már igaz. Kész csoda, hogy túlélte a robbanást.

– Köszönöm, hogy megmentett, Luke...! Megint...! – válaszolta, a hátát, majd a farizmait tapogatva óvatosan.

Őszintén szólva nyomorultul érezte magát, de nem akarta kimutatni a fiú előtt, mennyire kikészítették a történetek. Ennél sokkal rosszabbakat is kibírt már az elmúlt hetekben.

– Ahányszor csak szükséges! – mosolygott rá félszegen Luke és barátságosan megsimogatta combját.

Mivel valami recsegett, ropogott az egyik zsebében, Leia belenyúlt és aggódva húzta ki az összetört műanyag tokot, amiben a holodiszkot őrizte féltő gonddal.

– Jaj, ne...! – nyögte elsápadva, ahogy kivette a tartóból az összekaristolt felszínű lemezt. – Az adatok...!

Kétségbeesett pillantást vetett Skywalkerre.

– Ez végig magánál volt?

– Vigyázni akartam rá...! Még jó, hogy van belőle egy másolat Artu memóriájában...!

A következő pillanatban megreccsent a hálókabin bejárata melletti belső hírközlő, magára vonva figyelmüket. Han Solo figyelmeztette őket, hogy még egyáltalán nincs vége a táncnak.

– Kössétek be magatokat és kapaszkodjatok! Bukóforduló következik!

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

A kapitány akkor ért a pilótafülkébe, mikor Csubakka fél kézzel hátrahúzta a kormányművet, fölemelve az űrhajót a tisztásról. Másik mancsával az alsó lézerágyút irányította, folyamatosan tűz alatt tartva a környékét. A felkelők barakkja már javában égett mellettük, körülötte halottak heverték a letaposott fűben. A sűrűsödő füst egyre jobban betérítette az ideiglenes bázis környékét, alig tíz–tizenöt méterre csökkentve a látótávolságot. A telepet megtámadó birodalmi csapatok átmenetileg visszavonultak a fák és az épületek takarásába, nem akarván elesni a hajóágyúk sorozataitól.

A két X–szárnyú a tábor fölött lebegett, egymás mellett és lassan körbefordultak a levegőben. Nagyjából öt méteres magasságból szisztematikusan végigpásztázták a környező erdőséget a szárnyvégeikre szerelt nagy teljesítményű lövegeikkel. Pilótáik nem válogattak a célpontok között és nem takarékoskodtak az energiával. Arhul Narra parancsára masszív zárótűzet zúdítottak a még élő vihar kommandósokra, akik azt se tudták, hova meneküljenek a pusztítás elől. Több száz méter sugarú körben hullottak a levelek, törtek az ágak és sorra dőltek ki a fiatalabb fák mindenfelé. A korhadó aljnövényzet szinte felrobbant a becsapódások nyomán, levél és sárgeszíreket vetve a magasba. A birodalmi katonák közül csak azok maradtak életben, akik a lángoló barakk takarásába húzódtak a területen végigsöprő tűzvihar útjából.

A hangárépületre zuhant Float Mist személyzete nem jelentkezett, hiába hívta őket Arhul rádión. A füstöt okádó hajótörzs mellett végül megjelent két alak, egymást támogatva. Parker kapitány és a navigátora, akiknek valahogy sikerült kijutniuk a roncsból a pilótafülke ablakán keresztül és a déli hangárban felszálláshoz készülődő Rapid Dischez igyekeztek.

Az YT–1200–as teherhajó sivító hajtóművekkel kilebegett a felfújható épületből, aminek keleti oldala már kezdett összeomlani a találatoktól, ahogy a légzsákok leeresztettek. Pilótája észrevette a két embert és lefékezte a bárkát, finoman leültetve azt a támlábaira a tisztás közepén. Nyílt a rámpa, a túlélők felszaladtak a fedélzetre. Aztán máris újra fölemelkedtek, utolsóként a bázisról. Ha valaki hátramaradt odalent, annak semmi esélye immáron a menekülésre.

– Átveszem! – vakkantotta Solo, lehuppanva ülésére.

Megragadta a szarvkormányt és elfordította a csészealját, nehogy beleütközzenek a szemközti öreg fába. Ami azzal a következménnyel járt, hogy a hajó bal oldala nyomódott bele egy másik fa lombkoronájába. Ágak és levelek karistolták végig a burkolatot, mire Hannak lebiggyedt a szája széle. Utálta meghúzni az öreglány oldalát.

Ebben a pillanatban hangos csattanással lézersorozatok vágódtak az űrhajó hasába, jobbra ártalmatlanul pattogva le a horpadozott burkolatról. Viszont az egyik megrongálta a hátrafelé fordított Ax–108–as automata lézerágyú szervomotorját, megbénítva azt. Csubakka üvöltve magyarázta, hogy nem tud egyszerre minden irányba tüzelni az ágyúkkal, mert csak két keze van. Ráadásul a szétlőtt külső kamerák miatt nem is látja a tat felől támadó ellenséget, így nem csoda, hogy tönkre tudták tenni az alsó löveget a birodalmiak.

– Tudom! Tudom...! Én is kezdem unni, hogy folyton dízsorútöz közepette távozunk!

Attól való félelmében, hogy bármikor eltalálhatja őket egy páncéltörő rakéta, a koréiai habozás nélkül gázt adott, még mielőtt kellő magasságba emelkedtek volna. Minél hamarabb kikerülnek a lövonalból, annál jobb nekik. A Millennium Falcon dübörgő hajtóművekkel meglódult, keleti irányba mozdulva a parányi tisztásról. Átrepült a légisikló füstölő maradványai fölött, aztán az elülső nyúlványai szinte azonnal beleütköztek a legközelebbi fa lombozatába, miközben letarolva az ágakat elhúztak a két X–szárnyú mellett. Az űrhajó megrázkódott, a konzolon egy csomó műszer villogni és visítani kezdett, teljessé téve a zűrzavart. Egy dús lombú faág csapódott az elülső szélvédőnek. Pirosas gyümölcsök kenődtek szét az acélüvegtáblákon, lédús nedveik elmaszatolt vérfoltokat hagytak rajta. Aztán sikerült az erdő fölé emelkedniük és abbamaradt a szörnyű csikorgás, súrlódás.

Ez volt a legpocsékabb felszállás, amit Han valaha is végrehajtott, de a lényeg, hogy túléltek a rajtaütést és egészen voltak. Nagyjából, remélhetőleg. Mögöttük elmaradt a gomolygó füstfelhőbe burkolózó leszállópálya, az egymásra lövöldöző felkelőkkel és birodalmiakkal együtt. Viszont volt még egy probléma, amit sürgősen meg kellett oldaniuk, mielőtt nekivágnának a világűrnek.

A teherhajót borító álcázóháló ugyanis az egyre növekvő sebesség kiváltotta menetszél ellenére sem óhajtott leválni róluk. Solo előrehajolva kipillantott a bal felső ablakon a tetőre. A terepszínű háló hátracsúszott az elülső nyúlványokról a tányérantennára és a felső Dennia–löveg előre néző ikercsőveire. Örültség lett volna megállni valahol és felküldeni a tetőre Csubit vagy Lukeot, szedjék le azt a vackot és dobják a dzsungelbe. Annál is inkább, mert a radaron tucatnyi villogó pont jelent meg ugyanekkor, déli irányból közeledve az égen. Egy századnyi vadászgép, amiket a földi csapatok támogatására küldtek a névtelen völgybe, hogy itt marasztalják a lázadók hajóit. Épp áthúztak a hágó felett, négy rajra válva. Fél percen belül lőtávolságba érnek.

Nincs más hátra, muszáj kipróbálni egy űrjáró trükköt, hogy megszabadítsa az öreglányt a fölöslegessé vált álcájától. Bal kézzel a fejére igazította fülhallgatós mikrofonját és bekapcsolta az interkomot.

– Kössétek be magatokat és kapaszkodjatok! Bukóforduló következik! – tájékoztatta utasait, a kelleténél kissé hangosabban.

Csubakka panaszosan felüvöltött mellette, gyorsan becsatolva magát nyikorgó ülésébe. Az alsó lézerágyút és a leszállótámokat már visszahúzta a hajótestbe, szőrös karjaival pedig a műszerpult szélébe kapaszkodott. A vuki utálta az ilyen alacsonyan végrehajtott műrepülő manővereket. Még mindig csak száz méterre voltak a talajtól és nem úgy nézett ki, mintha a kapitány nagyon igyekezne a világűr biztonsága felé.

– Nyughass már! Tudom, mit csinálók!

Han is bekötötte magát fél kézzel, aztán nagy levegőt vett és erősen megszorította a kormányrudat. Ha elszámítja magát a forduló közben, az erdőben fognak kikötni, apró darabokban. Előttük egyre emelkedett a táj, ahogy a völgy széléhez értek. Egy fákkal borított, legalább ezer méteres hegycsúcs tornyosult föléjük, árnyékot vetve a teherhajóra. Gondosan visszavette a sebességet és egészen hátrahúzta a kormányt a hasáig. A Millennium Falcon csinált egy nagy ívű hátra bukfencet, amely során az álcázóháló lecsúszott a tányérantennáról, majd az ágyúcsövekről és elvitorlázott a szélben.

A kapitány tudta, ez a manőver csak akkor lehet sikeres, ha viszonylag lassan hajtja végre és elég időt hagy a hálónak a leválásra. A túl erős menetszél megakadályozta volna a dolgot. Viszont az alacsony sebesség miatt a centrifugális erő nem tartotta meg a helyükön a tárgyakat az űrhajóban. A tehetetlenségi csillapítómező generátorokat pedig gondosan kikapcsolta, hogy a burkolaton túlnyúló mesterséges gravitáció ne húzza vissza a hálót a tetőre. Így a fedélzeten minden holmi, ami nem volt megfelelően lerögzítve,

azonnal elszabadult és ide–oda csapódott a fémfalak között. Csörömpölés, puffanások, valamint két droid rémült tiltakozása hallatszott hátulról.

– Ó, szentséges tervezőasztal! Mit vétettem, hogy ilyen szörnyűségeket kell kiállnom?

A költői kérdésre ideges csipogás volt a válasz.

Han a bukfenc lefelé tartó ívéhez érve egy gyors félorsóval visszafordította az űrhajót és gázt adott a hajtóműveknek.

– Ez simán ment! Most pedig húzzunk innen!

Újra a völgy közepe felé száguldottak, ahol a két vadászgép és az YT–1200–as már kiemelkedett a feketés füstfelhőből. Mire odaérnek, a birodalmiak is a nyakukon lesznek. Három az egy ellen nem is rossz arány, a korábbi ütközetekhez képest. Amíg alacsonyan maradnak, a TIE vadászok csak felülről támadhatják őket. Így legalább védve lesz a teherhajó hasa, amit nyilván megviseltek a felszállás viszontagságai.

– Csubi, menj a felső lövegtoronyba! – utasította valamivel higgadtabban a társát.

A vuki megkönnyebbülten csatolta ki magát foteljéből és torokhangon morogva hátrafelé indult. Ő inkább a menekülést választotta volna a harc helyett, de bízott a koréliai ösztöneiben, amivel már számtalanszor kihúzta őket a rankor pácból.

Az ideiglenes tábor fölött lebegő egyik keresztszárnyú gép egy utolsó sorozatot eresztett meg lefelé, darabokra robbanva a szerencsétlenül járt Float Mistet. Ne kerüljön semmi felszerelés vagy használható adat az ellenség kezébe. A Muurian teherszállító rakterében felhalmozott több tonna hadianyag vakító villanás kíséretében szétvetette a roncsot, izzó fémrepeszek repültek szerteszét a lángoló erdőbe. A barakk is összedőlt a detonáció hatására, a déli hangárt pedig szabályosan elfújta a lökeshullám, cafatokra szaggatva megroskadt maradványait. Sűrű fekete füstfelhő emelkedett az égbe a völgy közepén, gomba alakot öltve az örvénylése során. Így garantáltan semmi értékeset nem hagynak hátra a birodalmi elemzőknek, amiből kitalálhatnák, mit csináltak itt a felkelők és kikkel álltak kapcsolatban.

Han megcsóválta fejét a könyörtelen pusztítást látva. Ismét bekapcsolta az interkomot, az utasai hogyléte felől tudakozódva.

– Minden rendben ott hátul? Luke, gyere előre, amint tudsz!

Nem kellett sokáig egyedül unatkoznia a pilótafülkében, mert alig tűnt el a behemót antropoid az átjáróban, máris megérkezett a helyére Skywalker, átbukdácsolva a fedélzeten szanaszét heverő tárgyakon és törmelékeken, meg a két panaszkodó roboton.

Amikor a kapitány bejelentette, hogy átfordítja az űrhajót, csak annyi ideje volt, hogy fölkeljen a bágyadtan szuszogó hercegnő mellől és két kézzel kitámassza magát a kabin fémfalai között. Fogalma sem volt, mire készül Solo, de sejtette, hogy nem véletlenül figyelmezteti őket a veszélyre. A bukóforduló során simán kitörhetik a nyakukat, ha nem vigyáznak. Először arra gondolt, előre kéne szaladniuk az utastérbe, hogy bekössék magukat az ülésekbe. De sajnos nem maradt idejük a cselekvésre...

A következő pillanatban ugyanis meglódult velük a helyiség, ahogy a Falcon orra meredeken emelkedni kezdett és fokozatosan a feje tetejére állt repülés közben. Olyan gyorsan történt mindez, hogy Leiának nem maradt ideje megkapaszkodni vagy talpra kecmeregni mellette.

– Mi? Ez megőrült! – kiáltott fel a lány, egyszerre rémülten és dühösen. El se tudta képzelni, mi okból cselekszik így a csempész, kockára téve az életüket.

Aztán szabályosan legurult az ágyról és tompa puffanással Luke lábai elé esett. Karjait ösztönösen maga elé rántva próbálta csillapítani az ütközést, vajmi kevés sikerrel. Könyöke fájón a fémpadlónak csapódott, ami ijesztő sebességgel változott át lejtővé, majd függőleges fallá. Organa pedig szabályosan elsodorta és a szemközti fekhelyre lökte a fiatal embert. Átfordulva sajgó hátán, végigcsúszott a fedélzeten, tehetetlenül felbukfencezve az ágyra a lendülettől és egyenesen rázuhant a fiúra, aki emiatt alaposan

beverte tarkóját a párnázott falba.

Mintha elgázolták volna, olyan érzés volt Skywalker számára, amikor egy sikítva kapálózó hercegnő hullott az ölébe, hegyes könyökével keményen hasba vágva őt. Kis híján felordított a lüktető fájdalomtól, s összegörnyedve figyelte, ahogy a lány megpróbál feltérdelni fölötte, négykézláb megállapodva a falon. A minden eresztékében recsegő, ropogó és nyikorgó teherhajó azonban nem hagyta abba a fordulót, így Leia elesett, ezúttal egyenesen a fejére zuhanva, mint egy zsák. Luke azon kapta magát, hogy a nő aprócska mellei erősen az arcának nyomódnak, kemény szegycsontja majdnem betöri az orrát. Szemét becsukva próbálta oldalra fordítani a fejét, hogy kiszabaduljon, aztán egy hosszú másodperc múlva legördült róla a lány teste, ő pedig kalimpáló lábakkal hátrafelé bukfencelve mellé zuhant az oldalfalra.

– Jaj, ne...! – sikoltotta elkínzott hangon a hercegnő. Neki legalább annyira fáj az ütközés, mint a férfinak.

Arcán halálos sápadtsággal kapaszkodott meg a srácban, aki az előbb még alatta volt, aztán a gravitáció változását követve hirtelen fölébe került és durván a falnak, majd a plafonnak préselte őt. Luke erejét megfeszítve küzdött a gyorsulással, próbálva megóvni magát és a fruskát a komolyabb sérülésektől, de kapkodó erőfeszítései dacára is úgy ütődtek ide-oda a fémfalak közt, mint két tehetetlen bábu. Sikertelenül próbáltak talpra állni az átfordulás közben, egymásba és a fedélzethez rögzített bútorzatba kapaszkodva. Leia közben minden pillanatban várta, hogy darabokra hullik körülöttük az űrhajó és egy utolsó, szörnyű nagy csattanás véget vet az életüknek.

A helyiségben felhalmozott holmik természetesen velük együtt borultak előbb a falra, aztán a mennyezetre. Takarók, párnák, cipők, ruhadarabok, szatyrok, használati tárgyak záporoztak szanaszét. A fiókok, ruhásszekrények ajtaja kinyílt és a tartalmuk kiszóródott. Az összes kacat a nyakukba hullott, valósággal betemetve őket az eszelős manőver során.

– Mássz közép! Gyorsan! – ordította Luke, előrelökve a lányt a plafonon, amerre a gyorsulás nyomta őket.

Leiát nem kellett biztatni, mert zúzóadásait feledve máris átbukdácsolt a tárgyakon, négykézláb igyekezve vissza a másik oldalra. A feje tetejére állt Falcon azonban nem arra folytatta a manővert, mint az utasai gondolták. Eszement pilótája ugyanis hirtelen az élére döntötte a csészealját és visszafordította egyenesbe. Ennek következtében ők a menetirány szerinti bal oldalra estek, a kabin végében lévő fekhelyre. Alig csapódott testük a falnak, máris lezuhantak a matracra, ahogy a fedélzet ismét vízszintesbe állt, egy apró billenés után megállapodva.

A hercegnő nagyot nyekkenve elterült az ágyon, s kiszorult tüdejéből a szusz, mikor Luke ráesett, kinyújtott karokkal próbálva fékezni a becsapódást. Párnák és takarók hullottak rájuk, egy műanyag doboz kemény sarka alaposan fejbe vágta a hölgyet. Elszédült a fájdalomtól, ráadásul a férfi ránehezedő teste szinte belepréselte a matracba. Lehuny szemhéja előtt sziporkázó csillagok táncoltak, ezüstösen világítva. Kétségbeesetten tapogatózott maga körül, próbálva megkapaszkodni valamiben. Nesze neked, agyrázkódás! Így kell elmulasztani a röpke fejfájást, koréiai módra! Ha ezt túléli, soha többet nem fog egy hajóra ülni Han Solóval, ha addig él is!

– Aúúh! – lihegte rajta a fiatalember, közvetlenül a füle mellett. Aztán nehézkesen lemászott róla, kábán lecsüccsenve a padlóra és kifújta magát.

Mindketten tele voltak kisebb sérülésekkel, zúzóadásokkal, de csodálatos módon egyetlen csontjuk sem tört el. Amint alábbhagyott a szédülésük, feltápászkodtak, s Leia azon kapta magát, hogy szabályosan a fiú karjaiba omlik, nem bírva megállni reszkető lábain.

– Ez kemény volt! – állapította meg Luke, gyöngéden visszaültetve őt az ágyra. – Jól van?

– Nem...! Jaj, a mindenem...!

A hercegnő megtapogatta sajtó testét és próbálta visszatartani a gyomrából feltörő hányingert. Savanyú képpel bámult föl Skywalkerre, aki tétován félrelökdöste a szanaszét heverő tárgyakat és legalább olyan rossz állapotban volt, mint ő. Fájdalmi ellenére rettentően örült, hogy a férfi ott van mellette és ismét vigyázott rá, megkímélve egy komolyabb balesettől ezen az ócska teknőn. A nyakát is kitörhette volna bukfencezés közben, ha Luke nem kapja el és fékezi le tulajdon testével a zuhanását.

– Megyek, megnézem mi a helyzet elől! – támolgott a kijáráshoz a srác, fölöttébb mérgesen. Neki is lett volna néhány keresetlen szava a csempészhez, aki úgy repült a rozzant teherszállítóval, mint más egy vadászgéppel.

– Miért nem egy normális pilótát béreltetek föl a Tatuinon, ehelyett...? – szólt utána Organa, mielőtt kilépett volna az ajtón.

A kérdése jogos volt, bár csöppet sem időszerű. Luke megfordult, sajnálkozó tekintettel nézve rá és bágyadtan legyintett. Aztán óvatosan megtapogatta a koponyájára nőtt búbot.

– Ben ötlete volt! Tőle kérdezze!

– Inkább nem! Annyira nem sürgős elpatkolnom!

Leiának vadul kavargott a gyomra a körhintázástól. Úgy érezte, mindjárt elhánnya magát. Kénytelen volt visszahanyatlani a priccsre és fancsali képpel a hasára szorította kezét. Vajon miért bünteti őt a sors ilyen megpróbáltatásokkal? És mikor lesz már vége ennek a rettenetes utazásnak?

– Itt hagyhatom, hercegnő? – érdeklődött a fiatalember együtt érzően.

– Persze! Rendben leszek...! Csak összepakolok... és mindjárt megyek én is! – mosolygott rá fájdalmas orcával a lány.

Mindketten hallották a hírközlőben Solo hívását, ezért Luke nem várt tovább, hanem futva indult előre, az irányítófülkébe. Út közben el kellett haladnia a két megviselt droid mellett, akik még mindig a holografikus asztalba és az utasülésekbe kapaszkodtak az összes működőképes végtagjukkal. Hátha a teherhajó eszelős kapitánya megismétli az előbbi bukófordulót.

– Igazad van, Artu! Már én is visszasírom a régi szép időket a Tantive IV.-en! – panaszkodott Thripio, az asztroszer ideges trillázására válaszul.

A fedélzeten mindenhol rendetlenség uralkodott, rengeteg tárgy összetört vagy elkallódott a felfordulásban. Tényleg nyomós oka lehetett rá Solónak, hogy képes volt ezt művelni a hajójával! Luke megpillantotta Csubakka szőrös lábait a lövegtornyokhoz vezető alagútban, amint fölfelé kapaszkodik a fémlétrán. Először arra gondolt, hogy követi a vukit és elfoglalja helyét az alsó ágyúnál, ám eszébe jutott, hogy Han a pilótafülkébe hívta. Úgyhogy inkább arra ment tovább, a folyosó kanyarulatában a falnak tántorodva. A Falcon ugyanis épp az oldalára billent, hirtelen irányt változtatva és fokozatos emelkedésbe kezdve.

– Itt vagyok! Mi a helyzet? – kérdezte az irányítókabinba érve.

– Ül le öcskös! Szükségem van a segítségedre!

Han föl se pillantott rá. Inkább a műszereit és az odakint elsuhanó erdős tájat figyelte felváltva, meglehetősen szabálytalan pályára kényszerítve a csempészhajót. Luke szó nélkül bemászott a másodpilóta ülésébe és kibámult a vérfoltos szélvédőn, az előttük repülő Rapid Disc korong alakú törzsére. Vajon kit vagy mit gázolt el a koréiai az előbb, hogy ilyen nyomot hagytak a maradványai az üvegen? Úgy döntött, ráér később is megkérdezni erről a kapitányt.

Egyenesen a völgy északi végét lezáró hágó felé tartottak, meglepően alacsonyan, de egyre gyorsulva. Körülöttük élénkzöld lézernyalábok csapkodtak, valahonnan hátulról és

fentről érkezve. Némelyik eltalálta a két teherhajót, ám a többség a lombozatba fúródott, felriasztva a madárvilágot.

– Leia jól van? – szűrte fogai közt a szót a koréliei.

A Millennium Falcon megrázkódott a tetején végigsöprő energiasugaraktól, amiket elkerülendő még vadabb manőverekbe kezdett, ide-oda rángatva a kormányt. Aztán meghallotta a felső ágyút tüzelni és valamelyest megnyugodott. Csubi majd távol tartja a császáriakat az öreglánytól.

– Megmarad. Valószínűleg agyrázkódása van. Muszáj volt felfordítanod a hajót, Han? Majdnem összetörtük magunkat hátul!

– Bocs, kölyök! Nem kéjútazáson vagyunk!

Han bekapcsolta a négy sornyi Nordoxicon 38-as generátort, mire a tehetetlenségi csillapítómező kiegyenlítette a gyorsulásból fakadó kényelmetlenségeket. Végre nyugodtan lehetett mászkálni a fedélzeten, az elesés vagy falnak csapódás kockázata nélkül. A rádióban közben felcsendült Arhul Narra ismerős hangja, félbeszakítva csevegésüket.

– Millennium Falcon! Itt a Füst-1! Maradjon a Rapid Disc közelében, hogy fedezni tudjuk!

– Igyekszem, fiúk! Nem kéne felhúznunk az űrbe?

A kapitány egyenesbe hozta hajóját és még tovább gyorsított, hogy beérje a lázadókat. A két T-65-ös valamivel fölöttük repült, szétnyitott szárnyakkal imbolyogva az égen, hogy elkerüljék az üldöző TIE vadászok szakadatlanul záporozó sorozatait. Fúziós hajtóműveik fúvókáiból bíborszínű ragyogás süvített hátrafelé.

– Mindjárt, Falcon! Kövesse a Discet! A skubikkal mi elbánunk!

– Milyen magabiztos! – gúnyolódott a pilóta, elhúzva száját a nagyképűnek tűnő bejelentéstől. – Ketten tizenkettő ellen! A birodalmiaknak semmi esélyük!

– Ne sajnálja őket, kapitány! – mondta feltűnő magabiztossággal Narra. A hangja csöppet sem tűnt idegesnek, inkább lazán fesztelennek. Mintha csak egy vidám sétarepülésen lenne a gépével.

– A maguk dolga épségben célba juttatni a rakományt! Csak ezzel törődjenek!

– Úgy lesz! Mentjük az irhánkat, Füst-1! És kösz, hogy nem hagyatok magunkra!

A Rapid Disc a hágót elérve hirtelen felhúzott, meredek emelkedésbe kezdve a kék ég irányába. Han késlekedés nélkül követte, öt hajóátmérőnyi távolságban felzárkózva a jobb oldalára. Az X-szárnyúak a két oldalukra kerültek, majd egy hátra bukfencsel kiváltak az alakzataból és szembefordultak a felülről közeledő császári vadászgépekkel.

Öngyilkossággal felérő manőver volt, ami teljes esztelenségnek tűnt Luke számára, miközben kapkodva becsatolta magát az ülésébe, nehogy kiessen belőle. A hatszoros túlerővel szemben semmi esélye a két bátor pilótának, legyenek bármilyen profik és elszántak is. Őszintén csodálta őket a hősiességükért és azon tűnődött, ő vajon képes lesz valaha ilyesmire?

– Nem kéne inkább az alsó lövegállásba mennem? – kérdezte megkésve, mikor újabb találatok rázták meg az ócska teherhajót.

– Nem! Szükségem lesz rád, hogy vezesd az öreglányt, amíg én beprogramozom a hiperűr ugrást! – felelte Solo, elcsavarva a szarvkormányt. Úgy fordította a Falcont, hogy az élet mutassa a támadók felé, minél kisebb célpontot nyújtva nekik.

A hajtóművek határterhelésen üvöltöttek, örült sebességgel tolva föl a bárkát a világűr irányába. A felspécizett rendszernek köszönhetően rövidesen megelőzték a Rapid Discet, sőt egyre jobban lehagyták, mert a másik csészéalj képtelen volt tartani az eszelős tempót.

– Milyen hajtóműve van, Falcon? – csendült fel egy csodálkozó női hang a rádióban.

Taya Parker kapitány, aki átvette az YT-1200-as vezetését, őszintén meglepettnek tűnt. A Rapid Discet is megerősített motorokkal látták el a felkelők, amikor átépítették a saját céljaikra, de messze nem volt olyan gyors, mint az ütött-kopott csempészhajó.

– Az üzleti titok! De egy ital mellett beszélhetünk róla, szépségem! – vigyorodott el Han, próbálva még többet kisajtolni a hajtóművekből.

Fél szemmel a távolban kibontakozó légi csatát figyelte, ami meglepően jól alakult a felkelők számára. A birodalmiakat meglepte a szembeforduló két T-65-ös frontális támadása. Pilótáik álmukban sem gondolták volna, hogy akad olyan örült lázadó, aki képes fölvenni a harcot a hatszoros túlerő ellenében.

– Enyém a bal oldali hat gép! – mondta higgadtan Arhul Narra a szárnyemberének.

Az X-szárnyúak gyors egymásutánban kilőtték az összes protontorpedójukat, csak ezután rögzítve HUD-jukkal a célpontokat az ellenséges gépeken. Hat-hat rózsaszín fénnel világító torpedó száguldott előre a császári vadászok irányába, amik azonnal kitértek, különböző irányokba próbálva menekülni előlük. Közben csali rakétákat eregettek és igyekeztek minél szabálytalanabb pályán repülni. A TIE/In gépek nem voltak fölszerelve légiharc rakétákkal, így nem tudtak visszalőni a lázadókra.

Narra és Bleker emelkedni kezdett, hogy fölējük kerüljön és ott várják meg a becsapódásokat. Ha valamelyik TIE kikerüli az utána küldött MG7-A protontorpedót, azt leszedi a lézerágyúikkal.

Narancssárga robbanások sorozata pukkant szét az erdő felett, mint megannyi rövid életű tűzvirág. Lángoló roncsok hullottak a lombkoronába, szürkésfekete füstcsíkokat rajzolva a párás levegőbe. A tizenkét ellenséges vadászgépből mindössze öt semmisült meg. Hét protontorpedó a csali rakétákat találta el a nagy kavarodásban. Nem túl jó eredmény, de a skubik legalább felhagytak a teherhajók üldözésével.

– Kapjunk el még néhányat, aztán húzzunk innen! – kiáltotta Caspar, azonnal lecsapva a legközelebbi vadászgépre. A Corulagról származó fiatal pilóta úgy repült a kiszemelt TIE nyomában, mint egy éhes bulfus.

Arhul ugyanígy tett, a század parancsnokát választva első célpontjául, aki közben szembefordult vele és tüzet nyitott rá. A veterán harcos meg se várta, hogy az optimálisnak számító két vonásnyi távolságba kerüljön az ellenséghez. Minden energiát az elülső védőpajzsba koncentrált, hogy gépe kibírja a rá záporozó lézersugarakat és támadó sebességre gyorsított. A szárnytövekre szerelt két pár 4L4 fúziós hajtómű teljes kapacitáson süvöltött, olyan erővel tolva előre a parányi gépet, hogy pilótája szinte beleragadt az ülésébe. A közte és ellenfele közti távolság másodpercek alatt elfogyott. Két kézzel kellett tartania a botkormányt, hogy ne ugráljon a célkereszt a rohamosan közeledő vadászgépen.

A harmadik lövéssel sikerült eltalálnia a skubi bal szárnyát, aminek alsó része leszakadt. A maradék lustán pörögni kezdett és vékony füstcsíkot húzva maga után eltűnt a mélyben. Narra nem várt egy töredék másodpercig sem, hanem azonnal áthelyezte a célkeresztet a felzárkózni próbáló kísérijére és amint bezöldült a HUD, folytatta a tüzelést. Sajnos elhibázta, a TIE kifordult a lövonalából és a nagy sebessége miatt nem tudta követni.

Fél szemmel oldalra pillantva látta, hogy a hadnagynak is jó napja van. Mindjárt elsőre telibe találta kiszemelt ellenfelét. A szemgolyónak is csúfolt harci gép narancssárga tűzlabdává változott az égen, millió darabra robbanva a dzsungel zöldje fölött. Hullottak az alkatrészek, jókora füstfelhő terjedt szét a levegőben. Aztán az X-szárnyúak átszáguldottak a TIE század maradványain és az erdő fölött elhúzva felrántották gépeiket, hogy folytassák a vadászatot.

A megmaradt öt skubiból kettő a T-65-ösökre vetette magát, hogy bosszút álljon rajtuk. A másik három ugyanakkor emelkedni kezdett, a korábbi parancsot követve és a

szökni próbáló teherhajók nyomába eredtek. Mivel az YT-1200-as haladt hátul, azt érték utol először és alakzatba rendeződve habozás nélkül tüzet nyitottak rá.

Mögöttük és alattuk az X-szárnyukat lekötötte a két TIE, ezért nem tudtak segíteni a Rapid Discnek. Narra gyorsan fölismerte, hogy Parker kapitány segítségre szorul, de nem volt abban a helyzetben, hogy beavatkozzon a küzdelembe. Ugyanis épp egy császári vadászgép száguldott a nyomában, próbálva eltalálni a bonyolult műrepülő manővereket végző hajóját.

A Disc tüzérei visszalöttek, hogy távol tartsák a három üldöző vadászgépet. Már a sztratoszféra határán jártak, mikor leváltak a túlterhelődött hátsó védőpajzsok és a szállítóegység védtelenül maradt a tatjába vágódó lézersugarakkal szemben. A vérszomjas TIE pilóták nem sajnálták az energiát a fegyvereiktől és tovább tüzeltek. Még azután is, hogy a teherhajó lendülete megtört és leállt a hajtóműveinek többsége.

– Eltaláltak minket! Le fogunk zu...! – kiáltotta a rádióba Parker kapitány elkeseredetten. Aztán megszakadt az adása. Egy jól irányzott sorozat megsemmisítette az adóvevő antennájukat, lyukakat robbantva a csészealj tetejébe.

Ismétlődő detonációk vetették szét a Disc páncélozott burkolatát, majd leálltak a lövegei és a megviselt szállítóegység az oldalára billenve zuhanni kezdett, vissza a bolygóra.

– Rapid Disc! Jelentkezz! Vétel! – szólította őket Arhul, de hiába. Semmi válasz nem érkezett többé Taya Parkertől.

A három skubiból kettő levált megsebzett prédájáról és az utolsó célpont nyomába eredt. A harmadik tisztas távolságból követte a teherhajót, időnként belelőve egyet-egyet búcsúzóul, mintegy bosszúból a századának odavesztett gépeiért. A birodalmi pilótát annyira lekötötte ezen tevékenység, hogy nem vette észre az alulról közeledő Narrát, aki csak az utolsó pillanatban kapcsolta be a célzórendszerét, nehogy felhívja magára a figyelmet. Végre sikerült leráznia az üldözőjét és segíteni próbált a bajba jutott YT-1200-asnak.

A következő pillanatban egy jól irányzott sorozattal cafatokra robbantotta a szemgolyót. Felvisített műszerfalán a klaxonkürt, háta mögött pedig az R2-es, mikor keresztülszáguldott a lángoló füstfelhőn, de némi rázkódástól eltekintve semmit sem érzett. A törmelékek lepattantak a védőpajzsáról, nem okozva kárt az Incom T-65-ösben. Viszont a Chempat gyártmányú pajzsgenerátor kijelzője vörösen villogni kezdett, túlterhelést és leválást jelezve.

– Mi van a Disckel? – kérdezte Bleker hadnagy nyugtalanul.

Ő épp a kiszemelt célpontját igyekezett befogni, mikor egy másik TIE érkezett valahonnan és bevágódott mögéje. A gépe mellett elsüvítő lézernyaláboktól fenyegetve kénytelen volt leválni prédájáról és menekülőre fogni, a parancsnoka után eredve.

– Égnek a motorjai és erősen füstöl! Le fognak zuhanni! – közölte rövid szünet után Arhul, felzárkózva a sérült teherhajó jobb oldalára.

Úgy látta, valaki integet neki az YT-1200-as pilótafülkéjéből. Talán Parker az vagy Kord Fullress, ebből a távolságból nem tudta tisztán kivenni. Ezek szerint még élnek. Ha ilyen tempóban zuhannak lefelé, egy percen belül becsapódnak. Még ha túl is élik a kényszerleszállást, akkor sem lesz esélyük odalent az erdőben. A birodalmiak nyilván átfésülik utánuk a környéket és megszigorítják a Budpock körüli úrtérelőőrzést, nehogy megszökjenek. Előbb-utóbb elfogják vagy megölik a túlélőket. Szegény Taya! Narrának elfancsalodott a szíve a veszteség miatt. Épp csak kezdtek közel kerülni egymáshoz az elmúlt hetekben, amióta együtt repültek az utánpótlás szállító küldetéseken. Annyira kedves és bátor nő volt!

– Nem hagyhatjuk itt Tayát és a többieket! – ellenkezett vele a szárnyembere keserűen. A maga módján ő is odáig volt a hölgyért.

– Sajnálom, Caspar! Tovább kell mennünk, mielőtt újabb vadászok érkeznek! A Falconnak szüksége van ránk! – válaszolta neki komor hangon.

Fájó szívvel búcsút intett a Rapid Disc füstcsíkot húzó törzsének és keményen felrántotta gépét, hogy az utolsó teherhajó nyomába eredjen. Ilyen a háború. Csupa áldozat és veszteség. Az erő legyen Taya Parkerrel és társaival. Most pedig irány a világűr. Annak a nagyképű koréliainak szüksége van a segítségükre, hogy elfuvarozhassa Organa hercegnőt az Egyes Bázisra.

– Zárkózz föl, Füst–2! Hallasz...?

Magasan fölötte apró pontocska volt csupán Solo kapitány űrhajója, nyomában a két megmaradt skubival. Ha azokat is elintézik, legalább meglesz az elégtételük, hogy sikerült szétcincálniuk egy TIE századot. Rég volt már ilyen eredményes a vadászatuk. A császáriak ostoba módon egy zöldfülűekből álló alakulatot küldtek ellenük, amivel jó napot szereztek a két veterán felkelő harcosnak. Nyilván azt hitték, a túlerővel ellensúlyozhatják a képzetlenségüket. Han Solo ráhibázott, amikor azt mondta, hogy semmi esélyük ellenük. Olyan könnyű volt leszedni őket, mint a nabooi vadkacsákat.

– Mennék én, de két skubi lohol mögöttem, Főnök! – mondta ekkor, kissé idegesen a hadnagy.

Narra fél fordulatot tett a gépével a hossz tengelye körül. Lefelé bámulva a bolygóra, mélyen alant megpillantotta a cikázva menekülő X–szárnyút, amit alaposan megszórtak gyilkos sugaraikkal a birodalmiak. A parancsnoknak döntenie kellett, mit csináljon. A Float Mist után a másik szállítóhajójukat is elvesztették ebben a csatában. Nem beszélve az átrakó állomásról és a tucatnyi társukról, akik odavesztek a rajtaütés során. Az Egyes Bázisnak szánt utánpótlás legjava megsemmisült. Már csak a Falcon rakományának van esélye célba érni. Mindent meg kell tenniük, hogy legalább ők eljussanak a Yavinra.

– Le tudod rázni őket? – kérdezte végül, tartva az irányt a világűr felé.

– Megpróbálom...! – kiáltotta Bleker. Aztán megszakadt az adása.

Kilométerekkel lejjebb sárgászöld tűzgomolyaggá változott a kísérete. A mögötte száguldó két TIE–nak végül sikerült eltalálnia. Az X–szárnyú darabokra esett, maradványai füstöt húzva aláhullottak az erdőségbe. A pilóta katapultált, rövidesen fehér ejtőernyő nyílt a zöld háttér előtt.

Narra felsóhajtott. Szegény kölyök! Még ha túl is éli a landolást a sűrűben, kilométerekre a Rapid Disctől, akkor sem lesz sok esélye elhagyni a bolygót. De legalább egészben van, nem úgy, mint a gépe.

Átfutott az agyán, ha rögvest felé fordul az előbb, segíteni rajta, akkor sem tehetett volna semmit. Bölcs döntés volt a Falcon nyomába erednie. Mostantól egyedül van a négy megmaradt TIE ellen. A két alsó géppel nem kell törődnie, azok nem fogják utolérni. De a teherhajót követő vadászok még okozhatnak némi kellemetlenséget, mielőtt a hiperűrbe ugranának.

Visszafordította gépét a hossz tengelye körül, hogy a bolygó legyen alatta és teljes sebességre gyorsított. Igaz, hogy nincs védőpajzsa, sem protontorpedói, de pár lövést még le tud adni búcsúzóul a császáriakra. Vonca Leddel kapitány és a többiek emlékére, akik élete véget ért ezen a szomorú reggelen a Budpockon...

* * *

Ugyanebben a pillanatban Leia hercegnő épp azon volt, hogy előretámolyogjon a Falcon pilótafülkéjébe. Nagyjából félrepakolta a hálókabinban szétszóródott holmikat, próbálva nem elesni az ismétlődő rázkódások miatt. Hallotta a burkolaton végigszántó találatok csattanásait, amiből könnyű volt kitalálni, hogy nagy bajban vannak. Segítenie kell a többieknek, még ha nincs is valami jó állapotban jelenleg.

Mélyeket lélegezve legyűrte heveny szédülését és a gyomrában kavargó hányingert, majd a falnak támaszkodva átbökladozott az utastérbe. A korábban bepakolt muníciós ládák csodálatos mód a helyükön maradtak a raktérben, mert a koréliei volt olyan elővigyázatos és nagy teherbírású spaniferekkel rögzítette őket a támfalakhoz. Ellenben az összes többi holmi szanaszét hevert, javarészt törötten a rácsos fémpadlón. Artu és Thripio épp megpróbálták összeszededegetni őket, még mindig azon vitatkozva, vajon jól teszik-e, hogy nem a kapaszkodásra koncentrálnak inkább?

– Jaj nekem! Teljesen szétrázódnak a belső pörgettyűim! Engem nem ilyen igénybevételre terveztek...!

A protokoll droid észrevette a bizonytalan léptekkel közeledő hercegnőt és megkönnyebbülten felsóhajtott. Még a szüntelenül tiltakozó belső érzékelőinek vészjelzéseiről is megfeledkezett egy időre. Ezek szerint nem halt meg az úrnő.

– Ah! Felség! Örülök, hogy újra működőképesnek látom! Jól van?

– Még élek, ha erre gondolsz! – válaszolta a lány és majdnem hasra esett egy tekercs kábelben. Ingerülten lerázta lábáról az összegubancolódott vezetékhalmot és komoran továbbsietett az irányítókabinba.

– Pakoljatok össze!

Épp akkor ért oda, mikor Han átadta a vezetést Lukenak és az oldalsó konzolhoz fordulva nekilátott beprogramozni a navigációs számítógépet. Milyen ismerős helyzet! A Delléről is ilyenformán kellett távozniuk, csak akkor ő ült a kapitány mellett, teljesen pánikba esve attól, hogy neki kell kormányoznia a teknőt. Jeges borzongás futott végig a hátán a kellemetlen emlékektől, ami rövid megtorpanásra készítette a nyitott ajtóban.

– Vedd át, öcskös...! És tartsd az irányt! Legalább nagyjából!

– Rendben!

– Hogy állunk, uraim? – érdeklődött a hercegnő, megzavarva társait a munkájukban.

Belekapaszkodott a jobb oldali hátsó ülés támlájába és kibámult a sötétkékből feketére váltó égboltra, ahol sorra megjelentek fölöttük a csillagok. A Millennium Falcon végre elhagyta a Budpock atmoszféráját és teljes sebességgel száguldott kifelé a mélyűrbe. Körülötte pontatlanul irányzott lézersugarak villantak el a végtelenbe, arról árulkodva, hogy a császáriak még a nyomukban vannak.

– Szarul, de büszkén! Üljön le, bogárkám és élvezze a műsort! – vigyorgott rá kesernyésen a koréliei, szokásos tiszteletlenségével.

– A Rapid Discet lelőtték, visszazuhan tak a felszínre. Már csak mi vagyunk, meg az egyik vadászgép. – tájékoztatta röviden Luke, feszült figyelemmel koncentrálv a vezetésre.

– És a Float Mist? Ők is odavesztek?

Leiának eszébe jutott, hogy alaposan le van maradva az események mögött. Betornázta magát az ülésbe Skywalker mögé és aggódva bámult a szélvédőn elkenődött sötétvörös foltokra. Te jó ég! Vajon mi történhetett itt, amíg ő eszméletlen volt? Az egy ember vére vajon?

– Felszállás után nyomban lelőtték őket. Rázuhan tak az egyik hangárra.

– Értem. Tudok valamiben segíteni esetleg? – ajánlkozott Leia nyomban, megfeledkezve arról, hogy Solo korábban kitiltotta a pilótafülkéből.

– Ha volna szíves befogni egy percre, az jó lenne! – mordult rá a kapitány, nem túl kedvesen.

Épp a Yavin rendszer galaktikus koordinátáit táplálta be a számítógépbe. Rövidesen kiugranak innen, faképnél hagyva a skubikat és nekivágnak az útjuk utolsó szakaszának. Innen már gyerekjáték lesz eljutni a lázadókhöz és leszállítani nekik a hercegnőt meg a raktárakban felhalmozott fegyvereket.

Az interkomban felharsant Csubakka artikulálatlan üvöltése, amit a koréliai kívül senki sem értett.

– Mit mond? – tudakolta Luke, hátulra koncentrálna a védőpajzsok energiáját. Épp a legjobbkor, mert több találat remegtette meg a hajót.

– Kéne még egy lövész az alsó toronyba! – mondta blazírtan Han, sebesen pötyögve a billentyűzeten. – Nekem meg egy pohár konyak, hogy ne remegjen a kezem, a sztangba!

Leia azonnal kapcsolt, felfogva, hogy rá semmi szükség itt pillanatnyilag. Viszont hátul sokat segíthet visszaverni a nyomukban lihegő császári vadászokat. Most legalább megmutathatja ennek a nagyszájú csempésznek, hogy nem csak pisztollyal tud löni, de egy fedélzeti löveggel is elboldogul, ha minden kötél szakad.

– Máris megyek! – kiáltotta elszántan. S feledve a fejfájását meg egyéb bajait, elrobogott a folyosón.

– Mi? Leia, ne! – nézett hátra Luke rémulten.

Aztán visszakapta fejét a műszerekre, mert a szokásos zűrzavarhoz néhány új csipogás is társult, sérüléseket jelentve az ionhajtóművekben. A tizenhárom fűvókából kettő leállt, valószínűleg a lézertalálatok nyomán. A sebességük visszaesett kicsit, épp csak annyira, hogy a TIE vadászok hamarabb beérjék őket, mintsem a hiperűrbe ugorhatnának. Már csak ez hiányzott!

– Hagyd, had menjen! – szólt rá Solo nyugodtan. – Legalább csinál valami értelmeset!

– Úgy érted; megöleti magát! – fakadt ki dühösen a srác, beharapva alsó ajkát tehetetlenségében.

Pontosan tudta, hogy a toronylövészek fokozott veszélynek vannak kitéve a harc során. Csak egy vékony acélüveglap választja el őket a világűr vákuumától és egyedül a védőpajzsok oltalmában reménykedhetnek a lézertűzzel szemben. Ha valami baja esik a hercegnőnek, azt sosem bocsátaná meg magának. Ugyanakkor őszintén csodálta a lányt, amiért képes volt az agyrázkódása és a ki tudja, még milyen külső és belső sérülései ellenére talpon maradni és kivenni részét a küzdelemből.

– Á, dehogy! Kemény csaj őnagysága! Te csak figyelj a vezetésre és ne térd le a megadott irányvektorról!

– Pár perce még eszméletlen volt és lélegeztetnem kellett, meg ne haljon...! Most meg képes odaülni a lézerágyúhoz?!

Han futólag ránézett a fiatalemberre, csodálkozó szemekkel, aztán vállat vonva folytatta munkáját. Nem értette, minek panaszkodik annyit a kölyök. Elvégre nem nászúton vannak.

– Hát igen! Ilyenek a nők! – motyogta komoran, aztán kis gondolkodás után kajánul hozzátette még: – De látod, milyen gyorsan életre kelnek a csókotól, öcskös...! Csak így tovább!

Luke képtelen volt megállni nevetés nélkül a koréliai dumáját. Bár a helyzetük válságos volt és bármikor tragikusra fordulhatott, mégis valami leküzdhetetlen vidámság és túláradó optimizmus töltötte el. Egész testén végigbízsergett az erő, átjárva bensőjét, amitől úgy érezte, most már minden rendben lesz. Legyőzhetetlen csapatot alkotnak ők hárman, meg a vuki és a két csetlő–botló robot. Még egy perc és eléri a kilépési zónát. Addig szépen ellavírozgat a Falconnal a TIE vadászok előtt és élvezzi a műsort.

– Lélegeztetést mondtam, nem csókot! – vágott vissza a kapitánynak.

Elpirult zavarában, ahogy a kérdéses életmentő beavatkozásra gondolt. A lány puha ajkait még ott érezte a száján, ujjai szinte bizseregtek a keblének hamvas puhaságától. Sosem gondolta volna, hogy az elsősegélynyújtás ennyire erotikus élmény is lehet!

– És ne szólíts öcskösnek! Már elmúltam húsz éves! – tette hozzá, feltámadó önérzettel.

– Nagy ügy! Én is!

Amíg a férfiak a pilótafülkében szórakoztatták egymást, Leia belépett a függőleges aknába és mászni kezdett lefelé a létrán. Korábban már megnézte egyszer a lövegállásokat, pusztán kíváncsiságból, amikor úton voltak a Delléről a Budpockra. Kissé meglepte, hogy egy ilyen rozoga teherszállítón eredetileg hadihajókra szánt AG–2G quad lézerágyúkat talál. Az elülső raktérben meg egy Arakyd rakétakilövő konténer bújjik meg, mintha a szokásos felszerelés része lenne. Na persze, egy csempészhajónak nem árt, ha meg tudja védeni magát szükség esetén. Kenobi tábornok ebből a szempontból jó döntést hozott, amikor Han Solót bérelte föl Mos Eisleyben. Most kifejezetten jól jöttek a fegyverek a sarkukban lihegő császári vadászgépek elriasztására.

Letelepedett a forgószékbe, fejére illesztette a belső hírközlőt és megkereste az ágyú bekapcsoló gombját. Bár még sosem lőtt korábban Dennia-löveggel, tisztában volt a fegyver alapelveivel. Giles Durane alaposan kitanította a CR–90-es korvettek hajóágyúinak kezelésére, amik alig valamivel tértek el ettől a típustól.

Fölötte, a másik oldalon Csubakka folyamatosan tüzelt az üldözőikre, arra kényszerítve a két megmaradt szemgolyót, hogy inkább a Falcon hasa alá húzódva próbáljanak közelebb kerülni hozzájuk. Annyira közel, ahonnan már átlőhetik a védőpajzsukat és darabokra robbanthatják a menekülő teherhajót. A kormánynál ülő Luke azonban volt olyan ravasz és hirtelen elfordította a hajót száznyolcvan fokkal, hogy a vuki lövonalába kerüljenek a skubik.

Az antropoid elégedett harci üvöltést hallatott, mikor sikerült eltalálnia az egyik TIE jobb oldali vezérsíkját. A hatszögletű napelemtábla levált, elvitorlázva az űrbe. A sérült gép pilótája ekkor úgy döntött, feladja a hajszát és inkább visszafordult a Budpock zöldeskék gömbje felé, ami betöltötte az égbolt hátsó részét. A társa azonban nem adta fel, fürgén átlendülve a túloldalra, ahonnan eddig senki sem lőtt rájuk.

– Gyere csak! – suttogetta a hercegnő, amint meglátta a császári vadászgépet.

Gyorsan irányba fordította a lézerágyút és könnyed mozdulatokkal becélózta az ellenséget. Olyan közel volt hozzá a fickó, hogy szinte el se lehetett téveszteni. Ujja rátapadt az elsütő billentyűre és folyamatos tűzzel árasztotta el a meglepett hajót.

– Most megvagy!

Végre megfizethet a gyűlölt birodalmiaknak az elszenvedett fájdalmakért, megaláztatásokért és gáztettekért, amiket elkövettek vele szemben. Igaz, hogy nem ezek a vadászpilóták voltak azok, akik megsemmisítették az otthonát és árvaságra juttatták őt, de az ellenségnek dolgoztak és ennyi pillanatnyilag bőven elég volt Organának a bosszúhoz. Nem habozott, s egészen addig követte a célkereszttel a kitérni próbáló űrhajót, míg az hirtelen izzó tűzgolyóvá nem változott mögöttük. Sikerült! Eltalálta!

A lány hitetlenkedve bámult a kozmoszban szétszóródó roncsokra. Életében először kellett igazi légi harcban helytállnia és szinte azonnal győzött. A kezdő szerencséje, ahogy mondani szokás. Az alagút túlsó végében ücsörgő vuki velőtrázó diadalüvöltést hallatott, fogait vicsorítva örömeiben és vadul integetett neki szőrös kezével.

– Egyet elkaptam! – mondta Leia fegyelmezetten a hírközlőbe és megkönnyebbülten hátradőlt ülésében.

Erre a pillanatra örökké emlékezni fog és mindig büszke lesz rá, hogy sikerült némi jelentéktelen veszteséget okoznia a birodalomnak. Persze csekély ár ez egy egész bolygóért, de a hercegnő őszintén remélte, hogy az R2-esben lévő adatok segítségével a felkelők végül a Halálcsillagot is megsemmisíthetik majd. Az apjára és az anyjára gondolt, meg a többi kétmilliárd alderaani polgárra, akik teste porrá vált a császári harcállomás pusztító fegyverétől. Bocsássatok meg, hogy nem tudtalak megvédeni benneteket a gonoszoktól és nyugodjatok békében! Mindent megteszek majd, hogy győzelemre segítsem a Felkelők Szövetségét és összegyűjtsem a túlélőket, meg minden elnyomott népet a galaxisban a birodalom elleni totális háborúhoz. Ilyen gondolatok kavargtak

zsibongó elméjében, s már az se zavarta, hogy szinte minden testrésze sajog a fájdalomtól.

A Millennium Falcon több kilométerrel lemaradva követő X-szárnnyú gondosan becélozta a sérült skubit és egyetlen lövéssel megsemmisítette. Tűzvörös energianyalábjai darabokra robbantották a gépet, amiből csupán egy gyorsan szétoszló gázfelhő és néhány roncsdarab maradt a semmiben. A T-65-ös tovább száguldott a mélyűr felé, fokozatosan megközelítve a viharvert csempészbárkát. Bár a radaron számos távoli űrhajó látszott körülöttük, egyik sem igyekezett a nyomukba eredni. Még néhány másodperc és eléri az ugrási zónát. Megtették amit lehetett, ideje elhagyniuk a rendszert. Mielőtt megérkezik az erősítés, néhány csúnya nagy csillagromboló formájában.

– Gratulálok, Millennium Falcon! – mondta rádiójába Arhul Narra, felkészítve hajóját a hosszú hiperűri utazáshoz. – Képesek eljutni a célállomáshoz?

– Igen, Füst-1! Köszönjük, hogy levakartátok rólunk a banditákat! A hajó egyben van, mindjárt ugrunk! Ha odaértünk, meghívlak egy sörre!

– Jó utat kapitány! – sóhajtotta Arhul, s arra gondolt, hányszor kellett már azok emlékére innia, akik nem éltek túl egy bevetést. Túl sokszor, sajnos. És még beláthatatlanul messze van a polgárháború vége.

– Öt másodperces időközzel ugrunk, ti mentek először! – határozta el, beállítva navigációs komputerén az adatokat.

Mögötte a hajó tetején biztatóan füttyögött az R2-es egysége, a beépített fordítógépen keresztül tájékoztatva a parancsnokot, hogy bár alacsony az energiaszintjük, még éppen elég lesz a Yavinig. A sok lövöldözés alaposan leszívta a Novaldex gyártmányú O4-Z kriogén elektromos cellájukat, Narra mégis elégedett volt. A Float Mist és a Rapid Disc sajnos odaveszett, de legalább a Falcon és a hercegnő megmenekült. Rosszabbul is járhattak volna, az ellenük felvonultatott erők nagyságát látva. Fogalma sem volt, hogy fedezték föl a budpocki átrakó állomást a császáriak és talán sosem tudják meg, mi történt az YT-1200-as utasaival, meg a szárnyemberével. De a háború már csak ilyen. Amint visszatért az Egyes Bázisra, nekilát fölmázolni néhány új győzelmi jelzést a gépe oldalára. Aztán holnap új bevetés kezdődik...

Előtte a kékesfehéren ragyogó fúvókákkal száguldó Millennium Falcon hiperűr sebességre kapcsolt, egy rövid felvillanással eltűnve a kozmoszban. Öt másodperccel később Narra T-65-öse következett. Felvisített a vadászgépbe épített GBK-585-ös hiperhajtómű és egy pillanat alatt kiugrasztotta az X-szárnnyút a normál űrből. Veterán pilótája csak akkor dőlt hanyatt az ülésében és lazította el a stresszbe belefáradt testét, mikor elmosódott fénycsíkokká nyúltak körülötte a csillagok.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Motti ellentengernagy arra ébredt, hogy vadul berreg a belső hírközlő a kabinjában. Azonnal lerúgta magáról a takarót és fürgén kipattant az ágyból, fogadva a hídról érkező sürgős hívást. Az álom egy pillanat alatt elszállt a szeméből, ahogy végighallgatta Kia Parsden precíz tájékoztatását a felszínen kialakult helyzetről.

– Kapitány úr! Valakik pár perce megtámadták a lázadók táborát. Úgy néz ki, komoly tűzharc folyik az erdőben.

– A mieink?

– Nem tudjuk. Most nézünk utána, vannak-e birodalmi csapatok a bolygón. A hajnalban kiküldött Vanguard kamerájának pont sikerült elkapnia egy robbanást a fák között, ami rajtaütésre utal.

– Máris megyek!

Motti elfojtott egy káromkodást és felkapcsolva szobájában a villanyt, kapkodva nekilátott az öltözködésnek. Már csak ez hiányzott! Hogy egy másik alakulat belekontárkodjon az ő akciójába és elszabotálja az egészet! Ezért valaki felelni fog!

Mire öt perccel később a hídra ért, már többet tudott mondani az első tisztje. A nő a kivetített felvételeken mutogatta neki, majd a pillanatokkal később betoppanó Luah alezredesnek is az odalent zajló eseményeket.

– A lázadók hajói most szállnak föl, uram! Ezek meg itt, déli irányban alacsonyan repülő TIE vadászok. A táborhely felé tartanak. Egy egész század. Mindjárt lőtávolságba érnek!

– Hogy kerültek ide? Ki adott rá parancsot? – mérgelődött a tengernagy, a zölden ragyogó képernyőt bámulva.

A turbóliftek irányából felbukkant Hainz őrnagy, futólépésben közeledve feléjük. A kora reggeli óra ellenére a csillagromboló hídján teljes volt a készültség. Minden ügyeletes tiszt a szolgálati helyén állt vagy ült és várta az utasításokat.

– Az előbb beszéltem rádión a parancsnokkal. Karl Spilik alezredesnek hívják. A 83. vihar kommandós alakulattól. – mondta Kia fegyelmezetten. Bájos arcáról nem lehetett leolvasni érzelmeket, ellentétben a felettesével. Ezen a hajón csak a kapitány engedhette meg magának a grimaszolást.

– A Nyemari rendszerből érkeztek, az ottani helyőrségtől. Azt mondta, felszámolnak egy kisebb lázadó telepet. Egy helyi informátortól kapták a fülest, aki kapcsolatban áll egy kalózbándával. A kalózsok nemrég összetűztek a lázadókkal, próbálva kifosztani őket, de nem jártak sikerrel. Spilik felderítői már napok óta figyelték a rejtékhelyüket és úgy gondolták, ez a legalkalmasabb időpont, hogy lecsapjanak rájuk. Amikor több űrhajójuk is a felszínen van.

Motti érezte, hogy az arcába szökik a vér, ahogy a lehetséges következményekre gondolt. Ezek a marhák még képesek és megölik a szökevényeket! Az ő szökevényeit!

– Azonnal beszélni akarok vele! – heveskedett pattogó hangon, a kommunikációs tiszt széke mögé lépve.

– Sajnálom, kapitány, de az alezredes határozottan megtagadta az akció félbeszakítására vonatkozó parancsot. Közölte, hogy őt csak a közvetlen felettese utasíthatja. Aztán kilépett a vonalból. – magyarázta Kia, elhúzva száját a kudarc miatt.

De az ellentengernagyot nem lehetett ilyen válaszokkal lecsillapítani. Épp ellenkezőleg. Majdnem olyan agresszívan reagált a hírré, mint ahogy szeretkezett vele a kabinjában, az elmúlt napokban többször is. Férfias keménységgel és könyörtelen birodalmi precizitással. A nő őszintén tisztelte és kicsit félté is ezért a parancsnokát.

– Hívja újra! Majd adok én neki! Hadbíróság elé állítatom azt a barmot, ha nem rendeli vissza rögtön a vadászait! Még képesek és elkapják az embereinket!

Motti most már komolyan dühöngött. Micsoda balszerencse, hogy pont akkor csapnak le a lázadókra a vihar kommandósok, mikor a koréiai csempészhajó is ott van a hercegnővel! Igazán várhattak volna még néhány napot azok a buzgómócsingok! Ha a szökevények nem tudnak továbbmenni, végleg elveszítik az esélyét annak, hogy megtalálják a főbázisukat. Mert az immáron egyértelmű, hogy nem itt van a végcéljuk. Ez csak egy újabb megálló menekülés közben.

– Nem jelentkeznek, kapitány! – mondta a kommunikációs tiszt, a műszerfalán kapcsolgatva. Nem mert fölpillantani a parancsnokára, megsejtve annak ideges hangulatát.

– Idióták...!

Motti a pillanatról pillanatra változó helyzetet mérlegelte, próbálva higgadtan gondolkodni. Főlöszleges a személyzet előtt őrgöngyölögni, inkább ki kéne találni valamit, mielőtt túl késő lenne bármit is tenni. De sajnos a Steel Talon túl messze volt a

Budpocktól. A rádióhullámok csak sok másodperces késéssel értek el hozzájuk és beletelne vagy tizenöt–húsz percbe, mire elérnék a csillagrombolóval az alacsony orbitális pályát.

– A felderítőgépünk hol van? – kérdezte végül, visszatérve a nagy kivetítőernyőhöz, amin a kora reggeli fényben fürdő erdőség látszott.

Fekete füst gomolygott elő a sötétzöld lombok közül, lassan szétterülve a párás levegőben. Az utolsó robbanás ereje akkora lehetett, hogy valószínűleg senki sem élte túl a környéken. Több száz négyzetméteren kidőlt fák heverték mindenfelé és egyre jobban lángolt a növényzet. Nem sok kiértékelhető nyomot hagytak hátra a lázadók a birodalmi helyszínelőknek. Micsoda pech!

– Négy száz kilométer magasan a telep fölött, kapitány! – válaszolta Parsden fegyelmезetten.

– Szóljon a fickónak, hogy tartsa a helyzetét és az érzékelőit állítsa a Millennium Falconra! Fölszállt már a teherhajó?

– Igen, uram! Bár nem tudjuk, hol van jelenleg. Egy másik könnyű szállítóegységnek is sikerült elmenekülnie, meg két X–szárnyú vadászgépnek, amik próbálják védeni őket. De nincs esélyük a túlerővel szemben.

– Teljes sebességgel irány a bolygó! Menjünk közelebb, hogy többet lássunk és csökkentsek az időbeli késedelmet! – rendelkezett Motti.

Pontosan tudta, hogy gyakorlatilag semmit sem tehet jelenleg, azon kívül, hogy imádkozik a lázadókért. És reméli, hogy a vihar kommandósok elszűnnek valamit odalent.

Negyed órával később a Budpock fölött vívott csata véget ért, mire a Steel Talon megközelítette a bolygót és elhúzott a névtelen völgy fölött. A három lázadó teherhajóból Spilik emberei kettőt lelőttek, a Millennium Falconnak azonban ismét óriási szerencséje volt és sikerült megszöknie, az egyik keresztszárnyú vadással együtt.

A lázadók drágán adták az életüket. Gyakorlatilag kiirtották a rájuk támadó TIE századot, csak két pilóta úszta meg a csatát épségben. Az erdőben életben maradt vihar kommandósok előzőnlőtték a romba dőlt táborhelyet és túlélők után kutattak, egyelőre eredménytelenül.

Karl Spilik alezredes még mindig nem jelentkezett, a csillagromboló ismételt hívásaira sem. Végül egy alacsonyabb rangú tiszt vette az adást, aki rezignáltan közölte, hogy a parancsnok elesett a felszínen vívott ütközetben. Szerencséje, hogy belehalt az akcióba, vélte Motti, különben hadbíróság elé állítaná parancsmegtagadásért. De most már mindegy, mi történt. A lényeg, hogy a koréiai teherhajó ismét megszökött és a felszínről érkező jelentések szerint Organa hercegnő nem volt az áldozatok között. Tehát úton van az ellenállók főbázisa felé. Nekik már csak annyi a dolguk, hogy szépen utánaerednek és szívósan követik, ha kell a galaxis peremére is.

A rajtaütés egyébként katonai szempontból kész katasztrófa volt, Hainz őrnagy szerint legalábbis. Mint kiderült, logisztikai problémák miatt a dimmiti úrkikötőből légisiklókon induló támadócsoporthoz csak hajnalban tudta megközelíteni a helyszínt, gyalogosan küzdve át magát a sűrű aljnövényzeten. Megpróbáltak ugyan észrevétlenül átjutni a telep érzékelőin, de valaki elbénázott valamit, mert nem sikerült a dolog és megszólaltatták a riasztót. Jó hír viszont, hogy a lelőtt teherhajó utasai és a vadászgép pilótája túléltek a kényszerleszállást. Rövidesen kiküldenek értük egy csapatot és begyűjtik őket. Ha szerencséjük van, tőlük megtudhatják a lázadók főbázisának helyét.

Az ellentengernagy félrevonult a hadműveleti tárgyalóba és megfogalmazott egy rövid előzetes jelentést Tarkin kormányzónak a reggeli incidensről. Mielőtt más forrásból értesülne a felemás eredményről és esetleg arra gondolna, hogy ő nem ura a helyzetnek. Aztán kiadta a parancsot a türelmesen várakozó Kia Parsdennek. Két óras késéssel kövessék a menekülőket, bárhová tartsanak azzal az ócska teherhajóval.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Amint a hiperűrbe vitte Han a teherhajót, Luke elengedte a kormányművet és kicsatolta magát a másodpilóta üléséből. Szó nélkül hátraszaladt az összekötő alagúthoz, hogy megnézzze, mi van a hercegnővel. A szűkös járatban beleütközött a lövegállásból lemászó Csubakkába, ezért kénytelen volt visszahátrálni a főfolyosóra. A vuki boldogan makogott neki valamit és barátságosan hátba veregette. Láthatóan elégedett volt az újabb sikeres megmenekülésükkel.

– Jó voltál, Csubi! – mosolygott rá biztatóan a fiatalember.

Amint elsietett az antropoid a pilótafülkébe, lenézett az alagútba, az alsó lézerágyúnál ücsörgő lányra. Leia szembefordult vele, fáradtan levette fejéről a kommunikátort.

– Hogy érzi magát? – tudakolta aggódva Luke.

– Mint aki most lőtte le élete első TIE vadászát! – sóhajtotta őfelsége, fájdalmas mosollyal piszkos orcáján. Megtapogatta sajgó homlokát, zilált frizuráját és nehézkesen mászni kezdett fölfelé az alagútban.

Luke kisegítette a lányt a járatból és a kezét szorongatva hátrakísérte az utastérbe, ahol a két robot még mindig a szétszóródott holmikat pakolta és a törmeléket takarította a padlóról.

– Annyi szerszámod van! Miért nem szereltek föl söprűvel és lapáttal is? – dohogott az aranyszínű droid a türelmesen csipogó társára. – Vagy egy porszívóval?

Nem törődve a gépek csevegésével, mindketten leültek az asztal mellé. Organa bágyadtan a fiú vállára hajtotta fejét és megkönnyebbülten elernyed. Ismét megmenekültek, de micsoda áldozatok árán! A budpocki felkelők többsége odaveszett, a rengeteg felszereléssel együtt. Vajon hogy kerültek oda a birodalmiak, pont azután, hogy ők megérkeztek? Lehet, hogy a Falcont követték a Dellétől idáig? Agyában összekuszálódtak a gondolatok, ahogy a történeteket mérlegelte.

– Fáj még a feje? – simogatta meg a kezét gyöngéden Luke.

Olyan jó volt a férfi közelségét érezni, a megnyugtató melegségét és kedves figyelmességét, hogy a legszívesebben az ölébe bújt volna. Ehelyett azonban meg kellett elégednie az ujjai szorongatásával az asztal alatt. Sem a hely, sem az időpont nem volt alkalmas az őszinte érzelemnyilvánításra.

– Az nem kifejezés! Szinte minden porcikám fáj! Nem is értem, hogy tudtam eltalálni a gépet! Még mindig szédülök és veszettül sajog a hátam!

Luke őszintén csodálta őt azért, hogy ilyen állapotban is képes volt szétlőni egy császári vadászgépet. A kezdő szerencséje segítette vagy az erő, azt nem tudta. De nagyon örült neki, hogy itt van mellette és hozzábújik, nőies puhasággal.

– Jobb lenne, ha visszafeküdne, felség! Most már biztonságban vagyunk!

Leia felemelte fejét a srác válláról és enerváltan biccentett. Tényleg jobban érezné magát vízszintesen. A szíve szúrt a fájdalomtól és teljesen szabálytalanul kalapált. Ha megérkeznek a Yavinra, azonnal orvoshoz kell mennie. Nem valószínű, hogy megsérültek a belső szervei, de továbbra is pocsékul érezte magát a bőrében. Ráadásul koszos volt és több helyen elszakadt a ruhája. Az lesz a legjobb, ha átöltözik a régi szenátori holmijába. Még jó, hogy nem dobta ki a Dellén a hófehér köntöst, ami gondosan kimosva hevert a hálókabinban.

– Megyek, megtisztálkodom és pihenek egyet...! De előbb meg kell bizonyosodnom valamiről...! Artu! Gyere ide!

Leia elővette zsebéből a sérült adathordozót és bedugta a droid fogadónyílásába. Az asztroszer egy darabig küzdött a lemezzel, aztán sajnálkozva közölte, hogy nem olvasható a felületi sérülések miatt.

– Nem kellett volna magamnál tartanom! – motyogta rosszkedvűen a lány, miután Thripio lefordította neki a társa szavait. – Na, mindegy...! A lényeg, hogy van benned egy másolat róla!

Megsimogatta a robot fejét és nehézkesen föltápászkodott. Meg kellett támaszkodnia az asztallapon, nehogy összerogyjon, s próbált mélyeket lélegezni, remélve, így visszanyeri az erejét.

Luke aggódva nézte a hercegnőt, ahogy kissé bizonytalan léptekkel elsiet a folyosón. A másik irányból ugyanakkor Han és Csubakka közeledett, felmérve a berendezési tárgyakban esett károkat.

– Jó nagy rumlit csináltam! – húzta el száját Solo kritikusan. – Remélem, semmi létfontosságú cuccot nem törtem össze az átforduláskor!

A másodpilótája szőrös fejét csóválva hörgött valamit az ilyen manőverek következményeiről és segített a robotoknak visszapakolni az élelmiszeres ládába a kiszóródott csomagokat. Han mindig is hajlamos volt sokat kockáztatni. Szerencsájük, hogy ezúttal is megúszták nagyobb baj nélkül a kalandot.

– Amúgy el se hiszem, hogy Leia képes volt leszedni egy vadászgépet! – dűnnyögte a kapitány csodálkozva.

Előhúzta tokjából a lézerpisztolyát. Kiszedte a még mindig határozottan meleg stukkerből az energiacellát és a töltőre kapcsolta, majd betárazott a fegyverbe egy újat. A DL-44-es rendesen megpörkölte a börtök belső oldalát, de alig érezte combján a hűtőrácsából áradó forróságot.

– Hát igen! Ilyenek a nők! – viccelődött vele Luke, emlékezve a koréiai korábbi megjegyzésére.

Han odaült mellé és kifújta magát. Fárasztó reggel volt a mai. Kész csoda, hogy egészben vannak. Legalább száz évnyi szerencsájüket elhasználták az elmúlt napokban.

– Aha! Mégse olyan kiállhatatlan, mint gondoltam! Sőt...! Az is lehet, hogy egyszer majd megkedvelem önagyságát! – gunyorosan a fiatalemberre hunyorgott és elnevette magát. – Persze csak azután, hogy leszállítottam a barátainak és fölmarkoltam az érte járó jutalmamat!

Értékelte a kölyök humorérzékét, de főként azt, milyen ügyesen elkormányozta a Falcont a TIE vadászok előli menekülésük során. Született pilóta ez a gyerek! Akár üzlettársak is lehetnének, ha nem akarna mindenáron beállni a lázadók közé.

– Mikor érünk a Yavin rendszerbe? – tudakolta Luke, rövid hallgatás után.

– Húsz óra múlva, körülbelül. Jó mélyen bent van a Gordiusz Kiterjedésben, a Torque közelében. És mindenféle ködök meg porfelhők vannak arrafelé, amik nehezítik a közlekedést.

Csubakka előrement a teherhajó elülső raktárhelyiségeibe, ahonnan rövidesen panaszos üvöltések és morgások hallatszottak, ahogy szembesült a rendetlenséggel. A kapitány csatlakozott hozzá, segített neki feltakarítani. Majd sorra végigjárták az egész hajót, megvizsgálva a kulcsfontosságú rendszereket, hogy bírták a megpróbáltatásokat. Luke szintén kivette részét a munkából, aztán pár órával később, mikor mindennel végeztek, újra leültek a társalgóban, hogy egyenek valamit.

Nemsokára előkerült a hercegnő is, némiképp frissebben, tiszta orcával és rendbe szedett hajjal. Ismét a fehér szenátori öltözkét viselte, amiben megmentették a börtönből. Az olcsó dellei mosópornak köszönhetően sajnos nem jött ki minden piszkofolt a drága selyemből, de a lánynak pillanatnyilag a legkisebb gondja is nagyobb volt annál, minthogy ilyen apróságokkal törődjön. A lényeg, hogy nem bűzlik és nem ragad a kosztól, s

határozottan jobb állapotban van, mint a szakadozott szabadidőruhája.

Kivett magának egy ételcsomagot a ládából és odatelepedett melljük, szótlan komolysággal. Csöppet sem látszott rajta, hogy nemrég még a halálán volt és úgy kellett a fedélzetre cipelni, mint egy zsák zöldséget.

– Engedje meg, hogy gratuláljak felségednek! Igazán szép lövés volt, amivel elkapta azt a vadászgépet! – mondta Solo a lánynak, őszinte elismeréssel a hangjában. – Visszanéztem az ágyúvezérlő komputer felvételét a harcról. Még senkit se láttam, aki ilyen gyorsan beletrafált volna a közepébe!

– Köszönöm, kapitány! Lehet, hogy csak egy gyöngé nő vagyok, de a ravaszt azért meg tudom húzni! – szerénykedett Leia, hűvösen fogadva a pilóta dicséretét.

Lám, ezt is sikerült elérnie! A koréliai nem gúnyolódik vele és sértegeti, hanem kezd egész normálisan viselkedni. Mindössze egy TIE vadászt kellett leszednie, hogy elnyerje a megbecsülését. Ó, milyen egyszerű is a férfilélek!

– Vettem észre! Amúgy elég peches utunk volt az elmúlt napokban! Először a Halálcsillag, aztán a Delle, most meg ez! Három csata egy héten belül! – dörögte Han a homlokát ráncolva a történetek miatt.

Csubakka erre felkapta fejét és morogva emlékeztette a tatuini vesztegzárból való kitérésükre.

– Igen! Azzal együtt négy...! Amióta fölszedtelek titeket, a szokásosnál is sűrűbb lett az életem!

A megjegyzését Organának szánta, aki bágyadtan felsóhajtott és lenyelte a falatot, mielőtt kimérten válaszolt volna.

– Méltányolom az erőfeszítéseit, Han! És biztosíthatom róla, hogy rendesen meg fogjuk fizetni a fáradozásaiért!

– Sokra megyek a pénzzel, ha nem élvezhetem, mert idő előtt elpatkolok!

A vuki egyetértően morgott mellette, tökéletesen igazat adva társának.

– Ha ennyire félti az életét, válasszon magának nyugalmasabb foglalkozást! – vont vállat közönyösen a hercegnő.

Ezúttal nem volt kedve vitába szállni a kalmárlelkű pasassal. Megpróbált inkább az ennivalóra koncentrálni. A feje, meg a könyöke már nem fájt annyira és a gerince is kezdett rendbe jönni a délelőtti pihenő során. Valószínűleg az út hátralévő részét ágyban fogja tölteni, hogy kiheverje a budpocki megpróbáltatásokat.

– Azt fogom tenni! Igaz, Csubi? – egy helyeslő üvöltés volt a válasz a behemót részéről. – És még sokan azt hiszik, hogy csempészni veszélyes dolog! Mit mondanának akkor a lázadókkal való cimborálásról? Én fuvarozó vagyok, nem szabadsághős!

– Ne aggódjon, nem fogjuk visszatartani és besorozni a szövetségi hadseregbe! – vágott vissza a kelleténél kissé hevesebben a lány.

– Még jó, hogy nem...!

Leia már épp azon volt, hogy feledve korábbi tartózkodását mégis veszekedni kezd a bosszantó korélaival, mikor a kettejük közt ücsörgő Skywalker egy bölcs ember nyugalomával a karjukra tette két kezét.

– Lennétek szívesek befejezni a marakodást? – csitította őket szigorúan. – Egy hete hallgatom a szócsatáitokat! És kezd elegendem lenni abból, hogy úgy veszekedtek, mint egy házaspár a válóperes ügyvédnél! Hagyjátok már abba! Na...!

Han és Leia zavartan elhallgatott, kerülve a komoly képpel rájuk néző fiatalember metsző tekintetét. Mindketten érezték, hogy Lukenak igaza van. Tényleg elég gyerekes, amit művelnek. Csubakka kobakját félrehajtva figyelte a jelenetet és halkan nyöszörgött valamit Solónak. Ő viszont nem értékelte a vuki humorát, mert elutasítóan intett, feladva a harcot.

– Sajnálom, Luke! Ne haragudjon! De ő kezdte...! – mentegetőzött a hercegnő, próbálva kihúzni csuklóját a férfi szorításából. Tisztára úgy érezte magát, mint gyerekkorában a királyi palotában, amikor az udvarhölgyek vagy a szülei valami csínytevésen kapták és szigorúan megrótták a trónörököshöz méltatlan viselkedése miatt.

Luke azonban még nem fejezte be a fejmosást, mert egy szokatlan erő járta át a lelkét. Úgy vélte, egyszer s mindenkorra le kell zárnia ezt az ügyet a két barátja között. Feltéve, hogy egyáltalán lehetséges. Talán sosem fognak megbékélni egymással és még évek múlva is hiábavaló csatározásra fecsérlik az idejüket. De muszáj megpróbálnia kibékíteni őket, mindannyiuk érdekében. Van épp elég ellenségük a galaxisban, nem kell még egymással is hajba kapni.

– Ugyan már, kölyök! Tudod, milyen kibírhatatlan ez a csaj...! – védekezett a koréliai fanyalogva. Ő is zavarba jött a tatuini srác vehemenciájától.

– Figyeljetelek rám egy kicsit! – kezdte Luke lassan, megfontoltan. – Össze vagyunk zárva egy kis űrhajóba! Birodalom szerte körözik minket és egyelőre csak egymásra számíthatunk! Amennyi energiát eddig beleöltetek egymás szapulásába, azzal pályára lehetne állítani egy csillagrombolót! Úgyhogy nyomatékosan megkérlek benneteket, mint a legjobb és egyetlen barátaimat, hogy fejezzétek be végre a civakodást! Tiszteljétek a másik véleményét és céljait! Nem vagyunk egyformák! Összehozott minket a sors keze vagy az erő és nem tudni, hogyan végződik az utazásunk...!

– Valaki rácsaphatna már arra a kézre! – kotyogott közbe Solo, nem bírva kihagyni a poént, hogy oldja hármójuk közt a feszültséget. – Hogy ne kontárkodjon bele az életünkbe!

Luke azonban nem hagyta magát kizökkenteni a mondókájából, bár éppúgy elmosolyodott, mint a lány.

– De azt biztosan tudom, hogy nem akarom tovább nézni az éretlen viselkedéseket!

– Han sosem fog felnőni! Örökre ilyen marad! – legyintett a hercegnő lemondóan. – Én viszont tökéletesen egyetértek Lukekal! És ígérem, hogy többet nem fogok összekülönbözni vele!

Solo csodálkozva nézett rájuk, mint egy csínytevésen kapott nagy gyerek. Leia olyan fensőbbrendű képpel mutatott rá, hogy egyszerre lett tőle bűnbánó és ideges. Ezek ketten évekkal fiatalabbak nála, mégis úgy tűnik, hogy kiosztották a heves vérmérséklete miatt! A saját hajóján! A társa, meg a némán bámuló robotok előtt! Már majdnem káromkodni kezdett – az összes nyelven, amit csak ismert és ezekből bizony volt néhány –, mikor eszébe jutott, hogy a kölyöknek tulajdonképpen igaza van. Tényleg csak az energiáját és főként a lelki nyugalomát fecsérli a hercegnővel való perlekedésre. Ők ketten egész egyszerűen túl erős személyiségek. Nem férnek meg egy csárdában, ahogy mondani szokás. Olyanok, mint a tűz és a víz. Ha találkoznak, csak sistergés lehet a végeredmény.

– Mit szólsz, Han? – nézett rá várakozóan Skywalker.

Mindenki őt nézte. Kényszeredetten elvigyorodott és fejet hajtott a népakarat előtt.

– Lehet, hogy örökre ilyen maradok! De én így érzem jól magam...! És igen! Megígérem neked, hogy ezentúl békén hagyom őfenségességét! Rendben?

Luke elengedte mindkettőjük csuklóját és sóhajtva hátradőlt ülésében.

– Akkor ezt megbeszéltük! Most már csak a Yavinig hátralévő időt kell valahogyan eltöltenünk. Van valami ötletetek, mit csináljunk?

Leia folytatta a falatozást és igyekezett kerülni a koréliai tekintetét az asztal túloldalán.

– Én lefekszem, mert nem érzem jól magam.

– Szét akarom szedni a két hajtómű blokkot, amik megsérültek. Hogy lássam, mit lehet velük kezdeni. – csapott az asztalra tenyerével a kapitány, Csubakkára nézve. – Velem tartasz?

A vuki bólogatva felmordult és kikászálódott az asztal mögül.

– Én is megyek segíteni! – indult utánuk Luke.

A kis csapat széteszlott, mindenki ment a dolgára. Az utastérben ácsorgó két droid meg egymásra nézett, az iménti beszélgetést elemezve teljes kapacitással. Aztán Szi Thripio barátságosan az R2-es kupolás fejére tette fémkezét és kissé körülményesen megszólalt.

– Nos, Artu Detu! Azt hiszem példát vehetünk az emberek viselkedéséről! Meglepő hatékonysággal képesek kijavítani a programozási hibáikat!

Az asztromechanikai egység elgondolkodva füttyögött erre a bölcsességre, majd hátragurult a főfolyosón, hogy csatlakozzon a szerelőbrigádhoz. Neki nem volt erőssége a szerves lények motivációinak elemzése. Rágódjon csak ilyesmiken a protokoll droid processzora.

* * *

Húsz órával a Budpockról történő meglehetősen viharos távozásuk után a Millennium Falcon kilépett a hiperútból a Yavin rendszer peremén, fél millió kilométerre a vörös gázóriástól. Közelebb érve a csaknem kétszázezer kilométer átmérőjű nagybolygóhoz, fokozatosan szabad szemmel is kivehetővé váltak a körülötte keringő holdjai. Huszonhat kisebb–nagyobb égitest, a pár kilométeres szikladaraboktól egészen a bolygónyi méretű, lakható világokig.

A galaktikus atlaszban nem sok használható információt talált a környékről Han, mivel a rendszer jó ideje lakatlan volt. A térkép szerint a négyes, nyolcas és tizenhármasholdoknak volt belélegezhető légköre, a felszínükön javarészt ismeretlen élővilággal. Ideális helynek tűnt a lázadók számára, ahol meghúzhatják magukat az utánuk kutakodó birodalmi flotta elől rejtőzködve.

Az Egyes Bázisnak nevezett titkos támaszpont a néhai Leddel kapitánytól kapott adatkártya szerint a négyes számú holdon bújik meg, az egyenlítő közelében. Hogy elérjék, előbb meg kellett kerülniük az élénk-vörösben pompázó gázóriást, aminek légkörét óriási, örvénylő viharok kavarták fel szüntelenül. Mögötte a négyes hold gyönyörű élénkzöld színekben pompázó gömbként lebegett a világűr fekete bársonyán. Egy tízezer kétszáz kilométer átmérőjű égitest, aminek felszínét javarészt sűrű dzsungel borította. Szabad vízfelületet alig lehetett látni, mikor a közelébe értek.

Luke és Leia kíváncsian előrejuttek a pilótafülkébe, letelepedve a hátsó ülésekre. Tegnap este lefekvés előtt megnéztek egy romantikus filmet a koréiai hordozható lejátszóján, aztán sokáig beszélgettek a hálókabinban az előttük álló feladatokról. A hercegnő mostanra nagyjából kiheverte a heveny agyrázkódását és hátsérülését, bár a ruha alatt tele volt a bőre karcolásokkal és zúzódásnyomokkal. Skywalker szintén átöltözött, visszabújva a Tatuinról hozott fehér tunikájába. Most mindketten ott leskelődtek a pilóták háta mögött, kissé még álmosan és a gyorsan közeledő holdat vizslatták árgus szemekkel.

– Igen, ez az! Felismerem! – jelentette ki megkönnyebbülten Organa. – Itt van az Egyes Bázis!

– Nagyszerű! Semmi kedvem potyára leszállni! – dünnyögte a kapitány, a műszerek kijelzéseit tanulmányozva. – Viszont nem látom a vadászgépet sehol! Lehet, hogy lemaradt mögöttünk?

– Vagy megelőzött minket és már leszállt! – vetette ellene Luke, elfojtva egy hatalmas ásítást.

– Az X-szárnyúak hiperhajtóművei valamivel kisebb teljesítményűek, mint az öreglányé. No mindegy! Végül is megkaptuk a jelszót. Ha nem alszanak odalent, a fejükre húzott takaróval, rövidesen hívni fognak minket rádión!

Leia csak a fejét csóválta a csempész dumájára. A felkelők nem fogják óvatlan rádióüzenetekkel elárulni minden erre tévedő hajónak, hogy a felszínen bujkálnak.

A Millennium Falcon alacsony orbitális pályára állt a hold körül, míg a támaszponthoz nem értek a keringésük során. Akkor Solo lassú ereszkedésbe kezdett a párafelhőkkel tarkított atmoszféra felé és éberén figyelte a rádiócsatornákat, hall-e valamit a lentiektől, amire válaszolhat. Nagyon nem örült volna neki, ha szó nélkül rájuk lönek a lázadók légelhárító ütegei.

– Közeledő hajó! Azonosítsa magát! – reccsent a fülhallgatójában egy markáns férfihang, mikor elérték a sztratoszférát. Semmi üdvözlés vagy utalás arra, ki kíváncsiskodik az éterben.

Han ugyanolyan röviden – mellőzve a szokásos sallangokat – bement a jelszót a megadott frekvencián.

– Vadászkutya érkezik a hajtásból!

– Lógó nyelvvel?

– És hegyezett füllel!

– Küldöm a leszállóhely koordinátáit, Vadászkutya!

A monitoron szinte azonnal megjelentek az adatok, a koréliei pedig grimaszolva összenézett a másodpilótájával. Micsoda épületes szöveg! Vajon ki volt az az okos forradalmár, aki ezt az elmés párbeszédet kitalálta?

A koordináták az alatt húzódó végeláthatatlan trópusi dzsungel kellős közepére vezették a csempészhajót, keresztül a szakadozott felhőzetben. Bal felől közben két X-szárnnyú csatlakozott hozzájuk, gondosan mögöttük maradva, hogy lekísérjék őket a felszínig. A felkelők láthatóan semmit sem bíztak a véletlenre és végig rajta tartották a célzórendszereiket a rozzant szállítógépen.

Közelebb érve kiderült, hogy hatalmas kőépületek szürkés romjai magasodnak ki több helyen a lombkoronából. Egy rég eltűnt, őshonos faj emlékművei, amik belsejében a felkelők berendezkedtek. Némelyik lehetett vagy ötven méter magas és mindegyiken látszott, hogy évszázadok, ha nem évezredek óta dacolnak az idővel. Körülöttük kisebb-nagyobb leszállópályák húzódtak a fák közt, rajtuk álcázóhálójával letakart űrhajókkal.

– Abban a templomban van a főhangár! – mutatott előre a pilóta válla fölött Leia. – Jan Dodonna tábornok a bázis parancsnoka. És jelentős alderaani erők is állomásoznak itt kezdettől fogva.

– Nagyszerű! Csubi, engedd ki a leszállótalpakat!

Han lefékezte az YT-1300-ast és könnyedén letette hajóját a repülésirányítók által megjelölt, kőlapokkal fedett térségre. A reggeli ködbe burkolózó környék sokban hasonlított a budpocki tábornok rejtő völgyre. A sátrakat, bunkereket, légvédelmi állásokat itt is az erdőbe telepítették, csak ez a bázis jóval nagyobb volt és népesebb személyzetű.

Miután a kapitány kikapcsolta a hajtóműveket és készenléti módba állította a műszereket, kinézett a maszatos szélvédőn a pocsolyákkal tarkított leszállópályára. Melyen páncélozott terepsiklók és teherszállító targoncák száguldottak oda hozzájuk több irányból. Fegyveres katonák ugráltak ki belőlük és tág félkör alakzatban körbevették a teherhajót.

A hercegnő elégedett mosollyal sietett hátra a kijáratához, hogy üdvözlje az ismerőseit. Luke hasonló lelkesedéssel követte, út közben fölkapva az utastérben barna ponchóját, hátha szüksége lesz rá odakint. A folyosón csatlakozott hozzájuk a két robot, aztán Organa nyomában lesorjáztak a rámpán a párás trópusi levegőre.

Han levette pilótakesztyűjét és újra összenézett az indulni készülő társával.

– Na, ez is megvolt! És csak néhány hajszálunk görbült meg út közben!

A vuki megszimogatta kócos üstökét és barátságosan morgott valamit a fészülködés jótekingony hatásairól.

Nem volt sima és zökkenőmentes útjuk a Tatuintól idáig, de csak megcsinálták! Most kísértálnak, paroláznak a lázadókkal, aztán benyújtják a számlát az alderaani hercegnőért, meg az elszenvedett viszontagságokért cserébe. Kipakolják a Budpockon felszedett rakományukat, isznak egyet az X-szárnyú pilótával, akinek az életüket köszönhetik és máris indulhatnak vissza Mos Eisleybe, hogy kifizessék a hutt gengsztert. Majd csak utána mondhatják el igazán, hogy túl vannak a nehezén.

Csubakka nagyon bízott benne, hogy mostantól minden simán fog menni. Ő és Han végre kifizethetik az adósságukat a dagadék Jabbának, hogy visszavonja a fejükre kitűzött vérdíjat és tovább űzhetik az ipart valahol a galaxisban, jó messze a birodalmiaktól és a lázadóktól. Ugyan, mi baj történhetne azok után, hogy megszabadultak végre a szarkasztikus hercegnőcskétől és tele a tárcájuk pénzzel?

Négy nappal később kapott választ a kérdésére, amikor megérkezett a Yavin rendszerébe a Halálcsillag...

VÉGE